PETRU LASCAU

LUPTA CU SOMNUL

LUPTA CU SOMNUL

Publicată de **Societatea Penticostală de Misiune Creştină din România**
Piaţa 1 Decembrie nr. 11
410073 Oradea, România
Tel.: 0259-436 841; Fax: 0259-432 778
E-mail: spmcr@rdslink.ro
© 2006 S.P.M.C.R. Toate drepturile rezervate.
Este interzisă reproducerea integrală sau parţială a cărţii, fără permisiunea scrisă a S.P.M.C.R.
în afara cazurilor specificate, toate citatele biblice sunt luate din *Biblia,* versiunea Cornilescu, 1923.
Editare: *Rodica Lascău* Tehnoredactare: *Cornelia Costi* Coperta: *Cornelia Costi*
Tiparul executat la *Tipografia Leş s.r.l.*
440097 Satu Mare, str. Arenei nr. 16
Tel. 0261-768352

CUPRINS

Introducere.....7
Lupta cu somnul.....11
Bucuraţi-vă!.....15
Care este calea spre locaşul luminii?.....19
O comparaţie între Bisericile Evanghelice şi
Biserica Ortodoxă.....24
Mi-am isprăvit alergarea.....33
Cât valorează omul?.....38
Ce vom alege?.....47
Cenuşăreasa.....57
Cum este creştinismul?.....65
Cruciadă în România.....70
Crucificarea.....87
Falsul.....93
Furia Preacuviosului.....105
Gustul sării.....113
Hollywood - Fabrica de vise produce coşmare.....118
Ingratitudinea.....126
Binecuvântările controversate de la Toronto.....132
Traian Dorz - In memoriam.....144
Umanismul laic.....152
Zile de neuitat.....158
Ziua când a murit moartea.....162
Dezrobirea unui neam.....164
Libertate sau robie.....171
Magnetul.....180

Modernismul.....194
E greu să întemeiezi o morală bazată pe
doctrina creştină?.....206
„Noul Ierusalim" de la Pucioasa.....215
Peste 1000 de biserici condamnate demolării.....225
O trezire surprinzătoare.....231
Au dispărut darurile Duhului Sfânt?.....242
Cardinalul.....251
Clinton.....255
Forest Gump?.....259
O religie de casă pe gustul fiecăruia.....264
Profeţii sfârşitului.....270
Războiul lumilor.....279
Ziua judecăţii la Casa Albă.....284
A murit „Mesia".....287
Amintiri de Crăciun.....290
De-am fi fost acolo!.....294
Misterul Nopţii Preasfinte.....298
Uciderea pruncilor.....306
Cât de biblice sunt experienţele noastre?.....318
Zăpezile de altădată.....321

INTRODUCERE

Partea cea mai dificil de scris a unei cărţi pare totuşi să fie introducerea. Dacă sunteţi la fel ca mine, care trec direct la primul capitol al cărţilor, fără să citesc introducerile, atunci probabil că mă străduiesc acum zadarnic să comunic cu cineva care lipseşte de la celălalt capăt al firului. Cred că din pricina aceasta nu-mi place să scriu introduceri. Cui îi place să scrie cuiva care nu deschide scrisorile? Mă simt obligat totuşi să scriu câteva rânduri aici, în introducerea cărţii mele, din pricină că o carte fără introducere ar fi ciudată, şi apoi trebuie să ascult şi de prietenii mei de la editură. Cred că un lucru bun ar fi să încep prin a explica de ce am mai scris încă o carte şi ce conţine ea de fapt.
De la sosirea mea în Statele Unite, în anul 1985, m-am dedicat scrisului şi publicisticii. Am editat o revistă creştină, timp de 12 ani, pe care am numit-o „Exodus". Am botezat-o astfel din trei motive: în primul rând, pentru că se adresa românilor creştini din diaspora americană, care trecuserăm printr-un exod ieşind cu ajutorul lui Dumnezeu din imperiul comunist. Un al doilea motiv era faptul că ea se adresa unor creştini născuţi din nou, care experimentaseră exodul ieşirii lor din standardele acestei lumi, intrând în Canaanul împărăţiei lui Dumnezeu. Al treilea motiv era tocmai „cea mai minunată speranţă" a noastră, a tuturor creştinilor, exodul final, sau ieşirea din lumea aceasta şi intrarea în Ţara Promisă sau Canaanul Ceresc. Scriam, deci, unor oameni ai exodului. Fiecare număr al revistei conţinea un editorial, uneori şi alte articole scrise de

mine. Cartea de faţă conţine o mare parte din aceste editoriale şi articole pe care le-am publicat timp de 12 ani, precum şi altele pe care le-am publicat în diverse publicaţii româneşti şi eseuri pe care nu le-am publicat niciodată.
Cartea pe care o ţineţi în mână poartă acelaşi titlu ca unul din aceste eseuri, şi mi s-a

părut nimerit pentru perioada în care s-au născut aceste eseuri, o perioadă de luptă cu somnul apatiei creştine care se instaura peste noi, cei plecaţi de acasă. De fapt, lupta creştină este şi o luptă cu somnul care adoarme atât fecioarele înţelepte cât şi pe cele neînţelepte. Este un război cu obişnuinţa, cu cotidianul, cu banalitatea vieţii.
La începutul primăverii acestui an am făcut o vizită în Egipt. Ardeam de nerăbdare să vedem piramidele. Pentru aceasta am cheltuit mulţi bani şi energie. Când am coborât din autobuzul care ne transporta în faţa marilor piramide am fost înconjuraţi imediat de comercianţii ambulanţi egipteni. Ochii noştri sorbeau spectacolul unic în lume al uriaşelor geometrii milenare, pe când ochii acestor negustori căutau culoarea verde a dolarului nostru. Pentru ei piramidele deveniseră spectacolul banal al toboganului zilelor săptămânii. Moştenirea de nepreţuit lăsată de milenii civilizaţiei strămoşilor lor nu mai însemna decât şansa câştigului efemer obţinut prin comercializarea unor piramide miniatură din plastic sau a imitaţiilor de papirus. Măreţia se topise în banalitate.
Asemenea felahului egiptean de la poala marilor piramide, suntem în continuu ameninţaţi de somnul obişnuinţei cu cele sfinte. încet, încet, ca un somn leneş şi implacabil, coboară peste noi indiferenţa, apatia, şi apoi moartea spiritului. Viaţa creştină este o luptă cu somnul.
Aţi luptat vreodată cu somnul? Teribilă luptă. în călătoriile mele cu maşina de-a lungul Americii, aveam des de luptat cu somnul. Poate că cea mai cumplită perioadă a zilei în care luptam cu somnul era în primele ore după masa de prânz. De obicei copiii aflaţi cu noi în maşină dormeau, iar soţia mea,

conştientă de dificultatea războiului meu, mă ţinea de vorbă. Vai, ce bine e să ai un ajutor în lupta cu somnul! în ciuda eforturilor şi ajutorului ei, trebuia la început să mă trag de păr, de urechi, să-mi dau palme, să-mi ud faţa cu apă rece, să scot capul pe fereastră. Uneori era atât de greu, încât nu era altă soluţie decât să oprim undeva şi să trag un pui de somn, o jumătate de oră.
Public aceste eseuri dintr-o sfântă dorinţă de a-i ajuta la rândul meu pe alţi creştini în lupta lor cu somnul. Probabil că unora le voi lua somnul de pe ochi, iar pe alţii îi voi adormi de-a binelea cu scrisul meu. Oricum, nimeni nu poate satisface pe toată lumea. Cei ce dorm de-a binelea, învinşi de obişnuinţa cu cele sfinte şi peste care apatia a căzut ca un somn dulce, oricum nu vor citi aceste rânduri. Ele vor sluji celui care nu vrea să se lase pradă mrejelor adormirii.
în încheierea acestei introduceri vreau să prezint mulţumirile şi recunoştinţa mea cititorilor de altă dată a revistei „Exodus", care m-au încurajat să continui să scriu, prin aprecierile făcute editorialelor mele. Mulţumesc editurii SPMCR care a făcut posibilă această apariţie. Mulţumesc apoi soţiei mele, Rodica, pentru permanenta încurajare şi ajutorul dat în perpetua mea luptă cu somnul. Sfaturile şi îmbărbătările ei mi-au ţinut treaz zelul scrisului şi m-au făcut să biruiesc înfrângerile şi dezamăgirile. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru ea, care, şi în domeniul acesta, a fost ajutorul potrivit.
Mulţumesc bunului meu Tată ceresc, Domnului şi Mântuitorului meu Isus Cristos şi Duhului Sfânt, care m-au ajutat şi sprijinit în munca mea!
Petru Lascău

LUPTA CU SOMNUL

Aşteptăm o trezire în lunga noastră luptă cu somnul. Pânzele lui subţiri ne înfăşoară atât de lesne. Dormim nepăsători în timp ce Cristos agonizează încă în Grădina Ghetsimani. Ispitele vieţii ne-au atârnat greu păcatul în priviri. Sub privirile prihanelor noastre tragem a somn. Lacrimile Lui, ca picurii mari de sânge, ni se preling pe trupul scăldat în sudorile nopţii. Nu ne mai sperie făcliile cohortei lui Iuda, şi nu ne mai dezmeticesc strigătele lor ameninţătoare.
Dormim în timp ce umbra crucii se lungeşte pe pământ o dată cu asfinţitul acestui secol. Dormim. Cine şi cum o să ne trezească oare?
Am adormit în culcuşul cald al unor doctrine din ce în ce mai confortabile. Siguranţa mântuirii ne este eternă. Nu vom merge la judecată, ci vom trece de la moarte la viaţă. Mântuirea este prin har, şi faptele noastre nu mai contează. Vom traversa urgiile sfârşitului nepăsători de ele, zburând deasupra lor ca nişte porumbei spre porumbarul lor. Răpirea va veni, de altfel, înaintea necazului celui mare, şi înaintea mileniului. Pecetea Duhului ne va asigura intrarea în posesia întregii moşteniri după ce acum ne-am bucurat de arvuna Sa. Isus ne vindecă toate bolile şi ne umple toate portofelele. Pe băncile noastre tapiţate-n pluş sforăim în aerul condiţionat al sanctuarului. Predicatorii ne vorbesc monoton şi neconvingător pentru a spori şi mai mult somnul care ne înfăşoară ca o miere neagră în care ne cufundăm tot mai mult. De vreun apel patetic încearcă să ne deranjeze tihna,

avem sute de antidoturi gata pregătite să ne liniştească o posibilă iritare a conştiinţei. încet, încet ne transformăm într-o masă amorfă şi inertă, într-o rocă sedimentară. Zăcem nemişcaţi. Un uriaş adormit.
Aşteptăm o trezire din somn.
Oare ce ne va smulge confortului şi tihnei noastre doctrinare? O nouă doctrină? O criză? O suferinţă? O persecuţie? Nu ştiu. Probabil că toate la un loc, sau poate cu totul altceva. Numai Dumnezeu ştie. Noi însă avem nevoie de trezire.
Poate că focul altarului va ţâşni din nou când mucul care fumegă în mine se va reaprinde din nou. Mă voi lumina de bucurie când voi căuta faţa lui Dumnezeu, după ani şi ani când am privit ca robul doar la mâna stăpânului meu. *„Caută Faţa Mea! Zice Domnul. Şi faţa ta o caut"* (Psalmul 27:8).
Materialişti nu prin filozofie, ci prin vocaţia palpabilului, am fost mai interesaţi de binecuvântările Domnului decât de Domnul binecuvântărilor. învăţători falşi ne-au chemat la masa Lui de dragul bunurilor de pe ea şi nu de iubirea Celui ce stă în capul ei. Ne-au vorbit atât de mult de minunile Domnului încât ele L-au umbrit pe Domnul minunilor, încrezători în ele am căutat prosperitate şi sănătate atunci când părtăşia cu El ne-ar fi fost îndeajuns.
„Arată-ne pe Tatăl, şi ne este îndeajuns", spunea apostolul. Când Pavel şi-a dorit alungarea ţepuşului a primit răspunsul suficienţei harului divin. Dar nouă harul nu ne-a fost îndeajuns. Am vrut dolari pe deasupra. Am vrut maşini şi case, sănătate şi diplome, nume mare şi popularitate. Am vrut PTL (în româneşte vine de la Preţul Totalei Lepădări).
Rugăciunile noastre au devenit expresia egoismului nostru, şi rar am păcătuit mai mult înaintea lui Dumnezeu ca şi atunci când ne-am rugat astfel. Timpul sacru s-a transformat în vreme de cerşit. Dacă în urma unei rugăciuni supărătoare am apucat

ceva de la Dumnezeu am încurajat ţara, lăudân-du-ne cu realizarea noastră. Ne-am dat jos cămaşa să arătăm

mulţimilor rănile vindecate de El, sau am fluturat victorioşi, cu bucurie puerilă, darul pe care am reuşit să 1-1 smulgem.

Unde este oare marele poet care spunea că pătruns în uriaşa catedrală celestă nu s-ar atinge de sfintele odoare, nu s-ar pângări cu aurul greu al potirelor sacre, cu toate că era sărac, ci ar fura doar dragostea lui Dumnezeu? Când vom înseta după El ca un cerb al pădurii? Când vom alerga la El ca odraslele la sânul mamei? Când vom fi oare satisfăcuţi de El şi nu de jucăriile pe care ni le oferă uneori atât de generos?

Bisericile noastre se formează din cu totul alte motive decât Cel singurul şi adevărat. Biserica lui Cristos, Trupul Lui, nu poate fi decât adunarea laolaltă a celor care-L iubesc pe El, Domnul şi Mântuitorul lor. Numai dragostea pentru El ne poate forma o biserică. Ne adunăm laolaltă pentru că urâm pe cineva. Chiar pe diavolul să-1 urâm (ceea ce este bine), ura aceasta nu va face niciodată din noi o biserică. Ne va transforma în armată sau bandă de terorişti, dar nu în Trupul slăvit al Domnului nostru. Nu ne vom transforma în biserică, dorind ca prin adunarea noastră laolaltă să fugim de mânia viitoare. Acest fapt ne va grupa într-o turmă subterană bântuită de tenebre. Nu ne putem aduna pentru că credem pur şi simplu aceleaşi doctrine. Vom ajunge eventual penticostali, baptişti, ortodocşi, catolici, protestanţi sau o altă confesiune din miile care există azi în lume. „Pocăit n-oi fi eu frate, dar baptist sunt!" se lăuda cineva. Naufragiind pe o insulă pustie un penticostal român (din dorinţa de a nu ofensa credinţa altora am folosit numele confesiunii mele, dar în loc de penticostal puteţi pune liniştit numele confesiunii dumneavoastră), a fost descoperit după mai mulţi ani de o navă salvatoare. Spre uimirea salvatorilor, românul penticostal construise pe insulă două biserici. întrebat fiind de ce a construit-o pe a doua, deoarece una li se părea tuturor logic s-o fi construit; românul a răspuns fără ezitare: „Aceasta este biserica la care nu merg niciodată!"

Zgribuliţi de frigul indiferenţei şi al dezbinărilor dintre noi, realizăm mai mult ca oricând că singura cale pentru o trezire reală între noi este focul dragostei lui Isus Cristos. Numai întorcându-ne spre El ni se va lumina faţa de bucurie, va străluci lumina Sa peste noi şi dragostea Sa ne va transforma în ceea ce ar trebui să fim. Nimic nu va speria noaptea şi somnul din noi ca lumina feţei Sale. Ea ne va transforma atunci când II vom căuta pentru ceea ce este şi nu pentru ceea ce are şi ne poate da.

L-am găsit într-o zi pe mezinul familiei spălând vasele la bucătărie. Era tot ud şi pretutindeni plutea o spumă groasă de la detergentul folosit din abundenţă. Primul impuls a fost să aflu ce boacănă a mai făcut şi pe care dorea din instinct s-o spele o dată cu vasele murdare. L-am întrebat de ce spală vasele. Mi-a răspuns simplu: „Pentru ca să te fac fericit!". A reuşit deplin.

Când oare vom acţiona, vom vorbi şi vom gândi cu acelaşi scop? Suntem copiii lui Dumnezeu de care cred că El S-a plictisit să-i vadă făcând ceva pentru El numai pentru a contrabalansa păcate şi vinovăţii. Când vom face ceva pentru a-L face fericit?

Când vom veni la El doar de dragul Lui? Cum v-aţi simţi să vă caute copiii doar când au nevoie de banii voştri?
în lupta noastră cu noaptea şi somnul avem ca aliat doar iubirea. Singura care veghează în aşteptare e dragostea. Ea scrutează mereu orizontul într-o continuă aşteptare. Iar aşteptarea este freamăt şi nesomn, este dor şi pregătire.
(Exodus nr. 51, martie-aprilie 1994)
14

BUCURAŢI-VĂ!

Stăteam în uriaşa sală a Congreselor din Atlanta, Georgia, şi ascultam dezbaterile Adunării Generale a Bisericii lui Dumnezeu, anul când denominaţia aceasta penticostală îşi sărbătorea cea de-a 100-a aniversare. Mă gândeam la noi, fraţii români penticostali din Statele Unite. Comparam mulţimea aceasta plină de entuziasm cu noi, cei atât de apatici şi lipsiţi de bucurie uneori. La serviciile divine de după-masă, mulţimea celor 28.000 de participanţi cânta bătând din palme şi vuietul cântării lor impresiona profund. Auzeam parcă rostindu-se cuvintele apostolului din exil: *„Şi am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: «Aleluia! Domnul Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărătească»"* (Apoc. 19:6). Alături de ei încercam entuziasmul lor de care însă nu mă puteam molipsi. M-am uitat şi la alţi fraţi români din sală. Se vedea bine că depun aceleaşi eforturi. Ce ne-o fi împiedicând pe noi, mi-am zis, să ne putem bucura la fel ca ei? Locuim în aceeaşi ţară bogată şi frumoasă. Unii vorbim cât de cât limba lor. Aparţinem aceleiaşi denominaţii. Avem aceeaşi credinţă cu ei. Fratele Budeanu, care a adus credinţa Penticostală la noi, a fost doar lucrător la Church of God. De ce oare nu putem fi ca ei? Să fie doar educaţia şi felul în care am moştenit manifestarea credinţei şi a bucuriei creştine? Probabil. Sau poate fi de vină moştenirea istoriei noastre de continuă suferinţă? într-un fel sau altul toate neamurile pământului au avut de suferit. Toată istoria este o istorie de suferinţă. Să fi suferit neamul românesc mai
15
LUPTA CU SOMNUL
mult decât celelalte? Să fi lăsat suferinţa aceasta urme atât de adânci în sufletul nostru? Să fi omorât ea în noi cântarea bucuriei lăsând doar „cântarea pătimirii noastre"? Cine ştie?
„Bucuria lor e numai un fals" mi-a zis cineva. Să fie oare numai zâmbetul acela de nylon, de circumstanţă, cu care ne-am familiarizat deja la vânzătoarele supermagazinelor şi la stewardesele companiilor aeriene? Să aibă oare şi aceşti creştini o bucurie prefabricată? Nu pot crede. I-am văzut bucurându-se, plângând şi îmbrăţişându-se. Ce oare îi deosebeşte de noi?
Imaginea pe care ne-am creat-o noi ca popor, ca entitate etnică, despre Dumnezeu este poate mult diferită de a acestor oameni. Creştinismul aproape bimilenar al neamului nostru românesc s-ar putea să fi conservat imaginea unui Dumnezeu din ale cărui calităţi am fi reţinut numai cele ce ne reamintesc de sfinţenia şi atotputernicia Sa. Dar ne-a învăţat cineva oare că El este Ava, adică Tăticul? Ne putem bucura de prezenţa Sa cu bucuria unui copil în braţele tatălui său? Sau poate nu ştim decât să ne temem de El cu frica unor copii neascultători?
I-am ascultat pe vorbitorii ce raportau realizările în câmpul misiunii sau cele ale bisericilor lor. Peste tot era deosebit de impresionant efortul financiar al acestor

oameni. De unde or avea atâţia bani? Cine oare le dă creştinilor americani atâtea fonduri? Nimeni, decât ei înşişi. Pentru că nu se poate închipui un credincios, bun membru al bisericii sale, fără să dea zece la sută din venitul său bisericii de care aparţine.
Mă gândeam la unele biserici române ce abia dacă îşi pot plăti facturile de curent şi de gaz. Unele abia îşi pot plăti chiria, să nu mai vorbim că alte biserici nici nu îndrăznesc să se gândească la o clădire. Cine să se mai gândească la plata pastorului lor?
Există doi factori care definesc importanţa pe care noi o acordăm unui lucru. Aceşti doi factori sunt: timpul şi banii.
16
BUCURAŢI-VĂ!
Aceşti factori, aplicaţi vieţii noastre religioase, ne pot spune cât de importantă este credinţa pentru noi. Câţi bani şi cât timp cheltuim pentru credinţa noastră, spune cât de importantă este ea pentru noi. Este credinţa noastră o viaţă sau numai o activitate? Când credinţa noastră este una cu viaţa noastră, atunci vom cheltui timp şi bani pentru ea. Când este numai una din activităţile noastre extra-familiare, atunci eventual vom plăti o mică cotizaţie şi vom petrece un anume timp pentru ea, atunci când programul ei o cere. Biserica devine în acest caz un club, unde plătim taxa de participare şi participăm la activitatea organizată acolo. Ea nu ne va implica decât atât cât ne va face plăcere, renunţând la ea atunci când alte interese o cer. Creştinii adevăraţi se pot recunoaşte uşor după aceşti doi factori. Vom constata curând că vorbele Domnului Cristos au fost atât de adevărate: „Mulţi chemaţi, şi puţini aleşi!"
Fără îndoială că atunci când Dumnezeu ne-a înlesnit emigrarea a avut în vedere, în primul rând, pe cei mai mult de jumătate de milion de români neîntorşi la El din America. Ce facem noi când El ne cheamă la câştigarea lor pentru cer? Cheltuim timp şi bani? Ne dăruim? Ne expunem?
Cred că aici este locul să ne întrebăm dacă nu cumva lipsa bucuriei şi a puterii de-a ne bucura îşi are explicaţia în sentimentul de vinovăţie, de neîmplinire al unei datorii sfinte? Nu am cunoscut şomeri fericiţi. Şomajul aduce frustrare, nemulţumire şi neîmplinire. Robul leneş, viclean şi rău, care şi-a îngropat talantul, aştepta cu teamă reîntoarcerea stăpânului. De altfel, părerea sa despre El este una rea.
Nu-i putem judeca pe alţii decât după standardele noastre. Hoţii cred că toată lumea fură. Criminalii văd un ucigaş în fiecare trecător. Leneşii şi neroditorii explică bunăstarea altora prin furt.
Nu e de mirare că acest rob îşi judecă stăpânul ca fiind „aspru şi secerând de unde nu a semănat". Oricum am îndul-
17
LUPTA CU SOMNUL
ci acest portret, nu am putea vedea un creştin plin de bucuria mântuirii şi a secerişului în acest om. Să fie oare aceasta explicaţia lipsei noastre de bucurie şi entuziasm?
De ce nu ne ştim bucura? Să fie oare de vină istoria noastră plină de suferinţă, imaginea unui Dumnezeu auster şi pretenţios, sau lipsa unei adevărate vieţi de credinţă? Cine ştie? Am încercat în aceste rânduri să sesizez o problemă şi aş fi mai mult decât bucuros dacă tema ar interesa şi ar mobiliza nu numai la discuţii şi expuneri de noi păreri, ci şi la o abordare mult mai practică. Aş dori din inimă să trezim o armată uriaşă din letargia acestei inactivităţi şi să contrazicem măcar acum în ceasul al doisprezecelea părerea multora că noi, cei din exil, ne-am pierdut identitatea

cu neamul din care ne tragem. Cred în ziua când ne vom scula întru binecuvântarea Lui.
Tot mai mulţi credincioşi au început să-şi dea seama că a înceta să sprijini financiar vestirea Evangheliei încetezi să mai fii un creştin, încetezi să te mai bucuri în promisiunile divine. Cred şi visez încă şi nu voi scutura praful plecând la neamuri. Locul nostru este aici, între ai noştri şi pentru ai noştri.
Nimeni nu e mai aproape de români ca românii. Sacrificând pentru mântuirea lor e mai mult decât o datorie faţă de neam, este o datorie dumnezeiască.
„Bucuraţi-vă întotdeauna în Domnul! Iarăşi zic: Bucuraţi-vă!" (Filipeni 4:4).
(Exodus nr. 6, septembrie-octombrie 1986)

CARE ESTE CALEA SPRE LOCAŞUL LUMIM?

Până şi la cea mai sumară analiză a presei româneşti nu se poate să nu fii pătruns de spiritul unei lupte acerbe ce se dă între credinţele românilor. Este un fel de asalt al minţii românului, de prea mult timp o ţară a nimănui, un vid pe care caută să-1 umple o sumedenie de curente filozofice şi religioase. După o golire sistematică de spirit, după ani de răsturnare voită a valorilor morale şi după o îndoctrinare atee forţată, ne este sufletul acum atacat într-un alt mod. Suntem asediaţi de abundenţa a tot ceea ce ne fusese refuzat până nu demult. Cunosc fenomenul atât de bine. La venirea în Statele Unite m-am confruntat încă din primele zile cu o lume care conţinea dimensiunea ce-mi fusese refuzată. Ţin iţiinte că mă fascinau emisiunile de TV care dezbăteau probleme psihologice, spirituale, mistice chiar. Filmele cu pronunţate accente spirituale mă atrăgeau tocmai din cauza interdicţiei ateismului românesc a acestei dimensiuni a fiinţei umane.
Iată că acum ţara ne este confruritată cu o explozie de idei şi curente, cenzurate până nu demult, şi mintea avidă a românului le înghite uneori fără discernământ. Confesiuni creştine se văd în pericol de a-şi pierde enoriaşii, atraşi de fetele morgana ale religiilor răsăritului sau apusului. Nu ne miră într-un fel reacţia lor împotriva acestor curente, împotriva celor ce vor să le schimbe mintea membrilor lor. Ceea ce mă îngrijorează este lipsa multora de discernământ în acest război pentru cucerirea minţii. Aşa de

uşor putem trage în propriii noştri aliaţi pe acest front ceţos al ideilor.
Cel mai ascuţit conflict pare să reînvie din vechile răni ale schismei dintre evanghelici şi ortodocşi. Tot mai des se rosteşte infama frază: „Dacă nu eşti ortodox, nu eşti român!", pentru a spune că ceea ce face culoarea distinctă a neamului românesc este ortodoxismul lui. Luându-ne după procente şi cifre, recunoaştem că cei mai mulţi dintre români sunt de religie ortodoxă, deşi naţionalitatea nimănui nu este stabilită de religia sa, ci de naşterea sa între graniţele unei ţări şi asimilarea limbii acelei părţi de lume. Amestecul dintre naţionalitate şi religie n-a dus decât la combinaţii explozive, care fac mari daune mai devreme sau mai târziu.
Iată-ne din nou, cei care nu suntem de religie ortodoxă, ţinta unor atacuri total nesportive, ca să nu zicem necreştine. Suntem acuzaţi că ducem oamenii în rătăcire, că dezbinăm biserica lui Cristos, că suntem un pericol pentru coeziunea neamului, chiar. Este normal să ne întrebăm care este de fapt mobilul acestei uri religioase? Care este mărul discordiei dintre ortodocşi şi evanghelici?

Sinagogă sau Templu?

Imediat după Rusalii, când Duhul Sfânt s-a revărsat peste cei 120 de ucenici şi Biserica şi-a început misiunea încredinţată de Domnul ei, mulţi evrei au primit credinţa, printre care şi mulţi preoţi (Fapte 6:7). Dintre cei aproape 3000 de suflete care au primit noua credinţă la Rusalii în urma propovăduirii lui Petru, mulţi erau dintre neamuri, evrei care locuiau printre alte popoare şi care se aflau la Ierusalim cu ocazia sărbătorii. Fiecare dintre ei au acceptat vestea cea bună a mântuirii prin jertfa lui Cristos, dar au continuat să păstreze modul de închinare înaintea lui Dumnezeu cu care erau obişnuiţi. însăşi apostolii au frecventat pentru o bună

bucată de vreme Templul de unde erau „nelipsiţi" (Fapte 2:46), sau sinagogile. Exista o mare deosebire între Templu, locul unic de închinăciune al evreilor, şi sinagogi. Sinagoga s-a născut ca şi concept, după unii autori, în anii robiei babiloniene, când închinarea la Templu devenise o imposibilitate. în timpul exilului, sinagoga a devenit centrul studierii Scripturii, al rugăciunii şi închinării evreieşti. Mai mult ca oricare instituţie, sinagoga a fost leagănul credinţei mozaice, unde s-a învăţat şi interpretat Legea pe înţelesul tuturor. Iată cum prezintă A. Menes sinagoga şi rolul ei în *„The History of the Jews in Ancient Times":*

„în timpul sabatului şi a sărbătorilor sfinte, pierderea Templului şi absenţa celebrărilor solemne ale jertfelor a fost profund simţită de exilaţii evrei... sinagoga a slujit ca substitut al Templului. în sinagogă nu era altar, iar rugăciunea şi citirea Torei a luat curând locul jertfelor. Pe lângă o casă de rugăciune, sinagoga a preluat o importantă funcţiune socială... a devenit un loc de întrunire unde oamenii se puteau întâlni ori de câte ori era necesar ca să se sfătuiască în probleme importante ale comunităţii. Sinagoga a devenit leagănul unei vieţi religioase şi comunitare cu totul noi, stabilind temelia unei comunităţi religioase cu un scop universal. Pentru prima dată monoteismul evreiesc s-a emancipat la o practică religioasă care îl aducea pe Dumnezeu în viaţa omului acolo unde se găsea el."

Este de la sine înţeles că atunci când un preot pătruns de importanţa Templului s-a întors la creştinism el n-a văzut imediat în noua credinţă decât a-L adăuga pe Cristos la ceremonialul închinării sale în Templu. De aceea, conceptul de Hiserică-Templu şi-a găsit încă de la început adepţii în creştinism.

Pe de altă parte, mulţi evrei din Diaspora, sau chiar din **Ţara** Sfântă, pentru care Templul era prea departe, sau în vieţile cărora sinagoga a jucat un rol primordial, au adaptat mai degrabă modelul Biserică-Sinagogă.

LUPTA CU SOMNUL

Deosebirea dintre cele două era fundamentală, nu numai în esenţe, dar şi în forme. Modelul Biserică-Templu pune accentul pe sistemul preoţesc, pe succesiunea apostolică (similarea apartenenţei seminţiei preoţeşti a lui Levi din vechiul aşezământ al lui Israel), Biserica fiind locul sfânt, unde ceremonialul este prevalent şi unde credinciosul este mai mult spectatorul actelor de închinare ale preotului. Preotul devine intermediarul între Dumnezeu şi om, el stând mai mult cu spatele la popor şi cu faţa la altar, la catapeteasmă, la Dumnezeu care locuieşte în încăperea altarului interzisă mireanului de rând. însăşi biserica este construită după modelul Templului, având altarul similar locului preasfânt, despărţit prin catapeteasmă (modelul perdelei dinăuntru) de nava principală a bisericii.

Preotul, ca intermediar între Dumnezeu şi om (preot sau pontif provine de la

asimilarea cuvântului latin care înseamnă pod - pontiful fiind „omul-pod", sau punte între Dumnezeu şi om), este considerat singurul capabil să reprezinte păcătosul cu problemele sale înaintea lui Dumnezeu, precum este singurul calificat să prezinte voia lui Dumnezeu înaintea păcătosului. Din aceasta derivă o sumedenie de practici şi interpretări care îl fac pe preot să fie singurul calificat să citească Scriptura, s-o înţeleagă şi s-o interpreteze, mireanul de rând nefiind capabil decât să se rătăcească citind-o. Apoi ca intermediar între om şi Dumnezeu, preotul din Biserica-Templu este singurul cu acces la Tatăl în favoarea păcătosului, el putând şi cerând chiar să primească spovedaniile păcătoşilor. El aparţine unei biserici care are puterea de a ierta păcatele, şi care are Scriptura şi harul mântuirii depozitate în sine.

Modelul celălalt, Biserică-Sinagogă, este un loc de întâlnire al credincioşilor (de foarte multe ori se numeşte chiar „adunare") pentru a se ruga împreună (multe biserici numin-du-se „adunare de rugăciune"), pentru a citi Scriptura şi a

înţelege voia lui Dumnezeu din paginile ei. Dacă în cadrul modelului se crede cumva în succesiunea apostolică, atunci aceasta este mai degrabă moştenirea lăsată de apostoli, acelaşi fel de credinţă şi aceleaşi însărcinări de a merge în toată lumea şi a vesti Evanghelia lui Cristos. De obicei, crezul dominant în cadrul modelului este acela al preoţiei tuturor credincioşilor, accesul liber, fără intermediar, al fiecărui credincios la Dumnezeu prin Isus Cristos. Mântuirea este în primul rând o chestiune personală, ea realizându-se prin credinţa în jertfa Fiului lui Dumnezeu, Isus Cristos care a murit pentru păcatele omenirii. Pastorul sau prezbiterii Bisericii-Sinagogă este mai degrabă un sfătuitor, un învăţător, care-1 ajută pe credincios la înţelegerea şi trăirea Scripturii. Slujba principală a Bisericii-Sinagogă este propovăduirea Evangheliei, astfel ca cei ce nu-L cunosc pe Cristos să-L poată cunoaşte, iar cei credincioşi deja să se edifice spiritual printr-o cunoaştere mai profundă a voii lui Dumnezeu, astfel încât să devină din ucenici făcători de ucenici. Participarea la celelalte slujbe din biserică este asigurată fiecărui credincios după măsura darurilor spirituale primite de la Dumnezeu. Astfel rugăciunea este practicată de toţi participanţii la serviciul de închinare, ei rugându-se ori în comun (toţi deodată) ori pe rând. Apoi cântarea, care este considerată o jertfă a credinciosului prezentată lui Dumnezeu, este practicată pe scară largă.

(Exodus nr. 49, noiembrie-decembrie 1993)

22

23

O COMPARAŢIE ÎNTRE BISERICILE EVANGHELICE ŞI BISERICA ORTODOXA

BISERICILE EVANGHELICE

A. ORGANIZAREA

1. Identificarea ca fiind singura biserică adevărată variază de la toleranţă la triumfalism.

2. Sistemul de organizare-o varietate de la congregaţional la episcopal

3. Ordinarea slujitorilor.

4. Nu acceptă monasticismul (călugăria).

5. Autoritatea supremă o are Scriptura.

B. BIBLIA

1. Scriptura deasupra tradiţiei.

2. Nu se recunosc scrierile apocrife.
3. Canonul biblic se afirmă singur.
4. Biblia trebuie studiată de fiecare credincios.

C. ÎNCHINAREA

1. Botezul adulţilor.
2. închinare neliturgică.

BISERICA ORTODOXĂ

A. ORGANIZARE

1. Noi suntem singura biserica adevărată (triumfalism).
2. Sistem de organizare episcopal.
3. Credinţa în succesiune apostolică.
4. Monasticism. Ierarhii de călugări.
5. Autoritatea supremă o are sinodul ecumenic.

B. BIBLIA

1. Scriptura şi tradiţia.
2. Scriptura cuprinde apocrifele.
3. Canonul biblic este confirmat de Biserică.
4. Biblia poate fi studiată numai de preoţi.

C. ÎNCHINAREA

1. Botezul copiilor mici.
2. închinare liturgică.

3. faine nedospită la Cina Domnului
4. Instrumente de cântat în timpul închinării.

D. RUGĂCIUNEA

1. închinarea la icoane este idolatrie.
2. Icoanele nu sunt venerate.
3. Nu este nici un intermediar la mărturisire în afară de Cristos.
4. Măria a fost o femeie exemplară.
5. Nu se fac rugăciuni Măriei.
6. Nu se canonizează sfinţii.
7. Nu se roagă la sfinţi.
8. Nu se roagă pentru cei morţi.
3. Faine dospită la împărtăşanie.
4. Nu se admit instrumente la închinare.

D. RUGĂCIUNEA

1. Icoanele sunt esenţiale pentru închinare.
2. Venerarea icoanelor.
3. Mărturisirea în faţa preotului (spovedania).
4. Măria - Mama Domnului, rămas pururea fecioară fără păcat.
5. Rugăciuni Măriei ca mijlocitoare.
6. Canonizarea sfinţilor.
7. Rugăciunea la sfinţi ca mijlocitori.
8. Rugăciuni pentru cei morţi.

Coruri, fanfare, solişti, grupuri muzicale, şi mai ales cântarea comună, sunt o premanenţă în Biserica-Sinagogă. Tot aici se organizează studii biblice, şcoli duminicale, discuţii şi prelegeri biblice prin care fiecare credincios este îndemnat la o cunoaştere tot mai profundă a Scripturii.

De obicei, casele de rugăciune sunt clădiri mai intime, fără opulenţa şi excesul de decor creştin, pictură sau sculptură, 1.1 ră prea multă simbolistică. Nu au altar şi nici catapeteasmă. Sunt de cele mai multe ori proiectate în jurul ideii de părtăşie a credincioşilor, pentru a crea posibilitate fiecărui participant să se implice în cele ce se

petrec acolo. Sunt clădiri luminoase, primitoare şi simple, probabil prea simple uneori, poate pen-Iru faptul că modelul crede că adevărata biserică a lui Cristos este formată din credincioşii Lui şi nu din cărămizile din care este construită ea.

25

LUPTA CU SOMNUL

Este foarte evident, chiar şi din prezentarea sumară a celor două modele, că diferenţele dintre ele sunt semnificative, atât din punct de vedere organizatoric, cât mai ales din punct de vedere teologic.

Nu ne mirăm că atunci când aceste două concepţii se intersectează se nasc scântei. Aşa a fost mereu de-a lungul secolelor. Nu ne aşteptăm ca în aceste vremuri să existe mai puţină tensiune între aceste două concepţii, dar ne aşteptăm la o mai mare maturitate din partea celor care se numesc „reprezentanţii lui Cristos pe pământ", ne aşteptăm să aibă mai multă toleranţă pentru ceilalţi.

Cu toate diferenţele teologice şi organizatorice, cele două modele au multe puncte comune. In principal, crezul apostolic este acceptat în punctele esenţiale de ambele părţi. Fiecare crede în divinitatea lui Isus Cristos, în triunicitatea dumnezeirii, în moartea, învierea şi înălţarea la cer a Domnului Isus Cristos, în venirea Sa a doua oară pentru a judeca pe cei păcătoşi şi pentru a răsplăti pe cei credincioşi.

Diferenţele se adâncesc apoi în alte domenii, cum ar fi cel al „mariologiei" (locul Măriei - mama Domnului - în biserică şi ierarhizarea autorităţii dumnezeieşti). Pentru o comparaţie a celor două modele am dat tabelul de mai sus, care a fost întocmit de Jim Elliot, şeful catedrei East-West Religious Studies de la Wheaton College.

Sursa adevărată a conflictului nu este cea a organizării diferite, a tradiţiilor sau a formelor diferite de închinare pe care le practică cele două sisteme, cu toate că omul obişnuit le vede pe acestea prima dată. Bătălia se dă de cele mai multe ori pe seama icoanelor sau a crucii, cu toate că adevăratul motor al ei nu este simbolistica şi decorul bisericii. Conflictul îşi are rădăcinile în diferenţele teologice dintre cele două modele în cele mai fundamentale principii ale credinţei creştine.

26

O COMPARAŢIE ÎNTRE BISERICILE EVANGHELICE ŞI BISERICA ORTODOXĂ

Dacă Biserica Ortodoxă, de exemplu, crede că ea deţine harul mântuirii şi prin preoţi are asigurat singurul acces la Dumnezeu, o asemenea credinţă este contestată vehement de evanghelici şi de Scriptură. Este interesant că ori de câte ori evanghelicii sunt atacaţi în presă sau sub alte forme, atacul nu se desfăşoară în aceste domenii vitate ale credinţei creştine. Cu ce şi-ar consolida Biserica Ortodoxă, în văzul şi analiza românului, o asemenea credinţă? Ce versete din Scriptură ar folosi? Nici unul, pentru simplul fapt că ele nu există. Pentru că un atac în domeniul abstract al ideilor şi doctrinelor nu-i oferă şanse de izbândă, Biserica Ortodoxă ne atacă în domeniul celor ce se văd şi se pipăie. Suntem afurisiţi că nu avem cruce şi mai ales că nu ne-o facem, cu toate că este foarte bine ştiut de toată lumea că în crezul evanghelic crucea lui Cristos joacă rolul central în mântuirea fiecăruia care crede.

într-un pliant produs de Mănăstirea Sihăstria, sub semnătura Protos. Ioanichie Bălan, ni se dă o adevărată listă a „păcatelor" sectelor: „Apoi sectanţii de orice fel hulesc puterea harică a Sfintei Cruci şi a sfintelor icoane, declarându-le «idoli» şi chipuri cioplite. Hulesc pe Maica Domnului, numind-o femeie de rând şi zic că a trăit cu bărbat şi a avut mai mulţi copii. Leapădă cultul morţilor, cinstirea sfintelor moaşte şi toată învăţătura dogmatică explicată şi întărită de sfinţii părinţi. Leapădă postul,

rugăciunea duhovnicească, viaţa monahală şi schimbă tot ce are mai sfânt Biserica lui Cristos: Credinţa, Preoţia, Tainele, Sfânta Tradiţie şi textele Sfintelor Scripturi, explicându-le după mintea lor, făcând panică, ură şi dezbinare între creştini."
Este de prisos să spunem că în întreaga broşură autorul nu oferă nici măcar un verset biblic întru apărarea punctelor sale de vedere. De fapt, unde în Scriptură ar putea găsi cineva suport pentru „sfinţenia icoanelor"? Cu ce versete biblice îşi apără Biserica Ortodoxă credinţa în Fecioara Măria? Ce texte biblice ar putea sprijini practicarea cultului morţilor? Unde

suntem îndemnaţi oare să adorăm oasele unor sfinţi morţi cu secole în urmă? Ce pasaje biblice vorbesc oare despre puterea unor rămăşiţe pământeşti de-a face minuni? Cine ne dă dreptul să considerăm Sfânta Tradiţie la egalitate cu Sfânta Scriptură? Pentru autor aceste lucruri sunt dincolo de orice îndoială, fără să se întrebe dacă ele sunt biblice sau nu. Tocmai aici este deosebirea dintre credinţa domniei sale şi cea a creştinului evanghelic sincer. Aceasta, faţă în faţă cu o învăţătură sau dogmă pretinsă creştină, se întreabă în primul rând dacă este sau nu în acord cu Scriptura.
în partea a doua a citatului de mai sus se emit o serie de acuzaţii extrem de nefondate cu privire la post şi rugăciune. Autorul este în totală necunoştinţă de cauză, întrucât rugăciunea şi postul sunt nu numai o practică, ci un stil de viaţă al credinciosului evanghelic. Serviciile divine din biserica sa sunt axate pe rugăciune şi credinciosul este implicat în rugăciune în fiecare duminică la „ora de rugăciune". Mai degrabă am putea spune: credinciosul ortodox a lepădat rugăciunea, pentru el rugându-se preotul sau şi-a redus rugăciunea la simplul act al aprinderii unei lumânări sau la semnul crucii.
„Panica, ura şi dezbinarea între creştini", de care suntem acuzaţi apoi de acest preot ortodox, este produsul unei astfel de propagande pe care o exemplifică tocmai sfinţia sa cu pliantul în discuţie.

Dezbinarea creştină

în anul 1748, lui John Wesley i-a fost cerut un raport asupra Mişcării Metodiste, pe care o conducea, din partea reverendului Perronet, vicarul de Shorhham, Kent. Cu acest prilej Wesley a publicat o amplă prezentare a metodismului intitulată: *„A Plain Account of the People Called Methodists"* (O dare de seamă asupra metodiştilor).

Una din acuzaţiile care se aduceau metodiştilor din partea Bisericii Anglicane era aceeaşi care ni se aduce nouă, evanghelicilor, de către Biserica Ortodoxă: acuzaţia de dezbinare şi rupere a unităţii Bisericii lui Cristos. John Wesley a răspuns la această acuzaţie cu un argument în patru puncte. Reproducem aici acest argument tocmai pentru faptul că puţini l-ar putea formula mai bine întru apărarea noastră decât a făcut-o John Wesley cu mai bine de 200 de ani în urmă. Iată ce scria el:
„Nu este aceasta o schismă? Adunarea acestor oameni laolaltă nu duce la ieşirea unor biserici din alte biserici?
Se poate răspunde cu uşurinţă la o asemenea obiecţiune. Dacă consideraţi doar adunarea unor oameni în afara unor clădiri care se numesc biserici, atunci aşa este. Dar dacă prin aceasta se înţelege că se despart creştini de alţi creştini, şi se distruge părtăşia lor creştină, atunci nu este adevărat. Pentru că: (1.) Aceia ce ni s-au alăturat nu erau creştini. Cei mai

mulţi dintre ei erau de-a dreptul păgâni. (2.) Apoi cei de care s-au despărţit nu erau nici ei creştini. Nu cred că aveţi curajul să mă priviţi în faţă şi să-mi spuneţi că sunt. Ce! Creştini beţivi! Creştini care înjură şi bleastămă! Creştini care mint! Creştini care înşeală! Dacă aceştia sunt creştini, atunci ei sunt «Creştini ai diavolului» cum îi numeau bieţii Malabarieni. (3.) Apoi ei nu mai sunt divizaţi, mai mult decât au fost până acum, chiar de aceşti creştini cu numele. Ei sunt acum gata mai mult ca oricând să se ocupe de ei şi să-i ajute exprimându-şi o bunătate autentică faţă de ei. (4.) Chiar dacă îmi veţi spune: «Dar sunt printre credincioşii din parohia mea unii care sunt creştini adevăraţi, şi tu distrugi părtăşia creştină dintre ei». Vă răspund: Ceea ce nu există nu poate fi distrus. Părtăşia de care vorbiţi n-a existat niciodată. De ***aceea*** *nu poate fi distrusă. Care din aceşti creştini buni au avut l>ârtăşie cu aceştia? Care dintre ei au vegheat asupra lor în dragoste? Care dintre ei a urmărit creşterea lor în harul lui*
1 dumnezeu? Cine i-a sfătuit şi i-a îndemnat din timp în timp? Cine
rugat cu ei şi pentru ei atunci când erau în nevoie? Aceasta, şi
29
numai aceasta înseamnă părtăşie creştină. Dar, Doamne, unde se poate găsi ea? Priviţi în est sau vest, nord sau sud; daţi măcar o singură parohie de exemplu. Există părtăşie creştină acolo? Oare nu este mai degrabă o funie de nisip întregul lanţ al mirenilor de acolo? Ce legături creştine există între ei? Ce relaţii există în lucrurile spirituale? Veghează ei asupra sufletelor lor? îşi poartă ei poverile unii altora? Ce există totuşi între ei, ca să putem spune că se distruge ceea ce n-a fost de fapt niciodată? Adevărul real este chiar reversul: Noi aducem părtăşia creştină acolo unde ea a fost complet distrusă. Roadele acestui fapt sunt: pacea, bucuria, dragostea şi râvna pentru orice lucrare bună."

Sistemul sacerdotal ortodox, sau oricare altul din modelul Biserică-Templu nu poate şi n-a putut niciodată asigura părtăşia creştină autentică. Distanţa atât de mare dintre preot şi mirean n-a permis niciodată strângerea frăţească a mâinii, atâta timp cât mireanul era obligat s-o sărute pe cea a preotului.

In rândurile de faţă am dorit să expun, bineînţeles la nivelul perceperii mele, care sunt rădăcinile conflictului existent între evanghelici şi ortodocşi. Avem de-a face cu două sisteme nu numai *de* organizare, dar care au dezvoltat pe parcursul timpului diferenţe doctrinare uneori diametral opuse. Cum poate fi realizată pacea? Prin singura cale posibilă: o reîntoarcere la singura carte de căpătâi a creştinismului, Biblia. Studiind-o cu sinceritatea inimii gata să accepte voia lui Dumnezeu, eliberaţi de prejudecăţi şi decişi să ne abandonăm ideile de dragul gândurilor divine, vom pricepe imediat cât de absurde sunt pretenţiile religiei noastre şi cât de înălţătoare sunt chemările divine. Numai Scriptura ne poate lumina minţile pentru a înceta o luptă fraticidă din care doar iadul poate beneficia.

Este surprinzător să constatăm că cel mai adesea credinţa creştină se întemeiază pe dogme acceptate sau învăţate de la alţii sau din cărţi, altele decât Sfânta Scriptură. Dacă am fi

întrebaţi pe care pasaje biblice se bazează o anumită afirmaţie a credinţei noas!:re, am fi capabili să le spunem imediat? De cele mai multe ori nu suntem în stare s-o facem pentru simplul motiv că ne-am asimilat din alte surse crezul nostru creştin. înaintaşii noştri, oricât de iluştri au fost şi oricât de buni au fost în cunoaşterea Bibliei, ei n-o pot înlocui. Fiecare persoană este datoare să-şi scoată apa vie a Cuvântului lui Dumnezeu pentru sine. Este aceeaşi necesitate a omului matur de a se hrăni singur şi de a munci

pentru hrana sa. Nu se poate să ne hrănim sufletul doar din ceea ce primim de la alţii. Dovada de maturitate este aceea că ştim şi putem să ne câştigăm pâinea singuri şi nu mai acceptăm să ne hrănească alţii cu biberonul. Din punct de vedere spiritual, mulţi dintre noi mai sunt încă la discreţia unor suflete caritabile de a ne procura şi administra hrana duhovnicească de care are atât de mare nevoie sufletul nostru.
Orice creştin care doreşte să cunoască adevărul va trebui să-1 caute în singurul loc unde se află. „Cuvântul Tău este Adevărul". Va cunoaşte astfel Adevărul, şi Adevărul îl va face slobod.

Este iarăşi Crăciun

Pe străzile albite de ger şi nămeţi vor porni copiii cu colinda. Degetele lor suave ne vor bate la geamul casei înflorat de gheaţă, sau poate al sufletului de mult îngheţat. Va fi aceeaşi chemare la pace şi bună învoire între cei plăcuţi lui Dumnezeu. Vor fi stele şi chemări de magi, îngeri şi păstori adunaţi laolaltă în această neasemuită noapte a nopţilor, cu toţii lansând aceeaşi chemare. Chemarea păcii.

*„Isus Se naşte, / Domnul coboară, I îngerii cântă, I Magii **te-nfioară.** /Mari minuni se întâmplară."*

31

LUPTA CU SOMNUL

De naşterea Sa acum aproape două mii de ani Ierusalimul şi religia apostată a acelor zile s-a tulburat. Ce se petrece cu sufletul tău?
Una din ţările cele mai educate religios, cu numărul cel mai mare de biserici creştine şi de şcoli catolice şi protestante, 1-a dat lumii pe Hitler şi a ucis peste 6 milioane de evrei, urmaşii de neam al Prinţului Păcii. Religia fără Cristos L-a răstignit pe Cristos. Religia fără pacea lui Cristos va ucide pe urmaşii adevăraţi ai lui Cristos.
O, ce veste minunată! Oare ţie ţi se-arată?

Ml-AM ISPRĂVIT ALERGAREA.

Pavel Bochian

1918-1996

Născut la 13 iulie 1918, în comuna Mocrea, din judeţul Arad, Pavel Bochian, omul care a condus destinele penticostalilor din România timp de 28 de ani, a trecut la cele veşnice în data de 5 octombrie 1996. A copilărit într-o familie modestă, unde de mic copil a îndrăgit Cuvântul lui Dumnezeu şi cântarea creştină.
La numai 13 ani a primit botezul în apă după ce a trecut cu bine încercarea focului unei arestări pentru credinţa sa, fiind dus sub escortă la judecătoria din Ineu. Imediat după botezul său, cu toate că era numai un copil, a continuat să călătorească prin satele judeţului, încurajând cu credinţa şi devotamentul său pe mulţi credincioşi.
în anul 1938 a fost arestat şi închis la Tribunalul Militar din Timişoara pentru că a predicat la înmormântarea unei fetiţe. Condamnarea la trei ani şi şase luni cu suspendare şi 5.000 de lei amendă cu plata pe loc a constituit o povară grea pentru familie, mai ales că suma s-a ridicat la 10.000 lei o dată cu arestarea tatălui său pentru acelaşi motiv. N-a mai rămas decât să-şi vândă vitele şi tot ce mai avea în săraca gospodărie pentru a achita amenzile.
Se căsătoreşte la 12 septembrie 1942 cu Ileana Iacob din Sălişte, cu care împarte bucuriile şi greutăţile slujbei la care l-a chemat Dumnezeu, şi cele ale unei familii cu 5 copii: Silvia, Liliana, Nelu, Luţu şi Mili.

în anul 1945 este ordinat ca pastor la Pâncota, judeţul Arad, iar în anul 1951 se mută la Arad unde devine supraveghetorul Filialei Arad şi pastorul Bisericii din cartierul Bujac. După trecerea la cele eterne a primului preşedinte al Cultului Penticostal din România, Gheorghe Bradin, în anul 1962, Pavel Bochian este ales preşedinte al penticostalilor, slujbă de care se achită cu dăruire până în anul 1990.
Pe lângă slujirea sa ca preşedinte al Cultului, Pavel Bochian a slujit şi ca pastor al Comunităţii nr. 1 din Bucureşti, şoseaua Crângaşi.
Om de bine, respectat pentru seriozitatea şi înţelepciunea deosebită cu care 1-a înzestrat Dumnezeu, Pavel Bochian a fost omul păcii şi bunelor relaţii între fraţi şi biserici, între autorităţile comuniste şi interesele bisericii pe de altă parte. S-a remarcat prin spiritul său blajin şi împăciuitor, prin îndelunga răbdare şi calmul său deosebit în faţa oricăror provocări. Aceste calităţi l-au făcut un lider admirat şi respectat nu numai de către pastorii şi credincioşii penticostali, dar şi de conducătorii altor culte din ţară şi de peste hotare. A contribuit astfel la dialogul ecumenic dintre Cultele din România, dar şi la unitatea Mişcării Penticostale Mondiale, fiind ales membru al Comitetului European Penticostal, participând la numeroase conferinţe mondiale ale penti-costalilor. A fost membru fondator al Centrului Internaţional al Religiilor.
Personalitatea lui Pavel Bochian a fost remarcată de autorii Dicţionarului Penticostal şi Charismatic, lucrare monumentală, care îi alocă un amplu articol elogios.
Mă simt obligat de cunoaşterea acestui om, de relaţia avută cu el, să spun câteva lucruri despre acest pionier al credinţei noastre, aici în paginile acestei cărţi.
L-am întâlnit ultima dată la Băile Felix, în Bihor. Participa la o conferinţă a pastorilor penticostali români. Se odihnea într-un fotoliu din holul hotelului unde se ţinea conferinţa

când m-a strigat pe nume. Oboseala unei vieţi, călătorie anevoioasă, i se citea pe faţă, dincolo de zâmbetul perpetuu ai care te saluta. Jovial şi bine dispus, ca întotdeauna, m-a întrebat de sănătate, de copiii săi care erau membri bisericii pe care o păstoresc la Chicago. Am stat lângă el Nu se jena de bastonul de lemn. Glumea pe seama lui.
Nu puteai să nu te simţi o fiinţă specială în prezenţa acestui om. Erai centrul atenţiei sale, pentru că fratele Bochian era un om care ştia să asculte. Apoi, îţi pronunţa numele mereu şi mereu, într-un mod atât de familiar ca şi cum ai fi lost copilul său. îţi pronunţa numele cald şi de obicei îţi dădea o nouă variantă a numelui, pe care o inventa doar pentru tine. îmi spunea: „Petricule dragă". Nimeni nu m-a numit astfel. Era numele nou-născut primit prin botezul acestei relaţii unice cu un om unic.
în relaţiile mele cu el, înainte de plecarea mea din ţară, şi uneori şi după ce venisem aici, nu m-am purtat întotdeauna cu aceeaşi gentileţe cu el. Dar niciodată, faţa şi glasul lui n-au expus nici un reproş Nu aveau decât iertare şi îngăduinţă. Şi dragoste. Multă dragoste.
Când alţii se străduiau să ne închidă revista, sabotându-ne si vorbindu-ne de rău, Pavel Bochian ne trimitea articole. „Am un articol pentru tine, Petricule!", mi-a spus el la Felix, mmânându-mi un capitol din cartea aflată sub tipar, în care îşi depăna viaţa tumultuoasă. Admira Cuvântul scris. Aprecia munca altora. Iubea pe Dumnezeu şi

oamenii.
Aflat la Bucureşti, doream să-1 văd, cu toate că ştiam că de câteva zile era într-o stare de comă. Am ajuns la spitalul d6 Geriatrie cu cinci minute prea târziu. Plecase parcă neobservat în lumea aceea pe care o predicase şi pe care o iubise. Tăcut şi umil, strivit parcă de imensele poveri ale unei slujbe în care poate cel mai cumplit lucru este singurătatea liderului, frigul acelei tăceri din vârful săgeţii înaintării noastre.

Câteva nopţi am dormit în camera sa, loc modest şi auster în acelaşi timp. îndulceau atmosfera pozele copiilor şi nepoţilor, bucuria şi mângâierea bătrâneţilor sale, şi apoi cărţile... şi mai ales Biblia iubită şi cercetată cu atâta dăruire. Am dormit în acelaşi pat în care şi-a odihnit trupul trudit şi şi-a refăcut sufletul sfâşiat adeseori între polii atâtor interese opuse, meditând la viaţa acestui om şi la focul care 1-a purificat şi mistuit în acelaşi timp. Mă gândeam în noaptea aceea din 5 noiembrie, întins pe patul lui, la ceea ce rămânea în urma acestei vieţi trăite atât de intens. Sunt sigur că sunt mii de vieţi afectate în mod pozitiv de activitatea sa, că sunt pagini scrise care vor rămâne ca istorie a unei mişcări atât de controversate în România, că sunt biserici care au fost zidite prin aportul său, că cei 28 de ani de conducere a destinelor Mişcării au fost cruciali în devenirea noastră, a penticostalilor, dar... prin lumina săracă a unui bec din stradă am văzut din nou fotografiile copiilor şi nepoţilor, cărţile lor poştale, felicitările care stăteau pe dulapul din faţa mea. Poate că dacă aş fi putut să-l întreb care a fost cea mai mare realizare a vieţii sale, mi-ar fi răspuns: „Copiii mei, Petricule!"
Putem fi percepuţi uşor de alţii ca buni creştini, pentru că fariseismul este o artă care se exersează atât de mult azi, dar nu putem fi decât ceea ce suntem acasă între cei dragi. Nu contest că există şi fii risipitori, dar şi aceia se întorc acasă atunci când ştiu că acolo vor găsi acceptarea şi iubirea unui tată deosebit. Pavel Bochian şi-a trăit în focul tuturor luptelor şi greutăţilor slujbei o credinţă atât de frumoasă că ea a devenit dorită şi iubită de copiii săi, care au păşit cu toţii pe urmele sale. Viaţa sa de familie, credinţa şi dăruirea copiilor săi, sunt dovezile unei vieţi bine trăite.
In ciuda lipsei sale de educaţie, Pavel Bochian a fost înzestrat de Dumnezeu cu o înţelepciune deosebită, cu un bun simţ şi profunzime care l-au călăuzit atât în predicile sale cât şi în toată lucrarea la care a fost chemat. înţelepciu-

nea sa 1-a salvat din multe situaţii deosebite, ea dându-i abilitatea de a răspunde cu blândeţe şi cuminţenie la toate provocările vieţii.
A fost înmormântat la Bucureşti, plecând spre locul de unde va aştepta învierea, dintr-un cort modest, unde a fost ,ilături de fiul său, Nelu, pastorul unei biserici în piin avânt al lorrnării. Alături de participarea fanfarei din biserica Arad -l?ujac, biserică pe care a păstorit-o, şi de prezenţa actualului preşedinte al Mişcării Penticostale din România, peste 20 de pastori din ţară au adus ultimul lor omagiu prin scurte **cuvântări.**
Personalităţi din viaţa religioasă a ţării au luat cuvântul omagiind omul pe care l-au cunoscut şi pe Dumnezeul căruia acesta I~a slujit.
Rămâne ca nădejdea învierii să vindece rana adânc ileschisă în inima celor dragi.
Rămâne ca viaţa exemplară **trăită** în văzul unei ţări să-i inspire în continuare pe toţi cei < e iau Scriptura pentru a aduce lumină celor aflaţi în întuneric. Fie ca modelul

oferit de acest om între oameni să fie imitat de cei care vor fi liderii de mâine ai Mişcării Penticostale Române.
(Exodus nr. 64, septembrie-octombrie 1996)
37

CÂT VALOREAZĂ OMUL?

I-am cântărit treizeci de arginţi. Le-a livrat „marfa" în aceeaşi seară în parcul Ghetsimani. înainte de aceea L-a sărutat. Ultimul sărut. Soldaţii L-au prins. A urmat crucificarea. Aşa s-a încheiat cea mai murdară afacere din istorie. Şi vai!, câte nu i-au urmat!
Pentru Iuda, Isus valora treizeci de arginţi. Cât valorez eu? Ce valoare ai tu? Depinde cine face evaluarea. Cine ne cântăreşte? Cu ce cântar?
Am ajunge cu toţii milionari dacă am putea să ne cumpărăm cu cât cred alţii că valorăm, şi apoi să ne vindem cu cât credem noi că valorăm.
Două lucruri sunt fundamentale pentru felul în care ne ducem vieţile pe planeta aceasta. Cum îl percepem şi ni-L imaginăm pe Dumnezeu, şi apoi care este valoarea omului în ochii noştri. De obicei prima o determină pe cea de-a doua. Pară o rezoluţie corectă a celor două chestiuni de bază avem toate şansele să fim nişte monştri. Bunăoară, dacă pentru mine Dumnezeu este un tiran pretenţios şi capricios, îmi voi trata semenii ca atare. Dacă, dimpotrivă, este un Dumnezeu indulgent şi nepăsător la nevoile mele, îi voi trata pe cei din jur cu nepăsare.
Privesc în jur. Afaceri necinstite. Nepăsare la durerile altora. Egoism. Răutate. Ură. Avort. Eutanasie. Ce se petrece cu valoarea umană? Ne ieftinim. Scad preţurile. Nu ne mai vrea nimeni.
„Stăm cu uimire în faţa oceanului sau apusului de soare, dar trecem pe lângă fiinţa umană fără să observăm măreţia creaţiei divine?", spunea Augustin.

CÂT VALOREAZĂ OMUL?

Să fi pornit totul de la Platon? De la Republica sa? l'robabil. Descriind structurile sociale ale vremii sale, Platon vedea lumea ca o piramidă. La bază era „populus", poporul de rând, lipsit de sensibilitate faţă de virtuţi pe care nici nu le **cunoştea.** Deasupra erau „auxiliarii", cureaua de transmisie a directivelor ce veneau de sus de la filozofi, singurii care cunoşteau şi practicau virtuţile. Ţara era condusă de un rege filozof, mărinimos şi virtuos. împreună cu filozofii, el era .iurul ţării. Auxiliarii (armata, funcţionarii etc.) erau argintul pentru că ştiau despre virtuţi, cu toate că nu le practicau, întreaga structură se rezema pe talpa ţării, care era bronzul şi fierul societăţii.
Modelul platonic nu numai că a inspirat în istorie structuri si organizare socială, dar ne-a infuzat un sistem de gândire în **care** predomină ierarhia, piramida. Ierarhizarea piramidală ne-a pătruns în cele mai sensibile sisteme de gândire, el influenţând, ca nici un altul, modul nostru de a-i evalua pe alţii. Auzind numele cuiva, automat mintea încearcă să-1 aşeze pe scara „valorilor", să-i găsească locul în sistemul piramidal al societăţii. Apreciem, de exemplu, pe cel cu şcoală mai mult decât pe cei fără şi în consecinţă munca intelectuală decât pe cea fizică. Oferim cu mai multă încredere frânele societăţii celor educaţi decât a altora, chiar dacă au experienţa necesară. Gândirea platonică ne influenţează toate domeniile vieţii, **chiar** cel religios. Am dezvoltat trepte şi ierarhii, aşa cum structurile militare şi-au elaborat sistemul de grade şi funcţii. Nu de puţine ori asistăm la discuţii între creştini pentru a **clarifica** ierarhic

slujbele menţionate de textele biblice. Am întâlnit destui proroci care se considerau, sau erau consideraţi **mai** mari decât pastorii, evangheliştii, apostolii sau adminis-iratorii bisericii. Unul din ei ne dojenea public că în biserica noastră „funcţia doboară gradul", voind să spună că acea biserică era condusă de pastori a căror funcţie era preponderentă

gradului lor inferior, iar el, profetul, cu un grad mai mare decât cel al pastorilor, nu era preţuit îndeajuns, pentru că nu deţinea nici o funcţie. Evident, se simţea nedreptăţit. Aplicăm până şi Sfintelor Scripturi aceşti ochelari ai aprecierii valorii umane infuzate de gândirea platonică ce domină şi azi, la două mii de ani, întreaga societate umană. Oamenii sunt importanţi în funcţie de poziţia lor în biserică sau societate. Valoarea lor le este conferită de ceea ce fac ei, nu de ceea ce sunt ei, de locul pe care-1 ocupă pe scara socială şi nu de unicitatea lor ca fiinţă umană.

Probabil că cea mai ilustrativă imagine asupra fenomenului ne este dată de Mântuitorul în pilda Samariteanului milostiv. Preotul şi levitul făceau parte din treptele superioare ale piramidei sociale şi religioase ale vremii. Nu-şi vedeau contribuţia lor coborând la cel aflat în suferinţe. De altfel lipsa lor de interes nu era altceva decât preţuirea de care se bucura fiinţa aceea nenorocită în ochii lor. Nu valora mare lucru. Nu merita deranjul. Slujba lor era mai importantă. Ei erau mai importanţi. Cu samariteanul lucrurile stau altfel. Cel căzut între tâlhari este un semen de-al său, fiinţă unică şi irepetabilă, aflată în nevoie. Era mai important decât timpul lui, banii lui, efortul lui. Viaţa umană era atât de preţioasă tocmai pentru că ea venea de la Creatorul, şi era de datoria sa s-o respecte şi s-o protejeze.

Nu vreau să pierd timpul amintindu-vă că generaţia noastră era numită „generaţia de sacrificiu". Putea deci o generaţie să fie sacrificată pentru alte generaţii? Era, deci, mai puţin valoroasă decât următoarea şi ne puteam dispensa de ea. O puteam consuma. Faţada mai sofisticată a acestei societăţi în care trăim ne împiedica uneori să observăm aceeaşi piramidă a valorilor. Evoluţia, dacă există evoluţie, atunci ea s-a petrecut din nou atrasă spre entropia maximă. Valoarea umană este dictată de produsul mâinilor sau a minţii, de mulţimea dolarilor ago-

nisiţi în urma acestor eforturi. Suntem valoroşi atâta vreme cit producem valori. Lipsiţi de potenţa creativităţii sau a creaţiei, suntem abandonaţi ca materialul steril din care s-a extras orice minereu preţios. Suntem destinaţi la bătrâneţe să devenim povoara socială de care recent, aceeaşi societate pe **care** am slujit-o, vrea să scape prin eutanasie.

Un copil costă 275.000 de dolari ca să fie crescut şi educat pană la vârsta de 18 ani. Scump, scump. Cine să plătească? Au venit în ajutorul nostru medicii cu avortul. Fiinţa umană ,1 devenit: embrion, fetus, „sarcină nedorită". Banii pe care mamele îi plătesc doctorilor nu sunt decât plata serviciului prestat de către aceştia pentru a le scuti de necazuri. Nu reflectă în nici un caz valoarea pe care acestea o atribuie **copilului** lor. Pentru ele nu valorează nimic. Poate fi aruncat l.i gunoi, sau poate sluji experienţelor medicinii moderne, ca şoarecii de laborator, materie primă pentru alte produse. **Fiinţa** umană a devenit atât de ieftină încât se plătesc bani pentru a scăpa de ea ca de-o pacoste.

Bătrânii au devenit incomozi. Neproductivi. Nursing homes (casele de îngrijire)

pentru bătrânii Americii nu sunt altceva decât o primă treaptă a descotorosirii noastre de părinţii noştri. Plătim din nou ca să n-avem necazuri. Dacă se îmbolnăvesc, unele state au votat deja legi prin care la acordul familiei li se scot tuburile sau li se refuză alimentaţia. O injecţie dată din „milă", ca să nu mai sufere bietul om, va termina totul. în definitiv tot trebuie să moară. „Doctorul Morţii", din Michigan, a devenit un fel de erou promotor a asistenţei medicale date celor ce doresc să termine mai repede. O butelie cu gaze toxice şi cheltuielile medicale se **termină.** Un pat liber la spital. Un loc disponibil la nursing home. O pensie mai puţin. O familie fără beleaua unui **bătrân** bolnav. Simplu. Ieftin.
Făcând abstracţie că fiinţa vândută era Mântuitorul lumii, **tranzacţia** lui Iuda nu mai pare atât de groaznică prin corn-

paraţie cu ceea ce fac fraţii lui de azi. L-a vândut să se îmbogăţească. Conştient însă de ceea ce a făcut s-a spânzurat. Valoarea femeii în societate a cunoscut şi ea de-a lungul istoriei tragedia întregii fiinţe umane. Obiect al plăcerilor şi al exploatării, femeia a traversat timpul fiind considerată de toate popoarele lumii fiinţă inferioară bărbatului. în China era considerată „ogorul războinicilor", bună doar la aducerea pe lume a luptătorilor. Când un astfel de luptător se năştea, cadoul era de ordinul zecilor de mii. Când se năştea însă o fetiţă darul nu trecea de limita unei mii. La popoarele musulmane mărturia unui bărbat la tribunal poate fi egalată doar de mărturia a două femei, iar Coranul le promite femeilor viaţa veşnică, unde li se va da onoarea să fie slujnicile bărbaţilor.
Nici evreii n-au avut întotdeauna o apreciere a valorii femeii. Existau printre evrei o sectă a „evreilor cu vânătăi", numiţi astfel pentru că atunci când vedeau o femeie închideau ochii. Vânătăile rezultau din întâlniri neprevăzute cu copaci sau ziduri, care din întâmplare stăteau în calea acestor vajnici puritani ai privirii.
Nici creştinismul nu s-a eliberat uşor de racila unei asemenea evaluări a femeii. Tertulian, de exemplu, scria că femeia este cauza tuturor relelor din lume. Chrisostom le considera pe femei „ispite naturale", iar Toma d'Aquino le considera „deviaţii" de la normal, ele nefiind altceva decât „nişte bărbaţi mutilaţi".
Cineva a avut curiozitatea să analizeze poveştile fraţilor Grimm, contabilizând calităţile negative acordate personajelor din aceste basme. A constatat că pentru fiecare 6 trăsături negative bărbăteşti corespund 52 atribuite femeilor. Se pare că eroii negativi ai poveştilor cu care se hrănesc generaţii întregi de copii sunt personaje feminine, de la vrăjitoare la mame vitrege şi zgripţuroaice. Să ne mai mirăm că preconcepţia continuă?

O altă categorie nedreptăţită de evaluarea noastră este cea *A* tinerei generaţii. Copilul este considerat o fiinţă în devenire. Nu o fiinţă pur şi simplu. Care dintre noi acordăm atenţie şi importanţă adolescentului, fiinţei flegmatice, mestecând veşnic gumă, visător, lipsit de realism, îndrăgostit de cele mai multe ori de iluzii, neatent şi deranjant prin interminabile capricii. O pacoste şi o sursă de insomnii. O permanentă îngrijorare şi sămânţă de scandal. O vârstă şi nu o fiinţă. Un tranzit şi nu o

permanenţă. Mark Twain sugera părinţilor să-i introducă într-un butoi şi să-i hrănească prin gaura butoiului. La vârsta de 16 ani sfătuia pe aceleaşi victime să bată bine cepul butoiului.
Dar ce spuneţi de Iosif, David, Daniel, Şadrac, Meşac, Abed-Nego, Măria - mama Domnului, Timotei? Ce spuneţi de adolescenţii prin care Dumnezeu a făcut fapte mari în istorie? Cum a putut Dumnezeu să vadă asemenea valori în **ei?** Nu cred că trebuie să mergem mai departe. Suntem convinşi că este necesar să revenim la Scriptură şi să recuperăm
0 teologie biblică a valorii umane pe care am pierdut-o printre filozofiile şi influenţele tradiţiilor păgâne care domină societatea în care trăim. Vom descoperi care este adevărata valoare a fiinţei umane numai în clipa când vom începe să ne vedem aşa cum ne vede Creatorul nostru.
Nu putem să începem să construim o teologie a valorii umane fără să pornim de la faptul că fiinţa umană este o **creaţie** divină (Genesa 1:26-28), creată după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Chipul Creatorului ne-a fost dat prin creaţie. Căderea a distorsionat acest chip, dar nu l-a dis-Irus. Prin salvarea acordată de Mântuitorul chipul lui
1)umnezeu a fost reînnoit, prin sfinţire a fost restaurat şi prin glorificarea noastră finală acest chip va avea slava de la începutul creaţiei. Valoarea noastră ca fiinţe ne este dată prin **creaţie.** Purtăm chipul Creatorului nostru. Nu suntem rodul unei întâmplări. Suntem o operă. Valoarea ne este dată de

Numele Celui ce ne-a creat, aşa cum valoarea unui tablou este conferită de numele artistului.
Dacă aţi avut vreodată îndoieli de valoarea cuiva, vă sfătuiesc să citiţi Psalmul 8. *„Ce este omul, ca să te gândeşti la el? Şi fiul omului, ca să-l bagi în seamă? L-ai făcut cu puţin mai prejos decât Dumnezeu, şi l-ai încununat cu slavă şi cinste"* (v. 4-5).
Suntem nu numai chip şi asemănare divină, dar Cristos ne-a dăruit slava Sa, gloria primită de El însuşi de la Tatăl. *„Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu..."* (loan 17:22). Am devenit astfel purtătorii slavei lui Dumnezeu, cinste oferită nouă de Domnul şi Mântuitorul nostru Isus Cristos. Pe faţa oricărui semen de-al meu străluceşte nu numai chipul Creatorului, dar şi slava Fiului Său.
Ca şi fiinţe umane suntem mai preţioase decât toate instituţiile, fie şi ele de origine divină. Sabatul, sărbătorile şi legile Vechiului Aşezământ nu L-au făcut pe Isus să inverseze ordinea priorităţilor. A fost mereu acuzat că vindecă pe bolnavi în ziua Sabatului, că nu respectă datinile bătrânilor, tocmai că pentru El omul, fiinţa aflată în nevoie, era mai de preţ decât legile sau tradiţiile.
Poate că nici un act divin, nici cel al creaţiei, nu poate sta alături de jertfa de la cruce, prin care Dumnezeu a demonstrat nu numai iubirea de fiinţa umană, dar implicit a spus Universului întreg ce mare preţ avem în ochii Săi. Suntem atât de valoroşi că singurul Fiu al lui Dumnezeu a considerat că merită să moară pentru răscumpărarea noastră. Sunt convins că dacă ar fi existat doar o singură fiinţă în lumea aceasta, Isus ar fi venit să moară în locul ei. Dacă fiinţa aceea ai fi fost tu, ar fi făcut-o pentru tine. Pentru că ai preţ în ochii Lui.
Apostolul Pavel prezintă fiinţa umană ca templu al lui Dumnezeu, al Duhului Sfânt (1 Corinteni 6:19-20). Dumnezeu locuieşte în noi. El n-are orice casă. Suntem valoroşi

prin Cel ce ne deţine ca locuinţă a Sa.

Acestea sunt câteva din pietrele de temelie pentru o teologie a valorii umane. Cu cât ne vom adânci în cunoaşterea lor, in sondarea implicaţiilor lor în viaţa de toate zilele, vom descoperi că ea, o asemenea teologie, ne va afecta întregul evantai al relaţiilor noastre. Văzând chipul şi slava lui I)umnezeu pe feţele celor ce le predicăm Evanghelia, nu-i vom mai ofensa prin judecată aspră, nu-i vom mai privi de sus ca pe o turmă ignorantă ce trebuie educată prin c unoştinţele dobândite de noi. Nu-i vom mai umili cu titlurile noastre, cu elocvenţa sau stilul voit alambicat pentru **a** impresiona. Văzând în fiecare valoarea divină vom sluji cu bucurie unor fiinţe asemenea nouă. Vom considera un privilegiu să le putem fi de folos, pentru că raportul la această veşnică şi inestimabilă valoare conferită nouă prin creaţie şi prin jertfa lui Cristos, diferenţele date de cunoştinţe sau slujbe sunt absolut nesemnificative.
Scriu aceste rânduri cu convingerea că eliberarea va veni numai în măsura în care vom realiza că valoarea noastră nu este potrivită cu notele primite la şcoală, nu ne este dată de numărul de zerouri din cifrele înscrise pe cecul salariului lunar, nu de scaunul (fie el şi episcopal) pe care stăm, nu de **realizările** sau performanţele noastre, nu de sexul sau vârsta pe care o avem, nu de diplomele sau funcţiile pe care le ocupăm în piramida socială, ci ea ne este dată prin creaţie de Dumnezeu însuşi, de jertfa fără cusur a Mielului lui I)umnezeu - Isus Cristos. Preţios în ochii cerului, conştient de valoarea mea în Cristos, pot îndura uşor dispreţul celor ce nu văd în mine decât carne de tun, sau rodul întâmplării oarbe. Pot rămâne demn în mijlocul bătăilor de joc, în biciuire }j răstignire. Pot vedea chipul lui Dumnezeu strălucind încă pe chipul călăilor mei. O asemenea gândire oferă suport iubirii duşmanilor. Este motivaţia efortului misionar. Lipsa de apreciere, de dragoste, de înţelegere dintre noi, îşi are de cele mai multe ori sursa într-o vedere eronată,

lumească şi nebiblică asupra valorii umane. Trebuie să încetăm să ne vedem unii pe alţii prin ochelarii dolarilor ce-i deţinem, ai .talentelor şi realizărilor, şi să ne vedem prin ochii lui Cristos.
Cât valorezi? Ai valoarea chipului lui Dumnezeu. Eşti cântărit cu greutatea slavei lui Cristos. Eşti atât de important încât El a murit pentru tine. Ai valoarea templului în care locuieşte Duhul Lui cel Sfânt. Nu te vinde pentru nimic mai prejos acestor valori. Nu evalua pe nimeni sub preţul lui. Devalorizând pe altul te devalorizezi pe tine însuţi şi pe Creatorul tuturora.
(Exodus nr. 56, martie-aprilie 1995)

CE VOM ALEGE?

Alegerile prezidenţiale din Statele Unite polarizează atenţia noastră a tuturor, indiferent că vom vota sau nu. Campania electorală şi mai ales convenţiile celor două partide, republican şi democrat, scot în relief fap-l ui că trăim în plin război civil în Statele Unite. Cu fiecare dis-c urs al candidaţilor, ţara se împarte în două părţi opuse. Nu aş fi scris nici un rând despre acest fenomen politic, dacă el n-ar fi devenit

termenii luptei în care suntem angrenaţi cu toţii, fie că vrem sau nu.
In primul rând doresc să-mi exprim convingerile că locul nostru, al creştinilor, nu este în principal politica. Suntem chemaţi de Dumnezeu pentru a vesti Evanghelia împărăţiei Sale în vederea mântuirii semenilor noştri. Biserica este chemată de Dumnezeu să se ocupe de destinul veşnic al omului. Orice altă preocupare a ei trebuie să fie secundară, pentru că nimic nu se poate compara cu eternitatea noastră.
în cartea sa *Mere Christianity* (tradusă în limba română cu litlul *Creştinismul redus la esenţe)* C.S. Levvis subliniază faptul că omul este superior statului tocmai prin veşnicia sa. Orice organizare statală durează o perioadă mai scurtă .iu mai lungă. Istoria este un cimitir al imperiilor şi statelor. Omul este însă etern. Prin eternitatea sa, omul este superior statului.
Aici trebuie spus că modul în care privim acest lucru ne desparte în tabere diametral opuse. De exemplu comuniştii, CU toate că în lozincile lor spuneau că „omul este cel mai preţios capital", înţelegeau afirmaţia altfel de cum ne-am

aştepta. Omul nu era decât monedă de schimb sau de folosit în interesele statului. Pentru comunişti statul era mai important decât omul. Omul putea fi sacrificat din raţiuni dictate de stat. Nu este de mirare că omul a fost depersonalizat şi înregimentat în slujba statului.
Cealaltă concepţie, diametral opusă celei de mai sus, este aceea că omul este superior statului. Un astfel de crez a creat politica „drepturile omului".
Creştinul nu poate aborda decât ultima din aceste politici. Ba mai mult, el luptă nu numai pentru bunăstare şi drepturile omului în această lume, ci mai ales pentru formarea destinului lui veşnic, propovăduindu-i mântuirea prin jertfa lui Cristos.
Veţi întreba, desigur, dacă un creştin poate sau nu să se amestece în politică. întrebarea este legitimă. Opinia mea este că el o poate face şi trebuie s-o facă dacă prin aceasta, sau prin funcţia sa în guvern poate realiza dezideratul major al creştinismului, mântuirea şi bunăstarea spirituală a semenului său. Dacă portafoliul său politic poate sluji scopului său principal, atunci creştinul trebuie să vadă în el călăuzirea lui Dumnezeu.
în funcţie de modul nostru de gândire în această chestiune îmbrăţişăm una din formaţiunile politice care o promovează.
Dacă pentru noi primează omul şi veşnicia sa, atunci vom căuta acele valori care vor lucra pentru atingerea acelui ideal, vom pune accentul pe credinţa, caracterul şi moralitatea omului, pe sănătatea relaţiilor cu familia şi cu cei din jurul său. Vom lupta atunci pentru respectarea sa ca fiinţă umană, pentru păstrarea sacralităţii vieţii lui, pentru libertatea sa de a se închina şi pentru demnitatea sa ca fiinţă creată după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Devenim atunci interesaţi de sufletul său în primul rând, de spiritualitatea sa.

Pe de altă parte, dacă credem că statul este mai important tlceât individul, atunci ne vom preocupa de întărirea statului, şi acest lucru se poate face doar prin dezvoltarea ■ vonomică şi prin reducerea drepturilor individului. Această .ihordare pune accentul pe economic, ridiculizând spiritualul |i morala.
Adepţii acestei abordări din urmă nu numai că sunt interesaţi de valorile morale creştine, dar şi râd de promotorii i i Am fost deosebit de indignat de modul în care guverna-**torul** Clinton punea accentul pe economia Statelor Unite. I tivintele sale, cât

şi concepţiile, sunt ale unui om care crede in viaţa de aici şi acum, cu toate că aparţine unei biserici care propovăduieşte viaţa veşnică. în primul rând manifestă **Curată** miopie la fenomenul unei crize economice mondiale, .ipoi mesajul acestui accent este că domnia sa crede, aşa cum ilin păcate o cred mulţi, că economicul primează, că „la sufle-lul omului se ajunge prin stomac".
Produs al unei societăţi tot mai materialiste şi tot mai pragmatice, Clinton nu vede nimic valoros în „family values", valorile familiei, cum nu vede importanţa credinţei şi a moralei **Creştine** de la care se pare că s-a abătut flagrant prin adulter. Indignarea mea este cu atât mai mare cu cât, atât Clinton cât ?ji Gore fac parte din Convenţia Baptistă de Sud, sunt deci evanghelici, oameni care „cred" Sfintele Scripturi.
Cum se împacă apartenenţa lor la această confesiune cu simpatia pentru homosexuali şi lezbiene, cu acordul dat avortului şi eutanasiei? Indignarea mea a crescut la culme când l-am auzit pe Gore spunând că este o jignire la inteligenţa oricărui american să audă vorbindu-se de I)umnezeu şi morală creştină, aşa cum a făcut-o convenţia partidului republican, care acuză acest partid că a căzut în plasa unor extremişti de dreapta, fanatici şi periculoşi, fraţii ii în credinţă, Pat Robertson şi Jerry Farwell.
48
49
LUPTA CU SOMNUL
Nu vreau prin acest articol să fac propagandă electorală nici unuia din candidaţi. Doresc să-mi exprim îngrijorarea faţă de evoluţia situaţiei în care ne aflăm. Sunt tot mai multe vocile autorizate care susţin că ne aflăm în plin război civil în Statele Unite. Nu este numai lupta pentru putere, ci mai ales lupta pentru promovarea libertinismului şi ateismului din partea democraţilor pe de o parte, şi lupta pentru păstrarea şi reînviorarea valorilor creştine tradiţionale, din partea republicanilor pe de altă parte. Ascultându-i pe candidaţii la preşedenţie pot fi uşor indus în eroare de argumentele economice. Suntem cu toţii de acord că economia nu merge bine, că ne aflăm în plină criză economică. Datele statistice ne demonstrează cu vârf şi îndesat, mai ales că fenomenul trece prin portofelul fiecăruia dintre noi. Din pricina acestor realităţi pe care le trăim şi mai ales a faptului că suntem afectaţi de gândirea materialistă a vremii, suntem uşor de manevrat de retoricile ce promit schimbări dramatice în economie. Ni se pare că actualul preşedinte pierde teren tot mai mult, discutând despre refacerea morală a ţării, despre repararea instituţiei familiei, despre libertatea părinţilor de a-şi educa copiii în şcolile pe care le vor. Aproape că nu înţelegem de ce discută el asemenea probleme când cea mai acută ni se pare economia. Nu cumva problematica ridicată de el şi partidul republican sunt menite doar să aştearnă o pânză de fum ca „adevăratele" probleme să nu mai poată fi văzute? Este de fapt acuzaţia pe care democraţii o aduc preşedintelui ţării.
Apoi se pare că americanii au uitat spusele preşedintelui Kennedy: „Nu te întreba ce face ţara pentru tine, ci întrea-bă-te ce faci tu pentru ţară". Tot mai mulţi se întreabă ce face ţara pentru ei. Se simt îndreptăţiţi să-i ceară tot mai multe servicii. Viziunea multora este că guvernul ar trebui să facă tot mai multe pentru noi. Guvernul devine ţinta acuzaţiilor
50
(7: VOM ALEGE?
noastre. Astfel devine vinovatul numărul unul pentru SIDA, **pentru** homeless, pentru şomaj, pentru asigurările medicale, in general pentru toate racilele acestei societăţi în

care trăim, încet, încet devenim tot mai preocupaţi de drepturile noastre decât de datoriile noastre.
Stăteam în sala de aşteptare la un serviciu de emigrare şi **aşteptam** deja de 3 ore ca să-mi aud numele citat la o uşă ce ie deschidea din când în când. Ora promisă în scrisoarea pe I **are** o ţineam în mână trecuse de mult şi aşteptarea mi se **făcea** tot mai grea. Când în sfârşit mi-am auzit numele eram **transpirat** şi obosit. Mi s-a explicat că întârzâierea se datora < umputerelor. Nu ştiu de ce, dar m-am simţit ca în holul sordid al secţiei de paşapoarte din ţară, nu pentru aspectul care **era** cu totul diferit, ci poate din pricina aceluiaşi spirit pe **care-l** emană orice instituţie de guvern. în urechi îmi sunau cuvintele lui Clin ton care promitea mii de slujbe în guvern.
O firmă particulară nu şi-ar fi permis să piardă atâţia **clienţi** într-o singură zi; pentru că, daţi-mi voie să vă spun, dacă ar trebui să decid să mai merg sau nu la un asemenea **ghişeu** aş refuza categoric.
Idealul unei ţări cu adevărat libere şi democrate este să .ivem în viaţa noastră cât mai puţin din amestecul guvernamental. Dezvoltând guvernul, extinzându-i funcţiile, vom **ifârşi** prin a renunţa mereu la noi şi noi libertăţi. Drumul **până** la ziua când guvernul va gândi şi va decide în locul nostru nu este departe. Nimeni nu poate înţelege mai bine ca noi, cei plecaţi dintr-un asemenea regim totalitar, ce înseamnă acest lucru. Ori politica de stânga pe care Clinton şi partidul său o promovează nu este altceva decât o încercare de a concentra mai multe sectoare în mâinile guvernului.
Să ne gândim puţin la sistemul de învăţământ din Statele Unite. Rezultatele deosebit de slabe, criza financiară a **sistemului,** sunt doar consecinţele unor cauze mult mai pro-

funde. Aparatul de stat creează birocraţie. Este un adevăr cunoscut de toată lumea. A dus apoi la scoaterea rugăciunii din şcoală, la ateizarea întregului învăţământ. Liberalismul şi libertinismul au încurajat imoralitatea. Rezultatul este că zeci de mii de adolescente devin mame la 14-15 ani. Epidemia SIDA a speriat lumea. Răspunsul pedagogilor de azi este mai mult decât scandalos. Copiilor în şcoli li se distribuie prezervative, în loc ca aceşti copii să fie învăţaţi despre abstinenţă, de implicaţiile morale şi eterne ale păcatului imoralităţii sexuale, lor li se distribuie mijloacele anticoncepţionale, care nu sunt decât o invitaţie deschisă la imoralitate.
A vorbi la ora actuală despre abstinenţă, despre virginitate şi castitate înseamnă să fii „anacronic", „fanatic", „îngust la minte" sau „depăşit de vreme". Presa şi mass-media în general râde de omul lui Dumnezeu care propovăduieşte moralitatea biblică, cu toate că toţi sunt de acord că această boală cumplită nu este decât consecinţa promiscuităţii, a homosexualismului, a vieţii desfrânate în general.
Să presupunem că s-ar aplica acelaşi statut consumului de alcool, aşa cum este văzută azi activitatea sexuală a omului modern. A vorbi sau a scrie despre pericolul consumului de alcool, mai ales pentru cei care conduc maşinile, ar fi prezentat la fel de anacronic, de fanatic şi îngust. Cifrele morţilor pe şoselele noastre ar creşte vertiginos. Afectaţi uneori direct prin moartea unora dragi din familie, unii ziarişti sau reporteri ar încerca să atragă atenţia asupra pericolului consumului de alcool de către conducătorii auto. Articolele sau reportajele lor ar fi întâmpinate cu acelaşi dispreţ şi sarcasm cu care sunt combătute încercările unora de a ne atrage atenţia asupra bolii

SIDA. „Specialiştii" ne mai putând rămâne în afara problemei vor declara că singura modalitate de a reduce numărul celor ucişi pe şosele este educaţia. Imaginaţi-vă că pretutindeni se vor înfiinţa cabinete de sfătuitori, se vor publica pliante, afişe, prin care oamenii sunt

sfătuiţi că în cazul în care au băut ceva alcool să poarte l (TI tura de siguranţă, să conducă mai încet, sau la ore când mi mai este aşa mare aglomeraţie pe străzi. Nimeni nu ar **ivea** curajul să spună deschis: „Do not drink and drive!" Nimeni nu ar avea curajul să scoată consumul de alcool de r.itre conducătorii auto în afara legii.

Ceva asemănător se petrece cu imoralitatea sexuală a **lumii** de azi. în loc ca în şcolile noastre copiii să fie educaţi în .ihstinenţă, în castitate, lor li se face instructajul despre „safe ***tex",*** li se distribuie prezervative, pentru că „oricum tinerii vor face sex", spun apologeţii libertinismului.

Cauza acestei cumplite boli a secolului nostru este imora-lilatea. Numai revenirea la morala creştină ne poate vindeca.

Analizând problemele societăţii de azi vom constata că la **temelia** tuturor stă călcarea unei legi instaurate de I >umnezeu. Ba mai mult, chiar şi bunăstarea noastră materi-il.i are la bază cauzele ei morale. Un bărbat care-şi iubeşte i ic vasta şi copiii va fi întotdeauna un muncitor bun şi harnic. **Din** partea sa se pot închide toate barurile de noapte, toate bordelurile şi toate instituţiile de promovare a păcatului. (aracterul său integru, format printr-o reală naştere din nou, ii va face să fie cinstit în toate tranzacţiile sale financiare. Se **ştie** doar că una din cauzele majore ale falimentului sistemului comunist a fost falimentul moral al populaţiei ateizate. l.ilă de ce nu pot împărtăşi ideea că „the real issue" (problema reală) a Statelor Unite este cea economică. Problema reală rste falimentul moral al acestei ţări.

Mă întreb cum va putea redresa economia acestei ţări un I «reşedinţe care protejează sodomiţii, lezbienele, încurajează uciderea copiilor nenăscuţi încă, când toate aceste lucruri au l.irnit şi vor stârni întotdeauna mânia lui Dumnezeu?

Popoarele au prosperat economic atunci când au venit cu **pocăinţă** şi sfinţenie înaintea lui Dumnezeu. Orice naţiune a 111 dorit atunci când relaţiile ei cu Dumnezeu au înflorit.

Dacă o susţinută campanie împotriva religiei şi mai ales a exponenţilor ei de frunte, libertinismul american ignoră şi ridiculariz ează „valorile familiei", râde de bărbaţii cinstiţi care nu-şi înşeală soţiile, de familia normală, heterosexuală. El acceptă şi promovează homosexualismul ca un stil alternativ de viaţă şi chiar de familie.

Politicianul liberal nu numai că simpatizează cu aceste scursori ale societăţii, dar mărşăluieşte în fruntea paradelor lor pe străzile oraşelor. Având nevoie de votul lor, nu numai că le acceptă modul abject de viaţă, dar devine apărătorul lor în forurile guvernamentale.

Mişcarea feministă din Statele Unite a cuprins cercuri tot mai largi. Ea domină platforma politică a democraţilor prin poziţia acestora faţă de avort. Avortul este în opinia multora arma fundamentală a feminismului pentru a dobândi puterea. Mişcarea feministă nu mai este de mult o mişcare de emancipare a femeii, ci a devenit un soi de nazism, care foloseşte actual avortul pentru a manipula întreaga societate.

Denumirea de „pro choice" (pentru alegere) este cu totul şi cu totul improprie. Cel mai corect ar trebui să se numească „pentru avort" sau „pentru ucidere" ca să fie ceea ce este de fapt această mişcare, opusul lui „pro life" (pentru viaţă). Dacă „feminazismul", cum îl numeşte Rush Limbaught, ar milita doar pentru dreptul femeii de a alege, atunci ar trebui să manifeste aceeaşi simpatie pentru femeile ce aleg viaţa copiilor lor, ca şi pentru cele ce aleg să-şi ucidă copiii.
Argumentul principal al feminismului este acela că femeia este liberă să facă ce vrea cu trupul ei. Afirmaţia spune de fapt că noi suntem stăpânii noştri şi putem face ce vrem cu proprietatea noastră, ori ideea aceasta este în primul rând ateistă. Noi nu suntem ai noştri. Nu este meritul nostru că am venit în lume. Noi suntem o creaţie şi vom da socoteală de viaţa noastră Celui ce ne-a încredinţat-o. în al doilea rând, avem responsabilităţi sociale. Nu avem nevoie ca prin interesele personale să provocăm suferinţe şi probleme altora.

Acelaşi argument al libertăţii omului de a face ceea ce vrea CU fiinţa sa îl au cei ce consumă droguri. Şi ei militează penii-LI legalizarea consumului de droguri. In definitiv, am zice noi, dacă cineva vrea să se sinucidă consumând droguri nu **are** decât s-o facă, deoarece fiecare om poate să facă ceeea ce **vrea** cu viaţa sa. Simplist şi periculos un astfel de gând. I)rogatul are o familie care este supusă la inimaginabile uferinţe. De multe ori devine o simplă legumă, tratat pe kmii publici în clinicile de dezintoxicare sau în instituţii de l>oli psihice. Drogatul devine prin „libertatea" sa o povară publică. Consumul său de droguri ne afectează pe toţi. Se **poate** aplica această logică la toate păcatele omului. Ele nu • ilectează numai pe păcătos, ci societatea umană în .msamblul ei.
Femeia care ucide rodul pântecelui ei nu afectează prin decizia sa necugetată numai propria ei viaţă, ci viaţa în gene-**ral.** Viaţa devine tot mai ieftină, mai fără preţ. Avortul ucide 111 primul rând respectul pentru sanctitatea vieţii pe planeta .ilbastră. Fiinţa aceea plăpândă care se plămădeşte în pân-**tecul** mamei este considerată mai degrabă un ghemotoc de /.gârciuri, o materie de care te poţi descotorosi.
Statisticile au constatat că doar 1 la sută din avorturi se fac din cauza incestului sau a violului, în jur de 2 la sută pentru ■■îlvarea vieţii mamei, iar majoritatea de 97 la sută pentru că mama, sau ambii părinţi ai viitorului copil nu cred că este I onvenabil pentru ei să-1 aibă. Viaţa unei fiinţe umane este l>usă pe acelaşi cântar cu slujba, cu comoditatea, cu dorinţa do a trăi mai liberă, a mamei. Cu adevărat, cel mai periculos loc din lume este pântecul mamei.
Cum pot eu ca şi creştin să-mi dau votul unui candidat politic care gândeşte astfel? Cum pot eu cu conştiinţa împă-**Cată** să-mi dau acordul la alegerea unui astfel de preşedinte, **chiar** dacă, aparent, el promite să rezolve problemele noastre **Bconomice?**

S-ar putea să ne alegem prin incoştiinţă un destin împotrivitor lui Dumnezeu.
Aş vrea să mai adaug un singur lucru. Sunt deosebit de trist să constat că unele publicaţii româneşti din exil sunt simpatizante ale lui Clinton. Refuz să cred că o fac din convingeri de stânga ca acelea ale candidatului democrat. Refuz să cred că o fac din aceleaşi vederi liberale asupra vieţii ca acelea ale democraţilor. Probabil că este inconştienţă. Inconştienţa românului în clipele de răscruce. Cum aş putea considera

altfel decât inconştient gestul poporului nostru atunci când 1-a reales pe Iliescu pentru încă alţi 4 ani.
(Exodus nr. 42, septembrie-octombrie 1992)

CENUŞĂREASA

Un misionar se întorcea din Africa după douăzeci de ani de slujire. Pe acelaşi vapor se întorcea şi preşedintele Statelor Unite care îşi petrecuse vacanţa la vânătoare pe acelaşi continent. Când nava a ancorat în port o fanfară militară a dat onorul preşedintelui şi o mare mulţime de oameni l-au aclamat. Pe misionar nu 1-a aşteptat nimeni. Singur pe drum, tristeţea 1-a acoperit ca o ceaţă deasă.
„Doamne, nu este drept! Eu îţi slujesc de atâţia ani. Am fost ambasadorul Tău în acest continent al sărăciei şi mizeriei, şi pe mine nu m-a aşteptat nimeni în port. Preşedin-Irle Statelor Unite a avut atâţia admiratori. El venea de la o distracţie. Eu sunt fiul Marelui împărat şi în calea mea n-a venit nimeni!"
în timp ce înainta pe drum cu capul în pământ singur şi îndurerat a auzit o voce care i-a spus:
„Tu n-ai ajuns încă acasă, fiul Meu!"
într-o zi acest misionar va ajunge acasă. Fanfarele cereşti îl vor întâmpina în marşurile victoriei, iar mulţimea îngerilor şi a celor plecaţi mai demult îl vor aclama. Va coborî de pe pun-ira vasului şi cu braţele deschise Domnul îl va întâmpina. Aşa va fi. Dar până atunci? Casa noastră nu este aici.
Aceste sentimente mi-au fost năvalnic stârnite zilele aces-Ira de o serie de evenimente care se derulează în jurul nostru în vâltoarea unei lumi ce apreciează doar ceea ce este al ei. Ele mi-au adus aminte de povestea Cenuşăresei, o atât de cunoscută dramă, cu sfârşit bun ce ne-a colorat copilăria.

56

57

LUPTA CU SOMNUL

Fata aceea orfană, a nimănui, harnică şi bună, exploatată şi abuzată, singuratică şi murdară, flămândă de iubire şi de j caldă prietenie a celor pentru care trudea, mi-a trezit simpatia prin asemănarea cu Biserica lui Cristos din aceste zile.
îl ascultam pe preşedintele Statelor Unite la cea de-a 50-a aniversare a Asociaţiei Naţionale a Evanghelicilor. Mă aşezasem strategic la o masă ce se afla direct în faţa tribunei de la care vorbea. I-am urmărit expresiile feţei şi i-am disecat cuvintele dibaci pregătite mai dinainte. Bană pe la mijlocul discursului care era cât se poate de religios, se părea că va evita să pronunţe Numele lui Dumnezeu, atât de scurt şi de uşor de pronunţat în engleză. De altfel, unul din cei aflaţi la aceeaşi masă a şi prezis că-1 va evita de rostit. N-a fost aşa. L-a pronunţat de câteva ori. L-a rostit în fraze creştine bine puse la punct. Aborda unele după altele problemele fierbinţi care făceau obiectul interesului tuturor creştinilor evanghelici din această ţară minunată. Le enumera pe rând pe toate, pe care el ca preşedinte le ignorase, aşa cum o făcuseră şi pre- j decesorii lui, şi cum, probabil, o vor face şi cei ce vin după el. Lasă să înţelegem că el vrea din toată inima să le rezolve, dar forţe obscure, mâini nevăzute din umbră manevrează totul j împotriva voinţei sale şi a noastră, a tuturor celor de faţă. Acordându-i votul pe încă patru ani vom putea spera în j soluţionarea lor. Rugăciunea din şcoli, problema avortului, şcolile particulare şi cele ale bisericilor, familia americană în ! prag de dispariţie etc, sunt numai câteva din cele enunţate.

îl ascultam şi simţeam cum mi se aşeza pe suflet rochia Cenuşăresei. Rochia ei de corvoadă. Rochia Cenuşăresei.
Nu ştiu de ce, probabil pentru că totdeauna mi s-a spus că noi creştinii suntem de la periferie, că nu suntem decât toleraţi, că nu este locul nostru în lumea aceasta. Poate că în j adâncul sufletului meu mai sângerau rănile produse de vorbele „tovarăşilor", care atunci când mi-am dorit să merg într-o tabără de vară a tinerilor şi am cerut şi eu un bilet de

trimitere mi-au spus să-1 cer „de la Dumnezeul meu". Poate i .1 de când am fost respins şi refuzat de la poziţia de cercetare **după** terminarea facultăţii, sau când m-au retrogradat din **funcţie** pentru „incapacitate", după ce fusesem avansat ca **„element** excepţional". Poate din toate acestea, sau poate după cele citite din nou în ziarele ce-mi parvin din ţară, senii mentul de Cenuşăreasă mi-a revenit din nou. Poate după ce .un luat la cunoştinţă că serialul de desene animate *Cartea* I *'ărţilor* a fost interzis în Televiziunea Română, sau după ce **im** citit atacurile presei împotriva unui creştin ce candida la limcţia de primar.
Poate acest sentiment mi l-au trezit gogoşile politice ale K'lor ce ne curtează în schimbul votului sau dolarilor noştri.
Politicienii vremii o curtează pe Cenuşăreasă în ajun de **alegeri.** în rest?
In rest este mare nevoie de Cenuşăreasă. Există o casă de măturat de toate gunoaiele sociale. Este nevoie de cineva **Care** să se ocupe de beţivul incurabil, de copilul străzii, de • unul nimănui, de sufletul tulburat de păcat, de săracul, or fânul şi văduva ţării. Au încercat stăpânii de ieri şi au pro-ilus monstruozităţile care au înspăimântat lumea civilizată. **Cu** Cenuşăreasa este altfel. Ea munceşte din greu fără să **emită** pretenţii. Apoi ea nu e de viţă nobilă. Este o biată fată orfană. O fiinţă a nimănui. Locul ei nu este la tribune, l'tipitre sau tablouri de comandă. Locul ei este la vatră, la **război,** la tors, la cusut, la măturat, la cratiţă. Ea trebuie să « i >a se rochiile surorilor vitrege care umblă la baluri. Ea tre-luiie să le gătească hrana când se întorc obosite după îndelungatele dansuri. Ea trebuie să deretice prin odăile lor, i scuture praful de pe decoraţiile părinţilor vitregi. Ea nu este pentru bal.
Cu siguranţă că sunt mulţi creştini asemenea mie care simt l.i fel. Care simt frustrarea lucrurilor inaccesibile. Nu pentru că n-ar avea calificarea sau competenţa, ci pentru că sunt

„Cenuşăreasa". Cum s-a simţit oare actualul primar al Aradului după ce ziarele spuneau: „noi n-avem nevoie de un primar pocăit" sau că „pocăiţii sunt ruşinea Aradului"?
Oare cum s-au simţit organizatorii evanghelizării de la Sala Polivalentă din Bucureşti după ce ziarul *Expres Magazin* a publicat articolul: „Am vrut să-L verific pe Isus?" în care erau batjocoriţi cu multă râvnă şi dispreţ de către ; un ziarist ateu mult mai înverşunat ca şi cei comunişti de tristă amintire?
Pe de o parte, Biserica este curtată de către partidele politice ale vremii. Este normal să fie aşa. Este doar ajun de alegeri generale.
După alegeri? Atacuri, discreditări, batjocuri. Ce poate merita o Cenuşăreasă? Dacă îndrăzneşte să-şi spună cuvântul şi opiniile asupra vieţii şi calităţii ei pe care o duc cei

ce guvernează i se aduce imediat aminte de locul ei. Ea nu este pentru politică. Ea trebuie să se roage. Ea trebuie să lucreze în umbră.
Este atât de interesant că în ajun de alegeri prinţii cu pantofii lor desperecheaţi încearcă la rând pantofii noştri de Cenuşăreasă. Doar, doar s-ar potrivi vreunul. Celelalte „fete" au toate degetele, ba tăiate, ba alungite peste măsură, numai să se ajusteze bocancului politic. Sângerând şi şchiopătând îşi aşteaptă o nouă şansă pe măsură ce pretendenţii la tron se înmulţesc o dată cu partidele politice. Vor şi caută să fie încălţate de cineva, indiferent de cine, numai să fie sus, spre vârful piramidei. Piciorului Bisericii adevărate i se potriveşte doar o singură încălţăminte. Ea se cheamă „Râvna Evangheliei Păcii". Al doilea pantof îl are doar Cristos. De aceea Cenuşăreasa, Biserica Sa, nu poate fi cucerită de ciubotele altor prinţi.
Senatori, congresmeni, deputaţi de tot felul, primari, ba j chiar preşedinţi şi regi ne curtează în prag de alegeri. Spectacolul poate fi seducător după ce atâta vreme am fost
j
('l NUŞÂREASA
trimişi înapoi la bucătărie fiindcă începuse petrecerea. Te poţi nsor angrena în jocul periculos pe care-1 joacă în desăvârşita **lor** artă a compromisului. Vorbirea lor atât de religioasă este • ,i un untdelemn liniştitor pe o rană veche. Viziunea lor atât de creştină pe care ţi-o descriu în termeni biblici te cucereşte. Vorbesc despre refacerea fibrei morale a ţării, despre aportul nostru ca Biserică la vindecarea ţării după dezastrul comunist, despre nevoia de Evanghelie a românului, sau a ameri-t.inului de rând. Subliniază aportul bisericii la eradicarea **Criminalităţii,** la interzicerea avortului, la limitarea şi ixlirparea drogurilor, alcoolului, tutunului, la reducerea 111 minalităţii. Nu se poate să nu te simţi important. Şi suntem importanţi, pentru că fără noi lumea ar fi locul din Univers **fără** Dumnezeu, ceea ce este identic cu iadul. Ne simţim importanţi pentru că ne cunoaştem menirea şi locul, dar fap-Inl că ne-o spun politicienii de azi ni se pare o recunoaştere, **Ce-i** drept cam târzie, dar binemeritată. Şi totuşi, bocancul lor nu ni se potriveşte. Şi n-o să tăiem din degete, chiar dacă **Umili** îngenunchează o clipă în faţa noastră în umila ••Irădanie de-a ne „încălţa" cu programul lor politic.
Tragedia Cenuşăresei de azi constă nu în faptul că după ce ' ■ curtată este trimisă din nou la bucătărie, ci faptul că va fi din nou neglijată şi exploatată. Drama ei se naşte din faptul **Că a** început să râvnească la petrecerile lor, că a acceptat standardele lor. Privind la celelalte surori vitrege, care o duc **iparent** bine şi cu succes în lumea lor, Cenuşăreasa de azi **caută** aceleaşi lucruri, cu aceleaşi metode.
Am început să gândim materialist şi pragmatic. Ne-am molipsit de viziunea lor îngustă despre lume. Suntem gata să intrăm în hora lor fără prea mult discernământ. Apreciem **valorile** lor mai mult decât pe cele ale noastre, care îşi aşteap-i.i **o** răsplătire veşnică. Vremelnicul pune stăpânire peste noi. I >e aceea cheltuim bani pentru el, judecăm realizările vieţii **prin** prizma materialului şi a temporarului.
60
61
LUPTA CU SOMNUL
Un tânăr îmi spunea, pe când eram în România, că doreşte să se facă medic, dar în caz că nu reuşeşte la admitere se gândeşte să meargă la teologie. M-a întrebat care e părerea mea? I-am spus să nu meargă la teologie din moment ce aceasta este cea de-a doua opţiune pentru el. Asemenea lui, mulţi creştini au început să-şi planifice viaţa în perspectiva celor 70-80 de ani, cât îi avem de trăit aici, având în minte posibilităţile

oferite de lumea aceasta. Viaţa de creştin a devenit doar o îndeletnicire de duminica, un fel de a-ţi petrece timpul la sfârşit de săptămână. A fi creştin nu mai înseamnă un fel diferit de viaţă. Din păcate privirile acestor creştini nu mai sunt la cele de sus, cum îndemna Mântuitorul, ci la cele de pe pământ. Comorile lor nu se mai adună în cer, ci pe pământ, unde le sapă şi le fură hoţii, unde le mănâncă molia şi rugina.
Ca să vedem că se întâmplă aşa este suficient să privim la modul cum ne cheltuim banii. Creştinul de duminica, pragmatic şi cu o viaţă dominată de standardele lumii, îşi va cheltui banii pentru cele trecătoare. Dolarul sau leul său se vor duce mai lesne pe ceea ce satură pântecul decât pe cele ce hrănesc sufletul. Săracul a devenit incomod, iar biserica care îi cere participarea a devenit stânjenitoare.
Mi-a atras atenţia uşurinţa cu care reuşesc ziarele politice, de bârfă şi scandal, să ajungă pe mesele creştinilor, în timp ce publicaţia creştină întâmpină mari dificultăţi în a-şi face un număr suficient de abonaţi. în România costul unui ziar se ridică uneori până la 2,5 lei. Sunt mii de credincioşi care nu pot lăsa să treacă o zi fără să cumpere ziarul. Oare cum ar reacţiona când biserica lor le-ar cere 2,5 lei pe zi pentru răspândirea Evangheliei? Să nu-mi spuneţi că atitudinea lor faţă de o asemenea cerere nu are nimic de-a face cu spiritualitatea lor!
Suntem gata să cheltuim sume mari de bani dacă este vorba de prestigiul nostru şi suntem atât de strânşi la mână
('I.NUŞĂREASA
Când este vorba despre cel al lui Dumnezeu şi al Bisericii Sale. I enuşăreasa visează să fie ca şi surorile sale vitrege.
Este normal ca lumea să nu ne iubească. Ea iubeşte ceea **Ce-i** aparţine. Noi nu suntem din lume. Este firesc ca ea să nu .iprecieze munca pentru împărăţia lui Dumnezeu, să dis-I **ireţuiască** pe pastor şi evanghelist, pe misionar şi predicator. **Bancurile** ei sunt despre preoţi. Se bucură când aceştia falimentează şi le trâmbiţează mizeria pe toate lungimile de unde ca pe o confirmare a stilului de viaţă. Nimic nu poate produce lumii o bucurie mai mare decât căderile i **opiilor** lui Dumnezeu.
Pe plăcile comemorative, pe socluri, în enciclopedii şi dicţionare se înghesuie numele artiştilor, savanţilor, profesorilor şi ale politicienilor, fetele stăpânului lumii acesteia. (ontribuţiile lor, fie şi mărunte, sunt înregistrate în antologii, i\ poziţii, discursuri, liste cu nume în registrele academiilor, hilre toate însă nu sunt bine venite cele ale pastorilor, preoţilor, evangheliştilor, misionarilor, ale slujitorilor lui I)umnezeu. „în definitiv, cine eşti dumneata, mi-a spus într-o zi o voce simandicoasă. Eşti un biet păstoraş acolo!" **Exact.** Nu eram nimic mai mult. Spunea adevărul. Pentru domnia sa un profesor care-1 învăţa pe un elev tabla 111 mulţirii era mult mai mult decât un păstoraş care-1 învăţa să K teamă de Dumnezeu şi să asculte de părinţii săi. Un artist **care** picta un tablou era mult mai apreciat decât un păstoraş **care** se ruga împreună cu un disperat. Un chimist care elabo-I,I formulele unor noi mase plastice era mult mai valoros umanităţii decât un păstoraş care predica Evanghelia şi I unoştea Marele Chimist care a făcut lumea din nimic. Un medic care extirpează un apendice inflamat era mult mai de ,i predat decât un păstoraş care ajută la repararea unei căs-nieii în prag de dezagregare.
Parcă nu este îndeajuns să te dispreţuiască lumea, om al lui Dumnezeu, dar a început s-o facă şi fraţii tăi, cei cărora le

slujeşti. Munca ta de a studia Cuvântul lui Dumnezeu, de-a predica neobosit Evanghelia Sa, de a te ruga pentru cei mulţi şi necăjiţi, de a încuraja pe cel descurajat în faţa vieţii, a bătrâneţii sau a morţii, arderea sa pentru orice suflet care se pierde în negurile iadului, stăruinţa ta în bine şi în a-i învăţa pe alţii să facă binele, nu mai găseşti aprecierea cuvenită. El, omul pentru care încerci să faci cerul mai aproape, dă cu mai multă uşurinţă banul său instalatorului pentru că nu mai curge cum trebuie chiuveta, decât pentru finanţarea viziunii tale de a salva suflete din pierzare. El a fost deja convins de j fetele cele mari că stilul lor de viaţă este de dorit. A pierdut perspectiva vieţii veşnice. Nu mai râvneşte necuprinsul ei. El visează acum să poată dansa la balul de la palatul stăpânirii. Cenuşăreasă. Fată de pripas. în lume, dar nu din lume. Cu lumea, dar nu ca lumea. Slujind pe cei din lume te bucuri doar de dispreţul ei. Pentru tine închin aceste rânduri. Muncind din greu în dispreţul celor vrednici de dispreţuit să nu-ţi pierzi perspectiva veşniciei. Să nu uiţi ziua când rochia ta murdară de atâta lucru va fi schimbată de hainele albe ţesute la gherghef. Să nu-ţi apună viziunea eternului ospăţ care va să vie. Să nu oboseşti în lacrimă şi veghere, pentru că Prinţul Cel Adevărat va veni şi te jur pe toate căprioarele şi cerboaicele de pe câmp că nu va căuta decât dragostea ta. Nu te va uita.

Ai răbdare Cenuşăreaso! El va veni. Lumea ce te respinge acum va cunoaşte atunci tardiv adevăratele valori ale umanităţii. El va veni să aprecieze zâmbetul celui trist, lacrima plan- ' să cu cel ce plânge, ruga cu cel rănit de păcat, candela sfatului luminos pentru cel pe drum întunecat, vorba bună şi caldă spusă celui la care strigă toată lumea, mâna caldă şi mângâietoare de răni.

în palatele lumii politicienii petrec. Te-au curtat pentru o vreme, ca să-ţi ceară votul. La adăpostul votului tău balul lor este în toi. Nu le râvni mesele, băuturile, muzica şi laurii. Rămâi în aşteptarea adevăratelor bucurii. Isus va veni.

(Exodus nr. 39, martie-aprilie 1992)

64

CUM ESTE CREŞTINISMUL? GREU ŞI UŞOR

De C. S. Lewis - traducere subiectivă de Petru Lascău

Cea mai răspândită idee despre creştinism, pe care o au cei mai mulţi oameni, se poate formula astfel: pornim de la noi înşine, de la eul nostru dominat de dorinţe şi interese; admitem apoi că altcineva sau altceva numiţi-o dacă vreţi „moralitate", „comportare decentă" sau I'inele social" etc. - emite anumite pretenţii asupra acestui fii, pretenţii care se interferează cu propriile noastre dorinţe, t Cea ce înţelegem prin „a fi bun" nu este altceva decât să **Cedăm** acestor pretenţii. Unele din lucrurile pe care în mod obişnuit eul nostru ar vrea să le facă descoperim că s-au lidnsformat în „rău", sau „greşit", şi astfel trebuie să i enunţăm la ele. Alte lucruri pe care n-am vrea să le facem devin „bine", astfel că trebuie să le facem. în ciuda acestui **fept** sperăm tot timpul că atunci când aceste pretenţii au fost •uitisfacute, bietul nostru eu mai are ceva şanse şi ceva timp I 'cntru sine ca să-şi continue viaţa sa proprie, aşa cum îi place lui. De fapt, suntem ca omul cinstit care îşi plăteşte impozitele. Le plăteşte corect, sperând să-i mai rămână sufi-i **lenţi** bani ca să trăiască. Şi în acest caz, ca şi-n cele de mai IIS, punctul de pornire este eul nostru.

Atâta timp cât gândim astfel vom reuşi să obţinem unul **din** două rezultate posibile. Ori vom renunţa de a mai fi Iu ini, ori vom deveni foarte nefericiţi. Fiindcă, să nu ne

înşelăm, dacă vom încerca să satisfacem toate pretenţiile nnise asupra eului nostru natural nu ne va mai rămâne mare

lucru cu care să trăim. Cu cât îţi asumi mai mult propria conştiinţă, cu atât ea îţi cere mai mult. Firea sa sărăcită şi înfometată astfel, strivită şi îngrijorată, va deveni tot mai furioasă. In sfârşit, ori vei renunţa la a mai face binele, ori te vei transforma în unul din acei indivizi care spun că ei „trăiesc doar pentru alţii", dar fac lucrul acesta bombănind mereu nemulţumiţi, întrebându-se de ce alţii nu observă şi nu apreciază ceea ce fac ei, considerându-se astfel nişte martiri încă în viaţă. Din acest moment ai devenit o mai mare calamitate pe capul celor din jurul tău, decât ai fi fost dacă rămâneai un egoist declarat. A fi creştin este cu totul altceva. Mai greu şi mai uşor în acelaşi timp. Cristos îţi spune: „Dă-Mi totul. Nu vreau doar o parte din trupul tău, o parte din banii tăi, o parte din munca ta. Te vreau pe tine. N-am venit să-ţi torturez natura ta firească, ci s-o ucid. Jumătăţile de măsură nu folosesc la nimic. Nu vreau să tai o creangă ici, una colo. Tot copacul trebuie smuls din rădăcină. Nu vreau să curăţ caria şi s-o plombez, ci să scot măseaua cu totul. Înmânează-Mi Mie întregu-ţi eu, cu toate dorinţele lui pe care le crezi inocente, cât şi pe cele pe care le consideri rele. întreaga garnitură. Am să-ţi dau un eu nou în schimb. Mă voi dărui pe Mine însumi ţie. Voinţa Mea va deveni voinţa ta."
Lucrul acesta este greu şi uşor în egală măsură. Ai observat că Cristos însuşi a descris uneori viaţa veşnică ca fiind grea, iar uneori ca fiind foarte uşoară. El spunea: „Ia crucea Mea!", în alte cuvinte, este ca şi cum ne-ar cere să fim ucişi în bătaie într-un lagăr de concentrare. Imediat, însă, adaugă: „Jugul Meu este bun şi sarcina Mea este uşoară". Are dreptate în ambele cazuri, şi veţi vedea imediat.
Profesorii spun adesea că elevul cel mai leneş din clasă va avea munca cea mai grea la sfârşit. Au dreptate. Dacă dai la doi elevi o teoremă de trigonometrie, cel ce este gata să se confrunte cu greul va încerca s-o înţeleagă. Leneşul o va învăţa pe de rost, pentru că în acel moment metoda sa cere

Cel mai puţin efort. Dar şase luni mai târziu, când se **pregătesc** pentru examen, leneşul se va chinui ore în şir cu lucrările pe care celălalt le înţelege în câteva minute. Lenea înseamnă lucru mai mult pe termen lung. Analizaţi situaţia **unui** conflict militar sau excaladarea unui munte. Adesea se **cer** la început eforturi susţinute şi concentrate care se dovedesc mai târziu singura cale de urmat. Dacă vei ocoli **icel** efort iniţial te trezeşti mai târziu în mare pericol. I „işitatea este cel mai periculos lucru.
La fel şi aici. Lucrul cel mai teribil, aproape imposibil, este **lă-ţi** predai lui Cristos întregul eu - toate dorinţele şi preocupările. Este mult mai uşor decât ceea ce încercăm să **facem** în schimb. Vrem să rămânem ceea ce suntem „noi înşine", să ne păstrăm deci ca ţintă principală realizarea feri-i II ii personale şi, în acelaşi timp, să fim „buni". încercăm să l.isăm inima şi mintea să meargă încotro vor ele, urmărind **banii,** plăcerile şi ambiţiile lor - sperând ca în ciuda acestui **fapt** să ne purtăm cu cinste, castitate şi umilinţă. Tocmai **asupra** acestui lucru ne-a avertizat Cristos că nu-1 putem **face.**
Spinul nu face smochine. Dacă ai un ogor pe care creşte *loar iarbă, nu vei secera grâu niciodată de acolo. Tăierea ierbii o va face să fie mai mică, dar degeaba, grâu nu se va produce. Pentru ca ogorul să producă grâu sunt necesare schimbări mai profunde.

Trebuie arat adânc şi ■•emanat grâu.
Iată de ce problema reală a vieţii de creştin este acolo unde i '.imenii o caută cel mai puţin. Ea ne apare în faţă în prima U rundă după ce ne-am trezit din somn în fiecare dimineaţă, loate dorinţele şi speranţele zilei respective dau năvală peste noi ca o turmă de animale sălbatice. Primul lucru al fiecărei 111 mineţi ar trebui să fie să le întoarcem spatele ascultând de ,illă voce, luând un alt punct de vedere în considerare, permiţând altcuiva mai mare, mai puternic, mai tăcut să intre în \ i.iţa ta. Şi aşa în fiecare zi.
67
LUPTA CU SOMNUL
La început o vom putea face doar pentru câteva momente, însă din acele momente un nou fel de viaţă se va răspândi în întregul sistem, pentru că îl lăsăm pe El să lucreze acolo unde trebuie în viaţa noastră. Este diferenţa dintre vopseaua care acoperă doar suprafaţa lemnului şi soluţia de impregnare care pătrunde în toate fibrele materialului. Cristos nu vorbeşte vag, idealist. Atunci când a spus: „Fiţi desăvârşiţi!" a fost foarte serios. A vrut să spună că va trebui să trecem prin toate fazele tratamentului. Este greu, dar felul de compromis cu care ne luptăm ignorându-I soluţia Sa este mult mai greu, de fapt, este imposibil de realizat. Poate că este greu pentru un ou să se transforme în pasăre, dar este infinit mai greu să înveţe să zboare atâta timp cât rămâne ou. Noi suntem în prezent ca ouăle, nu putem continua la infinit să rămânem un ou obişnuit şi decent. Ori vom scoate pui, ori ne vom strica.
Să ne întoarcem la ceea ce spuneam mai înainte. Acesta este întregul creştinism. Nu este altceva. Este atât de uşor să te înşeli asupra acestui lucru. E uşor să crezi că Biserica e compusa din obiecte diferite - educaţia, clădirea bisericii, misiuni, servicii religioase, predici etc; la fel cum e de uşor să crezi că statul are o mulţime de departamente: armata, politica, economia, şi câte şi mai câte, dar într-un fel lucrurile sunt cu mult mai simple. Statul există pentru a promova şi proteja fericirea obişnuită a cetăţenilor săi. Un soţ şi o soţie stau de vorbă în jurul unui cămin în care arde focul, un grup de prieteni joacă mingea în grădina din spatele casei, un bărbat citeşte o carte în camera sa, un altul sapă în grădină -pentru toate acestea există statul. Dacă el nu ajută cu nimic la sporirea şi prelungirea, la protecţia acestor momente, toate legile, parlamentele, armatele, tribunalele, politica, economia etc nu sunt decât o mare pierdere de vreme. în acelaşi mod, Biserica nu există pentru nimic altceva decât să-i atragă pe oameni la Cristos, să facă din ei Cristoşi mai mici. Dacă ea nu realizează acest lucru, atunci catedralele, preoţimea, misiu-
mm-
('I IM ESTE CREŞTINISMUL?
nile, predicile, ba chiar şi Biblia însăşi, nu sunt altceva decât 0 pierdere de vreme. Dumnezeu a devenit om nu pentru alt scop. Este greu să **ne** imaginăm că întregul Univers a fost creat cu un alt scop. **Biblia** ne spune că întregul Univers a fost creat pentru Cristos i totul trebuie să se adune în El. Tu, ca fiinţă creată după 11lipul şi asemănarea Sa, nu ai alt rost în lume. Te vei integra in Cristos numai atunci când te vei preda cu totul Lui. *(Exodus* nr. 53, septembrie-octombrie 1994)
68
69

CRUCIADĂ ÎN ROMÂNIA

(între 5 şi 26 iunie 1992, pastorul Petru Lascău împreună cu formaţia ELIM din biserica pe care o păstoreşte din Chicago a făcut o călătorie misionară în România. Rândurile ce

urmează sunt mai degrabă un raport misionar subiectiv, de suflet, decât unul minut cu minut.)

Aşteptam cu toţii nerăbdători îmbarcarea în pasărea albastră care urma să ne transporte spre lumea de unde venisem. Aveam inima oscilându-ne între cei ce rămâneau şi cei ce urma să-i întâlnim, între „acasă" de aici şi „acasă" de dincolo, de unde ne rupsesem cu ani în urmă. Plecam spre România un grup de români-americani; o mână de oameni ce locuim în două lumi în acelaşi timp; români din România ce locuim în America; oameni cu sufletul în două continente.

Din patriotism am luat, cum era şi normal, Tarom-ul. Când cele două autobuze s-au oprit în vecinătatea aeronavei, mi-am dat seama că eram deja pe teritoriul acela halucinant peste care domneşte mai mult hazardul decât logica deciziilor inteligente. Şi cum aş putea numi oare faptul că fără discernământ, cei ce supravegheau îmbarcarea ne-au îndrumat spre cele două uşi ale avionului. S-a întâmplat ceea ce este normal într-o lume anormală, cei cu bilete pentru locurile din spatele avionului au urcat prin faţă, iar cei cu bilete pentru locurile în faţă au urcat prin spate. Taberele s-au întâlnit pe îngusta cărăruie dintre scaune, ca cei doi berbeci pe punte. A urmat o luptă corp la corp în care se părea că

biruiau nişte femei mai „multilateral dezvoltate" ce declarau I -n n prezenţa lor că „pe aici nu se trece". După o oră de potic-iK li, împinsături, salturi peste bagajele de mână, am reuşit **lac** de sudoare să ne găsim locurile. Bineînţeles o parte din **noi,** deoarece unii considerau că deţineau câte doi sau trei **icelaşi** loc. Aveţi dreptate; aerul condiţionat nu funcţiona.

Băieţii lui Doru Siket: Gabi, Dan, Marcel şi Eugen, for-nuţia „Elim", s-au aşezat, în sfârşit, la locurile lor, după lungi lupte corporale. Prin geamurile aburite de transpiraţie, chiar in-iinte ca avionul să decoleze spre Amsterdam şi apoi spre Timişoara, băieţii au văzut cu disperare cum rămâneau pe III ionul aerogării geamantanele lor. La decolare ştiam deja ce **ne** aşteaptă. Nu era numai necazul lipsurilor cu care ne vom i onfrunta, ci mai ales că fusesem minţiţi şi înşelaţi. lăcând haz de necaz, timpul a trecut şi am ajuns la Timişoara. Unii din noi mai speram în miracole. N-au avut **loc.** Ne propusesem un turneu în 11 oraşe ale ţării, în care să **dăm** concerte de muzică creştină, iar eu să predic în final

ultătorilor noştri. Cu o săptămână înainte trimisesem la **Bucureşti** întreg echipamentul electronic al acestei formaţii, ■ i|>roape două tone de cutii cu instrumente muzicale. în unul din geamantanele rămase în Chicago erau micro-lo.mele şi cablurile lor, atât de necesare acestui gen de instrumente muzicale. Băieţii erau îngrijoraţi şi nu prea. Ne .uluceam aminte unul altuia de cele „2 porunci" sau reguli de **lur** pe care le adoptasem pentru această călătorie. Prima **ipunea:** *„Nu aştepta de la nimeni nimic",* iar a doua: *„Aşteaptă-te In orice".* Regulile funcţionau. Fusesem realişti în adoptarea lor.

La aeroportul din Timişoara am fost întâmpinaţi de pri-111.irul oraşului, domnul Viorel Oancea; întâlnire ce ne-a adus **bucurie.** Trecând prin furcile candine ale vizelor, controalelor i vamei, am constatat că nu suntem singurii nefericiţi ai **acestei** călătorii. Aproximativ alţi 20 de călători rămăseseră i.n.i bagaje.

în holul aeroportului eram aşteptaţi de cei dragi, de cei din familie, de prieteni şi

cunoscuţi. Era sâmbătă seara, iunie, şi aşteptam nerăbdători ziua de luni când, la Oradea, vom avea prima confruntare cu publicul.
Duminică, 7 iunie, am vizitat de unul singur Biserica Baptistă din Arad, păstorită de Rev. Doru Popa. Doru mă invitase de multă vreme să vizitez biserica sa, şi acum se ivise o ocazie favorabilă, dat fiind şi nunta unui verişor de-al meu. La biserică am avut o surpriză, a sosit primarul oraşului, fratele Moisescu, al cărui mesaj îl tipărisem în ultimul număr al revistei noastre. A vorbit minunat la această nuntă, şi nu-mi venea nici acum să-mi cred ochilor şi urechilor că pot fi la amvonul unei biserici împreună cu primarul oraşului, fraţi întru Cristos, animaţi de aceeaşi iubire şi credinţă.
Seara, în aceeaşi duminică, am predicat în două biserici penticostale din Oradea, Biserica nr. 1, păstorită de Rev. Mudura Florian, şi în cea mai tânără biserică din cele 8 biserici penticostale din oraş, păstorită de Rev. Bulzan Teodor. întâlnirea cu fraţii mei din Oradea a fost deosebit de emoţionantă pentru mine. Mai ales la ultima biserică, unde cei mai mulţi sunt tineri. Casa de rugăciune este o baracă din lemn, prin ferestrele căruia se văd fundaţiile clădirii Centrului Creştin care se construieşte de către Societatea Penticostală de Misiune Creştină, al cărui preşedinte este pastorul Bulzan.
Turneul grupuLui Elim urma să înceapă a doua zi printr-un concert organizat la Sala Sporturilor, de către Societatea Penticostală de Misiune Creştină din România. Băieţii se regrupaseră şi găsiseră cu chin cu vai haine pentru cei rămaşi fără bagaje. De asemenea au găsit microfoanele şi **cablurile** necesare primei noastre întâlniri. Pregătirile au început de la ora 1 după-masă şi de abia la 6:30 eram gata de începere. Sala Sporturilor din Oradea era arhiplină. Cineva a estimat la circa 5 mii de persoane audienţa noastră din această

primă zi a turneului. Bihorenii mei nu se dezminţeau. Erau prezenţi şi la acest praznic, cu bucuria şi entuziasmul lor
■ n.icteristic. După câteva cuvinte de introducere şi rugăciu-n. din partea pastorului Mudura, pastorul Ioan Bogdan,
i la noastră şi sufletul organizării acestui turneu, a condus
lenta în câteva cântări de laudă. A fost extraordinar să
i o aşa mulţime de oameni cântând cu bucurie şi bătând
>uluziasmat din palme în ritmul cântărilor. Din dragoste şi
I Mlriotism local", le-am spus băieţilor din grupul Elim că nu
■ mai avea nicăieri în ţară o asemenea privelişte a bucuriei **Creştine.** Mă înşelam. Ea s-a repetat, cu câteva excepţii, .i| 'îoape pretutindeni. în pauza cerută de băieţii din formaţia I Iun a cântat grupul de adolescenţi „Eben-Ezer", din biserica **păstorită** de Teodor Bulzan. Tinereţea şi vioiciunea lor ne-a entuziasmat pe toţi.
Trebuie să mărturisesc că niciodată, pe tot parcursul aces-ini turneu, n-am fost atât de emoţionat ca la Oradea. Eram **leasă,** şi nu este uşor să predici acasă.
A doua zi, marţi, 9 iunie, am sosit la Arad, unde grupul nostru şi-a instalat instrumentele în biserica Bujac, păstorită
■ li' Rev. Moise Ardelean. Datorită unor împrejurări, a fost sin-**gura** localitate unde am cântat într-o biserică. Intenţia noas-I II era de-a ne întâlni cu oamenii în săli publice, locuri în care miră cu mai mare uşurinţă cei ce au nevoie de Dumnezeu şi ••(•

sfiesc sau se tem să intre într-o anume biserică. Clădirea hisericii a fost plină până la refuz.
Pastorii: Tipei, supraveghetorul Filialei Arad, şi Moise Ardelean ne-au primit călduros. Şi aici am avut o frumoasă I Mrtăşie cu fraţii, cu care ne-am cunoscut între anii 1974-1977, **Cât** timp am locuit în Arad şi am frecventat aceeaşi biserică. (iritările băieţilor au fost foarte bine primite, precum şi **predica** mea.
Miercuri după-masă am sosit la Sânicolaul-Mare, locul de Iustină a organistului grupului, Marcel Vinesar. Vizitasem

Oradea, oraşul din care plecasem eu în America, Aradul, de unde plecase Radu Tomuţa, inginerul noastru de sunet. Venise rândul lui Marcel.
La Sânicolau fraţii închiriaseră Casa de Cultură a oraşului, unde s-a adunat o mare mulţime de oameni. Curând, mulţi dintre ei au trebuit să stea în picioare. Şi aici grupul Elim s-a întrecut pe sine. Bogdan, călăuza noastră, ne-a mobilizat imediat pe toţi la cântările de laudă. Cântau şi cei ce nu ştiau melodiile, pentru că era absolut molipsitor acest tânăr pastor | de un entuziasm şi optimism debordant pentru Dumnezeu şi lucrarea Lui din România.
în camionul pus la dispoziţia noastră de către Societatea Misionară, condus cu competenţă de Mitru Bulzan, fratele preşedintelui Misiunii, transportam, pe lângă tot echipamentul formaţiei Elim, o mulţime de cărţi şi tractate pe care Ghiţă Şanta şi fiul meu Bogdan le împărţeau tuturora. Voi reveni la această echipă, deoarece ea a făcut eforturi considerabile pentru a răspândi Evanghelia şi sub această formă.
A doua zi, grupul Elim a avut o pauză pe care a petrecut-o la Arad, oaspeţi ai familiei Tomuţa.
In ceea ce mă priveşte, am plecat la Timişoara împreună cu fratele John Tipei, misionarul nostru în România. Am dormit la el, după o seară lungă de istorisiri. A doua zi am vizitat o serie de prieteni, locuri dragi din vremea studenţiei şi Liceul Logos. Spre seară am plecat la Biserica Elim, păstorită de Rev. Teodor Codreanu. Am fost primit cu bucurie. Aici am participat la sărbătoarea studenţilor care au absolvit în anul acela diferite facultăţi din Timişoara. îşi luau rămas bun de la fraţii şi prietenii pe care şi-i făcuseră în timpul anilor de studenţie. La terminarea bisericii, m-au invitat împreuna cu ei la o masă de dragoste. în seara aceleaşi zile l-am vizitat la Giarmata pe fratele Mihalaş Ioan, pastorul biserici noastre soră din acea comună limitrofă a Timişoarei.
• *'iu ICIADÂ ÎN ROMÂNIA*
A doua zi, vineri, am vizitat şantierul bisericii, locul în care idună jertfa şi dragostea unui grup mic de credincioşi **Care,** pentru prima dată în acel loc, construiesc un locaş I li nunului lor. După Revoluţie s-au deschis mai multe birturi. Inlreaga noapte auzisem lălăitul beţivilor. A venit vremea ca **binele** şi frumosul să se întoarcă în acel loc sub forma unei I >iserici şi am fost fericit să-i văd zidurile albe ridicându-se ca II iste aripi albe spre cer.
La ora 1 după-masă eram aşteptat acasă la primarul timişoarei, care m-a invitat împreună cu dr. Alexandru Popa
• 1111 Chicago la masă. Am trăit clipe de bucurie alături de **icest** om modest şi onest care îşi iubea ca nimeni altul oraşul **Căreia** îi slujeşte cu credincioşie.

La ora 4 după-masă am participat la serbarea de sfârşit de ,m la Liceul „Logos". Evenimentul a avut loc în amfiteatrul I ueului de Muzică „Ioan Vidu", unde am vorbit câteva minute părinţilor şi elevilor. Mă uitam la aceşti copii minunaţi, ascultam rapoartele profesorilor lor şi ale directorului i **Ihiţă** Cătană, şi-mi plângea sufletul în mine, într-un imens **regret,** că nu a avut parte de o asemenea educaţie, de o asemenea şcoală şi copilăria mea. Mi-au trecut prin gând imaginile liceului meu, în care eram îndoctrinaţi cu marxism i materialism; „cimitirul tinereţii mele" fără de Dumnezeu, l'riveam la aceşti tineri şi vedeam marii oameni ai lui I)umnezeu de mâine. îi priveam şi mă bucuram pentru ei.

La ora 6 după-masă a început programul nostru la c inematograful Timiş, clădire modernă, construită recent, imediat în apropierea catedralei din Piaţa Revoluţiei. Sala a **fost** arhiplină. în deschidere, domnul Viorel Oancea, primarul oraşului, ne-a făcut o frumoasă prezentare, rostind **Cuvinte** frumoase despre noi şi biserica noastră din Chicago pe care a vizitat-o cu câteva luni în urmă.

Regretăm că nici unul din pastorii locali nu au fost cu noi. I **)atoriile** pastorale şi vizitele la cei bolnavi i-au împiedicat să

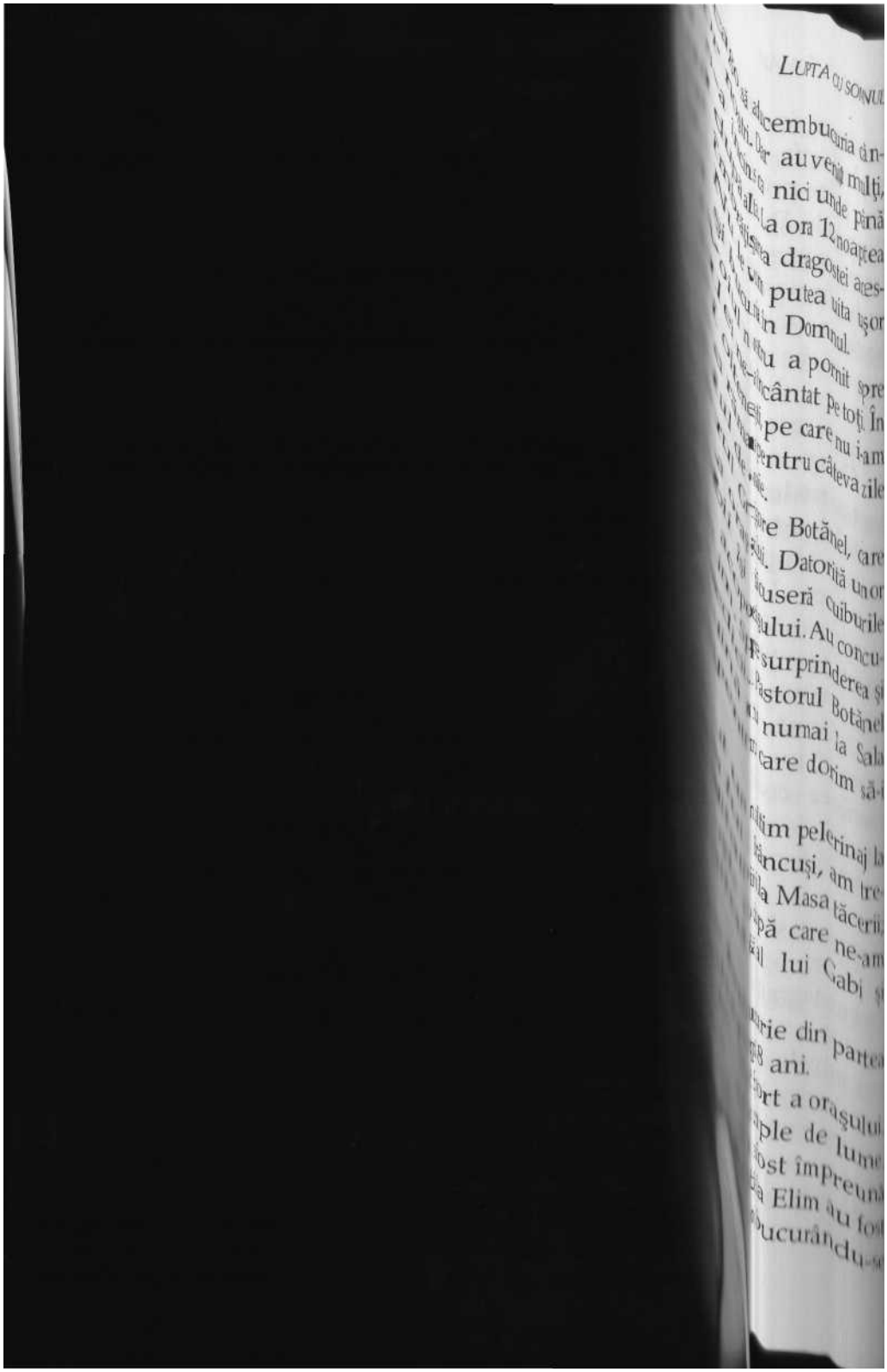

'HUCIADÀ ÎN Rom

«.intând lui Du^st^u. în ceea ce mă priveşte, pot spune oi predica mea a iv ascultată cu atenţie şi interes. Ca peste **jOt** zeci şi zeci ^ lâini s-au ridicat la urmă predându-se **lui** Dumnezeu, *x**

I n aceeaşi noaf ţr^bnvoiul nostru s-a deplasat spre Braşov, l.imilia fratelui *V* .a] Meglei ne-a primit cu toată dragostea, m (iuda orei mat^j\ la care am bătut la uşa sa.

I .uni, zi liberă/, s^ţii s-au relaxat vizitând Poiana Braşov. **Aici** am fost şoc^W constatăm cât de pustii sunt staţiunile l.ii ii. Preţurile *fi A. \te* şi banii puţini fac ca oamenii să i' nunţe la odih*Vv> foarte puţini sunt cei ce-şi permiteau **kixul** unui conc<? jtV Cazarea şi mai ales masa cer o avere, l'i'ii Iru a ne face ^.O^gine, o masă poate ajunge uşor la 60 de i' i iar cazarea la *.e* de lei pe noapte. Un român de rând cu **firea** 400 de lei ′ Wiă nu-şi poate permite o asemenea avaganţă. ,p,

((incertul gf/ij^lui Elim a fost organizat la Sala I •< >i turilor prin *Vrţă* familiei Meglei. Dezamăgirea ne-a fost I' iul de mare *C A ,* ne-am dat seama cât de puţini fraţi au • • ml la întrunir \ loastră. Din păcate, disensiunile dintre [1] uliul Penticostjeili Societatea Penticostală de Misiune l rcştină din Or^%L s-au răsfrânt aici împotriva noastră. I .i Braşov am * *u* Ies din nou cuvintele Scripturii: „A venit IM iii Săi şi ai Săi ^t-au primit". Puţine sunt durerile sufle- **lillui** care lasă a^ ^ |nea urme. Probabil, pentru că vroia să nângâie, să ^i^lcurajeze, Dumnezeu ne-a dat bucuria li»[1] .i vedea cum *Ka h* Lui cel Sfânt, folosindu-se de muzica IMucilor de la El^'ide predica mea, 1-a făcut pe directorul 'ii i de Sport sa $ ^aute înlăcrimat, să ia cu bucurie cărţile mustre. Ne-a *sţK.* Win te de încurajare, şi ne-am despărţit Icni în Crist<?/m

I >rumul spre ^v

Neamţ l-am pornit de dimineaţă. La i din BraŞ*V)}> de-am rătăcit. Atât de săracă era sem-irea direcţi^ *ie* mers. La Piatra Neamţ ne-am instalat

se bucure cu noi, veniţi din Chicago să aducem bucuria cântării şi a Evangheliei prietenilor noştri. Dar au venii mulţi, foarte mulţi tineri. Atmosfera s-a încins ca nici unde până atunci, şi cântările au urmat una după alta. La ora 12 noaptea am reuşit cu greu să scăpăm de îmbrăţişarea dragostei acestor tineri uimitori ai Timişoarei. Nu le vom putea uita uşor entuziasmul, aplauzele, cântarea şi bucuria în Domnul.

A doua zi de dimineaţă, convoiul nostru a pornit spre Târgu-Jiu. Valea Jiului cu pitorescul ei ne-a încântat pe toţi. în drum am oprit pentru nişte mititei olteneşti, pe care nu i-am putut uita prea uşor. Gustul lor ne-a rămas pentru câteva zile cu încăpăţânare legat de noi ca scaiul de oaie.

La Târgu-Jiu ne-a aşteptat pastorul Grigore Botănel, care j închiriase pentru noi Sala de Sport a oraşului. Datorită unor j geamuri sparte, o mulţime de vrăbii îşi făcuseră cuiburile între zăbrelele grinzilor metalice ale acoperişului. Au concurat cu instrumentele băieţilor de la Elim. Spre surprinderea şi j bucuria mea au tăcut în timpul predicii. Pastorul Botănel ne-a primit cu toată dragostea creştină nu numai la Sala Sporturilor, dar şi în familia sa, gest pentru care dorim să-i **mulţumim** din toată inima.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, am făcut un ultim pelerinaj la Coloana Recunoştinţei fără de sfârşit a lui Brâncuşi, am trecut prin Poarta Sărutului şi am stat meditativi la Masa tăcerii; plătind astfel un tribut marelui Brâncuşi; după care ne-am îndreptat spre

Ploieşti, locul de baştină al lui Gabi şi Dan Mitache.
Intrarea în oraş s-a lăsat cu strigăte de bucurie din partea celor doi fraţi care îşi vedeau locul natal după 8 ani.
Ne-am instalat echipamentul în Sala de Sport a oraşului. La ora 6 după-masă sala a început să se umple de lume. Apreciem deosebit faptul că pastorul Uiuiu a fost împreună cu noi în seara de duminică. Din nou băieţii de la Elim au fost minunaţi. Fraţii au cântat împreună cu noi, bucurându-se

I,uitând lui Dumnezeu. în ceea ce mă priveşte, pot spune l .i predica mea a fost ascultată cu atenţie şi interes. Ca peste **tot,** zeci şi zeci de mâini s-au ridicat la urmă predându-se li II Dumnezeu.
în aceeaşi noapte convoiul nostru s-a deplasat spre Braşov. l unilia fratelui Petre Meglei ne-a primit cu toată dragostea, in c iuda orei matinale la care am bătut la uşa sa.
Luni, zi liberă, băieţii s-au relaxat vizitând Poiana Braşov. Aici am fost şocaţi să constatăm cât de pustii sunt staţiunile i II ii. Preţurile ridicate şi banii puţini fac ca oamenii să niiunţe la odihnă. Foarte puţini sunt cei ce-şi permiteau luxul unui concediu. Cazarea şi mai ales masa cer o avere. I Vntru a ne face o imagine, o masă poate ajunge uşor la 60 de **lei,** iar cazarea la 100 de lei pe noapte. Un român de rând cu • **[rea** 400 de lei pe lună nu-şi poate permite o asemenea >\iravaganţă.
Concertul grupului Elim a fost organizat la Sala 'porturilor prin grija familiei Meglei. Dezamăgirea ne-a fost «lestul de mare când ne-am dat seama cât de puţini fraţi au **venit** la întrunirea noastră. Din păcate, disensiunile dintre (ultul Penticostal şi Societatea Penticostală de Misiune (reştină din Oradea s-au răsfrânt aici împotriva noastră.
La Braşov am înţeles din nou cuvintele Scripturii: „A venit **la** ai Săi şi ai Săi nu L-au primit". Puţine sunt durerile sufle-lului care lasă asemenea urme. Probabil, pentru că vroia să ne mângâie, să ne încurajeze, Dumnezeu ne-a dat bucuria tle-a vedea cum Duhul Lui cel Sfânt, folosindu-se de muzica băieţilor de la Elim şi de predica mea, 1-a făcut pe directorul Sălii de Sport să ne caute înlăcrimat, să ia cu bucurie cărţile noastre. Ne-a spus cuvinte de încurajare, şi ne-am despărţit prieteni în Cristos.
Drumul spre Piatra Neamţ l-am pornit de dimineaţă. La ieşirea din Braşov ne-am rătăcit. Atât de săracă era semnalizarea direcţiilor de mers. La Piatra Neamţ ne-am instalat

se bucure cu noi, veniţi din Chicago să aducem bucuria cântării şi a Evangheliei prietenilor noştri. Dar au venii mulţi, foarte mulţi tineri. Atmosfera s-a încins ca nici unde până atunci, şi cântările au urmat una după alta. La ora 12 noaptea am reuşit cu greu să scăpăm de îmbrăţişarea dragostei acestor tineri uimitori ai Timişoarei. Nu le vom putea uita uşor entuziasmul, aplauzele, cântarea şi bucuria în Domnul.
A doua zi de dimineaţă, convoiul nostru a pornit spre Târgu-Jiu. Valea Jiului cu pitorescul ei ne-a încântat pe toţi. în drum am oprit pentru nişte mititei olteneşti, pe care nu i-am putut uita prea uşor. Gustul lor ne-a rămas pentru câteva zile cu încăpăţânare legat de noi ca scaiul de oaie.
La Târgu-Jiu ne-a aşteptat pastorul Grigore Botănel, care i închiriase pentru noi Sala

de Sport a oraşului. Datorită unor j geamuri sparte, o mulţime de vrăbii îşi făcuseră cuiburile între zăbrelele grinzilor metalice ale acoperişului. Au concurat cu instrumentele băieţilor de la Elim. Spre surprinderea şi bucuria mea au tăcut în timpul predicii. Pastorul Botănel ne-a primit cu toată dragostea creştină nu numai la Sala j Sporturilor, dar şi în familia sa, gest pentru care dorim să-i mulţumim din toată inima.
A doua zi, dis-de-dimineaţă, am făcut un ultim pelerinaj la Coloana Recunoştinţei fără de sfârşit a lui Brâncuşi, am trecut prin Poarta Sărutului şi am stat meditativi la Masa tăcerii; plătind astfel un tribut marelui Brâncuşi; după care ne-am îndreptat spre Ploieşti, locul de baştină al lui Gabi şi Dan Mitache.
Intrarea în oraş s-a lăsat cu strigăte de bucurie din partea celor doi fraţi care îşi vedeau locul natal după 8 ani.
Ne-am instalat echipamentul în Sala de Sport a oraşului. La ora 6 după-masă sala a început să se umple de lume. Apreciem deosebit faptul că pastorul Uiuiu a fost împreună cu noi în seara de duminică. Din nou băieţii de la Elim au fost minunaţi. Fraţii au cântat împreună cu noi, bucurându-se

<);i ICIADĂ IN ROMÂNIA

* .uitând lui Dumnezeu. în ceea ce mă priveşte, pot spune i .i predica mea a fost ascultată cu atenţie şi interes. Ca peste i"i, zeci şi zeci de mâini s-au ridicat la urmă predându-se Im Dumnezeu.
I n aceeaşi noapte convoiul nostru s-a deplasat spre Braşov. Kimilia fratelui Petre Meglei ne-a primit cu toată dragostea, m ciuda orei matinale la care am bătut la uşa sa. Luni, zi liberă, băieţii s-au relaxat vizitând Poiana Braşov. Aici am fost şocaţi să constatăm cât de pustii sunt staţiunile i II ii. Preţurile ridicate şi banii puţini fac ca oamenii să i enunţe la odihnă. Foarte puţini sunt cei ce-şi permiteau luxul unui concediu. Cazarea şi mai ales masa cer o avere. I'('iitru a ne face o imagine, o masă poate ajunge uşor la 60 de Ifi, iar cazarea la 100 de lei pe noapte. Un român de rând cu i nea 400 de lei pe lună nu-şi poate permite o asemenea **ixtravaganţă.**
Concertul grupului Elim a fost organizat la Sala ' '| «orturilor prin grija familiei Meglei. Dezamăgirea ne-a fost «lestul de mare când ne-am dat seama cât de puţini fraţi au **Venit** la întrunirea noastră. Din păcate, disensiunile dintre (nitul Penticostal şi Societatea Penticostală de Misiune (reştină din Oradea s-au răsfrânt aici împotriva noastră.
La Braşov am înţeles din nou cuvintele Scripturii: „A venit **la ai** Săi şi ai Săi nu L-au primit". Puţine sunt durerile sufle-Inlui care lasă asemenea urme. Probabil, pentru că vroia să ne mângâie, să ne încurajeze, Dumnezeu ne-a dat bucuria ile-a vedea cum Duhul Lui cel Sfânt, folosindu-se de muzica **băieţilor** de la Elim şi de predica mea, 1-a făcut pe directorul ■ uilii de Sport să ne caute înlăcrimat, să ia cu bucurie cărţile noastre. Ne-a spus cuvinte de încurajare, şi ne-am despărţit prieteni în Cristos.
Drumul spre Piatra Neamţ l-am pornit de dimineaţă. La ieşirea din Braşov ne-am rătăcit. Atât de săracă era semnalizarea direcţiilor de mers. La Piatra Neamţ ne-am instalat

la început la hotelul din centru, după care am vizitat Casa d# Cultură, unde trebuia să ne întâlnim la ora 6 după-masă.
Pe geamurile mari de la intrarea sălii erau multe afişe mari, care chemau lumea, a

doua zi, la o conferinţă ocultă. Sentimentele ne erau stranii în preajma unei astfel de sfere de interes.
Serviciul a început cu o participare numeroasă. Cei ce nu j voiau să intre în sala Casei de Cultură puteau asculta în piaţa oraşului întregul nostru program. Două difuzoare trans- I miteau muzica noastră şi mesajul Evangheliei în marea piaţă a oraşului prin grija neobositului frate Liviu, organizatorul local al întâlnirii noastre. La sfârşitul celor două ore, publicul nu voia să plece, aşa că băieţii au continuat cu cântatul.
Plecând a doua zi de dimineaţă spre Bistriţa, ne-am oprit la Mănăstirea Bistriţa, o ctitorie a lui Alexandru cel Bun, I deosebit de bine păstrată de-a lungul anilor. în curtea mănăs- j tirii lucrau de zori câţiva călugări, săpând şi aranjând straturile de flori. Ghiţă, responsabilul cu literatura din echipajul j nostru, a intrat în atribuţiile sale. împreună cu fiul meu I Bogdan au început să împartă călugărilor tractate evanghe- i lice. Au început comentariile; tractatele „nu aveau cruce" şi nu erau „bune" pentru sfinţiile lor. într-un cerdac al mănăstirii am auzit vociferări. Un ţăran bătrân se certa, nevoie mare, cu un preot. Barba preotului, albă şi bine aranjată, m-a impresionat. Arăta grozav în haina de preot, cu o aliură de sfânt din vechile icoane. Cuvintele sale nu prea se potriveau cu înfăţişarea. Observându-mă, a considerat necesar să-mi dea explicaţii. Detaliile se voiau o scuză a conflictului nu atât între el şi bietul ţăran nervos, ci între cuvintele şi haina sa de \ preot. Erau de-a dreptul nepotrivite şi ne la locul lor, şi atitudinea preotului, dar şi lipsa de respect a ţăranului. Am ascultat tăcut cele ce-mi spunea preotul şi când acesta văzu că nu trec de partea sa mă abandonă, rotindu-şi privirile spre alt orizont.
(*'UUCIADĂ ÎN ROMÂNIA*
Am intrat în Biserica Mănăstirii. Aici câteva femei din sat m. ii urau covoarele destul de sărace şi obosite. Lângă altar, *i*.iţiva săteni, sau poate drumeţi din alte părţi, se închinau li I ianelor, le sărutau şi îngenuncheau, lipindu-şi frunţile de **pământ.** Cei trei sau patru închinători se postaseră în faţa H oanei Măriei, lucrătură în argint pe care nu numai că o **lărutau,** dar un bărbat de vreo 50 de ani o mângâia cu amândouă mâinile, voind parcă să adune avid din sfinţenia sau I miecuvântările icoanei, după care se freca pe faţă, pe cap, pe I **liept,** pe întregul trup. în felul acesta parcă vroia să transfere **calităţile** eterne ale Sfintei Fecioare pe faţa, capul şi trupul HI. După închinări repetate, sărutări şi cruci, a intrat pe **lub** icoană printr-un fel de tunel în care a intrat îngenuncheat, umilindu-se, trecând pe sub puterea ei făcătoare de minuni.
Cu siguranţă că pentru noi evanghelicii o asemenea închinare este idolatrie şi nu găsim nici o raţiune pentru a **face** ceva asemănător. Să avem oare întru totul dreptate? Nu **Cumva** această extremă ne-a determinat să alergăm spre polul opus? Trebuie să recunoaştem că am desacralizat bise-**ricile** noastre cu totul, în dorinţa de a nu cădea în prea multă ■ icralitate. Ca în toate lucrurile, se poate ca şi în acest domeniu adevărul să fie la mijloc.
L-am privit mult pe acel ţăran închinându-se şi l-am iubit pentru devotamentul şi credinţa sa. Mă tot gândesc iloatunci la o cale de-a converti aceste virtuţi într-o direcţie corectă, biblică, cred că prea multă energie am cheltuit pentru a le distruge, efort cu foarte puţine rezultate.
Apoi, l-am întâlnit pe Mihăiţă.
Urcam anevoios pe căile Bicazului, când, la o curbă, se iviră pe partea stângă a drumului câteva tabere ale unor negustori artizani. Fluiere, sperietori de ciori, pălării,

poşete, **curele,** linguri de lemn... te miri ce... totul într-o beţie de i ii lori şi forme, oferindu-se unor drumeţi cu bani, dornici de

amintiri ale locurilor umblate. Ne-am oprit. Băieţii au început să încerce naiuri, fluiere, pălării etc. Nu doream să cumpăr nimic. Aşteptam să se plictisească băieţii cu comerţul acesta din inima munţilor şi să plecăm. M-am aşezat pe un colţ de stâncă. S-a apropiat de mine un băieţel de vreo 8-9 ani. Iară nici un cuvânt mi-a întins o floare de colţ, albă şi presată într-un Nou Testament pe care-1 ţinea în mână.
- Mulţumesc! Dar de ce-mi dai floarea aceasta?
- Aşa vreau eu!
- Cum te cheamă?
- Mihăiţă.
M-am uitat atent la Mihăiţă. Avea hainele murdare şi nu se spălase de multă vreme. în ochii săi plutea o tristeţe care mă înfiora.
- Eşti cu cei de la tarabă?
- Nu! Sunt cu fratele meu.
- Vid că ai un Testament. Citeşti Testamentul?
- Da. îmi place să-1 citesc.
- Mergi la biserică?
- Da. La Biserica Ortodoxă din sat.
- Tăticul vostru ştie că sunteţi aici în munţi?
- Tăticul meu a murit acum doi ani.
- Şi staţi cu mama?
- Mama a murit când m-a născut pe mine.
- Dar atunci cu cine staţi voi? Cu vreo rudă?
- Nu. Stăm cu fratele nostru mai mare care are grijă de noi.
- Câţi fraţi sunteţi?
- Suntem şase. Trei băieţi şi trei fete.
M-am uitat din nou la acest copil care la 8-9 ani îşi câştiga existenţa cărărându-se pe stâncile munţilor, adunând flori de colţ şi oferindu-le trecătorilor. Nu cerea bani. Nu cerea nimic. El dăruia. Eistrase o nobleţe specială în sărăcia sa, o demnitate şi o frumuseţe deosebită, izvorâtă poate din paginile Testamentului pe care-1 ţinea în mâinile sale.

Am fost generoşi cu Mihăiţă şi frăţiorul lui. Ne-am făcut fotografii împreună şi ne-am dat adresele. Vom coresponda. Vom fi prieteni.
Ne-am oprit în vestita staţiune Lacul Roşu ca să petrecem n ■ ,| ul zilei, să ne odihnim în această zi liberă ce o mai aveam in.linte de ultimele trei localităţi. Flămânzi, am tras la **restaurant.** Pustiu şi gol. Şefa localului ne-a întâmpinat bucuroasă. Nu avea decât păstrăv şi ciorbă de burtă. Am servit tot ce **ivea.** La cină ne-a promis friptură de porc cu cartofi prăjiţi şi Hm i pe masă dacă vom veni din nou. Fireşte că am promis; IM mai mult, ne-am ţinut promisiunea.
lână la cină am închiriat camere la cabana „Rază de soare"
i am făcut o lungă plimbare cu bărcile pe lac, ocolind uneori 1111 ochiurile brazilor frânţi în oglinzile apei. Se lăsa seara **peste** crestele munţilor. Buruienile crescute

sălbatic pe **pajiştile** îngrijite altădată ne strecurau în suflet dezolare. Ii.im aproape singuri în acest mirific decor edenic din care **lărăcia** îl alungase pe român, cu toate că „românaşului îi l'lcice, sus la munte, sus la munte, la izvor".
La cină, şefa restaurantului ne-a făcut o nouă propunere:
.i rămânem şi a doua zi că ne va caza la fosta vilă a lui (cauşescu. Tentaţia era mare, dar la Bistriţa ne aşteptau fraţii. Am ales să plecam la fraţi.
Nicu Stanciu ne aştepta la intrarea în judeţ. Nicăieri nu lusesem aşteptaţi astfel. Se va dovedi că ospitalitatea acestor (i.imeni minunaţi din Bistriţa era de neegalat. Ne-am oprit la o cabană unde am servit o masă pe cinste. Intrând în oraş ni'-am îndreptat la început spre biserica penticostală păs-**torită** de Rev. Dionisie Drăghici, o superbă construcţie aflată in faza de finisaj. Eitrunşi înăuntru am fost copleşiţi de j'.randoarea şi măiestria lucrărilor acestui nou locaş de închinăciune. Unul din băieţi m-a întrebat ce facem noi la * htcago. De ce nu putem construi şi noi ceva? Nu era alt răspuns decât eterna poveste. Banii.
80
81
LUPTA CU SOMNUL
Băieţii lui Doru au început instalarea instrumentelor în Sala de Sport. La ora fixată sala era aproape plină. în tot timpul serviciului am trăit o atmosferă de înălţare sufletească,^ Bistriţenii, nu numai că erau gazde primitoare, dar cântau cu tot entuziasmul împreună cu noi. Participau efectiv la ritmul cântărilor, bătând din palme şi cântând cu noi. „Frate, mi-a spus cineva. Nu ştiu ce s-a petrecut cu noi. Suntem surprinşi de noi înşine. N-am mai făcut niciodată aşa ceva." Bucuria Domnului în inima omului.
Am toată consideraţia pentru pastorii Victor Oniga şi Dionisie Drăghici, pentru dragostea şi participarea lor efectivă cu noi la acest eveniment.
Despre scurta şedere la Bistriţa trebuie să mai spun două lucruri. Noaptea, din camera hotelului, băieţii au observat o femeie că prea controla uşile maşinilor. Când aceasta a pătruns într-o Dacie, băieţii au ieşit afară, au înconjurat maşina şi au chemat Poliţia. Era o hoaţă ce fura din maşinile parcate în faţa hotelului.
Apoi, dimineaţa, familia Stanciu nu numai că ne-a condus până la Cluj, dar ne-am oprit la părinţii lor de la ţară, care pregătiseră pentru noi un prânz cu mămăliguţă cum nu mai mâncasem din anii buni ai copilăriei. Am fost răsfăţaţi de această familie care şi-a arătat dragostea faţă de noi ca nimeni alţii.
Nu ştiam unde vom merge în metropola clujeană. Telefoanele de la Bistriţa la Cluj erau imposibil de dat. Ne-am oprit în plină stradă ca să citim unul din afişe. Concertul formaţiei Elim urma să aibă loc la Casa de Cultură a Studenţilor. Am tras maşinile în faţa clădirii şi, ca de fiecare dată, băieţii au controlat acustica, mai ales Dan Poeană din Portland, inginerul nostru de sunet. Erau mulţumiţi de sală şi au început pregătirile.
La ora concertului ploua cu găleata. „Auleu, ce ploaie vine de la Cluj!".
i *'RUCIADÂ ÎN ROMÂNIA*
Am aflat curând că vom avea una din sălile goale din acest
turneu. Furtuna era o cauză, apoi, trei zile anterior, Casa de
I tiltură a Studenţilor găzduise trei întâlniri evanghelistice.
Bisericile locale nu fuseseră anunţate, iar cele ce fuseseră
■ iveau pastori ce nu ne simpatizau. Unul a rupt afişul nostru

«Ir pe poarta bisericii sale. Au venit totuşi în jur de 300 de
i >a meni. Am procedat ca pentru o sală plină. Băieţii au cântat
■i eu am predicat. în timpul predicii, doi băieţi, adolescenţi se
v.mzoleau pe primul rând de scaune. I-am admonestat şi
i am despărţit. Erau supăraţi pe mine. Cred că erau. Eu eram
II parat pe cei absenţi. Probabil că m-am răzbunat pe ei. La
•l.trşitul predicii, au fost primii care au ridicat mâinile că
doresc să-L primească pe Isus în viaţa lor.
Doresc să spun câteva cuvinte despre formaţia „Mesaj" -**nişte** băieţi extraordinari ai Clujului, luptători în prima linie ri i fariseismul şi îngustimea minţii prelaţilor regiunii. Ei au organizat concertul nostru. Erau obişnuiţi cu tracasările şi ■..ibotajele iezuiţilor de când au organizat „Festivalul Muzicii (reştine Contemporane" - la Făget. Unul din „noii mari pre-<>(i" - i-a avertizat că va ţine inventarul „copiilor aduşi la binecuvântare în urma acestui festival". La aproape un an de l.i eveniment, băieţii l-au întrebat de cifre. Nu venise nici unul, dar sfinţia sa botezase câţiva tineri care s-au convertit în urma acestui eveniment. Anul următor, între 6-9 august, au organizat ediţia a Ii-a a Festivalului „CRISTIA", la care am .ivut onoarea să fiu invitat pentru a predica.
Ultima întâlnire, duminică, 21 iunie, a fost la Baia-Mare, locul de baştină a lui Doru, şeful formaţiei noastre. II vedeam **Cât** e de emoţionat. Emoţiile s-au transformat în tristeţe când am aflat că nu poate fi închiriată pentru noi Sala de Cultură. Ar fi trebuit să concurăm în decibeli cu o discotecă. Am renunţat. Când am sosit aici, cu o oră şi jumătate înaintea serviciului, nu era nimeni, decât un afiş pe poarta Bisericii Penticostale că se mutase concertul la Sala de Sport.

LUPTA CU SOMNUL
Credeam că n-o să fie nimeni după o asemenea derută. , Totuşi, când am început aveam peste 2000 de oameni în sală. j Băieţii s-au întrecut pe ei înşişi. Bucuria muzicii i-aj transfigurat şi cântau în ciuda oboselii acumulate în două } săptămâni. A fost cu noi pastorul Vasile Palincaş, care ne-a încurajat tot timpul.
încheierea serviciului a fost finalul acelui turneu. ! Respiram uşuraţi, cu lacrimi de bucurie pentru izbânda atingerii unei ţinte propuse. Dumnezeu fusese de partea noastră. Ajunsesem la capăt şi totul era în ordine. Nu s-a defectat nimic din tot echipamentul nostru. Nu ne lipsea nimic. Nu se îmbolnăvise nimeni. Ne-au ajuns banii. Terminasem lucrarea. Slăvit să fie Domnul!
Concluzii
România îşi construieşte azi bisericile. Pretutindeni în ţară se construiesc biserici. „Singurele proiecte la care se lucrează, singurele ce au fonduri sunt construcţiile bisericeşti" - îmi spunea domnul Cun Iosif, fostul meu director de la Trustul de Construcţii din Oradea.
După mai bine de câteva decade, credincioşii îşi caută o identitate refuzată. Doresc cu orice jertfă să aibă clădiri frumoase şi încăpătoare. Şi acest lucru nu este rău. Proiectele acestea îi unesc pe oameni.
O altă concluzie din această călătorie e aceea că Evanghelia este mult discreditată în ţară, din cauza multor evanghelişti străini care fac mai multă pagubă decât ajută

lucrarea lui Dumnezeu în România. Oameni netrimişi de nimeni, decât de propriile ambiţii, plini de râvnă şi fără pricepere, obţin prin pastori locali sălile de sport, casele de cultură, stadioanele şi predică mulţimilor atrase de reclamele lor. Este dureros că singurul criteriu de apreciere a spiritualităţii acestor oameni din partea pastorilor noştri este suma de dolari pe care o aduc cu ei aceşti străini, şi uneori, ceea ce este

I **mai** tragic, doar simple promisiuni. Prin suprasolicitarea şi **prin** înşelarea aşteptărilor oamenilor de bună credinţă s-a -Minut acum în ţară reacţia adversă faţă de evanghelizare, 1.1I.1 de evanghelici în general. S-a pus astfel un bogat materi-il ni mâinile preoţilor ortodocşi care continuă campaniile lor ■ le discreditare a evanghelicilor.
lotuşi în ciuda experienţelor nefericite şi a acestor expuneri **Incorecte** la Evanghelie, foamea după Dumnezeu a acestui **neam** este încă extraordinară. Pe tot parcursul traseului nos-iin Ghiţă Şanta de la Oradea şi cu fiul meu, Bogdan, au i i pândit câteva mii de tractate pe diferite teme biblice. Ele au **fost** produse de către Pat Robertson şi tipărite în extraordinare ′ < uidiţii grafice. Prin sate şi oraşe, camionul nostru care trans-**porta** echipamentul muzical răspândea în stânga şi în **dreapta** zeci şi sute de broşuri. Conduceam în spatele acestui > .union, pentru a urmări reacţia oamenilor. Foarte rar puteai
lea vreun indiferent. Cel mai des, oamenii se repezeau să Ir culeagă, ignorând uneori pericolul de-a fi loviţi de maşini. I >c îndată ce le luau de pe jos se apucau imediat de citit.
Când opream undeva, prima grijă a celor doi era să dea **tractate** trecătorilor. La Baia Mare, seara, după serviciul de la Mia Sporturilor, Bogdan şi-a început misiunea sa. S-a întors **Cam** plouat de la discuţia cu o femeie aflată în faţa hotelului. I uneia 1-a înjurat. Era de-a dreptul şocat. L-am încurajat şi i .un spus că începuse deja să sufere pentru Evanghelie şi că lucrul acesta era bun.
Pot afirma cu încredere în finalul acestei prezentări că pre-iulindeni românii au rămas ospitalieri în ciuda sărăciei, a Ineţurilor astronomice. Creştinul a rămas acelaşi om de bine, 'Iornic de părtăşie frăţească, dornic de Dumnezeu. Excepţie **fac** fariseii, unele feţe bisericeşti care au alte principii decât i de scrise în Scriptură.
Cu toate că n-am fost bine primiţi în unele oraşe de către I'.istorii locali pe care i-am deranjat cu vizita noastră, se poate

spune că în general misiunea noastră a fost bine primită. Veneam din America cântând, pe limba noastră românească, cântările românilor şi le-am vorbit în româneşte, ţinând cont, de specificul lor. Oamenii erau sătui de muzică americană şi de predici ale americanilor. Iată de ce considerăm necesară continuarea unor asemenea misiuni spre România în viitor.
Dorim să exprimăm în numele întregului nostru grup mii de mulţumiri organizatorilor turneului nostru: Societatea Penticostală de Misiune Creştină din Oradea, în special Directorului pentru Misiune şi Evanghelizare, pastor Ioan Bogdan, pentru munca neobosită investită în această acţiune. Multă recunoştinţă fratelui Mircea Micloş, care a fost de un ajutor extraordinar pentru noi, asigurându-ne transportul şi mai ales ocupându-se în multe locuri de cazarea şi hrana noastră. El şi-a pus la dispoziţia

noastră maşina sa personală, casa şi uneori banii.
Mii de mulţumiri fraţilor din Biserica Philadelphia Chicago pentru suportul financiar al acestui turneu, în special fraţilor care au plătit închirierea Sălilor de Sport şi a Caselor de Cultură din oraşele lor de baştină. Fără ajutorul lor acest turneu n-ar fi fost posibil. Mii de mulţumiri celor care s-au rugat pentru noi, au postit şi au stat înaintea Domnului pentru reuşita călătoriei noastre misionare. Mii de mulţumiri pastorilor şi fraţilor din localităţile pe care le-am vizitat, care au fost alături de noi, ne-au primit cu bucurie şi au împărtăşit cu noi bucuriile şi necazurile acestei călătorii.
Personal doresc să-mi exprim bucuria de-a avea în biserica pe care o păstoresc asemenea tineri ca cei din formaţia Elim, fraţi care şi-au investit elanul tinereţii în lucrarea lui Dumnezeu. Nu cred că un pastor îşi poate dori mai mult decât o biserică formată din oameni minunaţi, aşa cum avem noi la Chicago. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru fiecare din ei. Mulţumesc Domnului pentru soţia şi familia mea. Este extraordinar să fii din nou acasă.
(Exodus nr. 40-41, iunie-august 1992)
86

CRUCIFICAREA

Ne despart aproape două mii de ani de la cel mai mare eveniment al istoriei: Răstignirea Fiului lui Dumnezeu. Ziua marii biruinţi asupra păcatului, a morţii şi a iadului. Ziua în care Dumnezeu a fost satisfăcut de nevinovăţia sângelui propriului Fiu; iertând astfel vinovăţia unui întreg pământ. Ziua răstignirii lui Isus a fost ziua când I himnezeu a împăcat dreptatea cu iubirea Sa, jertfindu-şi Mugurul Său Fiu. Să medităm asupra evenimentelor din acea i Iară seamăn, care au căzut peste El - Omul Durerilor -pentru a ne da nouă pacea cu Creatorul nostru.
Istoria crucificării
Din diferite referinţe ale lui Herodot, „părintele istoriei", l'recum şi din scrierile lui Tucidide, aflăm că răstignirea a fost inventată de perşi şi a fost folosită ca tehnică de tortură la ■•c ară mare. Una din cele mai explicite surse în acest sens este inscripţia de la Behistum, în care Darius menţionează că a Crucificat mai multe căpetenii ale unor răsculaţi pe care i .i înfrânt.
Un motiv pentru care această tehnică de schingiuire a I .iştigat popularitate la perşi este că aceştia dedicaseră pământul zeului lor, Ormayed. Felul acesta de execuţie nu pângărea pământul, deoarece condamnaţii nu-1 atingeau în Iimpui supliciului.
Alexandru Macedon a introdus crucificarea în lumea Mediteranei, în special în Egipt şi Cartagina. Se pare că romanii au învăţat această tehnică de la cartaginezi, deşi sunt
87

autori care cred că o ştiau de la perşi. Romanii nu foloseau răstignirea pentru cetăţenii romani, ci numai pentru străini şi pentru sclavi. în Palestina guvernată de romani ea era folosită pentru tâlhari, pentru pedepsirea hoţilor şi a celor ce stârneau răscoale şi revolte. Doi criminali au fost crucificaţi o dată cu Isus.
O **moarte** crudă
Moartea prin răstignire este considerată printre cele mai crude şi nemiloase metode de tortură din toate vremurile. Cicero a numit-o: „Cea mai crudă şi hâdoasă dintre torturi..." în cartea sa: „Cristos şi Cezar", Will Durant scrie că „până şi romanilor... le era

milă de victime". Romanii o practicau doar pentru cei care se ridicau împotriva Imperiului, înspăimântând astfel pe viitorii rebeli.
Iosif Flavius, istoricul evreu care a slujit ca sfetnic împăratului Titus, cuceritorul Ierusalimului, scrie că ea era: „cea mai blestemată dintre morţi". Tot el povesteşte cum cu prilejul crucificării unui prizonier evreu întreaga garnizoană romană de la Machaerus a cerut îndurare pentru condamnat.
Motivul pentru care romanii au decis crucificarea lui Isus, consta tocmai în acuzaţiile ce i s-au adus: *„Pe omul acesta l-am găsit aţâţând neamul nostru la răscoală, oprind a plăti bir cezarului şi zicând că el este Cristosul, împăratul"* (Luca 23:2). Acuzatorii ştiau că Tiberius împuternicise pe orice judecător de a trimite la moarte imediat şi fără prea multă judecată pe orice răsculat împotriva Romei.

Biciuirea

După ce verdictul crucificării era pronunţat, victima era de obicei supusă biciuirii. Incriminatul era dezbrăcat de haine, legat de un stâlp şi biciuit cu un bici roman (fagrum.). La capetele a mai multor sfori, sau curele subţiri, biciul avea bucăţi de plumb sau frânturi de oase foarte tari, care se înfin-
iii în carnea victimei, smulgând bucăţi sângerânde. Evreii iu limitat prin lege numărul de lovituri la 40. Fariseii, l unoscuţi prin scrupulozitatea cu care încercau să respecte *\ryya,* loveau până la 39, în caz că ar fi numărat greşit, ca să nu calce porunca legii. Romanii însă nu aveau asemenea limitări. Din dispreţ sau ură faţă de evrei, e foarte posibil ca HM nanii să nu le fi respectat regulile atunci când L-au **bli** iuit pe Isus.
I)octorul Truman Davis, care a studiat meticulos din punct
vedere al medicinei crucificarea, descrie efectele biciului poman astfel: „Loviturile puternice ale biciului cădeau pe linierii, spatele şi picioarele victimei. La început bucăţile de plumb sfâşiau pielea condamnatului, ca apoi să pătrundă în
uturile subcutanate, producând la început o sângerare
puternică a vaselor capilare şi a venelor pielii, iar în final
l largând vasele şi arterele sangvine ale muşchilor. Bilele de
I 'Itimb produceau răni adânci, ce se deschideau tot mai mult
ub loviturile ulterioare. în final, pielea spatelui atârna în
i i ii, şi întreaga suprafaţă era o masă de nerecunoscut de
Carne vie, însângerată. Când centurionul de serviciu consta-
i i că prizonierul era aproape mort, biciuirea înceta."
Romanii aveau obiceiul batjocoririi condamnatului după Im iuire. Nu era de mirare că lui Isus I-au pus o manta staco-|le pe umeri, o trestie în mână şi apoi coroana de spini, sim-IK iluri ale unui rege; batjocorindu-L. Pentru coroana de spini, <>Maţii romani, puteau folosi una din plantele ce cresc **din** abundenţă în zonă. Una din ele este: „Spinul sirian al **lui** Cristos", un arbust ale cărui ramuri au spini mari sub **flecare** frunză. O altă plantă este: „Spinul lui Cristos" •le cărui ramuri se pot uşor împleti în coroane cu spini de i.nia cuielor.
I)upă împletirea coroanei, spinii i-au fost înfipţi cu furie în pielea şi ţesuturile craniene.

Crucificarea

Condamnatul trebuia să-şi ducă singur crucea spre locul răstignirii.
Cercetările lui Pierre Barbet arată că prizonierul trebuia să ' aducă acest instrument

care era în formă de V întors, şi el se numea „furca", cu mâinile legate de cele două braţe, strigând pe străzi vinovăţia sa. Când acest instrument nu era disponibil se folosea „patibulus", o grindă în formă de cruce ce slujea la închiderea porţilor. Ea cântărea aproximativ 50 de kg. Aceasta din urmă a fost folosită la crucificarea lui Isus. Sosit la locul execuţiei, Isus a fost aşezat pe crucea care în ultima parte a drumului a fost dusă de către Simon din Cirena, iar în mâinile şi picioarele Lui au fost bătute piroane.

Multă vreme s-a crezut că este numai o legendă folosirea cuielor în crucificarea lui Isus, pentru că în mod obişnuit cei crucificaţi erau legaţi cu frânghii pe cruce. In iunie 1968 însă arheologul V. Tzaferis a descoperit un mormânt la Rasel-Masoref, în nordul Ierusalimului, datând din anul 70 după Cristos. Unul din zecile de cadavre bine conservate a fost omorât prin crucificare. S-au putut vedea foarte clar urmele cuielor în mâinile victimei, iar fluierele picioarelor erau zdrobite.

Acelaşi doctor, Truman Davis, spune: „O dată cu obosirea muşchilor mâinilor valuri mari de crampe musculare cuprind toţi muşchii victimei, cauzând spasme şi dureri cumplite. O dată cu aceste crampe musculare intervine imposibilitatea ridicării în sus a condamnatului. Atârnând în mâini, muşchii pectorali paralizează şi muşchii intercostali nu mai sunt în stare să acţioneze. Aerul poate să fie inspirat, dar nu mai poate fi dat afară. Isus S-a luptat să se ridice pentru a-Şi mai trage o respiraţie scurtă. în final bioxidul de carbon adunat în plămâni şi hemoragiile interne cauzate de crampele musculare otrăvesc sângele. El este tot mai puţin în

(*'KUCIFICAREA*

■i.ire să se ridice pentru a mai expira". Colapsul se produce **prin** ruptura cordului şi lipsa de circulaţie la creier. Motivul **pentru** care autorităţile obişnuiau să zdrobească fluierele picioarelor era să-1 împiedice pe condamnat să se mai poată **iprijini** pe picioare pentru a mai respira. Când au sosit la **[sus,** călăii au constatat moartea şi nu I-au mai zdrobit picioarele, pe când cei doi tâlhari n-au fost cruţaţi.

Evanghelia lui Ioan menţionează că soldatul roman I-a •i răpuns coasta cu o suliţă şi a curs sânge şi apă (Ioan 19:34). Medicina confirmă cu prisosinţă revărsarea lichidului peri-i .udului în asemenea morţi violente, când inima cedează.

losif Flavius povesteşte cum romanii cu ocazia Revoltei

■ Im anul 66 au crucificat pe trei din prietenii săi. El a inter-\ **enit** la Titus, şi condamnaţii au fost coborâţi de pe cruce, doi

■ lintre ei n-au mai putut fi salvaţi. Nu există speranţe de 11 pravieţuire pentru răstignit.

(oncluzii

Nici măcar un mic detaliu al crucificării Domnului Isus, pe i .ne Biblia îl relatează în cele patru Evanghelii, n-a putut fi iu'gat, sau contrazis de-a lungul istoriei. Toţi cercetătorii "luatelor Scripturi şi lumea ştiinţifică a zilelor noastre sunt intru totul de acord cu veridicitatea din punct de vedere **Istoric** al relatărilor Bibliei. De ce nu pot însă unii crede şi învierea Sa?

Nu din lipsa dovezilor. Ele sunt la fel de clare şi numai rea-n.i-voinţă şi încăpăţânarea le mai rămâne celor necredincioşi.

Suferinţele Mântuitorului au fost cele mai cumplite din **Istorie,** tocmai pentru că El purta asupra Sa vinovăţia întregii umanităţi. El a suferit în locul tuturor pedeapsa care ne împacă cu Tatăl.

La crucea Golgotei, de acum aproape 2000 de ani, Isus a purtat păcatele mele,

câştigându-mi iertarea divină prin

suferinţa şi moartea Sa. Din acest moment, pentru mine nu există decât două alternative: Să primesc prin credinţă această iertare eternă, sau să plătesc cu propria mea suferinţă eternă vinovăţia păcatului, respingând preţiosul sânge al lui Cristos. Cred că veţi face aceeaşi bună alegere pe care şi eu am făcut-o acceptând jertfa iubirii Sale.
(Exodus nr. 3, martie-aprilie 1986)

FALSUL

Lumea se adunase în jurul platformei instalată în micuţa piaţă a satului. Aşteptau cu toţii să-1 audă pe evanghelistul atât de renumit care umbla din loc în loc predicând Evanghelia. Când acesta apăru pe platformă, liniştea se aşternu ca o umbră plăcută peste mulţime. Predica începu.
„Oameni buni. *Vă* rog să luaţi fiecare o piatră de jos. Se **află** destule. Fiecare, vă rog, să aibă o piatră în mână." Mulţimea se aplecă şi culese fiecare câte o piatră, aşa cum le **Ceru** predicatorul. „Aşa, acum putem continua. *Vă* rog să mă ascultaţi cu atenţie. Eu sunt un om păcătos. Sunt vinovat înaintea lui Dumnezeu de lăcomie de bani, de furt, de min-riună, de adulter - trăiesc cu femeile altora. Sunt un excroc şi nu merit nimic decât pedeapsa lui Dumnezeu. Merit să fiu zdrobit de voi cu pietre şi alungat din satul vostru. *Vă* rog ,icum ca toţi aceia dintre dumneavoastră care nu aveţi nici un păcat să daţi în mine cu piatra pe care o aveţi în mână. I laideţi! Toţi cei care nu aveţi nici un păcat sunteţi îndreptăţiţi să daţi cu piatra şi să stârpiţi păcatul din mijlocul vostru."
Rând pe rând sătenii lăsară pietrele să cadă din mână la pământ. Fiecare era convins de păcatele lui şi nu putea lovi tn păcatele altuia. Evanghelia a fost primită ca soluţia lui Dumnezeu pentru o lume păcătoasă.
Scena de mai sus face parte dintr-un film al cărui titlu nu mi-1 amintesc. Şocul acestei scene vine din faptul că ceea ce spunea predicatorul despre sine era cu totul adevărat. Era un

excroc care trăia din credulitatea oamenilor şi din abilitatea sa extraordinară de a-şi câştiga auditoriul. Pe parcursul campaniei sale de „evanghelizare" se pocăieşte în sfârşit şi el. Aceasta pentru ca filmul să se termine cu bine.
Cele ce le voi scrie aici li se vor părea unora o aruncare cu I piatră în păcatele altora, poziţie care implică, dacă nu un \ standard personal de nevinovăţie, atunci o doză periculoasă de fariseism. Nici una, nici alta. în primul rând, pentru că ţinta celor de mai jos nu este alta decât păcatul nostru comun, de care mă fac şi eu vinovat alături de fraţii mei. Nu ai voie să condamni păcatele altora numai în cazul când te I identifici cu ei. Daniel, om neprihănit şi curat înaintea oamenilor şi a lui Dumnezeu, când se roagă pentru poporul său se include şi pe el în vinovăţia neamului său, spunând că şi lui I trebuie să i se umple faţa de ruşine din pricina păcatului.
începând din anii 1900, Mişcarea Penticostală a deschis un nou drum lucrării lui Dumnezeu în lume. După anii 1960, când a început Mişcarea Charismatică, lucrarea

Duhului Sfânt a marcat vieţile a milioane de creştini din întreaga J lume. Peste jumătate de miliard de creştini pretind azi că au primit botezul Duhului Sfânt şi că El se manifestă prin I darurile Sale în mijlocul lor. Nimeni nu se mai poate îndoi că ceea ce se petrece azi în creştinism nu este de la Dumnezeu. Este suficient să ne uităm la Mişcarea Penticostală din România ca să ne dăm seama că aici este degetul lui I Dumnezeu. Dacă în 1952, în România, nu eram decât un mic mănunchi de penticostali, azi Mişcarea are peste 2300 de biserici, fiind cea mai mare Biserică Penticostală din Europa. Mărturiile unor treziri spirituale deosebite, în urma cărora j un număr mare de credincioşi au primit lucrarea de la Rusalii, nu fac altceva decât să ne întărească convingerea că Duhul Sfânt este la lucru în sânul acestei Mişcări. Şi totuşi, în pofida unui asemenea succes şi expansiuni numerice, Mişcarea Penticostală şi cea Charismatică sunt erodate j

/ AI.SUL

pe dinăuntru de păcate mari împotriva ungerii sfinte a I hihului Sfânt.

Este suficient să urmărim uneori pe micile ecrane ale televizoarelor noastre cum falsul şi impostura se amestecă agre-■iv şi obraznic în cele mai intime angrenaje ale lucrării lui Dumnezeu. Vedem uimiţi cum lucrarea sfântă şi curată a I Hihului Sfânt este pângărită şi abuzată de practici şi mani-li'stări care nu fac altceva decât să atragă dispreţul şi necre-111 nţa celor care le văd. Ca urmare, am început să-L vedem tot mai rar pe Duhul Sfânt manifestându-Se între noi, tot mai rar lă-I simţim răcoarea apelor Sale care ţâşnesc din inima i opiilor lui Dumnezeu. Unii au dedus că „se ia harul" de la neamuri. Aşa să fie oare?

Pentru că nu pot crede şi nici nu pot găsi o bază biblică unei asemenea explicaţii, înclin să cred că fenomenul îşi are sorgintea în lipsa noastră de sensibilitate faţă de misiunea I)uhului Sfânt în Biserica lui Cristos, în modul neglijent şi prefabricat în care emitem azi pretenţia prezenţei Sale în mijlocul nostru.

înclin să cred că asistăm azi nu numai la o degradare morală fără precedent în sânul societăţii contemporane, dar si la o pătrundere impertinentă a celui rău în mijlocul nostru. Suntem contemporani cu un fenomen de contrafacere a lucrărilor Duhului Sfânt. Asistăm la o îngrădire a lucrării Sale prin promovarea unui spirit elitist, la o comercializare a ungerii Sale divine şi la o abuzare în interes personal al lucrărilor Lui.

în epistola către Evrei suntem atenţionaţi că apostazia *„va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului...şi va batjocori pe Duhul harului"* (Evrei 10:29). Dacă negarea lui Cristos o face ateismul şi atacul religiilor păgâne, „batjocorirea Duhului harului" are loc azi sub ochii noştri de către oamenii care, ca Samson, încearcă să producă din nou minunea când Domnul nu mai este demult cu ei.

94

95

LUPTA CU SOMNUL

Elitismul

Una din cele mai mari erori pe care poate s-o facă un creştin este să se laude cu ceea ce-a primit ca şi cum ar fi meritul lui că are ceea ce are. Păcatul care a adus Universul i unde este el azi este cel al mândriei. Dacă în cer n-a fost loc | pentru mândria deşartă şi lipsită de gratitudine, atunci nu este loc pentru ea nici în Biserica lui Dumnezeu. Duhul Sfânt nu poate rămâne alături de mândrie în inima credinciosului. Unul trebuie să plece.

Mă tem că după bucuria unică a revărsării Duhului Sfânt peste noi am început să ne mândrim cu El ca şi cum ar fi venit ca un rezultat al sfinţeniei personale. L-am văzut ca pe o distincţie, ca pe o răsplată divină pentru meritele noastre personale sau ale confesiunii de care aparţinem. Promovarea unui spirit elitist a dus în primul rând la depărtarea noastră din mijlocul altor credincioşi care dacă aveau nevoie de ceva în acele momente era tocmai mărturia prezenţei noastre. Izolarea a dus la formarea unei noi confesiuni, care şi-a arogat monopolul Duhului Sfânt şi al lucrării Sale. Am devenit „experţi" în Duhul Sfânt şi darurile Lui, cu toate că însăşi izolaţionismul nostru elitist nu era altceva decât o demonstrare clară a lipsei roadelor Duhului din viaţa noastră.

Dacă auzim pe cineva că doreşte botezul Duhului Sfânt, sau o viaţă mai aproape de Domnul, îi recomandăm imediat biserica de care aparţinem. Treptat, întregul eşafodaj al gândirii noastre teologice a fost restructurat prin noile prisme. întrucât „cine nu are Duhul lui Cristos nu este al Lui", am tras repede concluzia că suntem singura confesiune care suntem a Domnului. Titlurile pe care ni le-am dat cu mare generozitate, să nu spunem cu totală lipsă de modestie şi realism, erau de „Biserică botezată cu Duhul Sfânt", sau „Mireasa Mielului" (celelalte confesiuni fiind doar „fetele, însoţitoarele ei" din Psalmul 45:14); singuri ai lui Cristos; cele cinci fecioare înţelepte (uleiul din candelă fiind Duhul Sfânt

IM SUL

IM • care numai noi îl avem); scutiţi de necazul cel mare (fiind lipiţi înainte de a începe marea lui suferinţă); primii în împărăţia de o mie de ani, aleşi, pecetluiţi cu arvuna vieţii

aice etc. Cu greu mai putea cineva să atingă asemenea i ulmi. Elite ale creştinismului. Când doreşti (şi vai, unii au .nlevărate patimi în acest domeniu) să acuzi pe cineva de lipsă de spiritualitate, nu trebuie decât să declini denumirea **lltei** confesiuni. „Baptist" înseamnă în acest jargon penticos-i.il nimic altceva decât un creştin căldicel, care, „ca Apolo", nu cunoaşte „mai adânc" cărările Domnului. „Ortodox" sau „Reformat" sau „Catolic" este tot una cu un „nepocăit".

în timp ce ne lustruim firma şi ne confecţionăm ditiram-**bele** laudelor cu care ne gâdilăm singuri, Duhul Sfânt a I >lecat de la noi. A rămas firma. Mare. Strălucitoare. Şi laudele **de** sine, mândria deşartă. Elitismul.

Auzeam deunăzi cum. un pastor penticostal nu numai că interzicea membrilor săi să viziteze alte biserici din oraş, dar

pronunţa categoric împotriva căsătoriilor tinerilor din l'iserica pe care o păstorea cu tineri din alte biserici penti-< < istale. Probabil că nu bănuiţi motivul. Biserica sa era singu-i.i pe calea cea bună, singura „plină de Duhul Sfânt". Cum puteau deci, nişte tineri aparţinători unei asemenea elite duhovniceşti să se înjuge la un jug nepotrivit cu parteneri **din** alte biserici, atât de puţini duhovniceşti în comparaţie cu l>iserica domniei sale? Dacă aş fi în locul membrilor din bise-**rica** aceea m-aş alarma peste măsură de duhul acesta elitist, **care** nu face nimic altceva decât să-L întristeze pe Duhul **Sfânt** şi să-L facă să plece din mijlocul unei confesiuni atât de mândre şi desconsideratoare a altora.

Duhul Sfânt nu este al penticostalilor şi nici al charismati-**cilor.** El este Dumnezeu şi acest Dumnezeu urăşte mândria şi dă har celor smeriţi. Porumbelul se va reîntoarce la corabia noastră atunci când în umilinţă îl vom vedea pe fratele nos-iiu mai bun decât

noi, când îl vom aştepta ca pe un dar

nemeritat şi nu ca pe o medalie a meritelor personale sau denominaţionale. Porumbelul cu aripi sfinte nu locuieşte în coteţul păunului.

Fabricarea ungerii divine

Căzuţi în mrejile Dalilei elitismului penticostal, ne-am trezit într-o zi după somnul dulce în poala ei spunând ca Samson: „Voi face ca şi mai înainte...", neştiind că Domnul nu mai era cu noi. în loc să ne alarmăm de lipsa cercetării şi a prezenţei divine şi s-o căutăm cu smerenie şi pocăinţă, am găsit că e mai uşor s-o fabricăm. Sunt conştient că cele ce le voi spune mai jos vor stârni reacţii deosebite. Unii nu vor vrea să admită aceste adevăruri. Şi trebuie să recunosc că nu sunt uşor de digerat. Dacă boala pe care o expun nu există, cuvintele mele pot fi folositoare ca medicament preventiv. Dar dacă boala există cu adevărat, ea nu poate fi negată prin simpla negare a realităţii. Ne vom lupta cu ea biruind-o sau ne vom lăsa devoraţi de ea ignorân-du-i simptomele.

într-un fel este normal să facem ceea ce am mai făcut. Este firesc să ne aşteptăm să simţim din nou fiorul sfânt care pătrundea din creştetul capului şi până la degetele picioarelor atunci când ne ridicam să vorbim în Numele lui Dumnezeu. Tremuram sub privirile divinei prezenţe. Ceea ce nu mai e normal este să tremurăm mimând prezenţa Sa între noi, atunci când El nu mai poate sta alături de păcatele noastre. Era normal să strigăm cuprinşi de bucuria care ne inunda sufletele atunci când se cobora peste adunarea în sărbătoare a copiilor Săi. Dar nu mai este normal să strigăm fără El, voind prin teatralitatea vocii să-i facem pe alţii să creadă că încă puterea Sa este cu noi. Funiile filistenilor nu se rup la strigătul chimvalelor zăngănitoare.

Este normal să vorbim în alte limbi cum ne dă Duhul să vorbim, dar este fals să le folosim numai pentru a-i impresi-

ona pe alţii cu spiritualitatea noastră, să le dovedim că Duhul **Mte** cu noi, atunci când ştim că am plecat singuri la război.

Există un singur cuvânt pentru toate acestea: falsul. * ontrafacerea. Imitaţia. Minciuna.

Duhul Sfânt şi darurile Lui nu vor veni în lucrarea noastră ,ilunei când«4e prefaţăm cu imitaţii. Dimpotrivă.

Fraţii noştri americani au moştenit ideea că atunci când vine cercetarea Duhului Sfânt trebuie să cadă la pământ. Pe pate. Cât eşti de lung. „Slain in the Spirit" (înjunghiat în duhul). La întrunirile lor ei cad. Noi românii nu cădem, penii u că am moştenit ideea că atunci când vine cercetarea I)uhului tremurăm, ne zguduim din adâncul fiinţei noastre. Am văzut recent, cum un nepot al lui Eglon, mai mult rotund decât înalt, se aşează pe covor, cu destulă greutate, căutând din priviri ceva moale pe care să-şi pună capul care refuza să **ie** aşeze pe duşumea din pricina balansului. Stătu aşa câteva momente „Slain in the Spirit", după care se ridică cu ajutorul unora care de obicei te ajuta să cazi, nu să te ridici. Noi românii, prezenţi în sală, formam un grup extrem de numeros, care se pare că era cu totul ocolit de experienţele de care .(' bucurau americanii. Prezenţa noastră acolo era dovada că iele ce se petreceau erau mai mult o

manifestare culturală decât una duhovnicească.
Simplul motiv de a şti că în Biserica lui Cristos trebuie să se manifeste darurile Duhului Sfânt nu este suficient să ne acorde dreptul să le falsificăm atunci când nu le avem. Nu putem să acceptăm moneda falsă atunci când ne lipseşte cea .mtentică, numai pentru faptul că trebuie să avem ceva parale în buzunar. Nu mai putem continua să predicăm, doar, doar se agită spiritele, bombardând urechile oamenilor cu decibelii dezlănţuiţi ai difuzoarelor şi cu lozinci sau apeluri la participări emoţionale din sală. Nu sunt împotriva entuziasmului din adunările noastre. Dimpotrivă. Condamn lipsa de inimă şi participare. Ceea ce nu pot accepta este efortul dis-

perat pe care-1 fac unii predicatori ca să primească Amin! şi Aleluia! la predicile lor lipsite de sens şi de Duh. Exerciţiile de genul acesta, pe care în van unii le numesc „spirituale", nu fac altceva decât o gălăgie seacă. Ce ar fi să predicăm astfel încât oamenii să spună de la sine Amin! şi Aleluia!, să se ridice în picioare sau să ridice mâinile sus!
Pentru că doctrina ce-o avem ne-a învăţat că atunci când Duhul Sfânt botează pe cineva acea persoană trebuie să vorbească în alte limbi, ne-am trezit că atunci când nu obţinem rezultatele scontate îi învăţăm pe oameni să repete după noi cuvintele pe care li le şoptim la ureche. Curând cel aflat sub presiunea şi judecăţile tuturor („cine ştie ce păcate ascunse j are fratele?"), cedează ispitei de a fi şi el „botezat" şi cu aceas-] ta să se termine chinul săptămânilor sau lunilor de stăruinţă, şi vorbeşte şi el câteva cuvinte pe care le-a învăţat de la mine. I Astfel am ajuns că pe anumite arii geografice mulţi să vor-**bească** aceleaşi cuvinte în alte limbi. Pentru că nu putem] falsifica darul, falsificăm „semnul" prezenţei darului, imităm ambalajul în care „ştim" că vine darul Duhului Sfânt.
Nu pot aprecia, doar Dumnezeu o poate face, cât de mare este paguba acestor falsuri. Vedem doar rezultatele pe teren. **Penticostali** la fel de fireşti ca toţi ceilalţi „nepocăiţi". Certuri, dezbinări, ură, furt, avort, divorţ etc. Nu ne putem uita la daruri, pentru că Domnul ne-a învăţat să ne uităm la roade. Numai ele spun ceva adevărat despre noi.
Doresc să precizez că în ciuda acestor lucruri despre care am scris în acest subcapitol, lucrarea lui Dumnezeu continuă să fie autentică şi curată. Nu vreau în nici un caz să strecor cuiva ideea că revărsarea Duhului Sfânt din acest secol este numai un asemenea fals expus aici. O asemenea idee este j foarte periculoasă atât prin neadevărul ei, cât şi prin calitatea **ei** hulitoare a Duhului Sfânt. O îmbrăţişează doar aceia care îngheţaţi în formele rigide ale confesiunii lor se tem că vinul cel nou le va sparge burdufurile uscate şi putrede. Nu mai

putem crede că se poate trăi o viaţă creştină autentică şi să neglijezi, să respingi pe Duhul Sfânt şi darurile Lui.
Am expus cele de mai sus în speranţa că vom avea maturitatea să identificăm falsul, să-1 respingem, şi să ne pocăim, ■merindu-ne din nou la picioarele Domnului.

Comercializarea ungerii divine

Un alt motiv pentru ariditatea şi lipsa de viaţă a creştinului penticostal şi charismatic

din această parte de lume este < omercializarea ungerii divine şi a darurilor ei. Oameni cu daruri au devenit atracţia principală a credincioşilor. Este suficient să-şi anunţe prezenţa într-un stadion, pentru că locurile se umplu imediat de curioşii care vor să vadă minuni. Minunile se vând uşor, şi lumea le cumpără. *„Un neam **viclean şi** preacurvar cere un semn..."* (Matei 12:39). Este gata să plătească pentru el. îţi aşezi frumos palma mâinii drepte pe () foaie de hârtie; îi desenezi conturul şi-1 trimiţi împreună cu tecul teleevanghelistului făcător de minuni. El pune mâna sa „plină de daruri" peste palma ta, şi rugându-se, sau „rostind vindecarea" peste tine vei fi vindecat de orice boală. Orice boală în afară de naivitate. De ea mai este nevoie pentru următoarea „cruciadă".

înşelăciunea este cu atât mai mare cu cât ea apelează la nevoile mele, prezentându-mi soluţii divine. Credinţa este văzută ca o carte de credit la purtător (iubitul nostru prieten flexibil), ca instrumentul în dotarea omului cu daruri, care rosteşte prin credinţa sa minunea peste tine. Credinţa este ruptă de Dădătorul ei, de Cel ce poate face minuni, de Dumnezeu, şi devine bunul personal al celui „împuternicit".

Următorul pas este să-şi comercializeze proprietatea. în schimbul banilor va rosti peste tine vindecarea sau îmbogăţirea, deoarece cele două se ţin de mână în „evanghelia prosperităţii" pe care o predică aceşti „înzestraţi" cu puterea credinţei, sau prin „cuvântul credinţei".

Dacă „rostitorul" minunilor nu a ajuns încă la comercializarea pe bani a minunilor sale, le va pune la negoţ în schimbul admiraţiei sau a slavei personale.

Caut în zadar asemănări între apostolii ce îşi rup hainele de spaimă că locuitorii Listrei îi pot confunda cu zeii aducân-du-le jertfe, şi predicatorii de azi care prin suflarea lor, sau prin vânturarea hainelor peste tribunele stadioanelor fac să cadă la pământ secţiuni după secţiuni.

Dacă *„arătarea Duhului se dă în folosul altora"* (1 Corinteni 12:7), atunci avem de-a face cu o flagrantă încălcare a acestui principiu în cazul multora care fac bani grei din darul pe care-1 „au". în cazul nostru, al românilor, se semnalează un abuz mereu crescând al unor „proroci", care profitând de darul lor adună sume mari de bani de la cei care-şi caută viitorul în prorociile lor.

Comercializarea ungerii contribuie mult la rărirea prezenţei ei în Biserică. Verdictul dat de apostolul Petru lui Simon Magul ar trebui să-i preocupe mai serios pe cei ce pun în negoţ darurile Duhului Sfânt (Fapte 8:18-20).

Ar trebui să avem mult mai multă putere de discernământ atunci când suntem confruntaţi cu reclama duhovnicească pe care şi-o fac atâţia şi atâtea biserici. Să ne ferim de pomii lăudaţi, dar mai ales de cei ce se laudă. Când un pastor va spune despre biserica sa că este prima între toate, că nici una nu este atât de duhovnicească ca ea, şi că nici una nu este atât de plină de Duhul Sfânt ca ea, vă sfătuiesc să vă găsiţi alta mai modestă. De mult a plecat Duhul Sfânt din mijlocul lăudăroşilor. El nu locuieşte între elitele spiritualităţii contemporane. Nu are nimic a face cu imitatorii şi falsificatorii darurilor Sale. El nu poate fi cumpărat pe bani şi nici binefacerile Sale nu le dă în schimbul banilor murdari. Cei ce vând, vând înşelăciunile, mistificările şi falsurile lor.

Nu pot da soluţii unor probleme atât de vaste, dar pot sfătui pe credinciosul sincer să analizeze orice lucrare spiri-

hulă de azi prin prisma unui set de întrebări, pe care l-aş **lugera** astfel:
Gruparea care pretinde prezenţa Duhului în mijlocul ei, icspectă şi întreţine relaţii de dragoste creştină cu alte **grupări?** Se încadrează ea în Trupul lui Cristos ca un mădu-**lar** viu şi funcţional? Promovează ea cooperarea şi părtăşia în modestia şi umilinţa creştină cu toate celelalte grupări, sau **expune** un spirit separatist şi elitist? Lucrarea Duhului Sfânt **este** una autentică şi biblică, sau una falsă, rol al efortului şi **manipulării** maselor. Sunt darurile Duhului Sfânt folosite cu **frică** de Dumnezeu pentru folosul Bisericii, sau pentru folo-
nl personal al unei elite? Beneficiază creştinul de rând de ele **ipre** zidirea lui sufletească, sau elitele mişcării abuzează de **ele** pentru a-i controla pe alţii? Cine primeşte gloria în urma lucrărilor care se fac, Dumnezeu sau omul? Sunt darurile I >uhului Sfânt folosite în dragoste?
Ştiu că într-un articol de această dimensiune nu se pot ui prinde prea multe, şi nici nu mă simt competent să .malizez un asemenea fenomen atât de complex în toate detaliile lui. Simt însă de datoria mea nu numai să-i încurajez **pe** fraţii mei să-L caute pe Duhul Sfânt, să se lase călăuziţi de El în lucrarea pe care o fac pentru Domnul, dar în acelaşi limp să-i avertizez de capcanele diavolului, care face ca azi intre noi adierea Duhului Sfânt, susurul Lui blând, limbile **Lui** de foc şi măreţia puterii Lui să se simtă atât de rar. '.iintern vinovaţi faţă de El. Am păcătuit împotriva Lui, mtristându-L (Efeseni 4:30), stingându-I flacăra vie (I Tesaloniceni 5:19), împotrivindu-ne Lui (Fapte 7:51), lutjocorindu-L prin viaţa lipsită de sfinţenie şi prin păcatele noastre (Evrei 6:4-6), batjocorindu-L prin mândria deşartă
i spiritul elitist, prin falsificarea prezenţei Lui între noi, prin comercializarea darurilor Lui, prin folosirea lor spre lolosul nostru, prin abuzarea altora în Numele Lui (Evrei 10:29).

Cei care îndrăznesc să condamne falsul şi mistificarea sunt acuzaţi ca fiind duşmani ai lucrării Duhului Sfânt. Sunt conştient că mulţi se vor grăbi să-mi agate o asemenea etichetă. Dacă duşmănesc ceva în această sfântă şi glorioasă lucrare, atunci aceasta este contrafacerea, amestecul grosolan al firii pământeşti din partea unor impostori care îi pervertesc renumele. Cei care se vor grăbi vor comite cu naivitate aceeaşi eroare prin care am condamna pe cel care ne avertizează de existenţa banilor falşi. Descoperind falsificarea bacnotelor, acea persoană dovedeşte mai degrabă dragoste faţă de cinste şi corectitudine, respect faţă de banii adevăraţi şi mai ales dragoste faţă de posibilele victime ale falsului.
Sunt tot mai sigur că nu este suficient să credem şi să dorim prezenţa Duhului Sfânt în viaţa noastră printr-o umplere din nou ca la Rusalii. Trebuie să ne pocăim de , abuzurile pe care le-am făcut împotriva Sa, umilindu-ne şi recunoscându-ne vina comună vom putea apela la El ca să vină din nou.
„O Porumbel cu pene sfinte
Ce ai zburat din veşnicii,
Noi Te rugăm, rugăm fierbinte
Noi Te rugăm la noi să vii!
Mai vin-odată! Mai vin-odatăl"
(Exodus nr. 58, iulie-septembrie 1995)

FURIA PREACUVIOSULUI

Despre intoleranţa religioasă a românului am mai scris, şi nu cu puţină strângere de inimă m-am decis să scriu din nou. Nu ştiu dacă expunerea .11 estor adevăruri va ducela vindecarea rănilor create de ura i onfesională, sau va contribui la agravarea lor. Dilema aceas-i.i persistă din vremea „celui mai împuşcat dintre pământeni". Glasul care se ridică în apărarea celui prigonit este iispectat să-i agraveze situaţia acestuia tocmai prin sporul «le nervi stârnit asupritorului, atunci când faptele sale, care de cele mai multe ori erau consumate în întunericul şi i onspiraţia tăcerii, erau date la lumină. In posesia adevărului nu ştii ce să faci cu el. Ai întotdeauna de ales între tăcerea laşă ik> care are nevoie prigonitorul pentru a-şi continua fapta mârşavă şi difuzarea adevărului, uneori pe cheltuiala celui ce suferă şi mai mult. Care din cele două rele este mai mare? Cum ar trebui să procedezi? Numai Dumnezeu ştie.

Discutam zilele trecute cu unul din pastorii români din Chicago. Printre altele remarca faptul că unora dintre liderii noştri persecuţiile comuniste li se păreau „picnic" după ce cunoscuseră nemijlocit pe cele ale vechiului regim dominat de Biserica Ortodoxă împotriva credincioşilor penticostali din România. Probabil că ne-am prea grăbit să-i acuzăm de colaboraţionism cu prigonitorii comunişti. Dar dacă pentru ei presiunile comuniste însemnau totuşi „libertate" faţă de cele la care fuseră supuşi sub regimul anterior?

Motivul acestui articol mi-a fost furnizat de scrisoarea Arhiepiscopului Sucevei şi Rădăuţilor, preafericitul PIMEN,

104

105

LUPTA CU SOMNUL

către Prof. Univ. Dr. Titus Raveica, preşedintele Consiliului Naţional al Audiovizualului, oficiul guvernamental pentru reglementarea transmisiunilor de radio şi televiziune pe teritoriul ţării. Tună şi fulgeră nervos preacuviosul pentru că la radio oamenii ascultă Evanghelia. Dar iată scrisoarea cu pricina:

ROMÂNIA

ARHIEPISCOPIA SUCEVEI ŞI RĂDĂUŢILOR SUCEAVA

Domnia Voastră,

încă din primele zile de după 1989, o dată cu „libertăţile" tranziţiei, am primit şi bombardamentele radio, expuse într-o românească aproximativă şi cu mare mâhnire. Vă spunem că nu înţelegem cum au reuşit să pângărească aceşti pângăritori de credinţă strămoşească care-şi spun „Vocea Evangheliei"?

Cuvintele lor umbresc sufletele curate ale bucovinenilor şi aşa cernite din cauza cizmei ruseşti din Nord, care aflaţi în preajma Voroneţului şi Mănăstirii Putna şi Suceviţa şi Moldoviţei şi Probotă şi Dragomirnei, ascultă toate câte le spun sus numiţii farsori.

Durerea noastră este mare pentru că, aici în Nord, credinţa este curată, nealterată şi ne scriu enoriaşii că-i de vânzare pe dolari şi credinţa.

Vă rugăm să-i opriţi sau să-i limitaţi, pentru că-s plini de neruşinare şi-au trecut la prozelitism pe faţă, ignorându-ne acasă la noi.

Spre a evita unele neplăceri ce-ar putea interveni (avem la cunoştinţă că enoriaşi ortodocşi vor să distrugă sediul) luaţi în considerare cererea noastră pentru că vă ştim un român adevărat.

Primiţi. Vă rugăm, Domnule Preşedinte, asigurarea deosebitei noastre consideraţiuni.

+ PIMEN

ARHIEPISCOP AL SUCEVEI ŞI RĂDĂUŢILOR Domniei Sale

Domnului Prof. Univ. Dr. TITUS RAVEICA Preşedintele Consiliului Naţional al Audiovizualului - Bucureşti.

Din prima fază a „preasfinţitului" transpare regretul noilor „libertăţi" de după decembrie '89. Nu se sfieşte .1 pună ghilimelele libertăţilor, deoarece în gândirea domniei sale libertatea este încă drămuită prin directive şi .uordată cu târâita celor ce respectă direcţia oficială. Este ,ilât de greu pentru sfintele lui sutane să priceapă că libertatea înseamnă poartă larg deschisă dezbaterilor ideologice, religioase, artistice etc. Libertate înseamnă posibili-**tatea** de-a vorbi ceea ce crezi. Fără ca să ai consecinţe, întotdeauna va fi cineva <apre o va folosi în mod greşit, dar ci este singura platformă de unde izvorăşte progresul, ea iund ocazia de-a fi bun pentru cei care vor să fie buni. Când un singur om alege în libertate să fie bun, atunci când este mult mai comod şi ieftin să fii rău, libertatea îşi găseşte pe ileplin justificarea.
Este cert că oamenii vor fi „bombardaţi" în cazul unei libertăţi reale de întreaga gamă de idei filozofice şi religioase cuprinse între plus şi minus. în momentul în care ne asumăm nitoritatea de-a extirpa oficial anumite secvenţe, în numele „idevărului", vom aproba structura care nu peste multă vreme ne va reduce pe toţi la tăcere. Nu este deci rolul statului să stabilească ce este adevărat şi ce nu. Cel care trebuie să **fecă** discernerea este tocmai omul, care poate cântări şi apre-11,1 adevărul - Scripturii în cazul nostru - din tot ceea ce primeşte prin mijloacele de informare. Este adevărat că mulţi **pot** fi rătăciţi de teorii şi învăţături false, dar din nou trebuie Bă ne amintim de riscurile libertăţii. Pericolul nu este atât de mare ca acela prin care „bombardarea" cu idei false duce în rătăcire o ţară întreagă. Nu am fost oare 45 de ani victimele unui astfel de bombardament ideologic unilateral? Avem .icum nevoie de unul religios?
Ca penticostal, probabil că mi-ar conveni să putem face **cumva** ca la radio să poată fi transmisă doar doctrină penticostală. Cred că doctrina credinţei mele este bună, este după

Scripturi, şi mi-ar conveni să elimin concurenţa altor doctrine de pe piaţa ideilor religioase din România. Să presupunem că aş avea influenţa necesară să scot orice alt post de radio din emisie ca în eter să nu fie promovată altă credinţă decât credinţa mea. Lipsită de provocările altor doctrine, credinţa mea se va osifica, va eşua în banalitatea unei doctrine oficiale pe care „o ştie toată lumea", dar nimeni n-o va mai crede. Aşa după cum într-o ţară marxistă autorul politic cel mai puţin cunoscut era Marx, am avea şansa ca într-o ţară eminamente penticostală să nu ştim şi, mai ales, să nu trăim învăţăturile penticostale.
Mintea omului va fi asaltată, în contextul unei libertăţi reale a cuvântului, de mii de idei. Ea va începe să selecteze adevărul tocmai din învălmăşala luptei ideologice pentru cucerirea minţii sale.
Biserica primelor secole a fost confruntată cu o serie de erezii. O serie de teologi şi gânditori creştini eminenţi au demascat falsul, făcând ca aurul strălucitor al adevărului să fie mai de dorit. După instituţionalizarea de către Constantin cel Mare a Bisericii creştine n-a durat mult până ce biserica persecutată a devenit persecutoare. Biserica şi-a întors armele de la erezie la eretic. A însângerat Europa cu crime odioase.
Ne place sau nu, libertatea înseamnă şansă egală nu numai binelui, dar şi răului.
Am putea să spunem multe despre dinamica acestei libertăţi de care se bucură sau se întristează creştinismul românesc. Adevărul este că aceia care vor să elimine

concurenţa vor trece la represalii împotriva celor ce le scad procentajul acaparării pieţei. Pe tărâm religios asistăm la apariţia unei „mafii eclesiastice". Vedem acţiuni de „dumping" religios prin manevre la nivel guvernamental. Lupte aprige de culise şi partide netezesc drumul spre dominaţie absolută în domeniul religios a unei majorităţi declarate printr-un recensământ, regizat să atingă acelaşi scop.

Revenind la scrisoarea arhiepiscopală, putem citi că postul ik[i] radio „Vocea Evangheliei" bombardează populaţia din parohia Sucevei şi Rădăuţilor *„într-o românească aproximativă".* 'infera deci sfinţia sa şi pentru mutilarea limbii strămoşeşti de ifitre fraţii noştri de la „Vocea Evangheliei".

Nu pot spune cât de corect vorbesc aceştia limba română. (unosc doar pe unul dintre reporterii şi crainicii acestui post incriminat de preafericitul Pimen şi pot să vă asigur că are multă educaţie şi o limbă^omânească deosebit de evoluată. I)ar să nu vorbim de ceea ce nu cunoaştem. Ne stă însă la dispoziţie scrisoarea „apărătorului" limbii noastre, preafericitul Pimen. Este suficient să supunem la aprecierea cititorului i loar o singură frază din sus numita scrisoare, pentru a-şi putea da seama de coerenţa lingvistică a preafericitului: *„Durerea noastră este mare pentru că, aici în Nord, credinţa este curată, nealterată şi ne scriu enoriaşii că-i de vânzare pe dolari şi credinţa."*

Durerile arhiepiscopale sunt de înţeles pentru că acolo în nord credinţa curată şi nealterată este de vânzare pe dolari. Cine o vinde? Cine o cumpără? Dacă se vinde cum de mai e curată? Dacă o dă cineva în schimbul banului murdar de ce mai este nealterată? Lista nedumeririlor ar putea continua, pentru că vedeţi, limba domniei sale nu este „aproximativă". Ba uneori este de-a dreptul „profundă": *„Cuvintele lor umbresc sufletele curate ale bucovinenilor şi aşa cernite din cauza cizmei ruseşti din Nord..."* Aflăm deci că sufletele curate sunt cernite. Curat, murdar, Coane Etnică... Scrisoarea mai scoate în evidenţă câteva lucruri pe care trebuie să le discutăm.

In primul rând această înaltă faţă bisericească a României foloseşte o serie de epitete jignitoare la adresa fraţilor noştri de la „Vocea Evangheliei". îi numeşte *„pângăritori de credinţă strămoşească"* şi *„farsori".* îi acuză ca fiind *„plini de*
i neruşinare" şi că au trecut *„la prozelitism pe faţă, ignorându-ne icasă- la noi".* Insinuează că aprobarea pentru difuzarea

emisiunilor radiofonice creştine s-a obţinut prin păcălirea celor de la audiovizual. Preafericitul Pimen ar trebui să cunoască măcar, dacă nu le practică, cerinţele Scripturii în relaţia cu semenii noştri. Politeţea şi buna cuviinţă sunt roade ale unei vieţi spirituale autentice. Blândeţea, bunătatea şi dragostea sunt roade ale Duhului Sfânt în viaţa creştinului şi ne-am aştepta ca ele să se manifeste şi în vorbele şi faptele liderilor creştinismului românesc. Sfinţia-sa dovedeşte mai degrabă fierea amară a urii confesionale, care poate îmbrăca forme aberante şi monstruoase. Se pare că simpatizează cu enoriaşii săi, a căror credinţă este „curată şi nealterată", sufletele acelea „curate" crescute la umbra marilor mănăstiri, care acum sunt pregătiţi să distrugă sediul postului de radio „Vocea Evangheliei". I se pare normal acestei înalte feţe bisericeşti să păstorească nişte credincioşi gata de rele, fără să le spună măcar că ceea ce doresc să facă este rău şi păcat. Gestul lui nu este altceva decât expresia nudă

a intoleranţei religioase din partea unei biserici instituţionalizate care în loc să lupte împotriva „ereziei" cu pana sau cuvântul, aşa cum au făcut părinţii bisericeşti, i se pare mai uşor să-i distrugă pe „eretici". Rugul este mai ieftin decât dialogul?
De ce nu deschide Biserica Ortodoxă din acele zone istorice un radio şi să contrazică biblic teologia evanghelică promovată de „Vocea Evangheliei"? Se pare că populaţia din zona marilor mănăstiri (Voroneţ, Putna, Suceviţa, Moldoviţa, Probotă şi Dragomirna) „ascultă toate câte le spun" fraţi noştri de la „Vocea Evangheliei". De ce ar voii atunci să le distrugă sediul postului de radio? Orice aparat de radio are butonul de închidere sau cel de schimbare a postului. De ce arhiepiscopul Pimen nu-i sfătuieşte printr-o enciclică pe toţi enoriaşii săi să mute puţin butonul mai la stânga sau la dreapta. Este mult mai simplu decât să dai foc unei clădiri sau să-i pui o bombă. Cererea domniei sale este aceea ca postul de radio să fie **Oprit** sau limitat în cel mai rău caz. Apelează la profesorul K.iveica, invocând calitatea sa pe care i-o cunoaşte de „bun înmân". Un bun român, deci, ar trebui să fie intolerant faţă **de** alte idei teologice decât cele ortodoxe. Un bun român ar **trebui,** deci, să desfiinţeze posturi de radio evanghelice. IVobabil că pentru a fi bun român trebuie să fii ortodox, şi să **lupţi** cu orice mijloace împotriiţa a celor ce nu cred la fel ca I ine. Un bun român ar trebui să fie exclusivist, unidirecţional, îndoctrinat şi cu ochelari de cal în ceea ce privesc alte idei. i'nmdea uitat preafericitul, atât de amărât acum, că sufletele i **ernite** ale bucovinenilor erau astfel nu din cauza cizmelor, ci >lin cauza celor ce purtau cizmele din stepele exclusivismului unidirecţional şi excesiv controlat al bolşevismului? Nu realizează nici acum unde duce totalitarismul ideologic? Avem nevoie acum de un totalitarism ortodox cu care să-1 înlocuim pe cel defunct?
Arhiepiscopul ar trebui să-şi dea seama că în ceea ce-i priveşte pe evanghelici ei au aceeaşi Scriptură ca şi sfinţia-sa, i.i doctrina credinţei lor este similară în peste 90% din I'tinetele ei principale cu cea ortodoxă pe care o crede şi dânsul. Credem la fel despre Dumnezeu-Tatăl, la fel despre I iul, Duhul Sfânt. Avem puncte comune în celelalte doctrine. De ce nu putem vesti împreună această Evanghelie slăvită a Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Cristos unui neam care are nevoie mai mult ca orice de Duhul ei înnoitor? Pentru că, să-mi iertaţi îndrăzneala sfinţia-voastră, **un** popor care este pe punctul să dea foc sau să distrugă munca altuia are nevoie imediată de Evanghelia dragostei lui Cristos Domnul. Un arhiepiscop care îşi numeşte fraţii de aceeaşi limbă şi credinţă (ţinând cont că peste 90% din crez ne este la fel) farsori, pângăritori de **credinţă,** înşelători, neruşinaţi, are mare nevoie de a-L eunoaşte pe Cristos.
220
222
LUPTA CU SOMNUU
Ceea ce fac aceşti fraţi de la „Vocea Evangheliei" nu este altceva decât să-L facă de cunoscut pe Cristos şi Vestea bună a Evangheliei Sale la cât mai mulţi români. Ei sunt fraţii dumneavoastră în credinţă, oameni pentru care a murit Cristos, mântuiţi prin jertfa crucii sale, şi care, alături de sfinţia-voas-j tră, au aceeaşi datorie sfântă să propovăduiască tuturor puterea dragostei divine care vrea mântuirea tuturor păcă-toşilor. Ei nu sunt nişte intruşi „acasă la dumneavoastră", ci fac parte din aceeaşi mare familie românească dornică de mântuire şi viaţă veşnică. Ei citesc aceeaşi Scriptură, iubesc acelaşi Adevăr. Nu fac prozelitism acasă la dumneavoastră cu obrăznicie, ci cu râvnă şi devotament caută să smulgă iadului cât mai mulţi români.

Misiunea sfinţiei-voastre este să răspândiţi Evanghelia şi nu să-i stingeţi Duhul. *(Exodus* nr. 62-63, mai-august 1996)

GUSTUL SARE

Sensul existenţei noastre în lume ca şi creştini este acela de a împlini voia lui Dumnezeu exprimată prin porunca Mântuitorului înviat dintre cei morţi: / *hiceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Şi învăţaţi-i să* ***păzească*** *tot ce v-am poruncit..."* (Matei 28:19).

Suntem, deci, sarea şi lumina acestui pământ, ambasadorii i fiului, cei care cheamă la nunta Mielului. Oameni cu o misiune de-o importanţă capitală. Dumnezeu contează pe noi **pentru** ca mesajul mântuirii prin jertfa Fiului Său să ajungă **ia** fiecare generaţie, la fiecare popor al planetei. Suntem deci **Creştini,** nu numai pentru că am împrumutat numele I)omnului, ci pentru că păşim pe urmele Sale, facem ceea ce Bl a făcut, executăm marea Sa însărcinare.

Abandonându-ne chemarea ne descalificăm, încetăm să mai fim ceea ce Cristos ne-a făcut. Nu mai suntem urmaşii **Săi** dacă nu suntem preocupaţi de mântuirea semenilor noştri. Neascultarea trimiterii Sale este act de trădare faţă de
A
interesele împărăţiei lui Dumnezeu.

Scriu aceste lucruri deoarece din ţară ne sosesc mereu veşti despre opoziţia clerului creştin faţă de evanghelizare şi **faţă** de evanghelişti şi misionari. Este normal să ne indignăm la aceasta. Este normală opoziţia faţă de răspândirea Evangheliei din partea idolatriei, din partea celor ce colaborează voit sau inconştient cu duşmanul lui Dumnezeu şi al sufletelor noastre: Satana. Tot normal mi se pare să reacţionăm în favoarea Evangheliei, condamnând pe cei ce I se

opun făţiş. Ceea ce intenţionez să aduc acum însă în atenţia cititorilor noştri este un alt gen de opoziţie faţă de Evanghelie, pe care se pare că o trecem cu vederea, cu toate că ea se dovedeşte mult mai eficace în frânarea înaintării lucrării împărăţiei lui Dumnezeu. Opoziţie dinăuntrul Bisericii Creştine.

Câteva date statistice

Misiunile de evanghelizare conduse de Billy Graham raportează sute de mii de decizii pentru a-L urma pe Cristos din partea milioanelor de oameni cărora li se adresează marele evanghelist. S-a constatat însă că 96% din „cei convertiţi" astfel prin evanghelizarea în masă nu mai pot fi identificaţi în nici o biserică în următorii doi ani de la „decizia" lor.

O altă organizaţie care a făcut eforturi evanghelistice de mari proporţii în ultimii ani este „Campus Crusade for Christ". Statisticile lor au calculat că proporţia celor care nu se ţin de hotărârile lor este de 98%.

Credem că aceste două exemple sunt suficiente să ne întrebăm dacă acest gen de a face evanghelizare este eficient.

In urma Marii Treziri dintre anii 1726-1756, când Evanghelia a fost predicată de Whitefield, Wesley şi Edwards, se pare că cifrele spuneau exact contrariul. Doar doi sau trei la sută din cei convertiţi plecau din nou „în lume", spre marea îngrijorare a bisericii din zilele acelea. Acelaşi fenomen s-a petrecut între 1776-1810 în timpul

Celei de-a Doua Trezire Spirituală, când focul reînnoirii a izbucnit în colegiile creştine între studenţi, şi prin marile întâlniri în corturi. Nici în timpul Trezirilor Evanghelistice în care Dumnezeu i-a folosit pe Finney, Baker şi Nettleton nu a fost diferit, să nu mai spunem despre Trezirea Ecumenică dintre 1857-1895 din vremea lui Moody şi Jones, sau a Trezirii Globale dintre anii 1900-1939, când a început Mişcarea Penticostală şi când au predicat Torrey şi Billy Sunday.
Ce se petrece cu noi? Ce face ca Evanghelia predicată azi **lă fie** primită cu atâta reticenţă? Cu siguranţă că motivele **lunt** multiple. Ele trebuie căutate în societatea contemporană devastată de idei şi evenimente fără precedent în istoria umană. în sânul Bisericii însă se petrece un fenomen care ar **trebui** să ne îngrijoreze pe toţi. Aş putea să-1 formulez astfel: Impactul negativ asupra societăţii al celor care se numesc I ivştini şi nu sunt este mult mai mare decât impactul pozitiv . 11 celor care se numesc creştini şi sunt.
Mântuitorul ne-a avertizat: „Voi sunteţi sarea pământului. Dar dacă sarea îşi pierde gustul, prin ce îşi va căpăta **Iarăşi** puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic decât să fie lepădată afară şi călcată în picioare de oameni" (Matei 5:13).
Comunitatea creştină, mai ales din Statele Unite şi Europa de Vest, a început să-şi piardă gustul de a săra, ea găsindu-şi locul acum sub tălpile murdare ale lumii contemporane. Cu **greu** se aude de acolo sunetul trâmbiţării veştii bune.
Am audiat de curând un conferenţiar care prezenta statis-lici din cea mai mare confesiune evanghelică din Statele Unite, Southern Baptist Convention (Convenţia Baptistă de Sud). Ea numără după rapoartele denominaţiei circa 16 milioane de membri, dintre care la 4 milioane nu li se cunoaşte .îdresa corectă. Ei pot exista sau nu. Pot fi vii sau morţi. I)espre ei confesiunea nu ştie absolut nimic. Alte 4 milioane nu frecventează niciodată nici una din bisericile acestei con-lesiuni. Participarea maximă la serviciile divine ale acestei confesiuni într-o singură duminică a fost înregistrată anul trecut de 5,5 milioane de suflete. Ce se petrece oare cu cei peste 10 milioane de baptişti americani? Sunt ei „sarea pământului"? Probabil. O sare fără gust, care nu mai este bună de nimic, o sare călcată în picioare de o lume la fel de coruptă. Unul din aceste milioane este fostul preşedinte al ţării, Bill Clinton.

Zarva creată de eforturile lui Clinton şi a partidului său de a da dreptul sodomiţilor şi de a plăti cu banii rezultaţi din taxele poporului uciderea pruncilor de către mamele Americii este atât de mare, încât efortul din partea celor creştini cu adevărat se pierde în vacarmul acestui impact negativ.
A fost o vreme când Biserica a exercitat o influenţă pozitivă asupra lumii. Azi lumea exercită o influenţă rea asupra Bisericii. După unele estimări biserica creştină de azi este dominată peste 70 la sută de oameni nenăscuţi din nou, creştini doar cu numele. „Lumea este în avans faţă de Biserică în corupţie cu circa 20-30 de ani", spunea cineva. Asta înseamnă că în timp ce lumea devine tot mai sătulă şi scârbită de păcatele sale, Biserica, prin creştinii ei cu numele, se bucură încă de păcatele ei.
Nu ne este greu să tragem concluzia. Problema evanghelizărilor contemporane se găseşte în Biserică. Biserica trebuie să experimenteze o trezire spirituală. Fără această trezire ea nu poate contribui la convertirea lumii. Dacă evanghelizarea este lucrarea creştinului pentru Dumnezeu, atunci trezirea este lucrarea lui Dumnezeu în viaţa

creştinului. Un creştin care nu este permanent reînnoit de Duhul lui Dumnezeu nu poate fi folosit de El la schimbarea lumii.
Biserica este formată din creştini. Din mine şi din tine. Noi formăm biserica. Dacă evanghelizarea lumii se izbeşte de greutăţi, atunci numai noi putem fi problema. Avem nevoie de o reajustare a traiectoriei noastre creştine. Trezirea, reînnoirea nu face decât să corecteze unghiul traiectoriei mele, aşa cum în timpul zborurilor cosmice rachetelor li se ajustează mereu orbita; în caz contrar nu ar ajunge niciodată la ţinta călătoriei.
Există mulţi factori de disturbare a umblării noastre creştine. Putem atât de uşor să devenim exact opusul intenţiei lui Dumnezeu. Readucerea mea în relaţie corectă cu El se poate face numai printr-o trezire spirituală. Nevoia cea
(*HISTUL SĂRII*
ni,ii mare în proiectele de evanghelizare contemporană este de **creştini** reînnoiţi, plini de Duhul Sfânt, evanghelii vii în mijlocul unei lumi moarte în păcat.
Nu ne mai putem permite în acest sfârşit de mileniu să-L n-prezentăm greşit pe Creatorul şi Mântuitorul sufletelor noastre. Lumea nu se va pocăi dacă nu va vedea exemplul nostru de pocăinţă. Ea nu vft fi interesată de religia care nu produce schimbări dramatice în bine. Eu şi tu suntem oglin-da religiei noastre. Ea va reflecta slava lui Dumnezeu după i **!are** orice inimă umană este flămândă, sau îl va îndepărta pe > ci ce priveşte la noi de adevărata viaţă duhovnicească. Noi o ic prezentăm. Cum o facem?
In 1920 a avut loc o trezire spirituală între lucrătorii i **reştini** din porturile Scoţiei. Mii de creştini reînnoiţi de I >uhul lui Dumnezeu au început să aducă înapoi la ateliere li uleie furate. In scurt timp atelierele gemeau de scule care ocupau spaţii vitale, astfel că cei din conducere au trebuit să pună afişe mari spunând oamenilor că sunt iertaţi de faptul i .i au dus sculele acasă, şi îi roagă să nu le aducă înapoi pen-Iru că nu mai există spaţii de depozitare.
O trezire spirituală este nu numai nevoia noastră imperioasă de a ne apropia din nou de Dumnezeu, dar este ■■Irigatul disperat al milioanelor de oameni care mor în jurul nostru fără Dumnezeu. Până când mai vrem să şchiopătăm de ambele picioare? Dacă Mamona este dumnezeu, să ne închinăm lui, dar dacă Iehova este Dumnezeu atunci să ne proşternem cu toţii înaintea sfinţeniei feţei Sale!
(Exodus nr. 50, ianuarie-februarie 1994)
116
777

HOLLYWOOD

FABRICA DE VISE PRODUCE COŞMARE

de Rodica Lascău

Marea şi îndelungata dragoste a publicului pentru Hollywood s-a terminat... această industrie nu mai reprezintă o sursă de încântare, fantezie, frumuseţe şi divertisment. Arta cinematografiei a început să devină un inamic periculos, devastându-ne valorile pe care ne-am clădit viaţa, familia, societatea sau credinţa. Hollywood-ul, fabrica de vise, devine o fabrică de otravă.
Associated Press Media sondând opinia publică a ajuns la concluzia că 80% dintre americani obiectează împotriva limbajului murdar, obscen folosit în filme; 82% nu sunt de acord cu violenţa, 72% condamnă sexul prea explicit şi senzualitatea, iar a

treia parte din cei sondaţi spun că filmele de azi sunt cele mai urâte din toată istoria cinematografiei.
Părerile acestea nu le are numai publicul spectator, ci şi mulţi oameni de cultură, critici de artă şi chiar unii producători de filme de înaltă probitate profesională. Studiourile mari ca MGM şi Orion sunt aproape de colaps. Carolco, studioul care a produs *Terminator II,* una din marile realizări ale anului 1991, a concediat de curând 1/3 din angajaţi. Aceasta spune că industria cinematografică este în declin, lucru pe care-1 afirmă şi Jack Valenti, preşedintele Montion Association of America. Unii invocă recesiunea economică, dar istoria a dovedit că în perioadele de criză economică cinematograful prosperă, pentru că oamenii caută evadarea din problemele zilnice mergând mai des la filme.

/ H)LLYWOOD—FABRICA DE VISE PRODUCE COŞMARE

Criza adevărată a Hollywood-ului este de fapt o criză a ilorii, cu toate că mulţi din producători refuză să recunoască
it adevăr. Problemele nu sunt de ordin tehnic, nici de ■ 11ilare sau regie, şi nici de joc. Niciodată poate, în toată isto-n.i filmului, tehnica nu a fost arat de avansată, atingându-se performanţe nebănuite, editarea, costumele, machiajul, tru-Cttjele, jocul actorilor este perfect; au atins apogeul. I Yofesionalism pur. Dar ce mesaj ne aduc toate acestea? Cu ce I.Imânem după vizionarea acestor superproducţii? Aici este i **riza.** Vedem suflete bolnave, minţi rătăcite, spirite devastate.
Hollywood-ul nu mai reflectă şi nu mai respectă valorile I M • care America le preţuieşte cu atâta drag.
La acordarea ultimelor Oscar-uri, din cei cinci actori premiaţi pentru cele mai bune roluri, trei au jucat roluri de • nininali psihopaţi (Robert de Niro în *Cape Fear,* Warren **Beatty** în *Bugsy* şi Anthony Hopkins în *The Silence of the I uiiibs,* ultimul întruchipând un criminal care îşi jupuia vicii mele şi le mânca). Al patrulea din cei cinci, Robin Williams |uacă un rol de homeless retardat (un om al străzii) şi psihopat în filmul *The Fisher King,* iar ultimul din cei premiaţi a lost Nick Nolte, pentru rolul unui maniac de modă veche, **caracter** depresiv, deluzionat, nevrotic, sinucigaş în filmul ***The*** *Prince of Tides.* Aceştia sunt de fapt actori foarte buni care IU atins performanţe strălucitoare în aceste filme, dar mesajul pe care-1 transmit nu este decât deprimare, ceea ce **pentru** sufletele sensibile este devastator şi chiar periculos, **mai** ales pentru copiii noştri care încep de mici să se hrănească cu monstruozităţi.
Este foarte trist că Academia premiază asemenea gunoaie, **care** din punct de vedere tehnic sunt realizări strălucite, dar moral şi spiritual nu sunt decât otravă. Analizate îndeaproape, producţiile recente ale Hollywood-ului sunt de fapt u ii atac deschis împotriva valorilor tradiţionale ale Americii, religiei, familiei, istoriei şi prezentului Americii.

118

119

LUPTA CU SOMNUL

1. Denigrarea religiei

Una din caracteristicile fundamentale ale Hollywood-ului este aversiunea sa faţă de religie, lucru care s-a simţit' atât de pronunţat în ultimii ani. în anul 1991 au fost lansate filme unul după altul în care se acuză religia ca şi când programul acestei industrii ar fi fost să pervertească şi să ofenseze tot ce este sfânt.
Protestanţii au fost loviţi din plin, în primul rând, prin filmul *At Play in the Field ofthe*

Lord (La joacă în câmpul Domnului) în care misionari dezgustători şi corupţi jucau cărţi mizând pe vieţile băştinaşilor.
Catolicii la rândul lor au fost crunt loviţi prin filmul *The Pope Must Die (Papa trebuie să moară),* titlu care s-a transformat ulterior în *The Pope Must Diet (Papa trebuie să ţină cură de slăbire).* în acest film se pot vedea scene în care Papa face curte unei călugăriţe stricate şi se ascunde în debara ca să mănânce pâinea de la Sfânta împărtăşanie.
împotriva evreilor şi credinţei lor mozaice s-a realizat filmul *Naked Tango,* avându-1 de regizor pe fratele celui care a scris scenariul pentru *The Last Temptation ofChrist (Ultima ispită a lui Cristos - cea mai îngrozitoare blasfemie a secolului).*
In filmul *Naked Tango* se pot vedea evreii credincioşi şi evlavioşi operând într-un bordel ce se afla exact lângă sinagoga unde practicau sclavia albă.
Filmul *Cape Fear,* premiat de Academy Award pentru conceptul său original, nu are nimic original în el pentru că, de fapt, el reia un subiect ecranizat în anul 1962 cu acelaşi titlu în care Robert Mitchum juca rolul unui criminal nebun care scapă de la puşcărie şi începe să-1 urmărească pe procurorul ce-1 condamnase (Gregory Peck) pentru a se răzbuna. Personajul creat însă de Martin Scor şese nu este numai un maniac obişnuit, ci un criminal „creştin venit din iad", cu un trup gigantic, musculos, care are tatuată o cruce uriaşă pe spatele său, iar pe braţe versete biblice (pentru a nu

putea face nici o confuzie în ceea ce priveşte credinţa i **reştină).** în timp ce o violează pe soţia procurorului, inter-l'H'tată de Jessica Lange, îi spune: „Eşti pregătită să te naşti
< Im nou? Numai după o oră cu mine vei vorbi în limbi!"
Criminalul poartă merei** Biblia la el în timp ce îşi perse-I **ută** familia şi spune tuturor că este membru într-o biserică **penticostală.** Dar cel mai surprinzător lucru după toate aces-i' insulte şi ofense aduse religiei este faptul că protestele
< clor ofensaţi au fost aproape inexistente.
Industria cinematografică a Hollywood-ului demons-**trează** o ură furibundă faţă de orice religie organizată, elimi-n.md complet ritualul creştin şi orice alte referiri la credinţa i imului de rând din toate filmele pe care le crează, cu excepţia 'fior în care îşi bate joc de ele. Să nu uităm că 50% din **americani** merg la biserică sau sinagogă în fiecare duminică. [1] .md am văzut în vreun film pe cineva mergând sau venind «li- la biserică, alţii decât excrocii, fiinţe cu probleme mentale **sau** ipocriţii mizerabili?
Vara anului 1991 ne-a oferit trei melodrame petrecute în ■ lomeniul medical. *Regarding Henry, Dying Young* şi *The I)octor.* în aceste filme se pot vedea medici care intră în sala **de** operaţie fără să invoce Numele lui Dumnezeu sau să **ipună** o mică rugăciune, sau să cheme un cleric s-o facă. Dar **cei ce** cunosc bine cadrele medicale ştiu că acolo nu sunt atei. Aleii sunt însă la Hollywood.

2. Atacul familiei tradiţionale

Religia nu este singura ţintă a Hollywood-ului. l Jrmătoarea este familia, căreia i se aplică acelaşi tratament ostil şi denigrator.
Revenind din nou la filmul *Cape Fear* putem remarca l.iptul că nu a fost schimbat caracterul criminalului, dar s-a modificat cel al procurorului care, în interpretarea anterioară **de** către Gregory Peck, era un om decent şi onorabil, noul

personaj jucat de Nick Nolte este un ins corupt, necredincios soţiei pe care o loveşte când pune prea multe întrebări. Este un personaj neplăcut, care nu trezeşte simpatie. Descoperim în ultimul film eroi sadici care îşi bat soţiile creând o imagine falsă despre căsătorie. Nu putem vedea în filmele de azi familii fericite. Căsătoria este caracterizată ca un dezastru, o robie, o situaţie periculoasă, nesănătoasă, incomodă; multe din aceste filme terminându-se prin crime.

în filmul *Sliping With the Enemy,* Patrick Bergin, soţul, o bate pe soţia sa (Julia Roberts) atât de nemilos încât aceasta trebuie să fugă. în *Mortal Thoughts,* Bruce Willis îşi bate soţia şi se poartă cu ea într-un mod inuman. în cele din urmă este ucis de către cea mai bună prietenă a soţiei sale pe care acesta încearcă s-o violeze. Un alt film *Thelma and Louise,* găsim un alt soţ brutal, oribil şi lipsit de cea mai elementară sensibilitate, în *A Kiss Before Dying,* Matt Dillon propune unei surori gemene să se căsătorească cu el. Pe una o ucide, iar în finalul filmului este omorât la rândul lui de către cea de-a doua.

Lista poate continua cu filmul *She - Devii,* în care Rosanne Barr îşi torturează soţul care o înşeală. în *Total Recall,* Sharon Stone pretinde a fi căsătorită cu Arnold Schwarzenegger pe care încearcă să-1 ucidă. Când acesta ridică mâna împotriva ei, ea ripostează: „Nu mă poţi lovi. Sunt soţia ta". Acesta o împuşcă apoi în cap spunându-i: „Consideră acesta un divorţ".

Nu poţi să nu fii revoltat de un asemenea portret făcut instituţiei intemeiate de Dumnezeu. Mesajele Hollywood-ului care se adresează cu precădere tinerei generaţii, mult mai receptive la minciunile acestei fabrici de otravă, spun că familia este un mediu viciat, periculos, opresiv, demodat şi nesănătos. Este oare adevărat acest lucru? Se vehiculează peste tot că rata divorţului în America este de 50%. în anul 1990 biroul de recensământ al Statelor Unite

722

,i publicat că mai puţin de 20% din căsnicii se termină prin divorţ. Deci procentul de 50% este doar un mit care a fost **lansat** cu un scop foarte distructiv. Tinerii de azi cresc cu aleea că este un noroc formidabil s-o nimereşti bine în căsă-lorie, şansele ar fi de 50%. Nu e de mirare că mulţi dintre ei **dau** crezare acestor minciuni despre familie lansate de I lollywood.

în încheierea acestui subiect este nimerit să amintim filmul *The Last Maried Cuple **in** America (Ultimul cuplu căsătorit în \merica)* în care juca Natalie Wood. Titlul probabil s-a vrut **profetic** menit să împlinească visul de aur al feminismului şi **Cercurilor** liberale corupte din această ţară. Profeţia a devenit v.ilabilă doar pentru Hollywood.

***y* Atacul împotriva Americii**

Statele Unite sunt una din cele mai patriote ţări din lume. **Fiecare** american adevărat are o istorie personală prin care ■ .î legat de acest pământ pentru care îşi arată mulţumirea şi recunoştinţa faţă de Dumnezeu. Mulţi americani se consilieră cei mai norocoşi oameni de pe pământ. De multe ori nici **nu-i** mai interesează alte ţări din lume. Ei iubesc America. **Pentru** ei totul este America. Totul începe aici şi se termină **Bici.** Sunt mândri să moară pentru această patrie, să lupte şi ..i muncească pentru ea. Dar ce ne arată ecranele?

Visul americanilor este prezentat ca un coşmar. Nimic nu merge bine într-o lume peste care domneşte forţe tene-I >roase. Să urmărim de exemplu acest film care te lasă cu respiraţia tăiată şi te conduce într-un tur febril printr-o mlaştină letidă creată de Oliver Stone, numit JKE Istoria asasinării **preşedintelui** Kennedy este prezentată ca o conspiraţie atât **de** mare, atât de uriaşă şi coruptă în care este implicată absolut orice instituţie americană cu excepţia *Câmp Fire Girls* ***(Fetele** de la focul de tabără).* Acest coşmar creat de Hollywood **este** visul american? Cândva emigranţii din care s-a format

acest popor învăţau despre glorioasa Americă şi istoria ei din filme ca *Drums Along the Mahazuk,* sau *Youg Mr. Lincon,* filme care preamăreau şi lăudau acest continent fabulos, vorbind despre un trecut despre care nici unui american nu trebuie să-i fie ruşine. Astăzi Hollywood-ul face filme în care tânărul Lincoln este un copil abuzat care creşte corupt şi însetat de putere.

In filmul *Dance zvith the Wolves* sunt proslăviţi indienii Cherocke, care se ştie din istorie că au fost unul dintre cele mai crude triburi în relaţiile lor cu albii. In acest film deosebit de premiat, albii sunt portretizaţi ca o ceaţă de tâlhari beţivi şi criminali, care au comis atrocităţi nenumărate împotriva acestui trib de „inocenţi". Nu e de mirare că un tânăr ieşind din sala cinematografului a declarat unui reporter care 1-a întrebat ce părere are despre film: „Mi-e ruşine că sunt alb!". Iată ce sentimente poate crea un film tendenţios, denigrator şi ostil adevărului istoric.

Veteranii din războiul din Vietnam au fost atât de des portretizaţi în brute fără inimă, încât nu este de mirare că decade de-a rândul au fost trataţi cu atâta nedreptate în această ţară. în schimb au fost glorificaţi cei care au protestat împotriva lor în febra anilor '60 din scursoarea căreia America acestui an şi-a ales preşedintele. Acest lucru nu este întâmplător. Aceia care au luptat în Vietnam au fost şi sunt prezentaţi ca potenţiali criminali, handicapaţi, nu numai fizic, dar şi mental. Dacă un scenarist are nevoie de o explicaţie a unui comportament bizar, sau a unei crime barbare, atunci se spune: „A fost un Nam". Dar trei milioane de americani care au luptat în Vietnam nu sunt nebuni aşa cum vrea Hollywood-ul s-o credem.

Se glorifică în schimb bandele de criminali ale anilor '30, gangsterii marii depresiuni, dar nu aceştia sunt eroii Americii. Doreşte oare Hollywood-ul ca ei să devină modelele de urmat ale copiilor noştri?

/ IOLLYWOOD—FABRICA DE VISE PRODUCE COŞMARE

Am scris aceste rânduri inspirându-mă din articolele unui .iiitor pe numele Michael Medved, care mi-au dat o mai clară imagine asupra filmelor după care se dau în vânt unii din tinerii noştri, filme pe care le produce Hollywood-ul, gunoaie- care distrug

orice respect faţă de valorile iudeo-creştine pe rare suntem clădiţi ca naţiune şi familie. El a publicat o importantă lucrare în acest domeniu, intitulată: *Hollywood vs America (Hollywood-ul contra Americii),* apărută la editura I larpe - Collins şi Zondervan, în octombrie 1992.

Sper ca cititorii mei, mai ales cititoarele, mamele copiilor români, să devină mai conştiente la ce se uită copiii lor, din ce **fântâni** otrăvite îşi extrag concepţiile despre religie, familie şi această ţară în care trăim. Fie ca Dumnezeu să folosească iiceste rânduri spre binele nostru şi al familiilor noastre. *(Exodus* nr. 43, noiembrie-decembrie 1992)

124

125

INGRATITUDINEA

Primul pas spre dezastru al unei civilizaţii şi al unei persoane este ingratitudinea.

Recunoştinţa nu este doar un desert spiritual şi moral pe care-1 putem lua sau respinge după o masă copioasă. Gestul, indiferent care ar fi el, nu poate rămâne fără consecinţe. Gratitudinea este însăşi pâinea şi apa sănătăţii morale a individului sau a colectivităţii. Ea nu este doar o virtute generală înotând undeva la marginea personalităţii noastre, ea este virtutea fundamentală, centrală, decisivă. Succesul, continuitatea şi Everestul fiecărei persoane sau naţiuni sunt determinate de suveranitatea lui Dumnezeu; recunoştinţa este factorul declanşator al recunoaşterii acestei suveranităţi.

Ingratitudinea - drumul dezastrului

Care a fost sămânţa dezintegrării ce a corupt inima lumii vechi dincolo de punctul remedierii divine, unde Dumnezeu a renunţat la mizeria ei, unde omul s-a umplut de pofte nenaturale şi perversiuni, unde nici măcar o respiraţie proaspătă de puritate nu s-a mai simţit în atmosfera-i poluată? Ce altceva decât ingratitudinea? *„...fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu nici nu l-au mulţumit..."* (Romani 1:21).

Ce oare a orbit cu mândrie ochii unui tânăr din timpuri străvechi, 1-a detronat din scaunul autorităţii şi demnităţii sale, ducându-1 din bogăţie la sclavie şi din confortul casei

părinteşti în cocina murdară a porcilor? Ce 1-a fermecat din **lunetul** plăcut şi dulce al vocilor părinteşti la vorba aspră şi **rea** a înstrăinării, unde doar ^uitatul porcilor şi vântul hoinar u ţineau companie? Ce oare i-a rupt haina ţesută cu dragostea unei mame? Ce i-a ruinat oare din picioare san-ilalele libertăţii? Ce i-a smuls din deget simbolul iubirii, •iruncându-1 între zdrenţe şi mizerie?

Ce altceva decât ingratitudinea? Cunoscându-şi tatăl, nu I-a proslăvit şi nici nu i-a mulţumit. Primul pas spre dezastru R] unei civilizaţii şi al unei persoane este ingratitudinea.

I ngratitudinea, o tendinţă a naturii omeneşti

Un sentiment adânc şi autentic de recunoştinţă este atât de străin rutinei noastre zilnice cât este de străin porcului rare râmă neobosit în jurul curţii. Avem cam acelaşi sentiment al aprecierii pentru pâinea de pe masa noastră pe cât **are** ramatorul pentru merele căzute pe jos. Ca şi boul la iesle, **Bau** măgarul în faţa braţului de fân, luăm totul fără un sentiment de uimire, apreciere şi recunoştinţă; fără să ne întrebăm de cauza din spatele lucrurilor. Nu cunoaştem aprecierea faţă de faptul că Dumnezeu nu numai că a

creat constelaţiile infinitelor spaţii cosmice şi ştie pe nume orice stea, dar este acelaşi Dumnezeu care dă corbilor de mâncare la vremea potrivită şi priveşte cu milă la fiecare vrabie când cade. Nu •lim nimic de recunoştinţă, cum nu ştiu toate creaturile înaripate ale cerului şi patrupedele pământului. Nu suntem recunoscători că suntem concepuţi şi creaţi de inteligenţa Sa infinită, născuţi din dragostea Sa nemărginită, purtând incrustat în noi chipul Său.

Gratitudinea pe care mulţi bărbaţi o au pentru soţiile lor este ca un costum de bal; purtat doar la ocazii festive. A fost o vreme când ea era pentru el bunătatea şi frumuseţea întruchipată. Plutea un mister profund în jurul personalităţii

ei, ca aureola care îmbracă crestele munţilor în paşnice apusuri. Dragostea ei a adus la lumină tot ce era bun şi pur în adâncul fiinţei lui. Orice lucru frumos pe care-1 vedeau ochii lui, şi orice sunet plăcut pe care-1 auzeau urechile, toate îi aminteau de ea. Orice respiraţie era o rugăciune de mulţumire faţă de Dumnezeul care a creat o asemenea fiinţă neasemuită şi pe care i-o dăruise lui. Era doar recunoştinţă şi gratitudine în acele zile ale fericirii dintâi. Apoi a venit obişnuitul. Azi, ea şi-a luat locul între frigider, aragaz, televizor şi cealaltă mobilă din casă.

Pentru o mulţime de soţii bărbatul acela onest, care munceşte din greu; bărbatul ponderat, aşezat, care si[1] întoarce acasă în fiecare seară, nu e preţuit mai mult decât cărbunii pe care camionagiul îi lopătează în subsolul casei. Ai nevoie de cărbuni şi ai nevoie de un bărbat la casă. îi ai pe amândoi. Amândoi nu sunt decât o rutină, pentru care nu nutreşti nici o recunoştinţă specială.

Ar trebui să le vizitaţi pe surorile voastre şi să le vedeţi lacrimile fierbinţi cum le brăzdează obrajii atunci când povestesc cum bărbaţii lor, nişte beţivi ordinari, le bat pe ele şi pe copiii lor. Veţi găsi o mulţime de astfel de femei. Veţi găsi o mulţime de femei bântuite de spaima că ginerele lor va veni din nou beat acasă şi o va bate pe fata lor.

Apel la gratitudine

Desigur că mulţi copii nu au recunoştinţă faţă de părinţii lor. Ingratitudine filială este una din marile teme din drama umană.

Cu mulţi ani în urmă, într-o noapte foarte târziu, stăteam la biroul meu într-o stare de reverie. După un timp, am întins mâna spre masă şi am luat un plic mare, galben şi uzat de vreme, cu fotografii vechi. Am început să umblu prin ele aşa cum o mamă mângâie panglicuţele şi rochiţele pe care fetiţa ei, căsătorită acum, le purtase cândva. M-am oprit la o

Inlografie a tatălui meu. îşi spăla mâinile lăsând să curgă apa din găleata de lemn a unei fânfcni cu cumpănă din marginea . 11 ului meu. Privind imaginea omului care m-a adus pe lume, m-au năpădit parcă deodată toate amintirile. Nu i-am **fost** neascultător. Nu m-am revoltat niciodată pe faţă împotriva sa. Nu i-am cauzat greutăţi mari. Dar mi-am dat seama că I am luat ca pe o rutină. Ca un lucru obişnuit. Este tatăl meu. Eu sunt fiul lui. Ce poate fi atât de extraordinar în aceasta? i ine poate fi recunoscător pentru faptele obişnuite?

Privirea sa din fotografie mi-a străpuns inima. Omul care **era** cauza primordială a

existenţei mele în lume nu era decât **obişnuitul,** banalul cotidian asupra căruia nu stăruie nici o întrebare, nici o uimire, nici un mister. Nici un motiv de recunoştinţă. într-o lume în care suntem înconjuraţi de mistere, drama
noastră se consumă într-un peisaj banal. Luăm decorul mis-
tic ca pe-un carton în spatele căruia nu se ascunde nimic.
[ucăm eterna dramă obişnuiţi şi mulţumiţi cu miracolul fără
.i-i pătrundem frumuseţea.
Satan nu ne-a furat răspunsurile, ci întrebările.
(**Gratitudinea, calitatea unică a lui Cristos**
Domnul Isus a fost fiinţa cea mai atrăgătoare din câte a putut să vadă lumea noastră. Mă gândesc cu precădere la umanitatea Sa. Mă gândesc la Isus Fiul Omului.
La treizeci de ani a atras în jurul Lui doisprezece bărbaţi maturi, minţi independente din câte se puteau găsi atunci in Israel. Cu excepţia trădătorului, i-a legat de Sine cu legături mai tari ca oţelul. Toţi, în afară de unul, au pecetluit loialitatea faţă de El cu sângele lor. Tradiţia spune că doar loan a murit de moarte naturală. Când le explica sfintele scrieri, inima ardea în ei. Când a rostit rugăciunea şi a frânt pâinea, dăruindu-le-o, imaginea s-a încrustat în ei pentru Iotdeauna. 129
LUPTA CU SOMNUL
Nu era nimic artificial, forţat, nenatural în El. Era atât de cald şi prietenos, uman, natural, că mamele îşi aduceau copiii la El.
Ce oare era în El, din perspectiva noastră umană, care-1 făcea să emane atâta căldură şi să radieze atâta atracţie şi inspiraţie?
Nu era altceva decât atitudinea Sa intimă faţă de Tatăl şi de lumea Tatălui Său, o atitudine ce îndulcea fiecare respiraţie cu recunoştinţă şi laudă. Hainele crinilor nu erau confecţionate de „natură", ci ele fuseseră făcute de mâinile Tatălui Său. Corbii nu erau hrăniţi de „natură", ci de Tatăl Lui. Ochii plini de milă ai Tatălui urmăreau tragedia fiecărei vrăbiuţe care cădea din cuibul ei. Fiecare fir de păr din capul nostru era numărat de dragostea şi interesul divin.
Pentru Domnul nostru totul, de la tronul ceresc înconjurat de norii slavilor divine şi până la vrăbiuţa care cade; de la cele cinci pâini şi trei peşti, la fiecare fir de păr de pe orice cap al creaţiei Sale, era legat de Tatăl Său; nimic nu exista în afară de dragostea şi grija Lui.
Cum putem deveni recunoscători?
Motivul principal pentru care ne lipseşte gratitudinea autentică în viaţa de fiecare zi este că avem cap de oi negânditoare. Ne lipseşte inteligenţa şi înţelegerea. Cunoaştem Scripturile, dar nu le înţelegem. Cunoaştem totul, dar nu înţelegem nimic în particular. în pragul oricărei glorioase toamne, munţii, dealurile şi văile sunt mereu în flăcările unei glorii imperiale. Vorbim despre „natură", dar nu la fel ca David. Când David a vorbit despre natură, un râu de laude i-a izvorât din inimă: „Binecuvântează suflete pe Domnul!" Când David s-a gândit la natură, în Psalmul 104, acestea i-au fost primele cuvinte.
David a fost un om inteligent. A ştiut că natura era opera mâinilor unui Dumnezeu personal. El ştia că natura era atât
INGRATITUDINEA
de personală ca opera inestimabilă care iese din mâna unui măiestru. Ştia ce este gândire, planificare şi scop în spatele fiecărei izbucniri **de** culoare, în spatele fiecărei frunze date în **ftur,** în fiecare boboc de violete. Norii erau carul de biruinţă al Celui

Atotputernic, şi vânturile erau aripile care-i purtau. Nimic nu se întâmpla „potrivit legilor naturii". Totul era proiectul lui Dumnezeu.
Ce este natura? Este opera lui Dumnezeu în cel mai mic detaliu al ei. Ce este viaţa din natură? Este respiraţia lui Dumnezeu.
Cum poate locui un om într-o astfel de lume fără să **dea** slavă lui Dumnezeu şi să-I mulţumească cu orice respiraţie **a** sa?
(Exodus nr. 64, septembrie-octombrie 1996)
230
737

BINECUVÂNTĂRILE CONTROVERSATE DE LA TORONTO

Până nu demult, puţini creştini (sau necreştini) auziseră despre micuţa biserică Vineyard, situată lângă aeroportul Pearson din Toronto. Astăzi însă, unele companii de transport aerian oferă reduceri de preţuri pentru vizitatorii care doresc să asiste la serviciile de trezire spirituală ce au loc în fiecare seară, cu excepţia zilei de luni. Revista *Toronto Life* considera Mişcarea Toronto Blessing ca fiind atracţia turistică numărul unu a anului 1994.
De fapt, Vineyard Church din Toronto a fost nevoită să se mute într-un nou local numai ca să poată face faţă afluenţei de vizitatori. Cu un an în urmă, când „focul" a căzut pentru prima dată, cam 200 de credincioşi erau adunaţi ca să-1 asculte pe Randy Clark, pastor din St. Louis aparţinând mişcării Vineyard. în 20 Ianuarie 1995, la aniversarea unui an de la naşterea Mişcării de Trezire, Clark venea din nou să predice, de data asta în faţa unei mulţimi de 4.000. La un program obişnuit de închinare, care durează cam patru-cinci ore, iau parte între 500 şi 1.000 de oameni, veniţi de prin toate colţurile lumii.
S-au scris cărţi despre fenomenul Vineyard din Toronto, zeci de articole, atât în lumea creştină cât şi în cea seculară, iar televiziunea a transmis ample reportaje în Canada, Anglia şi Europa continentală. Dave Collins, un pastor din Toronto, care a participat recent la conferinţa Global Consultation on World Evanghelization din Seul, a declarat: „De fiecare dată când află că păstoresc o biserică din Toronto, oamenii

mă întreabă, aproape fără excepţie, despre Mişcarea Toronto **Blessing."**
ţ,
în centrul intereselor tuturor stau manifestările fizice care iiu loc în cadrul serviciilor din biserica Airport Vineyard, şi .mume: râsul „sfânt", scuturăturile, ţipetele animalice şi căzăturile, ca să amintim doar câteva. Au fost de asemenea **relatări** despre vindecări, printre care o istorie despre îngeri i.ireau vindecat câţiva copii cu dificultăţi de citire datorate ii nor dereglări cerebrale. Cazul cel mai celebru este al Sarei Lilliman, o adolescentă din împrejurimile oraşului Toronto ' .ire, cu ocazia unei vizite la Airport Vineyard, a fost vinde-i,Hă de paralizie, muţenie, pierderea memoriei şi a vederii. Alţii au mărturisit vindecări de diferite dureri, infertilitate şi ■.cvere dereglări emoţionale.
Unii consideră această trezire din Toronto ca o proaspătă n-vărsare a Duhului Sfânt, asemănătoare naşterii Mişcării I 'enticostale moderne din 1906 în Los Angeles, pe strada Azusa. Pelerini din toată lumea continuă să călătorească spre Ibronto, convinşi că Duhul Sfânt a coborât cu adevărat pe Airport Vineyard. John Arnott, pastorul

acestei biserici, a «leclarat în mod repetat că: „este nevoie să credem mai mult **tn** puterea lui Dumnezeu de a ne binecuvânta decât în abilitatea lui Satana de a ne amăgi". Cu această convingere, el călătoreşte acum pe tot globul ca să răspândească ceea ce unii **credincioşi** cred că este ultima lucrare mare a Duhului înainte de reîntoarcerea lui Cristos.

Suportul pentru activităţile bisericii a venit dintr-o varietate de surse. Dave Roberts, autorul cărţii *The Toronto IHessing* şi editorul revistei engleze *Alpha,* mărturiseşte că a fost impresionat de spiritul de slujire şi pasiune pentru Isus Je care este pătrunsă această din urmă Mişcare Vineyard. Clark Pinnock, unul din gânditorii canadieni cei mai influenţi, fiind întrebat: „Este aceasta de origine divină?", răspunde afirmativ: „Mă duc la întâlniri ca să mă întâlnesc cu

132

133 .

LUPTA CU SOMNUL

BINECUVÂNTĂRILE CONTROVERSATE DE LA TORONTO

Dumnezeu şi să ascult", după cum scrie în numărul din martie al revistei *The Canadian Baptist.* „Este înălţător să te afli printre credincioşi atât de dornici să-L întâlnească pe Dumnezeu".

David Mainse, realizatorul celui mai răspândit program TV din Canada, *100 Huntley Brompton din Londra,* punctul de lansare pentru versiunea britanică a trezirii spirituale, spune el, Dumnezeu 1-a cercetat cu atâta putere, încât n-a putut să se mişte vreme de 40 de minute. „Ştiu că ceva s-a schimbat în viaţa mea şi cred că sunt mai bun acum decât am fost înainte de a vizita Anglia", declară el într-unui din numerele recente ale publicaţiei Mişcării Airport Vineyard, numit *Spread thefire.*

în ciuda suportului amplu de care se bucură Mişcarea Toronto Blessing, în aceeaşi măsură abundă şi părerile negative. Unii lideri penticostali din Canada şi Statele Unite sunt îngrijoraţi atât din pricina neglijării vorbirii în limbi de către Mişcarea Toronto cât şi a accentului exagerat pus pe alte manifestări fizice. Steve şi Cheryl Thompson, foşti membri ai bisericii Airport Vineyard, cred că viziunea serviciilor de la Vineyard poate avea ca rezultat chiar posesiunea demonică. Şi nu sunt singurii; unii chiar sugerează că ar fi posibil ca Toronto Blessing să pregătească terenul pentru stăpânirea lui Anticrist.

Alţi critici se ocupă de Rodney Howard-Browne, lider al Mişcării de Trezire din Africa de Sud, cunoscut mai ales din pricina râsului care însoţeşte serviciile conduse de el. Haward-Browne este considerat catalizatorul Mişcării Toronto Blessing. Curând după ce 1-a uns pe Randy Clark, îndemnându-1 „să-şi pună mâinile peste tot ce mişcă", acesta din urmă a vizitat Toronto... restul fiind istorie.

Haward-Browne şi-a atras critici publice din partea lui Hank Hanegraff, autorul cărţii *Christinity in Crisis,* necruţătoare critică a mişcării Word of Faith. Hanegraff, preşedintele

institutului Christian Research Institute, susţine că lucrarea lui Haward-Browne şi a mişcării Airport Vineyard reprezin-l.i ceva „extrem de periculos, care poate pava drumul spre ocultism" din pricina accentului pus pe experienţele **religioase** de tip subiectiv şi haotic. Deşi Hanegraff nu crede că Vineyard a devenit deja un cult, el susţine că Toronto IMessing a apărut ca rezultat al manipulării psihologice (deşi iu[1] intenţionată) a unor creştini lesne-crezători şi disperaţi.

Semnalul de alarmă al lui Hanegraff a găsit ecou în alţi lideri creştini, atât în America,

cât şi în Anglia. John MacArthur (i uteşte mişcarea Airport Vineyard în ultima dintre cărţile lui, intitulată *Reckless Faith* (Credinţă nechibzuită), iar în numărul din toamna lui 1994 al revistei *Spiritual Counterfeits Project Newsletter,* Waren Smith susţine că accentul actual pus pe „râsul sfânt" ar putea reprezenta o „puternică amăgire" din partea lui Satana. Liderul englez Clifford Hill, specialist în mişcări de trezire, merge până acolo încât aseamănă serviciile conduse de Haward-Browne cu practicile păgâne voodoo. (în fapt, întâlnirile conduse de Haward-Browne încep de regulă cu închinare la înaltă tensiune în stil penticostal, urmată de predica din Cuvânt rostită de Haward-Browne şi Be încheie cu un timp de ungere a bisericii).
Nici chiar liderii mişcării Vineyard nu au arătat o acceptare deplină a Mişcării de la Toronto. In vreme ce John Wimber, directorul internaţional al Asociaţiei Bisericilor Vineyard, a ,tprobat mişcarea, a făcut-o totuşi cu oarecare rezervă. Cu un an în urmă el a convocat un comitet special la cartierul general al Asociaţiei Vineyard din Anaheim, cu scopul de a .iborda aspecte problematice ale profeţiei personale şi legate de sunetele animalice din timpul închinării. A trimis doi consilieri la Toronto ca să supravegheze mişcarea şi să ofere ghidare liderilor locali din cadrul bisericii Vineyard asupra celor mai evidente şi mai stânjenitoare dintre punctele ei slabe. Unul dintre consilieri, coordonator general la Vineyard, Todd

Hunter, declara: „Motivul omenesc care i-a adus pe atât de mulţi creştini la Toronto a fost încrederea lor enormă în Wimber ca şi conducător". Dar el adaugă că „dacă John Wimber a gândit că Airport Vineyard dăunează trupului lui Cristos, el ar trebui să renunţe imediat la asemenea idei".
Evitarea extremelor
Optimismul reţinut al lui Wimber cu privire la Toronto Blessing pune în lumină dificultatea de a interpreta fără echivoc o mişcare de trezire. Adevăratul discernământ pretinde cercetare atentă a binecuvântărilor autentice, dar şi a primejdiilor reale ce însoţesc orice lucrare divină care implică fiinţe umane. Ian Rennie, unul dintre cei mai reputaţi istorici ai Bisericii din Canada, notează: „Nu este de vreun folos pentru creştinii din toată lumea nici să respingă Mişcarea Toronto Blessing, nici s-o gireze din capul locului. Mai degrabă ar încerca să înţeleagă cum Dumnezeu lucrează în mod creativ şi cu putere chiar şi în mişcări de înnoire care au nevoie de corectare şi disciplină".
Cu adevărat, evaluările Mişcării de la Airport Vineyard au fost sau prea defensive sau prea critice.
Atunci, ce este demn de amintit în legătură cu mişcarea?
Mai întâi, Toronto Blessing a adus înnoire spirituală multor mii de creştini şi acest lucru nu trebuie nici uitat, nici minimalizat. Oameni flămânzi şi deznădăjduiţi au fost hrăniţi şi revitalizaţi prin închinarea, rugăciunea şi sfătuirea care animă serviciile divine. Arnott crede că notorietatea actuală a bisericii lui în întreaga lume se datorează faptului că: „mulţi au găsit împlinire aici", iar pastorul englez Holden scria: „Când ne rugăm pentru oameni, ei râd sau plâng, apoi în zilele următoare, ei simt prezenţa lui Dumnezeu în vieţile lor, îşi văd schimbate căsniciile şi descoperă că sunt afectaţi în bine din punct de vedere moral. Biserica noastră a aflat un nou scop, serviciile noastre de rugăciune au sporit de patru ori".

In al doilea rând, în Toronto Blessing se manifestă un nou impuls evanghelistic. Arnott pretinde că: „în fiecare seară fac chemare pentru ca oamenii să vină în faţă. Cel puţin 5.000 s-au decis pentru Cristos până acum". Evanghelistul penticostal Ace Clark, fost membru al unei găşti de motociclişti, mărturiseşte că timpul petrecut la Airport Vineyard a însemnat pentru el îmbrăcarea cu noi puteri pentru lucrarea în landul celor care trăiesc la periferia societăţii. Steve Long, pastor administrativ la Airport Vineyard, este convins că iiceastă mişcare înnoitoare 1-a ajutat să scape de obiceiul de a striga la familia lui.
Un al treilea element pozitiv al lui Toronto Blessing este spiritul de bucurie debordantă, trăsătura specifică a lucrării publice a lui John Wimber, fiind un stil relaxat de care este pătrunsă întreaga Mişcare Vineyard. La prima vedere, râsului sfânt merită să i se acorde circumstanţe atenuante. Dacă „râsul este cel mai bun medicament", atunci ceva nu-i în regulă în graba unora de a dovedi că el nu-şi găseşte locul în închinare.
In al patrulea rând, nu este nimic rău în teologia Mişcării Vineyard care în esenţă rămâne evanghelică. Mărturisirea ei de credinţă este biblică şi ortodoxă. Deşi acceptarea de către Wimber a profeţilor de la Kansas i-a dăunat, totuşi rădăcinile lui biblice l-au condus în cele din urmă la autocritică şi schimbare. Wayne Grudem, profesor de teologie la Trinity Evanghelical Divinity School, a arătat că multe din atacurile împotriva lui Wimber au fost bazate pe o analiză insuficient de serioasă şi făcută doar pe jumătate. La urma urmei, Toronto Blessing nu a compromis nici una din doctrinele esenţiale ale credinţei creştine.
Arnott, care este absolvent al Institutului Ontorio Bible College, a lucrat din greu ca să se stabilească relaţii cu alte biserici din Canada centrală. El a lucrat împreună cu pastori proeminenţi din multe denominaţii, dintre care Penticostal

Assemblies of Canada şi Fellowship of Evanghelical Baptist Churches. Desigur că unele divergenţe persistă, dar ele nu privesc aspectele centrale ale Evangheliei.

Pricini de îngrijorare

Din cele spuse până acum nu înseamnă că unele elemente ale acestei mişcări de înnoire nu stârnesc îngrijorare. Din punct de vedere metodologic, apologeţii Mişcării Vineyard ar trebui să urmeze pilda lui Wimber şi să fie mai deschişi în faţa criticilor, oricât de dificil ar fi. Cu calm se poate ajunge departe în orice dezbatere. Apărătorii acestei mişcări de trezire au respins critici ca „Farisei" sau „Sfinţi de gheaţă" (de exemplu motivul dominant al cărţii lui William DeArteaga este „Stingând Duhul").
Acest fel de răspuns este neliniştitor, deoarece ei apelează atât la istorie cât şi la profeţie pentru a-i reduce la tăcere pe critici şi a-i forţa pe aderenţi să accepte un anumit dualism intrinsec cu privire la mişcare. Pe plan istoric, scepticii sunt asemănaţi cu nefericitul Charles Chauncy, care a îndrăznit să se îndoiască de Jonathan Edwards şi Great Awekening (Marea Trezire). Totuşi „strigoii" lui Edwards şi Chauncy n-ar trebui folosiţi să zădărnicească obligaţia de a testa duhurile în vremea noastră.
în acelaşi timp, încercarea de apărare profetică a acestui curent înnoitor este lipsită de substanţă. Pe de o parte, unii justifică Toronto Blessing prin a spune că diferiţi profeţi au prezis fenomenul în ultima decadă. însă când aceste profeţii sunt examinate se dovedesc a fi

foarte vagi şi plasate adesea în cadrul unui context mai larg, de pură speculaţie.
Cel mai alarmant este faptul că unele avertizări profetice sunt îndreptate împotriva criticilor. în primul număr al revistei *Spread of Fire,* Stacey Campbell a rostit un avertisment tunător împotriva celor ce fac dezbinări: „Va fi mai uşor în ziua aceea pentru Sodoma şi Gomora decât pentru ei". Apoi,
li se spune că au de ales: să considere Toronto Blessing ca fiind „de la Domnul" sau să se ia după înţelepciunea omenească şi să n-o facă.
Atât pastorul James Ryle de la Vineyard cât şi psihiatrul |ohn White (care şi-a anunţat recent vocaţia de profet) au **rostit** judecăţi asupra celor care îndrăznesc să se îndoiască de ceea ce se întâmplă în Toronto. Dar, având în vedere cunoscuta ambivalenţă de la Vineyard cu privire la profeţii de la Kansas City, vociferările actuale sună destul de fals.
Un alt motiv de îngrijorare este că la Airport Vineyard se predică slab. Cu puţine excepţii, predicile lasă de dorit în privinţa profunzimii exegetice şi teologice. Referindu-se la asta, R. T. Kendall, pastor la Westminster Chapel în Londra şi susţinător al trezirii, deplânge tendinţele antiintelectuale care adesea caracterizează mişcările de înnoire: „Dacă eşti ignorant înainte de a veni la Toronto Blessing, vei rămâne aşa •;i după", spunea el într-o cuvântare ţinută iarna trecută.
Lipsa de rigoare pe care o regretă Kendall iese la iveală şi prin numărul exagerat de vindecări pretinse că au loc. „Ajutat de doi medici, am examinat trei dintre cele mai cunoscute cazuri de pretinsă vindecare divină. în cazul Sarei Lilliman, ea a trăit o minunată refacere, dar nu de dimensiunea sau maniera sugerată de liderii de la Airport Vineyard. Cazul unui om care a fost vindecat de cancer a fost infirmat de rapoartele medicale ulterioare conform cărora cancerul este încă prezent. Credinţa că îngerii au vindecat două fete de dyslexie este în prezent cel mai fascinant şi îmbucurător caz, dar un verdict final va depinde de teste medicale atente, care încă urmează a fi făcute".

Suntem una în Duhul

Toronto Blessing are nevoie, de asemenea, de a reflecta asupra ideii de unitate creştină. Tom Stipe, fost pastor la Vineyard, se teme de faptul că Toronto Blessing ar putea

aduce o „polarizare mai mare decât controversa din trecut privitoare la vorbirea în limbi".
Arnott remarcă în mod corect că „Duhul Sfânt este singurul care uneşte cu adevărat". Dar dacă unitatea este înţeleasă ca fiind unanimitate în acceptarea mişcării Toronto Blessing, atunci Vineyard şi-a pierdut locul ei ca forţă charis-matică vitală, care să atragă deopotrivă pe creştinii de diferite convingeri. Paradoxal, o concentrare continuă asupra Binecuvântării de la Toronto ca fiind „marea lucrare a lui Dumnezeu pentru vremea sfârşitului", conduce la o concepţie reducţionistă asupra lucrării Duhului, care astfel devine obtuză faţă de toate celelalte căi prin care Dumnezeu lucrează în Toronto şi oriunde altundeva în lume.
Cel mai semnificativ aspect teologic cu privire la Binecuvântarea de la Toronto este aceasta: Care este miezul unei vieţi creştine de ascultare de Duhul? Francis Schaeffer a înţeles cu mulţi ani în urmă nevoia de reflectare atentă asupra a ceea ce constituie „adevărata spiritualitate". Comentariul său este relevant mai cu seamă în lumina accentului recent pus fără încetare pe spiritualitatea de orice nuanţă.
Oamenii sunt atraşi de tipul de spiritualitate care captează atenţia. La fel ca în zilele lui Isus, credincioşi sau necredincioşi, toţi oamenii tânjesc după spectaculos. Puţini pelerini ar călători până la Toronto dacă n-ar fi vorba „decât" despre hrănirea săracilor

sau hermeneutică biblică. Mulţimea vorbeşte despre semne şi minuni şi doreşte să le vadă. Manifestările controversate sunt apărate mult prea uşor şi li se acordă prea multă importanţă. Pară scuturat, lătrat, râs ori urlat, Binecuvântarea de la Toronto n-ar fi decât spiritualitate „normală". Şi numai pentru atât presa nu i-ar da atenţie, mulţimile nu s-ar îmbulzi şi nu s-ar pretinde că Duhul Sfânt este prezent şi lucrează cu putere.
O reporteră de TV s-a dus la Airport Vineyard pentru con-

lerinţa „Catch the Fire" („A^rinde-te") ca observator anonim |j a văzut că în centru atenţiei erau manifestările fizice. Când s-a întors mai târziu să ia interviu pentru un documentar, i s-a spus mereu că tremuratul şi căzutul la pământ nu erau cu .idevărat de primă importanţă. Dar dihotomia aceasta au tulburat-o pe reporteră. Şi poate că această bifurcaţie oferă o explicaţie şi de ce mulţi intervievaţi şi-au exprimat simţămintele de vinovăţie sau dezamăgire când nimic spectaculos nu li s-a întâmplat în timpul programului.

închinare cuviincioasă

Manifestările fizice ridică problema mai largă a limitelor în cadrul închinării spirituale. Cum poate cineva să discearnă între ceea ce vine din fire şi ceea ce vine de la Duhul? întrebarea ne readuce aminte de învăţătura apostolului Pavel conform căreia, în închinare „toate să se facă în chip cuviincios şi cu rânduială" (1 Corinteni 14:40). Contextul constituie încă un argument în favoarea faptului că închinarea creştină trebuie să-şi aibă rădăcinile în dragoste şi să fie caracterizată prin inteligibilitate şi ordine. întâlnirile Binecuvântării de la Toronto forţează limitele a ceea ce se înţelege prin rânduială şi chibzuinţă şi nu de puţine ori manifestările respective sunt foarte greu de interpretat.

Chiar şi Haward-Browne a exprimat motive de îngrijorare cu privire la unele aspecte ale Binecuvântării de la Toronto. „Nu se latră sau urlă la întâlnirile noastre", spune el. „Dacă latri ca un câine, îţi vom arunca oase. Dacă răgi ca un leu, te vom duce la grădina zoologică".

Mai mult, o sumedenie de credincioşi au fost ofensaţi de unele din cele mai sălbatice şi haotice comportamente, chiar dacă astfel de manifestări frenetice nu constituie norma şi nu au loc tot timpul. De exemplu, imaginaţi-vă bărbaţi şi femei tăvălindu-se pe covor, gemând sau râzând necontrolat, şi

înghiontindu-se unii pe alţii atunci când sunt „sub putere". Imaginaţi-vă un bărbat care, abia ridicat de pe covor şi ţopăind în jur, primeşte ungerea din partea a două femei -prin punerea mâinilor.

Liderii de la Airport Vineyard, ca Arnott şi Long, sunt oarecum nedumeriţi din partea repeziciunii cu care Duhul se mişcă în fiecare seară. Este de ajuns un simplu semn cu mâna făcut de vreun conducător pentru ca unii să cadă pe covor, să râdă, să se zvârcolească pe jos, să se bâţâie sau să tremure. Alţii „împart" Duhul în jurul lor, sau suflă spre cei dornici să-L primească. Se poate împărţi Duhul chiar atât de uşor? Clark menţionează chiar o ocazie când o femeie „a căzut prin Duhul", fără să fie cineva aproape ca s-o prindă. S-a lovit cu capul de un perete de beton şi a trebuit să stea apoi o săptămână în spital. Este aceasta de la Duhul?

Hunter recunoaşte că .accentul în Binecuvântarea de la Toronto poate pune stăpânire

pe promotorii ei şi îi „poartă în derivă pe o mare a subiectivismului". Aceeaşi temere 1-a determinat pe Wimber să-i sfătuiască pe liderii Mişcării Vineyard să „se concentreze pe lucrările clare şi de bază ale Scripturii". Directivele lui Wimber i-au făcut pe liderii din bordul de conducere să afirme: „Este dorinţa noastră să luăm tot ce este bun în această mişcare de înnoire şi să corectăm ce este exagerat, ce poate deveni dăunător pe termen lung sau contrar poruncilor biblice". Suntem dedicaţi „evanghelismu-lui însoţit de putere", nu doar „puterii"; suntem dedicaţi „creşterii bisericii prin semne şi minuni" şi nu doar „semnelor şi minunilor".
In 2 Corinteni, Pavel spune că noi purtăm comoara Evangheliei în vase de lut. Această recunoaştere serveşte ca argument că orice renaştere spirituală, din cauza elementului uman implicat, care nu este perfect, trebuie analizat în permanenţă.
BINECUVÂNTĂRILE CONTROVERSATE DE LA TORONTO
Liderii de la Airport VinSyard au răspuns semnelor de îngrijorare ridicate prin a reduce accentul pe manifestările i'xterioare. Serviciile bisericii reflectă într-o oarecare măsură ■iceastă schimbare, iar creştinii din cadrul şi din afara mişcării încep să realizeze că spiritualitatea autentică trebuie să fie **Căutată** în realităţi mai importante, deşi mai puţin spectaculoase, care reflectă ascultarea zilnică de Isus Cristos, Cel ce dă Duhul.
{Exodus nr. 58, iulie-septembrie 1995)
141
143
I'KAIAN Dorz—ÎN MEMORIAM

TRAIANDORZ IN MEMORIAM

20 iunie 1989, zi de doliu pentru creştinismul românesc. A trecut la Domnul conducătorul Mişcării Oastea Domnului din România - poetul Traian Dorz.
Traian Dorz s-a născut în 25 decembrie 1914, în satul Mizieş, azi Livada Beiuşului, într-o noapte friguroasă de Crăciun: „Când m-am născut cu trupul acesta printre voi, era şi nor şi noapte şi iarnă şi război...", spunea poetul la începutul lucrării autobiografice „Mărturia mea sau Istoria unei cântări nemuritoare".
înainte de-a încerca o scurtă prezentare a vieţii acestui mare om al lui Dumnezeu, doresc să spun că l-am cunoscut personal pe parcursul a mai multor ani şi nu voi putea desprinde de amintirea numelui său două lucruri care ard în mine mereu. In primul rând, faptul că după cea dintâi vizită în casa noastră, la Oradea, unul din copiii mei m-a întrebat: „Taţi, când mai vine Domnul Isus la noi?" Atâta dragoste şi parfum ceresc emana această fiinţă că era imposibil să nu asociezi prezenţa sa cu cea a Domnului şi Mântuitorului ei, prin harul căruia trăia şi cânta nemuritor, cel ce-a fost Traian Dorz. Apoi, aici în Statele Unite, înstrăinat de părtăşia lui, am păstrat sporadic legătura prin scris cu acest om deosebit. Din iubirea ce i-o purtam i-am expediat un video-casetofon. Mulţumindu-mi, îmi cerea şi o cameră de luat vederi, rugân-du-mă să mă grăbesc, deoarece s-ar putea să fie prea târziu.
Şi acum este prea târziu. De aceea amintirea lui are lângă ea () remuşcare, rană ce nu **mi»6e** va vindeca uşor, o vină ce nu mi-o voi mai putea şterge. A fost prea târziu. Autor a mii de proverbe versificate, a mii de poeme, unele intrate pentru totdeauna în muzica sufletului nostru prin **cântările** Oastei Domnului, autor a sute de povestiri pentru **Copii,** meditaţii la Psalmi, la Evanghelia după Ioan, a Istoriei ()astei Domnului, îndemnuri şi sfaturi pentru tineri, pentru **femei,** pentru copii, Traian Dorz este cel mai

prolific scriitor **Creştin** pe care 1-a cunoscut vreodată ţara noastră. Am putea ■pune că s-ar găsi cu greu şi în alte ţări ale lumii oameni care **lă** egaleze munca neobosită şi prodigioasă a acestui om ileosebit. Minunea este cu atât mai mare cu cât din cei 75 de ,mi ai săi, 17 i-a petrecut în închisori şi lagăre de muncă forţată. Spaţiul restrâns al unei astfel de prezentări nu ne permite să dăm detaliile acestei vieţi atât de zbuciumate. Ne vom mărgini să intrăm în descrierea copilăriei lui şi a întâlnirii sale cu Domnul Isus. Vom avea astfel limpede începutul unei epopei plămădite din suferinţe.
„Cel mai mare poet ţăran", cum 1-a numit unul din poeţii români contemporani, s-a plămădit ca om şi mesager divin pe plaiurile Bihorului, la coarnele plugului, în foşnetul pădurilor de fagi, în unduirea holdelor de grâu, în sudoarea nobilă a ţăranului. Citindu-i poezia, meditaţia, uneori de profunde pătrunderi filozofice, nu poţi să nu simţi mirosul fânului de curând cosit. Nu poţi să nu auzi ciocârlia şi cântecul voios al secerătorului. Creştinismul prezentat de opera sa este unul în ie şi opinci, trainic şi iubitor ca o pâine de curând scoasă din cuptoarele Mizieşului, ca o colindă suavă, ca o povestire a „moşului", ca o îmbrăţişare caldă şi neprefăcută a sumanului sărac din Ardeal. Nu poţi să nu plângi alături de versurile lui, nu poţi să nu iubeşti ceea ce iubeşte el. Dragostea de cer este ca răcoarea unei seri de la ţară ce te-nvăluie plăcut, ca aroma viilor date în pârg, ca unduirea unui cântec de dor.
244
745
LUPTA CU SOMNUL
TRAIAN Dorz—IN MEMORIAM
L-a iubit pe Dumnezeu cu patima mistuitoare a unui îndrăgostit. Rare au fost dăţile când alături de Numele Sfânt să nu stea „Scumpul meu, Iubitul inimii mele, Preabunule şi drag Părinte ceresc!".
„Isus al meu prieten scump
Din zorii tinereţii
Cu Tine eu călătoresc
Biri la sfârşitul vieţii."
Tatăl său, Constantin, era în războiul austro-ungar, când s-a născut Traian. Atunci când a venit acasă din război, Traian avea aproape 5 ani şi s-a ascuns, tremurând de frica soldatului care a intrat în casă. I s-a spus că e tatăl lui, dar până la 12 ani n-a putut să-i spună decât „Constantin". De fapt despărţirea dintre mama, Măria, căreia îi spunea „măicuţă", şi „Constantin" construise ziduri mari, de netrecut. Certurile, neînţelegerile se ţineau lanţ. Mama când vorbea despre soţul ei îi spunea „el". „Du-te la el". „Vezi că te cheamă el" etc... Iată ce spunea Traian Dorz despre acea perioadă: „Aveam atâta nevoie de iubire. Tânjea sufletul din mine după ea... Plecam singur pe câmp şi plângeam acoperin-du-mi cu palmele faţa şi gura de durere şi singurătate ca să nu mă audă nimeni plângând singur. Când eşti singur fiindcă n-ai avut pe nimeni e una, dar când eşti singur avân-du-i pe toţi este alta".
Cunoaşte greul muncii de mic. La 5 ani mergea cu vacile, îngrijea oile. Apoi câmpul, pădurea, aratul şi seceratul, gospodăria unui ţăran avut. Poate cele mai dureroase cuvinte scrise vreodată de Traian Dorz sunt cele în care îşi descrie copilăria: „Niciodată în copilăria mea n-am cunoscut iubirea, dar am cunoscut întotdeauna asprimea şi pedeapsa. La cea dintâi greşeală eram pedepsit. Nu-mi aduc aminte să fi fost iertat vreodată, nici chiar atunci când puteam fi.
Aşa am crescut, aşteptând întotdeauna cu groază pe tata şi

uneori şi pe mama.
Nu mi se dădea voiejaid să plâng atunci când eram lovit. De atunci ştiu ce grozav lucru este să nu poţi plânge când suferi. Câtă uşurare mi-ar fi adus plânsul când mă ustura inima de durere!"
Lecţiile suferinţei, ale lipsei de iubire, au adunat în acest suflet sensibil comori de cuvinte neasemuite, din care nu de puţine ori i-a sfătuit pe alţii. Iată ce spune părinţilor:
„Dragi părinţi, nu uitaţi că fiii voştri au nevoie nu numai de pâine, de haine şi de casă, ci mai întâi de toate acestea au nevoie de dragostea voastră. Dacă nu-i iubiţi voi, cu cât vor fi mai mult iubiţi de alţii vor suferi mai tare."
Privind peste ani la zdrobirea sa, la strivirea eu-lui său, Traian Dorz nu vede decât mâna bună şi iubitoare a unui Tată ceresc, care-1 pregăteşte pentru singurătatea şi suferinţele iare urmau să vină. Dalta durerii cioplea de timpuriu forma de care avea Dumnezeu nevoie în înalta chemare pe care i-o dăduse.
„Erau toate acestea ca nişte pluguri ascuţite şi dureroase, care trebuiau să are în mine, să taie, să tragă brazde adânci, sfâşiind şi pregătind ogorul fiinţei mele pentru sămânţa care avea să vină în ea, pentru lacrimile care aveau să fie semănate, pentru cântarea nemuritoare care avea să răsară, să-i crească şi să-i rodească mai târziu." Dorz
La 7 ani îşi începe şcoala primară, unde îl are ca învăţător pe Savu Halbac, dascăl bătrân „care ne învăţa cu dragoste, dar şi cu asprime".
Pe drum spre şcoală, când întâlneau oameni ai satului sau la intrarea învăţătorilor în clasă, copiii îşi scoteau căciulile şi salutau: „Laudă-Se Domnul nostru Isus Cristos!"
La începutul zilei recitau cu voce tare Tatăl Nostru.
Fiinţa cea mai apropiată acestui copil singur era „moşu", bunicul din partea tatălui, despre care Traian Dorz scrie:
„Bunicul fusese un povestitor neîntrecut, cu un glas plin

de bunătate şi înţelepciune. Multe din cele ce le-am scris mai târziu în cărţile mele de poveşti de la el le-am ştiut."
A crescut singuratic, lipsit de căldura iubirii părinteşti, în munca istovitoare a câmpului şi nimic nu părea că va întrerupe un destin urmat de generaţii.
„Nu-mi întrezăream un alt viitor decât cel al unui ţăran sortit să-şi tragă jugul vieţii sale aşa cum boii şi-1 trăgeau pe al lor. Aşa fusese şi viaţa strămoşilor mei şi, desigur, nici a mea nu putea fi alta.
Cine ştie de unde venea şi cine a fost acela care a rostit cel dintâi pe lumea asta numele acesta cu sunet dârz şi dur, ca un colţ de piatră, ca un clopot grav, ca un strigăt într-o peşteră. Dar poate şi de dor..."
La terminarea celor 7 clase primeşte premiul întâi la examenul de absolvire. Preotul şcolii îi dăruieşte cartea: „Corabia lui Noe" de preot Iosif Trifa. A doua zi, 8 iunie 1930, erau Rusaliile şi tânărul Traian, de 16 ani acum, a rămas singur acasă cu cartea lui, în timp ce toţi erau la biserică. Citea pe nerăsuflate. Era cea dintâi întâlnire a sa cu omul care va juca un rol decisiv în destinul său: Iosif Trifa. Puterea mesajului cuvintelor acestei cărţi i-a zguduit fiinţa. Chemarea la pocăinţă, la sfinţenie, la predarea totală în mâna lui Dumnezeu, cu care se încheia cartea, au hotărât un destin,

au trasat o cale. Dar să dăm glas lui Traian Dorz să povestească în neasemuita frumuseţe a limbii sale acest moment sublim: „Rândunelele cântau în nucul din curte, graurii şi cucul cântau mai departe în perii şi cireşii din grădină, şi-n toată casa şi curtea eram numai eu singur.
Simţeam că trebuie neapărat şi numai decât să mă arunc undeva pe genunchi şi să dau drumul şuvoiului de lacrimi pe care nu mi le mai puteam stăpâni, că trebuie să-mi descarc sufletul strigând la Dumnezeu pocăinţa mea, întoarcerea mea, predarea mea, legământul meu...
Dar unde să mă duc?
Aproape era şura de fân...
M-am suit acolo, şi pe fânul uscat m-am prăbuşit în **genunchi,** am izbucnit într-un plâns nestăpânit şi cu mâinile ridicate, înălţate şi frământate, am început să strig şi să şoptesc rugându-mă şi pocăindu-mă cum nu gândisem niciodată că se poate. Mă topeam în faţa Domnului şi I)umnezeului meu, înaintea căruia stăteam într-un fel în care rred că numai o singură dată într-o viaţă se poate sta aşa."
Dramatismul acestei rugăciuni tumultuoase se termină în jurăminte şi făgăduinţi de iubire şi slujire pe toată viaţa.
„Nu ştiam nici câtă vreme m-am rugat - eram dus din lumea aceasta. Mi se părea că sunt aievea pe Golgota, acolo la picioarele crucii Mântuitorului meu Isus, numai eu singur...
Mi se părea că mi se ia de pe mine ceva ca o peliculă de gheaţă, ceva ca o lespede de piatră, ceva ca un strat de noroi |i că devin ceva nou, ceva uşor, fericit, fericit...
Când m-am trezit din starea aceasta, sub genunchii mei lanul era ud de lacrimi, iar eu simţeam că aş putea să zbor cu otâta uşurinţă cu câtă păşeam."
Născut din nou în împărăţia iubirii divine, caută înfrigurat orice clipă de singurătate în braţele lui Dumnezeu, fericit cum nu se poate mai mult. Iubirea refuzată atât de mult curgea acum ca un torent în inima sa. Schimbarea sa stârneşte curiozitatea, care apoi degenerează în usturimea vorbei batjocoritoare. Uneori un deget arătând spre cap înlocuia vorba părinţilor şi a vecinilor care plecau dând din cap.
Imediat scrie la Sibiu preotului Iosif Trifa şi cere să fie şi el înscris la „Oastea Domnului". Apariţia numelui său în foaia „Lumina satelor" a avut darul integrării în uriaşa familie a lui Isus Biruitorul. Era acum alături de neînfricaţii ostaşi care luptau pe frontul deschis al ţării împotriva corupţiei, a înjurăturii şi mai ales a băuturii. Luptau pentru sfinţirea neamului, pentru apropierea lui de cer. Se implică imediat în lucrarea de răspândire a revistelor Oastei, a literaturii ei,

cutreierând satele Bihorului cu traista din pânză de cânepă plină de aceste sfinte scrieri.
La început, lipsa de acasă n-a fost prea băgată în seamă, dar constatată, în sfârşit, a dus la multă suferinţă şi persecuţie din partea părinţilor. Nu de puţine ori bătăile erau crunte, în care furia şi răutatea l-au făcut pe tatăl său să pună mâna pe furca de fier pentru a-1 străpunge cu ea pe băiat. Cu toate acestea, Traian a continuat să lucreze pentru răspândirea luminii cereşti.
Tata îi interzice şcoala de mecanici. îi zădărniceşte dorinţa de a pleca la şcoala

militară, silindu-1 să se resemneze cu destinul lui de ţăran. Singurii lui prieteni în acele zile i-au rămas cartea şi rugăciunea. Citea noaptea. Citea pe drum înaintea boilor sau în car. Citea arând ogorul cu o mână pe plug şi în cealaltă ţinând cartea. „Mă obişnuisem, încât le făceam bine pe amândouă", spunea Traian Dorz.
„După ce mă întorsesem la Domnul, nici nu mai luam biciul când mergeam cu boii. Nici nu mai luam bâta când mergeam cu vacile, cum era obiceiul tuturor. Luam numai cartea, cum nu era obiceiul nimănui."
în acele vremuri prin foaia de la Sibiu preotul Trifa, care conducea Oastea Domnului, apela la români să scrie, să creeze poezie şi cântare creştină. îi stimula prin publicarea versurilor lor, prin concursuri cu premii. Aşa se face că Traian Dorz îşi începea cariera de scriitor creştin, trimiţând cărţi poştale cu poeziile sale redacţiei din Sibiu. După primele expedieri este încurajat deosebit de mult de Iosif Trifa. începe astfel lungul drum şi dureros al cuvintelor scrise, căruia îi va fi rob supus întreaga viaţă.
Analizându-i opera, nu-ţi vine să crezi că este posibil ca într-o viaţă atât de scurtă şi atât de zbuciumată un om fără o educaţie deosebită să scrie atât de mult şi atât de bine. Multe din poeziile lui au intrat în patrimoniul cântării creştine de la noi. Mesajul lor simplu, dar pătrunzător, încăr-

rătura de sentimente şi înţelepciune, dar mai ales nectarul iubirii pentru Domnul Isus ce străbate dincolo de orice vers, le-au impus pentru totdeauna sufletului românesc. Care din noi n-am vibrat până liceele mai sensibile corzi ale sufletului, cântând înlăcrimaţi:
De dorul Tău, Isus iubit De dragostea Ta arse Şi inima spre răsărit Şi faţa mi-se-ntoarse Isus, Isus noi te-aşteptăm Cum crinii aşteaptă rouă Privind spre ceruri Te chemăm Cu mâinile amândouă.
Stors de boli, de suferinţă, de doruri şi de zbateri, de dragul fraţilor risipiţi pe trupul ţării, ilegali şi prigoniţi, Traian I)orz s-a dus la 75 de ani în Ţara de Lumină după care i-a tânjit sufletul din ziua de Rusalii a anului 1930, când a intrat pe porţile ei în lacrimile pocăinţei.
Treci peste anii viitori
Isuse drag şi vino
Ne du mai sus, mai sus, de nori
în Ţara de Lumină.
Dorul din care s-au plămădit aceste neasemuite versuri a prins fiinţă:
In clipa când ne-om cununa Cu-a Tale sfinte taine. Schimbaţi în chipul Tău, ni-i da A păcii albe haine.
Doamne, dă tărie ostaşilor Tăi din România să lupte mai departe, urmând exemplul strălucit al conducătorului lor!
(Exodus nr. 22, mai-iunie 1989)

UMANISMUL LAIC

Problema

în America, sub ochii noştri, are loc o schimbare a ceea ce se numeşte America de acum douăzeci de ani. Nu are importanţă cu cine discuţi, toţi în unanimitate, profesori sau muncitori, directori sau fermieri, preoţi sau gospodine îţi vor spune acelaşi lucru. Ceva se întâmplă, şi acest lucru nu e bun.

- „Este o societate prea libertină", *spunea o mamă a trei copii.* „Nu-mi plac tendinţele la care sunt expuşi copiii mei - este o lume prea rea în care trebuie să-i cresc!"
O tânără pereche interogată a declarat că nu doreşte să aducă pe lume copii într-o asemenea societate.
Ce a dus la o asemenea societate? De ce se tem oamenii să viseze la viitor? Care este cauza proliferării fără precedent a desfrâului, avortului, incestului, pornografiei, demonismului, ameninţării nucleare, controlului guvernamental, distorsiunii informaţiei, influenţei, şomajului.
„Umanismul laic poartă vina", spun liderii religioşi. *„El ne conduce spre distrugere. Dacă nu vom face ceva să-l oprim, situaţia va deveni şi mai gravă!"*
Jerry Falwel, fondatorul şi preşedintele lui „Moral Majority", a spus: *„Umanismul laic a devenit religia Americii. Doctrinele sale au luat locul Bibliei!"*
„Există 275.000 de umanişti care controlează totul în Statele Unite, inclusiv Curtea Supremă, guvernul federal, învăţământul public, sindicatele şi mediile de informare!" spune Tim LaHaye autorul cărţii *Bătălia pentru minte (The Battle for the Mind)*
„Trebuie să-i înlăturăm pe aceşti oameni din
funcţiile lor şi să-i înlocuim cu oameni morali, de preferinţă creştini născuţi din nou",
continuă el.
Natura religioasă a umanismului laic (secular humanism) i-a făcut pe mai mulţi scriitori să se apuce de scris împotriva lui - fundamentalişti, evanghelici, romano-catolici şi chiar creştini ortodocşi. Iată câteva nume şi opiniile lor:
„Umanismul este cea mai periculoasă religie a Americii", spune Komer Duncan în cartea sa intitulată: *Secular Humanism.*
Filozoful creştin evanghelic, Francis Schaeffer, în cartea sa *A Christian Manifesto (Un manifest creştin),* spune că umanismul laic a cauzat „o schimbare fundamentală a modului de gândire al societăţii şi a promovat o nouă concepţie despre lume şi viaţă în general".
Thomas Molnar, teolog catolic, susţine că umanismul laic este „o alternativă la monoteismul religios, o expresie a unei concepţii care-1 are pe om ca centru al Universului".
Aleksander Solzhenitsyn, demascatorul „gulagului" sovietic, într-o cuvântare ţinută la Universitatea Harvard în 1978, a spus că umanismul *„a împins societatea occidentală pe panta periculoasă a închinării în faţa omului şi a nevoilor sale materiale".*
Să fie oare toate aceste cuvinte şi avertismente doar mult zgomot pentru nimic? Sau oare sunt cuvintele unor creştini conştienţi de pericolul fără precedent prin care trece lumea? Putem oare împărtăşi punctul de vedere al lui C. S. Lewis care susţine că istoria lumii s-a divizat până nu demult în două perioade: cea precreştină şi cea creştină, dar că actual se poate vorbi de a treia perioadă, şi anume de era post-creştină. Se poate vorbi de un declin al influenţei creştine în societatea occidentală, proces prin care lumea vestului a devenit postereştină?

Laicizarea occidentului

Tot mai mulţi cercetători admit că procesul laicizării, al desacralizării societăţii, a condus la instaurarea erei post-creştine dominată de umanismul laic.

Profesorul emerit de teologie de la Universitatea Chicago Divinity School defineşte

laicizarea ca pe *„o mişcare de îndepărtare de la ordinea istorică a vieţii care presupune sacralitatea religioasă"... „o nouă comunitate de gândire în formare ce gravitează în jurul altor discipline şi forme de cercetare care vor să provoace şi să anuleze valorile creştine anterioare. Ea este în final o condiţie de viaţă care invadează ferm toate procesele societăţii şi ale familiei, hrănindu-se din apatia şi indiferenţa oamenilor faţă de principiile religioase."* în America, ordinea socială a fost ruptă de rădăcinile ei creştine. Impactul creştinismului asupra instituţiilor sociale s-a instaurat în vestul Europei de la Constantin. In mod gradat, creştinismul a fost forţat să se retragă din politică, economie, legislaţie şi jurisdicţie, din domeniul ştiinţei şi învăţământului. In acelaşi timp el a devenit tot mai izolat, mai particular, retrăgându-se în viaţa intimă a individului, găsindu-şi definirea în actele personale ale individului. Drept rezultat, creştinismul a divorţat de ordinea socială. Pentru o mai bună înţelegere, redăm mai jos acest aspect, aşa cum îl prezintă Robert E. Webber în cartea sa *Secular Humanism - Threat and Challenge.*

CREDINŢA
CREŞTINĂ "
Secolul 16 Reforma
Credinţa şi
învăţătura
creştină
influenţa
toate aspectele
vieţii: politic economic moralitatea educaţia
Secolele 17-18 şi 19 Procesul Secularizării
Secolul 20
Era post-creştină
Laicul
-Secularizarea
Ştiinţa, Politica,
Economia
Moralitatea
S-a produs o sciziune între sacru şi laic
Sacrul _____
Rugăciunea Citirea Bibliei Frecventarea bisericii Predicarea Evangheliei

UMANISMUL LAIC

Pentru gândirea umanistă laică, religia a încetat să mai fie lorţa care a modelat structurile societăţii umane şi a valorilor ei. Ea a fost, dar acum lojul ei este luat de ştiinţă, care oferă răspunsurile privitoare la originea omului şi a destinului lui, religiei revenindu-i domeniile mitului şi al fanteziei. Acest set nou de gândire dă formele societăţii de azi.

Dacă procesul de secularizare este adevărat, atunci aver-lismentele autorilor mai înainte citaţi ar trebui să ne .ilarmeze. Ele se bazează pe un adevăr elementar: societatea noastră suferă o schimbare drastică. Chiar creştinii sunt afectaţi de această schimbare, făcând deosebire între ce este laic s,i sacru în propriile vieţi.

Cel mai evident exemplu al acestei separări îl avem în atitudinea noastră faţă de cele spirituale, nespirituale sau neutre. Bunăoară, considerăm că viaţa spirituală se compune din rugăciune, citirea Bibliei, frecventarea bisericii, pe când problemele de serviciu sau cele politice sunt nespirituale. Din acest motiv, cei mai mulţi creştini au abdicat de la responsabilitatea de cetăţeni cu drept de a-şi exercita influ-rnţa lor spirituală în sânul comunităţii în care trăiesc. Retrăgându-ne spre interiorizarea vieţii creştine, spre viaţa creştină „de cămăruţă" sau spre viaţa de slujire în ceea ce priveşte

lucrarea dintre zidurile bisericii noastre, falimentăm lamentabil în îndeplinirea poruncii Mântuitorului de-a fi sarea pământului, dând gust şi culoare tuturor aspectelor vieţii sociale, cum ar fi cel politic, economic, artistic etc. l'otrivit acestei concepţii, deloc biblice, creştinul trăieşte „în lume" o săptămână întreagă, ca apoi să se întoarcă la cele sfinte, duminica. Ne-am trezit astfel copleşiţi de o nouă structură socială care nu mai are nimic cu creştinismul. Zilele când creştinismul constituia forţa de stabilizare a ordinii sociale, sursa de inspiraţie a marilor sale valori, care au produs un Augustin, Aquinas, ori Calvin, capodopere artistice ca icoanele Vestului Europei, Capela Sixtină, pictată de

Michelangelo, opere muzicale ca cele ale lui Bach sau Handel, sau opere literare ca ale lui Milton sau Dante - au rămas doar istorie. Noile forţe eliberate de Renaştere, Iluminism, Revoluţia Industrială, Teoria evoluţiei, au remodelat faţa lumii. Influenţa creştinismului s-a disipat în păienjenişul noilor concepţii, astfel că desacralizarea şi laicizarea au devenit rivalii lui majori.

Azi nu mai este posibil să se vorbească despre o monopolizare a societăţii, ci creştinismul se mulţumeşte a fi unul dintre partenerii egali cu care împărtăşeşte piaţa mondială a liberei concurenţe. Atei, creştini, satanişti, mistici, socialişti, capitalişti, sceptici, membri variatelor culte, lucrează umăr la umăr, pe picior de egalitate. Acest aspect defineşte cel mai bine fenomenul societăţii americane contemporane.

Poate fi oprit sau inversat acest proces al secularizării?

Peter Berger, în cartea sa *Facing Up to Modernity,* scria în 1977, văzând cu clarviziunea demnă de profeţii din vechime marile transformări ale societăţii americane, profeţind o inversare a procesului secularizării societăţii americane, singura de altfel capabilă prin structurile sale de o regenerare a valorilor sale fundamentale şi această regenerare va fi prin creştinism. Dar ce creştinism va introduce acest proces reversibil? Berger pretinde că schimbarea va veni de la liderii care se vor ridica la putere din noua dreaptă creştină, care prin legislaţia morală şi puterea politică, fundamentate prin autenticul umanism creştin, vor oferi soluţiile unui creştinism autentic, în contextul falimentului stângii de-a promova un creştinism călduţ şi tolerant la inovaţiile moderne ale revoluţiei sexuale şi a ordinarii homosexualilor.

Ce este umanismul creştin şi cum poate el să introducă valorile uitate ale trecutului ca resurse ale reînnoirii societăţii? Trebuie el să recurgă la puterea politică? Poate el să se acomodeze declinului moral al vremii?

Umanismul creştin autentic

Secularizarea societăţii în care trăim a tras o graniţă între credinţa creştină şi viaţa socială. Rezultatul este că Biserica este forţată să se retragă între ziduri, în intimitatea vieţii particulare a individului. Jmanismul laic este o forţă puternică în Statele Unite. Ateismul său, care-L neagă pe Dumnezeu ca ^i Creator al Universului şi pe Isus Cristos ca Mântuitor al omului din păcat, este tot atât de militant ca şi ateismul marx-ist. Atât dreapta cât şi stânga creştină nu pot oferi soluţia unei redeşteptări creştine. Dreapta creştină falimentează în a face deosebirea între diferitele feluri de umanism şi efectele lor asupra societăţii. Mai mult ca atât ea luptă pentru încreştinarea Americii

prin legislaţie şi scutul politic.
Stânga creştină face concesii imoralităţii din prea multa ei râvnă pentru dreptul celor asupriţi. O dată cu dragostea pentru păcătos ea admite şi păcatul.
Alternativa dreptei şi stângii creştine este numai redescoperirea umanismului creştin autentic. Pară o întoarcere la Biblie şi la valorile creştinismului primar, fără o trezire spirituală demnă de marile treziri istorice ale Americii, sunt puţine şansele ca să cunoaştem un umanisn creştin autentic.
256
757
ZILE DE NEUITAT

ZILE DE NEUITAT

De Promise Keepers auzisem încă din 1991. Am ascultat atunci cu uimire la radio cele ce se petreceau la Boulder, Colorado. Nu visam atunci să pot participa la un asemenea eveniment. Iată, însă, că printr-o fericită aranjare a evenimentelor, am obţinut prin intermediul unui bun prieten al bisericii noastre opt bilete pentru întâlnirea de la Indianapolis a bărbaţilor Americii, care sunt decişi să-şi ţină promisiunile făcute lui Dumnezeu, întrunirea a avut ca temă: *„Ridicaţi stindardul!"*
Intrarea noastră în uriaşul stadion acoperit din Indianapolis ne-a adus înaintea ochilor una din cele mai importante privelişti care pot fi oferite ochilor. Peste 67.000 de bărbaţi creştini la un loc. Mulţimea multicoloră văzută de la înălţimea ameţitoare a tribunelor acelui stadion fremăta în nerăbdarea începerii marelui eveniment. Când a început prima cântare de închinare înaintea lui Dumnezeu am înţeles cu mult mai bine ce voia să spună Ioan în Apocalipsa despre mulţimea de gloate multe a cărei voce seamănă cu vuietul valurilor mării. Nu poţi uita uşor un asemenea sentiment care se naşte din cântarea celor răscumpăraţi şi din strigătul unei asemenea mulţimi în sărbătoare: *„Dumnezeu este bun! Dumnezeu este bun! întotdeauna! întotdeauna!"*
Cupolele translucide ale stadionului vibrau în strigătul care se auzea de la kilometri depărtare. Lacrimile izvorau involuntar, iar pielea de pe întregul corp, electrizată de fiorul sfânt, ne era buburuze mici. Sentimentul apartenenţei în această uriaşă oştire sub flamurile ei era zdrobitor şi înălţător
în acelaşi timp. Anulat ca individ în marea mulţime căpătai demnitatea şi personalitatea ei magnifică. Mi se părea că nu mai este nevoie de altceva pentru ca inima să-ţi fie zdrobită înaintea lui Dumnezeu. Era destul să fii în mijlocul acelei mulţimi de copii ai Săi. [4]
Fiecare dintre noi ne ducem viaţa de creştin în sânul unor comunităţi, uneori mici ca dimensiune, iar imaginaţia noastră, oricât de bogată, nu poate concepe dimensiunea Trupului lui Cristos din care facem parte. Evanghelia de la Indianapolis ne-a ajutat să vedem deodată, deşi la scară foarte redusă faţă de măreţia realităţii, dinamica şi forţa imensă a acestui organism viu care se cheamă Biserica lui Cristos. Oraşul era cucerit în toate dimensiunile lui de acest uriaş. Două zile la rând am dominat centrul oraşului, ocu-pându-i orice loc de parcare, orice preocupare, orice atenţie.
Nu pot descrie aici fiecare cântare, fiecare cuvântare a celor mai mari predicatori ai Americii, începând cu Franklin Graham, fiul lui Billy Graham, Tony Evans, Jack Hayford, Bill Hybels, John Trent, Bill Bright, sau Bill McCartney, fondatorul acestei mişcări. Cine poate descrie oare în cuvinte L'moţiile stârnite de cântările lui Steve Green sau Larnelle Herris, Danny Byram sau Kevin Singleton?

Dintre toate cele spuse cu ocazia acestei conferinţe organizate ireproşabil, mă voi opri la cuvintele lui Jack Hayford, pastorul Bisericii „Church On The Way", din Van Nuys, California. Vorbind despre rugăciune, care este o convorbire cu Dumnezeu, ne-a atras atenţia asupra pasajului din cartea Exodului, când Moise îşi scoate încălţămintea înaintea lui Dumnezeu în faţa rugului aprins. Rugăciunea nu este decât o asemenea întâlnire cu Dumnezeu. Cine oare, dintre cei prezenţi, va uita momentul când toţi cei 67.000 de bărbaţi şi-au scos încălţămintea din picioare pentru că locul în care se aflau era sfânt din pricina prezenţei lui Dumnezeu între noi? Cine oare n-a fost zdrobit de rugăciunea cu strigăte mari a

unei mulţimi efectiv prăbuşită în umilinţă şi pocăinţă înaintea Creatorului ei?
Nu se poate ca mărturia celor 67.000 de creştini să nu fi lăsat urme de neşters în acest oraş. De la comportamentul civilizat, la curăţenia desăvârşită lăsată în uriaşul stadion la terminarea sesiunilor, când fiecare dintre aceşti minunaţi bărbaţi au cules orice bucăţică de hârtie de pe jos, la deplasarea în coloane magnifice prin oraş şi în drumul spre masă. Dacă nimic n-a rămas din toate acestea, atunci cu siguranţă a rămas cântarea acelei mulţimi care străbătea marile bulevarde.
Parcă pluteam, nu păşeam împreună cu aceste mulţimi. Pluteam pe aripile cântării ei de laudă prin canioanele zgârâie-norilor marii metropole. în mai puţin de două ore uriaşa masă a celor 67.000 a servit prânzul, întorcându-se din nou în tribunele marelui stadion. Mirarea nu-mi conteneşte, gândindu-mă cu câtă zbatere reuşim uneori să stăpânim câteva sute de oameni care ne vizitează biserica.
Conferinţa bărbaţilor care-şi ţin promisiunile a fost un fel de curs cu aplicaţii practice privind toate cele şapte promisiuni fundamentale ale acestei mişcări. Am venit acasă cu un întreg manual de aplicaţii practice în domeniul familiei, al relaţiilor cu semenii mei, cu biserica, cu lumea din jur. Am venit spre casă cu focul aprins de timpul petrecut în orele incandescente ale laudei şi închinării, încărcat în toate condensatoarele sufletului meu cu noi şi proaspete energii spirituale, dar, mai ales, am venit acasă cu o nouă speranţă pentru America, pentru lume. Am venit cu conştiinţa că am participat la facerea unei ere, la plămada unei mişcări care va schimba din temelii America în următorii ani. Absenţi din familie, din biserică şi societate, bărbaţii acestei ţări jurau să-şi reia locul în chemarea dată de Dumnezeu, hotărâţi să devină buni credincioşi Domnului, credincioşi soţiilor lor, devotaţi creşterii copiilor lor şi gata să se implice pentru

binele altora în transformarea lumii de azi. Citind rând pe rând cele şapte promisiuni fundamentale ale acestei mişcării de reînnoire spirituală, aceşti creştini loveau tare cu piciorul în betonul marilor tribune, făcând să se zguduie din temelii uriaşa construcţie.
*
Am venit spre casă cu gândul la ai mei, la românii din exil, la cei de acasă, cu dorinţa mai vie pentru mântuirea lor, pentru includerea lor în acest lucru atât de minunat pe care-l face Dumnezeu în aceste zile. Sunt sigur că nu va uita de noi. Şi noi suntem iubiţi de El. Facem şi noi parte din acest Trup al lui Cristos şi steagul nostru va flutura alături de stindardele altor naţiuni în fruntea acestor „oştiri minunate şi frumoase ca

luna, curată ca soarele şi cumplită ca nişte oşti sub steagurile lor" (Cântarea Cântărilor 6:10).
(Exodus nr. 57, mai-iunie 1995)

ZIUA CÂND A MURIT MOARTEA

Odată cu El murise în ei speranţa. Nu mai erau decât mormintele viselor de altădată. Erau fiinţele cele mai disperate de pe întregul pământ.
Dacă aţi fi putut privi în ochii lor, aţi fi văzut dezamăgirea şi disperarea întregii civilizaţii umane! Pierduseră o dată cu El nu numai siguranţa vieţii, dar şi a veşniciei. Durerea şi dezamăgirea, ruşinea şi frica, i-au făcut să se ascundă. Stăteau cu uşile încuiate.
Ce oare or fi discutat? Ce o fi putut spune Petru oare, după plânsul cel amarnic al lepădării? Dar ceilalţi, după fuga laşităţii?
Erau din nou împreună, şi numitorul lor comun era acum durerea şi dezamăgirea.
De la o vreme, doi dintre ei s-au rupt din grup, plecând spre Emaus. Se întorceau acasă hotărâţi să sufere amarul resemnării şi vorba usturătoare a batjocoritorilor. Lăsaseră casa părintească, găsindu-L pe Mesia, şi acum se întorceau la ea prin pierderea Lui.
Pătrunzând prin uşile încuiate, ISUS CEL ÎNVIAT le-a rostit cuvintele celei mai mari nevoi lăuntrice: „Pace vouă!" Deodată furtuna înspăimântătoare a disperării şi vântul rece al suferinţei a încetat. Aceeaşi voce, care a înseninat şi liniştit Tiberiada, le stampară neliniştea inimii. întregul amar al durerii s-a preschimbat în seninul dulce, pacea pe care numai El ştia s-o dea, „pacea ce întrece orice pricepere", „nu cum o dă lumea", pacea inimii netulburate şi încrezătoare în Dumnezeu.
„Cristos a înviat!
Cu moartea pe moarte călcând
Şi celor din morminte,
Viaţă dăruindu-le."
Ochii lor albaştri ca Marea Galileii au acum sclipiri dia-mantice de dincolo de yioarte. Străluciri de viaţă eternă, t râmpee edenice. Priviţi şi uimiţi-vă împreună cu mine de **Cea** mai mare victorie a Vieţii!
Cristos a înviat!,.. .rostit din inimă şi cu credinţă, primeşte ca dar dumnezeiesc cea mai minunată speranţă umană. I 'cntru că ori de câte ori îl rostim, rostim şi rezultatul învierii: învierea noastră. Spunem: „Cristos a înviat!" şi ca un ecou veşnic şi ceresc inima ne repetă: „Şi noi vom învia!"
Rostim alături de cel mai minunat NUME, ISUS CRISTOS, cea mai minunată speranţă şi mai dragă inimii noastre; cuvinte născute din cea mai exuberantă bucurie a firii, din cea mai mare izbândă a Universului: Cristos a înviat!
(Exodus nr. 3, martie-aprilie 1986)

DEZROBIREA UNUI NEAM

Coşmarul s-a terminat şi ne-am trezit din noaptea unei jumătăţi de secol în plină lumină orbitoare a libertăţii. Era mai mult decât ne-am imaginat, cum sunt întotdeauna darurile divine, copleşitoare şi nemeritate, ameninţătoare şi transformatoare de vieţi.

în cele mai cutezătoare vise n-a îndrăznit nici unul din noi să plămădească din firele nevăzute ale gândului suprema bucurie a libertăţii. Ea a venit deodată şi intens ca o ruptură de nori, ca o avalanşă de zăpezi imaculate peste ţară. Nu se putea altfel după acumularea unei suf erinţi şi zăgăzuirea atâtor lacrimi şi dureri. A venit în clipa când Dumnezeu Şi-a adus aminte de ţară şi ţara şi-a adus aminte de El. Strigătul celui flămând şi asuprit, geamătul robului, plânsul copilului însetat au mişcat întotdeauna atât de tare inima lui Dumnezeu încât obişnuitul s-a făcut minune şi un nou început s-a plămădit la Cuvântul Lui. Da! Dumnezeu Şi-a adus aminte de ţară.
A dat la început o primăvară în sfârşit de decembrie, a dat spirit de jertfă copiilor ţării şi nebunie capetelor de tirani. A încurcat planurile celor puternici şi a dat aripi eroismului neamului nostru.

Cruciada copiilor

Când Dumnezeu vrea să râdă de vrăjmaşii Săi îi lasă de batjocura copiilor. Şi copiii României au ieşit în stradă. Mai întâi la Timişoara, apoi în celelalte oraşe şi în capitală. Poate doar ei au avut viziunea implicaţiilor cosmice ale acestei asupriri tiranice. Poate că doar copiii, cu imaginaţia lor neal-
Ierată de raţiunea rece, de calculul mercantil al nostru, al l'.irinţilor lor, au intuit războiul cosmic în care s-au angajat imediat cu inocenţa lor atât de vulnerabilă.
în faţa taberelor lui Israel, pe câmpul de luptă în „Ţara nimănui", între filisteni şi poporul ales, stătea Goliat. întregul Israel era convins că sorţii de izbândă în faţa uriaşului erau nule. Calculul lor era corect dacă scena luptei ar fi fost redusă numai la orizontul văzut de cei doi ochi. A venit însă un **copil,** un tânăr, în contextul acestei tensiuni care dura de zile l,i rând. A privit scena cu alţi ochi, cu imaginaţia inocenţei i opilăriei. A văzut dincolo de orizont, a intuit dimensiunea verticală a conflictului, implicaţia sa cosmică.
întregul popor privea la Goliat şi îşi spunea: „E atât de mare c-o să ne strivească pe toţi". îl privea şi David şi şi-a pus: „E atât de mare, încât e imposibil să nu-l nimeresc cu piatra. Goliat este un cadavru în picioare. Este deja mort, pentru că a săvârşit cea mai mare eroare a tuturor tiranilor: L-a hulit pe Dumnezeu". Dintr-o dată David a înţeles că el nu luptă singur, deoarece pentru a răsturna acest cadavru viu în pulberea pământului nu este nevoie de armură regească, nici de spada lui Saul; era nevoie doar de o piatră Je la râu şi de o praştie.
Tinerii României au scandat pe străzile Timişoarei şi ale liucureştiului: „Voi cu arme, noi cu flori!". Au ieşit în faţa colosului cu mâinile goale, strigând, cântând şi rugându-se. Mai ales, rugându-se.
Auzind că la Timişoara mii de oameni au îngenuncheat pe caldarâmul ud de sângele martirilor, că au spus: „Tatăl nostru care eşti în ceruri;/ Sfinţească-se Numele Tău;/ facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ..." mi-am zis: „România este salvată. Un popor care se roagă nu va fi niciodată un popor înfrânt". Miile de timişoreni cereau ca voia lui Dumnezeu să se facă în ţară la fel ca şi în ceruri. Nu se putea ca El să n-audă o astfel de rugăciune.

Apoi au venit tinerii cu florile vieţilor lor să înfrunte uriaşul care a speriat o ţară întreagă până atunci. In sufletul neamului a încolţit uimitoarea revelaţie, trezită de

poezia lui Costache Ioanid recitată din balconul Operei de Doina Cătană: „Există Dumnezeu!" îngenuncheaţi pe caldarâm, cu pumnii strânşi în vânt, mulţimea scanda: „Există Dumnezeu! Există Dumnezeu!" Aceasta însemna realizarea imaginii cosmice a conflictului care avea loc. Uriaşul cu tancuri şi trupe de elită făcuse cea mai mare eroare din istoria sa, hulise pe Dumnezeu şi-I declarase război. Oh, Fiara aceasta nu putea fi decât un cadavru viu! Era suficient să strigi tare, să cânţi, să te rogi şi fortăreaţa se va prăbuşi ca zidurile Ierihonului. Se va nărui ca Goliat străpuns în frunte de piatra ciobanului David. Molohul s-a prăbuşit. „Asupritorul nu mai este", capul lui a fost tăiat şi „în Sfânta zi de Crăciun, anticristul a murit în România", aşa cum scriau ziarele în ziua întâi a Naşterii lui Cristos. Murea anticristul. Se năştea Cristos în ţară.
Jertfele
Am ştiut din totdeauna că fără jertfă este imposibilă eliberarea. Este un principiu teologic fundamental al credinţei noastre creştine. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică". Fără jertfa Fiului, fără sângele Lui scurs pe cruce, lumea întreagă ar fi rămas în robia celui mai cumplit tiran al Universului, Satana. Credinţa în jertfa Sa ne dă beneficiul răscumpărării. Cuvântul Sfânt este atât de clar: „*... fără vărsare de sânge, nu este iertare"* (Evrei 9:22).
Pentru libertatea neamului de sub sceptrul unui tiran, România şi-a jertfit fiii, poate că nici într-un moment din istoria ei ţara n-a avut ca azi prilejul de-a înţelege inima lui Dumnezeu, să fie atât de aproape de pătrunderea celei mai profunde taine ale lumii. Jertfindu-şi fiii pentru libertatea ei, ţara se apropie prin gestul eroic de fapta divină a jertfirii lui
(listos. într-un fel sau altul, orice martir pentru o cauză nobilă, faptă prin care alţii vor intra în beneficiul libertăţii, se .iNoamănă cu Dumnezeu. Pentru că din toate faptele pe care 11 fiinţă umană le poate săvârşi pe acest pământ, nici una nu poate fi egalată în măreţie şi divin ca cea a jertfei pentru feriri rea altora. De a-jeea nici o faptă nu atrage atât de puternic mima omului spre cer ca cea a jertfei. Domnul Isus Cristos a ■.pus că atunci când va fi înălţat (pe crucea din Golgota) va .ilrage pe toţi oamenii la Tatăl. Jertfa nevinovată, din dragoste ilr bine şi libertate, întru fericirea altora, este cel mai uriaş magnet spiritual care atrage sufletele spre cele cereşti. De aceea cred că niciodată în istoria noastră nu am fost atât de .itraşi de cer ca în acele zile. Avem acolo pe cei mai minunaţi Iii ai noştri. Jertfa lor ne atrage prin puterea ei spre I dumnezeu.
Jertfa tinerilor elevi, studenţi, soldaţi, femei, copii şi bărbaţi, a răscumpărat demnitatea neamului nostru ocărât de lume pentru grumazul plecat, pentru aplauzele date discursurilor agramate şi mincinoase. Pentru acest păcat niciunul dintre noi n-am crezut că se cere un preţ atât de mare. Credinţa se păstrează prin jertfă, şi Brâncoveanu ne este martorul prin vreme. Dar când ea este părăsită pentru o minciună, răscumpărarea ei se face din nou prin jertfă. Sângele copiilor noştri este actul răscumpărării credinţei noastre, el ne aduce din nou aproape de inima lui Dumnezeu, aproape de inima semenilor noştri, ai lumii întregi. Jertfa lor ne-a cucerit simpatia tuturor neamurilor pământului. Jertfa lor a fost uriaşul nostru magnet care a tras stima şi iubirea altor naţiuni, care au venit cu daruri ca la un popor sfânt, curăţit prin însuşi sângele lui cu care a intrat înaintea lui Dumnezeu.
Ar fi poate cea mai mare eroare a istoriei noastre milenare dacă în aceste zile n-am da valoarea cuvenită acestei jertfe şi n-am umbla pe nevăzutele cărări pe care ea ne atrage

spre Dumnezeu. Să dăm deci glas acestei tainice chemări spre cer

şi să facem scara cerului, coloana infinitului, a recunoştinţei fără de sfârşit pe care poporul nostru o datorează lui Dumnezeu. Să ne aşezăm la „masa tăcerii" după ce am trecui pe „poarta sărutului" pecetluită de argintii trădării. Să luăm din „Pâinea care se pogoară din cer" şi să gustăm în smerenie din cupa sângelui Noului Legământ. Numai atunci ruga şi cântarea se vor preface în „coloana recunoştinţei fără de sfârşit" cu care-i suntem cu toţii datori lui Dumnezeu.
Jertfele martirilor noştri au făcut ca râul timpului să se reîntoarcă în albia milenară, după zăgăzuirea de peste 40 de ani, când s-a încercat un hiat al istoriei. Aruncând la coşul de gunoi moştenirea de secole a unui popor, asupritorii au comis cea mai mare impietate faţă de neam şi cea mai mare prostie prin care ne-au aruncat în neant. Peste noapte am devenit o întâmplare lipsită de scop, am devenit un călător spre niciunde, am devenit o cifră într-un plan de producţie, un număr în dosarele securităţii, am devenit inamicul numărul unul al unui despot care se hrănea din sângele nostru pentru a se înarma împotriva noastră. Când din ecuaţia vieţii este scos Dumnezeu, omul devine necunoscuta fără soluţie.
Avem cea mai favorabilă stea, cel mai sublim moment cu inima întregii lumi alături de noi, cu cerul mai aproape ca oricând, cu cea mai mare bucurie în suflet. Să le punem la picioarele crucii care este cel mai scurt drum spre Dumnezeu.
Ştim că este doar începutul unui drum deloc uşor. Vor mai fi lacrimi şi poate sânge. Vor mai fi neguri şi suferinţi, lipsuri şi incertitudini, dar va fi şi soarele unei speranţe mai aproape azi ca ieri. Dumnezeu nu ne-a scos din groapa pieirii pentru a ne arunca în alta. Nu ne-a scos dintr-o închisoare pentru a ne zăvorî în alta. Eliberarea Sa este în vederea unei lucrări, pentru împlinirea unei misiuni restante cu care neamul nostru este dator cerului şi lumii. De patru decenii .câmpul misionar mondial nu a înregistrat prea multe nume
româneşti. Dumnezeu a investit atât de mult în sufletul aces-I ui neam şi nu poate pierde valorile ce i se cuvin Lui şi lumii noastre. De vom înşela dorinţa Sa vom ajunge din nou robi. Petru, apostolul, a fost eliberat din închisoare pentru că I)umnezeu îl aştepta în lucrarea pe care nu şi-o terminase. Ioan Botezătorul, însă, a murit cu capul tăiat atunci când şi-a terminat lucrata.
în marea coloană a seminţiilor pământului care vor defila înaintea Tronului Alb al Mielului este un loc desemnat românilor. Nu putem fi absenţi la marea strângere. Nepregătiţi fiind pentru ea, Atotputernicul ne-a dezlegat lanţurile, ne-a refăcut coloana vertebrală, ne-a înălţat capul cu demnitate din noroiul laşităţii de care mulţi ne-au acuzat şi ne dă o şansă, poate ultima a istoriei noastre. Ce vom face cu aceste clipe? Ne vom sfâşia unii pe alţii în teribila luptă pentru putere, sau vom folosi libertatea pentru a fi buni. Libertatea este ocazia de-a fi buni. O vom pierde din nou?
Este o realitate consemnată de paginile istoriei; ori de câte ori o ţară, un neam, s-a întors cu pocăinţă spre Dumnezeu şi spre binele semenilor, ea a cunoscut înflorirea binecuvântărilor cereşti. Belşugul s-a lăsat greu peste ţară, şi sabia ucigătoare a fost alungată. Pacea a desfăcut aripa creaţiei şi libertatea a înflorit ca o primăvară. Am încercat de peste patruzeci de ani un sistem fără Dumnezeu. I-am cunoscut roadele şi

suferim din cauza lui. De ce atunci n-am încerca antonimul? încercarea nu poate fi păgubitoare în nici un sens, mai ales ştiind lecţiile istoriei, le-am sfidat decenii la rând şi am cules doar sărăcie, teroare, păcat şi întuneric. Am fi cei mai naivi dintre neamuri să mai bătătorim cărările minciunii şi să mai săpăm în muntele steril după iluzoria fericire a „societăţii multilateral dezvoltate". Nu ne-am ales decât cu pumnii goi, cu truda goanei după vânt şi cu golul deşertăciunii deşertăciunilor. Este vremea întoarcerii înapoi
168
169
LUPTA CU SOMNUL
după zdrenţele şi foametea păzirii poruncii celui rău. Avem în cer un tată pe care L-am implorat în genunchi pe asfaltul ud de sângele nostru, un Tată care ne aşteaptă cu haina albă a iertării, cu inelul reînfierii, cu încălţămintea râvnei Evangheliei păcii, cu bucuria iubirii. Pe prispa ţării, cu mâna streaşină la ochi, scrutează orizontul în aşteptarea noastră.
Ferice de neamul al cărui Dumnezeu este Domnul!
(Exodus nr. 26, ianuarie-februarie 1990)

LIBERTATE SAU ROBIE

O analiză critică a cărţii:
„întoarcerea la creştinismul dintâi - Slujba de eliberare" |de Lienhard Kohler

La o conferinţă a pastorilor penticostali români din Statele Unite mi s-a cerut să prezint o recenzie a cărţii: „întoarcerea la creştinismul dintâi - Slujba de eliberare" de Lienhard Kohler. Conferinţa, care a avut loc la I)etroit, avea ca scop discutarea şi analizarea unei noi învăţături care deja începuse să penetreze în sânul unor biserici penticostale din această parte a Americii, şi anume aşa numita *„slujbă de eliberare".*
Pentru a nu cădea în eroarea de a judeca oameni şi nu idei, **şi** mai ales pentru a nu emite afirmaţii în lipsă de date, am citit cu mare atenţie cartea lui Lienhard Kohler, materialul care conţine bazele acestei învăţături. Le-am prezentat fraţilor pastori concluziile studiului meu, şi consider că mulţi din cititorii noştri din Statele Unite sau din România vor fi interesaţi de ele.
Doresc să subliniez încă de la începutul acestui articol că ţinta lui nu este în nici un caz o anumită persoană şi nici grupări de fraţi care aderă la aceste învăţături. Toţi sunt fraţii noştri pentru care a murit Cristos şi pe care-i iubim în Domnul. Dorinţa mea este să ne concentrăm atenţia asupra acestei doctrine şi s-o analizăm în lumina Sfintelor Scripturi, sigur fiind că orice creştin dornic să cunoască adevărul va judeca cele scrise aici prin aceeaşi prismă. Nu putem analiza
270
272
LUPTA CU SOMNUL
LIBERTATE SAU ROBIE
nici o învăţătură decât aducând-o la lumina divină a Sfintelor Scripturi. O învăţătură, oricât de nouă sau oricât de bună ni s-ar părea, nu trebuie niciodată evaluată după creditul sau personalitatea celui ce-o predică, ci analizând-o în toate aspectele ei dacă este sau nu în acord cu Biblia, dreptarul oricărei învăţături sănătoase.
Nu este nevoie decât de o analiză sumară să-ţi dai seama că autorul acestei cărţi abuzează de Scriptură, forţând-o să spună ceea ce doreşte el. Procedeul este comun oricărei erezii. Faţă în faţă cu textul biblic avem de ales să cedăm în faţa adevărului

exprimat de el sau, prin distorsionarea formulării sale, să-l *„obligăm"* să afirme eroarea noastră.
înainte de a discuta pe rând erorile teologice majore ale lucrării, trebuie să spunem că scopul fundamental al cărţii este să introducă cititorului *„slujba de eliberare".* Dar haideţi să vedem pe scurt ce vrea cartea să spună.
Cartea porneşte de la faptul că Biblia menţionează că apostolii Bisericii primare vesteau Evanghelia, vindecau pe bolnavi şi eliberau pe cei posedaţi de duhuri rele. Aceste trei slujbe (vestirea Evangheliei, vindecarea şi eliberarea de duhuri) sunt văzute de autor ca trei activităţi egale ca importanţă şi ca practică în viaţa Bisericii primare. Autorul constată că primele două au azi adepţi în lumea creştină, oamenii lui Dumnezeu predicând Evanghelia şi rugându-se pentru vindecarea bolnavilor, pe când eliberarea persoanelor de demoni este rar întâlnită. El propune întoarcerea acestei slujbe în practica creştină. Orice om care se pocăieşte atunci când aude Evanghelia este născut din nou şi primeşte Duhul Sfânt, nu este totuşi, în opinia autorului, un creştin autentic, pentru că el n-a fost eliberat de demoni. Pentru a fi un creştin pe deplin biruitor el trebuie să se supună unei *„slujbe de eliberare"* pe care o poate face doar un iniţiat, demonul ieşind din omul acela prin oftat, suspine, tuşă, sughiţuri, vomitat etc. Iniţiatul poate spune numărul duhurilor care au ieşit din acel om şi de ce soi au fost ele. Orice păcat este roadă unui duh care stăpâneşte persoana respectivă, ba mai mult, Kohler enunţă o „teoremă generală" (p. 39), care sună astfel: *„Gândurile mele sunt produsul unui duh",* punând şi mulţimea gândurilor din mintea umană pe seama duhurilor rele. Pentru identificarea duhurilor, persoana trebuie supusă unui interogatoriu foarte amănunţit, chestionar organizat şi întocmit de cei iniţiaţi în această *„slujbă de eliberare".*
Cartea lui Kohler romite mai multe erori fundamentale. Dar să le luăm pe rând.
1. Prima eroare cu care porneşte la drum cartea lui Kohler este egalitatea pe care o vede acesta între predicarea Evangheliei, vindecarea bolnavilor şi eliberarea de duhuri rele. Dacă toţi oamenii au nevoie de mântuire, pentru că *„toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu"* (Romani 3:23), nu toţi sunt bolnavi, şi nu toţi sunt posedaţi de duhuri rele. Isus Cristos, Domnul, a venit în lumea noastră ca prin moartea Sa pe cruce să ne ofere tuturor celor căzuţi în păcat iertarea şi astfel să ne pună într-o relaţie corectă cu Tatăl, justificând înaintea sfinţeniei Sale, natura noastră păcătoasă. Este adevărat că Domnul Isus, şi apoi ucenicii Săi au vindecat pe bolnavi şi au scos demoni, dar acestea două au fost întotdeauna semne suplimentare menite să confere autenticitate Evangheliei pe care o vesteau. Ei *„vorbeau cu îndrăzneală în Domnul, care adeverea Cuvântul privitor la harul Său, şi îngăduia să se facă semne şi minuni prin mâinile lor"* (Fapte 14:3). Nicăieri în Noul Testament nu găsim că ucenicii ar fi pus pe acelaşi plan al importanţei vestirea Evangheliei cu vindecarea bolnavilor şi scoaterea demonilor. Acestea două sunt o îngăduinţă divină, menite să adeverească astfel cuvântul Evangheliei mărturisite. Adevărata eliberare a celor păcătoşi avea loc atunci când Duhul Sfânt îi convingea de păcătoşenia vieţii lor şi-L primeau pe Isus Cristos ca Mântuitor şi Domn. La Rusalii, peste trei mii de suflete au crezut în Isus şi au fost

botezate. Nu găsim nicăieri, nici măcar o aluzie că ucenicii i-ar fi considerat după

aceea demonizaţi, supunându-i la o *„slujbă de eliberare"*.
Analizând scrierile părinţilor bisericii, scriitorii creştini care au urmat apostolilor până la Conciliul de la Niceea, unde s-a promovat creştinismul la rangul de religie de stat în Imperiul Roman, nu găsim nici măcar o ambiguă referinţă la o asemenea practică. De fapt, autorul când devine conştient de nevoia unui precedent istoric se rezumă să facă următoarea afirmaţie: *„Din păcate, ni s-a transmis -puţin despre aceasta din secolele trecute. Doar sporadic, în cazuri izolate - de necesitate, s-a arătat aceasta"* (pag. 19). Raritatea dovezilor istorice este explicaţia tocmai a lipsei acestei practici din experienţa creştină a tuturor secolelor şi nu cum, cu lipsă totală de modestie, observă autorul: *„deoarece până acum a lipsit ajutorul adecvat"* (pag. 8).

2. Iresponsabilitatea umană faţă de păcat

Cartea lui Kohler aproape că desfiinţează noţiunea de păcat, el fiind atribuit aproape în exclusivitate lui Satana. Nu numai faptele, dar şi gândurile, aşa cum am văzut în *„teorema generală"* enunţată de Kohler, nu sunt decât produsul unor duhuri. Cu alte cuvinte omul nu mai este responsabil de faptele şi gândurile minţii sale, atâta vreme cât nu este el autorului lor. Lipsa de responsabilitate umană faţă de fapte şi gânduri duce, cum este şi firesc, la desfiinţarea nevoii de pocăinţă a omului. Dintre toate erorile doctrinare ale cărţii, nu mi se pare nici una atât de gravă şi de periculoasă ca aceasta, pentru că ea atacă subtil culpabilitatea umană şi nevoia omului de a se pocăi de faptele şi gândurile sale.
Dacă autorul păcatelor din viaţa omului este Satana, atunci omul nu poate fi vinovat de ele, de aceea el n-are nevoie de pocăinţă, ci de *„slujba de eliberare"*. în mod implicit, doctrina aceasta duce la un atac frontal asupra nevoii noastre de jertfa lui Cristos. O astfel de eroare nu este altceva decât ceea ce menţionează cartea Evreilor la cap. 10, ea *„calcă în picioare pe I **iul** lui Dumnezeu, pângăreşte sângele legământului cu care am fost **sfinţiţi,** şi batjocoreşte pe Duhul harului"* (Evrei 10:29).
Conform acestei erezii, „păcătosul" (care nu este altceva decât un posedat demonic) nu are nevoie de pocăinţă (pentru că nu el face ceea ce face, sau nu el gândeşte ceea ce este in mintea sa), ci de „slujba de eliberare" pe care o face expertul . Pentru a fi liber, el n-are nevoie de Cristos, de sângele legământului şi nici de^Duhul harului, pentru că el îl are pe „eliberator" cu setul lui de întrebări şi cu experienţa sa în scoaterea demonilor.

3. Creştinii sunt încă **sub robia Satanei**

Creştinii care n-au trecut pe sub mâna „eliberatorului" sunt consideraţi încă sub influenţa sau posesiunea satanică. Naşterea din nou, umplerea cu Duhul Sfânt (sau botezul cu Duhul Sfânt) nu afectează cu nimic, în teoria lui Kohler, statutul omului. El este încă în stăpânirea celui rău (pag. 38). Cu alte cuvinte, sângele lui Cristos, credinţa în jertfa Sa de la Colgota, naşterea din nou prin Duh şi prin Cuvânt, umplerea cu Duhul Sfânt de la Rusalii, toate la un loc, nu pot egala „eliberarea" pe care o face expertul „eliberator". O asemenea concepţie este blasfemie, un atac deschis la suficienţa jertfei de la Golgota, o desconsiderare şi batjocură la adresa Domnului Isus, a Cuvântului Lui şi mai ales a Duhului Sfânt.
Kohler vede omul ca fiind format din doi oameni interiori, unul bun şi unul rău. în compartimentul pozitiv locuieşte Duhul Sfânt, iar în cel rău locuieşte Satana. Dihotomia aceasta nu numai că nu este biblică, dar ea este şi deosebit de periculoasă. Kohler nu are nici un loc în teoria sa pentru *sarx* (carnea) sau firea pământească, aşa

cum o formulează Cornilescu. Pentru el totul este doar Satana. Satana nu numai că are un sediu permanent în om, indiferent de statutul
174
175
LUPTA CU SOMNUL
LIBERTATE SAU ROBIE
apropierii acestuia de Dumnezeu, dar este văzut cu mari puteri şi influenţă în ceruri. El are acces la Dumnezeu, şi El este silit să respecte anumite *„înţelegeri"* cu Satana (pag. 30). în acest context Satanei i se acordă mare putere şi transpare destul de multă simpatie pentru el, în ciuda faptului că autorul vrea să-1 alunge.

4. Promovarea unui elitism periculos

Cu toate că recunoaşte că nu are pasaje biblice să-i suporte ideile, Kohler susţine că „slujba de eliberare" trebuie s-o facă numai persoane împuternicite în acest sens (pag. 44). El promovează astfel ideea unor elite spirituale, „eliberatorii" - singurii care pot efectua slujba. în timp ce Kohler îi discreditează pe liderii religioşi de orice fel şi de orice confesiune, liderii care au curajul să-i conteste chemarea la această slujbă inventată de el, crede totuşi că adevăraţii lideri sunt doar aceea care agrează cu doctrina sa. Dacă cineva îndrăzneşte să aibă îndoieli asupra ideilor sale, le-o retează scurt: *„Cine eşti tu om mic, care încerci să opreşti lucrarea Dumnezeului celui viu?"* (pag. 19).

Elitismul promovat intră totuşi în flagrantă contradicţie cu propriile cuvinte din alte pagini: *„Fiecare creştin care este botezat cu Duhul Sfânt poate să poruncească atunci când vorbeşte în limbi (dar, doar vorbind în alte limbi), fără să sufere vreo pagubă"* (pag. 44). Pe de-o parte creştinul botezat cu Duhul Sfânt este văzut ca un „împovărat demonic" dacă nu are slujba de eliberare făcută de cineva, şi pe de altă parte el poate face eliberarea altora folosindu-se de darul vorbirii în alte limbi. Sfânta Scriptură este fără echivoc, spunându-ne că *„cine vorbeşte în altă limbă nu vorbeşte oamenilor, ci lui Dumnezeu"* şi desigur nu Satanei (1 Corinteni 14:2). Apoi, nicăieri în Biblie nu găsim un caz de exorcism prin vorbirea în alte limbi a exorcistului. Autorul dovedeşte şi în cazul acesta o ignoranţă gravă în cunoaşterea Scripturilor referitoare la darurile Duhului Sfânt.
276
Mai mult ca atât, Kohler susţine că prin punerea mâinilor se transmit demoni, atât de la cel care pune mâinile peste cineva, cât şi de la cel peste care se pun mâinile (pag. 45).

5. Răstălmăcirea Scripturii

Pentru a crea din nimic o nouă slujbă în Biserică, de care tot creştinul să aibă neapărat nevoie, asigurându-şi astfel lui şi adepţilor lui un vast câmp de lucru împreună cu foloasele ce decurg din el, Kohler mutilează şi interpretează uneori eronat mai multe t^tcte din Biblie. Iată câteva exemple:

a. *„Ce veţi lega pe pământ, va fi legat şi în ceruri. Şi orice veţi dezlega pe pământ, va fi dezlegat şi în ceruri"* (Matei 16:19; 18:18; 12:29). în acest text Kohler pretinde că Mântuitorul S-a referit la exorcizare şi scoaterea de demoni şi la nimic altceva. Orice text rupt din context devine un pretext. Isus n-a vorbit în acest pasaj despre demoni, ci de relaţiile dintre fraţi.

b. *„Dezlegaţi-l!"* (de fâşiile de pânză) (Ioanll:43-45). Autorul comentează: *„Aşa este şi în cele duhovniceşti. Omul este născut din nou* (deci înviat din morţi de Domnul

Isus - sublinierea îmi aparţine), *dar acum dezlegaţi-l de legăturile sale"* (adică de demoni). Versetul nu numai că este forţat să spună ce vrea autorul, dar paralelismul ridică probleme serioase. Dacă Domnul Isus poate să nască pe cineva din nou, cum de nu poate să-1 dezlege de legăturile celui rău? Are El nevoie de autoritatea noastră? Este Satana mai puternic decât Isus? Dacă suntem *„făpturi noi", „născuţi din Dumnezeu", „cele vechi s-au dus şi iată că toate lucrurile s-au făcut noi".* Dacă *„am murit şi viaţa noastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu",* cum mai este posibil ca demonii să fie în noi? într-un singur caz; lucrarea lui Cristos pentru mântuirea noastră nu e completă şi e nevoie de Kohler ca să ne elibereze pe deplin. Aceasta nu este altceva decât blasfemie.

c. *„Din inimă vin gândurile rele..."* (Marcu 7:21-23; Matei 15:19-30). Kohler comentează: *„Şi de la cine vin gândurile rele?*

(Dacă cunoaşteţi teorema generală nu e grea întrebarea.) *De la diavolul. Deci, ştiţi cine este în inimă atunci când vin gândurile rele. Gândurile rele sunt rezultatul unui duh."*

Am discutat mai sus cum un asemenea sistem de gândire duce la excluderea culpabilităţii omului şi la inutilitatea pocăinţei. După părerea mea, dacă acest lucru este în parte adevărat, atunci este în cazurile unei erezii periculoase ca aceasta a lui Kohler, cu toate că şi Satana ar fi jignit să i se pună în cârcă toate elucrubaţiile intelectuale ale unui asemenea „teolog".

d. *„...ca să răscumpere din orice fărădelege şi să-şi curăţească un norod"* (Tit 2:14). Autorul comentează: *„oare fărădelegea este de la Dumnezeu?"* (întrebare cu totul absurdă). Ea este de la diavolul, spune el şi deci trebuie să fim *„eliberaţi de ea"* prin slujba recomandată de el. Asistăm şi aici la o mutilare voită a acestui verset, deoarece el vorbeşte despre răscumpărarea prin jertfa lui Cristos şi nicidecum prin *„slujba de eliberare",* despre care Biblia nu vorbeşte nicăieri.

e. Alte răstălmăciri a unor versete biblice le putem întâlni la Kohler atunci când versetul din Matei 11:28: *„Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihnă",* este considerat ca vorbind despre *„împovărarea"* ca acţiune a Satanei în viaţa credinciosului, iar eliberarea ca aparţinând „eliberatorului" - specialistului, şi nu lui Cristos, cum spune atât de clar versetul.

Când apostolul Pavel spune cum Cristos *„a dezbrăcat domniile..."* (Coloseni 2:11-15), Kohler înţelege că marele apostol s-ar referi mai degrabă la slujba inventată de el, decât la victoria de pe cruce a Mântuitorului.

Felicitarea pe care Ioan le face celor tineri *„pentru că aţi biruit pe cel rău",* Kohler înţelege că *„aţi fost eliberaţi prin rugăciune",* aţi fost deci trecuţi prin slujba de eliberare concepută de el.

Lista răstălmăcirilor şi a ruperilor de context a versetelor biblice poate continua aproape cu orice citat folosit în cartea lui Kohler.

Concluzii

Eliberarea propusă de autorul acestei cărţi nu este decât robia unei doctrine aberante şi blasfemitoare a jertfei lui Cristos şi a Duhului Sfânt. Ea nu poate duce decât la ruină spirituală, la sclavia faţă de un spirit demonic înşelător. Grefată pe necunoaşterea Scripturii, pe un vacuum spiritual în domeniul demonologiei şi a exorcismului într-o Biserică ce crede în existenţa demonilor mai mult ca prezenţe ale trecutului decât ca forţe ale prezentului, erezia propusă de Kohler îşi găseşte adepţi în rândurile unor creştini care nu ştiu ce cred şi nu cred *ceţa* ce ştiu. Trebuie să fim sinceri şi să admitem că plătim tribut tendinţei seculare de-a vedea în orice comportament anormal doar o boală şi nu o influenţă, un dereglaj psihic şi nu o

prezenţă satanică. într-o biserică unde lupta spirituală este încă o excepţie şi nu o regulă, se poate strecura la orice oră pe poarta ignoranţei şi nevegherii erezii ca aceea propusă de Kohler.
Doresc să îmchei apelând la toţi cei care din entuziasm sau neştiinţă s-au lăsat antrenaţi în şarlatania acestei imaginare *„slujbe de eliberare",* expunându-se la practici bizare şi nebiblice care distrug demnitatea umană şi responsabilitatea omului faţă de Creatorul lui, să analizeze cele de mai sus, confruntând credinţa nou îmbrăţişată cu Scriptura. Nu este nimic ruşinos să arunci peste bord ceea ce crezi şi să recunoşti eroarea prin pocăinţă atunci când descoperi că nu se potriveşte cu Sfânta Scriptură. Este o dovadă de înţelepciune să ne acordăm credinţa după Biblia lui Dumnezeu decât să continuăm să-i strâmbăm liniile ei curate şi drepte pentru ca să se potrivească liniilor şerpuitoare ale teoremelor noastre. Singura carte care poate să ne ducă la creştinismul dintâi este Sfânta Scriptură. Cunoscând-o ne vom elibera de orice teorii care nu fac nimic altceva decât făgăduind eliberarea să ne ducă în robia ereziilor nimicitoare. Cine are urechi de auzit să audă!
(Exodus nr. 57, mai-iunie 1995)
178
179

MAGNETUL

Rândurile de faţă mi-au fost inspirate de un articol apărut în ziarul românesc ACUM, articol purtând titlul semnificativ: *„între cruce şi trandafir. Teologia stă cuminte în front"*, realizat de Traian Călin Uba.
Aşa cum declară de la începutul reportajului, Traian Călin a fost intrigat de tunetele şi fulgerele Bisericii Ortodoxe împotriva misionarilor occidentali şi împotriva Bisericii Catolice. Atras de zarva celor în sutane, reporterul s-a deplasat la căminul seminariştilor de pe strada Radu Vodă din Bucureşti şi a iniţiat un dialog cu absolvenţii anului întâi la teologie pe temele mai sus menţionate. Citind cu interes ancheta-reportaj a domnului Traian Călin, nu poţi să nu fii încântat de francheţea întrebărilor, de frumuseţea atitudinii imparţiale şi dornice de adevăr a domniei sale. Lipsa de prejudecăţi, dorinţa sinceră de-a detecta adevărul pe care reporterul le manifestă pe tot parcursul interviurilor, fac din acest articol de ziar o pagină memorabilă a ziaristicii româneşti eliberată de dioptriile ochelarilor de cal ale presei „angajate". Felicitări din toată inima curajosului reporter.
Mă simt obligat la comentariile de faţă. Mă obligă conştiinţa mea de creştin şi de român să-mi expun părerile în legătură cu afirmaţiile viitorilor preoţi ortodocşi, pe care le aruncă cu dezinvoltura ignoranţei şi reavoinţei în răspunsurile lor la întrebările reporterului.
Sunt convins că orice român de bună credinţă, iubitor de neam şi de ţară, se străduieşte în aceste zile de convulsie şi degringoladă politică şi economică a României să caute
180
soluţii, să dea idei, să gândească profund la devenirea noastră. Incompetenţa poate fi trecută cu vederea atunci când ea are o intenţie nobilă şi ştie să se retragă cuminte în faţa răspunsurilor calificate şi pertinente. Ce ne facem însă cu rea-voinţa, cu spiritul voit confuz, cu vocaţia de încurcă lumea, cu ignoranţa obraznică, inconştientă de propria incompetenţă?

Cred că rolul primordial al acestei şcoli, şi cu atât mai mult a unei şcoli teologice, este să ne umilească spiritul arogant cu mulţimea lucrurilor care ne sunt încă necunoscute - munte care ne aşteaptă să-1 escaladăm. Odată creată această zdrobire a mândriei umane se crează o platformă sigură pentru o adevărată cunoaştere. Ea este garanţia formării omului de ştiinţă, de litere sau a teologului de mâine; modest şi tolerant cu părerea altora, atitudine născută, am putea spune, de mulţimea lucrurilor pe care este conştient că nu le cunoaşte, ^i care-1 aşteaptă să le studieze. Spiritele incisive, obraznice, intolerante faţă de opiniile altora, atotştiutoare, se nasc mai degrabă din fascinaţia puţinelor lucruri cunoscute, ignorând infinitul sferei necunoscutului ce ne înconjoară. Care din noi nu-şi mai aminteşte oare de „brigăzile ştiinţifice" ce colindau satele explicând totul, răspunzând întrebărilor ţăranilor, „luminând mesele" cu bruma subţire a cunoştinţelor lor?

Am fost deosebit de şocat de răspunsurile viitorilor preoţi şi teologi ai Bisericii Ortodoxe. Ignoranţa lor poate fi pusă pe seama puţinei şcoli pe care au reuşit s-o facă absolvind doar anul întâi al seminarului. Ea nu m-ar fi determinat decât la nişte rânduri înţelegătoare, dar spusele lor nu sunt decât oglinda învăţăturii pe care o primesc la şcoală. Foarte puţini din cei intervievaţi au curajul opiniei proprii, sunt cinstiţi în aprecieri şi dau dovadă de o minte limpede şi raţională. Cei mai mulţi repetă lozinci, cu toate că sunt convinşi în adâncul sufletului lor că sunt false şi caraghioase. Vor însă ca să placă dascălilor lor şi bisericii de care aparţin cu riscul sacrificiului demnităţii lor. O asemenea atitudine servilă, îngustă, lozin-

cardă, duşmănoasă şi nocivă poate fi deosebit de periculoasă pentru viitorul neamului nostru. Dar să luăm pe rând aceste informaţii inflamatorii.

Prima întrebare a reporterului este cu privire la opinia viitorilor teologi faţă de predicatorii şi evangheliştii occidentali care predică pe străzi, pe stadioane, în case de cultură şi săli de sport.

Iată câteva răspunsuri:

„Poporul român e un popor născut creştin ortodox şi nu am fost născuţi într-o pădure ca acum să vină ăştia din America şi să ne evanghelizeze pe stadioane. Cine nu e ortodox nu e român!" (Turmei Dumitru).

„Evanghelizarea nu este necesară în ţara noastră, unde predomină ortodoxia" (Oprişan Iordan).

Nu poţi să nu sângerezi în cele mai adânci cute ale sufletului la aceste afirmaţii absurde şi cu totul în afara realităţii.

Domnilor, viitori teologi: Un popor ce şi-a aclamat frenetic ucigaşii sufletului, care au ridicat în slăvi pe cei ce demolau locaşurile noastre de cult, altarele şi mormintele strămoşilor, care smulgeau satul românesc de pe vatra sa milenară, acest popor are nevoie de Evanghelie, trebuie să fie evanghelizat. Un popor care trage în propriii săi copii care nu vor altceva decât mai multă libertate şi mai multă raţiune, acest popor trebuie să fie evanghelizat. Neamul care se minte pe sine, furându-şi singur căciula, raportând cifre false şi realizări inexistente, poporul acesta are nevoie de Lumina Adevărului lui Dumnezeu. Neamul de oameni ce nu ştie dialogul cuminte şi raţional, ci preferă bâta şi ranga minerilor, e un popor ce are acum nevoie să fie din nou învăţat cuvintele Evangheliei mântuitoare ce spun: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine

însuţi".
Poporul care trăieşte din furt şi înşelăciune, pus pe căpătuială, trebuie din nou să fie învăţat: „Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu..."
Domnilor, viitori preoţi! Evanghelia Domnului Isus Cristos este menită să schimbe sufletele, să transforme oamenii şi popoarele. Dacă voi credeţi că ceea ce fac aceşti oameni veniţi de departe de dragul nostru este inutil şi neavenit, atunci înseamnă că voi nu ştiţi nici măcar ce este I Evanghelia şi nu sunteţi câtuşi de puţin conştienţi de nevoia spirituală a neamului nostru. Voi vă pregătiţi atunci să vindecaţi o rană în existenţa căreia nu credeţi.
Nu am fost într-adevăr crescuţi într-o pădure. Ar fi fost poate mai bine aşa, dar am fost crescuţi în sălile de clasă ale unei şcoli atee, în siflile şedinţelor de şoimi, de pionieri, de ateişti şi comunişti, de sindicalişti, de gărzi patriotice, de tot ce vreţi, locuri în care am fost ridiculariza ţi dacă mai credeam în Dumnezeu, locuri în care am fost deposedaţi de cer, de credinţă, de orice virtute creştină. Acolo am fost îndoctrinaţi într-o doctrină înşelătoare, în speranţa altui paradis decât cel ceresc. Acolo am fost infuzaţi cu ideea că suntem doar nişte animale mai evoluate, iar animalele mai puternice biruie în lupta pentru existenţă şi îşi pot construi fericirea pe cheltuiala celor slabi. Acolo am fost depersonalizaţi şi reduşi la un fel de roboţi care bat din palme şi trimit telegrame „celui mai..." dintre noi toţi. Acolo ne-a murit orice noţiune de bine şi rău, de frumos şi urât, de moral şi imoral.
Dacă am fi fost crescuţi în pădure am fi mai puţin vinovaţi si probabil mult mai uşor de recuperat. Dar am fost crescuţi In locuri mult mai periculoase decât pădurea şi de aceea nvem nevoie să fim evanghelizaţi.
Este un adevăr însă în spusele voastre. Nu trebuia să vină cei din America să ne evanghelizeze neamul. Era lucrul vostru, al preoţilor să fiţi lumina acestui neam, să-i întreţineţi speranţa şi credinţa în cele eterne, dar în loc s-o faceţi aţi tămâiat pe cei ce ne reduceau la regnul animal, i-aţi proslăvit pe ucigaşii sufletului vostru, i-aţi susţinut în opera lor diabolică de profanare a spiritualităţii poporului român. Aţi

făcut aşa cum spunea Nicolae Iorga: „Oamenii L-au închis pe Dumnezeu în Biserică, pentru ca ei afară să poată trăi cum vor". Dumnezeu nu iubeşte cărămizile bisericilor, ci sufletele oamenilor. Biserica Sa nu este formată din pietre moarte, ci din inimile pline de dragoste ale copiilor Săi.
Ca român, am fost adânc rănit de stupida afirmaţie repetată de altfel de mulţi din predecesorii domniilor voastre: „Cine nu este ortodox, nu este român!" In primul rând pentru că apartenenţa la un neam ţi-o dă naşterea în sânul acelui popor şi nu registrul de membri într-o oarecare confesiune religioasă. Oare nu sunteţi cu nimic conştienţi că sunt milioane de români de alte confesiuni care au fost mai mult decât jigniţi de afirmaţia domniilor voastre?
Ce am fost noi ca popor înainte de-a fi ortodocşi? Cred că profesorii domniilor voastre v-au spus că înainte de-a fi ortodocşi noi am fost catolici. Nu eram români atunci? De unde atunci exclusivismul şi această incitare la şovinism religios?
Domnule, viitor teolog! Oare nu vă daţi seama că prin pripita afirmaţie excludeţi din sânul neamului nostru mari români care nu numai că au contribuit esenţial la progresul

acestui popor, dar unii din ei şi-au dat viaţa pentru el? Fraza domniei tale mă înspăimântă, deoarece dintr-o asemenea intoleranţă religioasă, dintr-un asemenea exclusivism şi fanatism de grup aţi putea organiza o noapte a Sfântului Bartolomeu prin care „să curăţaţi" neamul de „cei ce nu sunt români". De fapt, persecuţiile bisericilor de care aparţineţi au fost o permanenţă în România împotriva oricui n-a fost de aceeaşi religie cu a dumneavostră. Conflictele cu catolicii pe care le discutaţi în articolul de faţă nu provin din faptul că „Părintele Patriarh Teoctist e om ca şi noi", cum se exprimă cu multă îngăduinţă colegul dumneavoastră Şerban Liviu, din anul patru, ci mai degrabă din aceeaşi sursă ce a născocit amintita frază. Vechimea religiei dumneavostră s-ar putea să nu fie o virtute atât de mare încât să vă dea dreptul să perse-
i utaţi pe cei ce nu sunt de acord cu ea. Oare nu puteţi înţelege că revelaţiile lui Dumnezeu sunt progresive, că bi-**Serica** Sa este Trupul lui Cristos, o desăvârşită armonie a **Unităţii** în diversitate? Cum rămâne atunci cu iubirea semenului nostru? Colegul domniilor voastre, Savu I)umitru, este mult mai bun cunoscător al Scripturilor şi le simte spiritul: „Nu *suntem de acord cu ruptura dintre cele două biserici (cea ortodoxă şi cea catolică), pentru că ar veni în contradicţie cu îndemnul Mântuitorului de a ne iubi unii pe alţii, indiferent de cultul căruia îi aparţinem."*
Reporterul: *„Atunci de ce să aplicăm acest îndemn la iubire, numai în relaţiile cu cawlicii?"*
întrebarea reporterului este cât se poate de firească. Din capătul dormitorului se aude o voce tăioasă:
„Protestanţii nu sunt creştini!"
lată-ne, deci, neromâni şi necreştini.
La intervenţia „vocii tăioase din capătul dormitorului", acelaşi Sava Dumitru continuă:
„Ba sunt creştini, dar ce treabă avem noi cu ei?!"
Cu toate că rostirea aceasta din urmă pare mult mai conciliatoare, ea nu exprimă decât un subtil îndemn la a-i ignora pe protestanţi, a-i tolera, nicidecum de a iniţia un dialog al iubirii creştine. Of-ul în cauză este numai posibila ruptură cu greco-catolicii, cărora biserica dumneavostră le-a luat clădirile bisericilor, le-a asimilat mirenii şi le-a convertit forţat sute de preoţi. Dialogul sperat cu ei este mai mult din teama pierderii supremaţiei şi a puterii. Nu credeţi că îndemnul la iubire al Mântuitorului se referă mai mult la a-i iubi pe cei mai mici şi mai neînsemnaţi, pe cei ce au nevoie de dragostea şi protecţia dragostei noastre? Astfel ce răsplată vom avea dacă facem binele celui ce ne poate recompensa, celui ce ne poate răspunde asemenea?
Dar să revenim la o altă chestiune dezbătută de tinerii viitori teologi ortodocşi. Unul dintre ei pare şi mai exclusivist

atunci când este vorba de evanghelizare şi evanghelişti:
„Este o blasfemie pentru poporul român să asculte cuvintele de minciună şi otravă a acestor profeţi mincinoşi!" (Bodea Marian).
Era normal ca reporterul să ceară lămuriri suplimentare:
„în ce constă minciuna şi otrava?"
Aici râvnosul nostru viitor teolog dă cu oiştea în gard. Nu are nici un argument practic, teologic sau logic. îşi aminteşte de un text biblic: *„înfăptui că însuşi Mântuitorul*

spune: «Se vor scula mulţi care vor veni în Numele Meu, vor face semne şi minuni, spunând: Eu sunt Cristosul, şi pe mulţi îi vor amăgi.»"
Evident că în faţa acestui argument ambiguu, reporterul cu mult simţ practic întreabă:
„Care dintre aceşti predicatori a spus că el este Cristosul?"
Răspunsul este şi mai confuz:
„Păi, astea sunt cuvintele Mântuitorului... E un avertisment pentru toată lumea..."
Nu mai contează dacă aceste cuvinte ale Domnului se potrivesc sau nu cu discuţia de faţă. Nu contează ce fac sau spun aceşti predicatori. Ei sunt anatema şi profeţi mincinoşi ce răspândesc „otravă" şi cine-i ascultă comite blasfemie. Nu mă întrebaţi de ce, pentru că aşa vrea viitorul preot, viitorul om ce va predica iubirea aproapelui, va învăţa din Scripturi ca să nu emiţi acuzaţii asupra aproapelui tău dacă nu ai martori.
Intervine în acest moment cu un „argument" Turcmei Dumitru:
„Am întâlnit în Piaţa Unirii un grup de evanghelişti cântând din diferite instrumente şi zicând: Veniţi să vă arătăm calea cea adevărată. Cristos este cu noi!"
Argumentaţia continuă cu un fapt mai mult decât bizar. La faţa locului tânărul teolog în formare aude oamenii între-bându-se: „Dar ortodocşii ce fac?", întrebare la care se simte obligat să răspundă:
„Cum, ce facem?! Evanghelizarea noastră are loc în biserică, de aceea oamenii nu ne văd printre ei."
Tema este palpitantă şi intervine Sava Dumitru :
„Pentru că acolo, în biserică, are loc mântuirea omului, prin sfintele taine, nu pe stradă, nu pe stadioane, nu prin televiziune, radio, broşuri de tot felul - căi pe care se poate exercita şi o influenţă politică de dezmembrare a statului!"
Bizareria şi stupiditatea continuă la paroxism. Reporterul le aminteşte că totuşi viaţa se desfăşoară în afara zidurilor bisericii, acolo oamenii sunt confruntaţi cu problemele ei, şi acolo este locul preotului. Beţivul de pe stradă, remarcă reporterul, are nevoie de Evanghelie, el nu va veni la biserică. Nu ar trebui atunci ca preotul să-1 caute şi să-i ducă Vestea Bună? *4~*
„Ba da, dar nu pe stadioane! Cum i-ar sta preotului pe stadion?"
Cred că i-ar sta destul de bine, zic eu, şi apoi acest preot n-ar trebui să se gândească atât de mult cum i-ar sta domniei sale, ci ar trebui să fie preocupat cum să-1 salveze pe beţivul în discuţie.
Problema se pare că îşi află „o soluţie" neaşteptată prin luarea de cuvânt a lui Badea Marin:
„Dar la noi (la ortodocşi; nota autorului) păcătosul e creştinat prin botez la naştere. Aşa că beţivul e şi el creştin ortodox".
Este foarte evident atunci că Biserica Ortodoxă nu are nevoie de evanghelizare. Dacă beţivul este creştin ortodox, atunci bănuim că şi ceilalţi păcătoşi sunt la fel creştini ortodocşi. Aceasta îmi aminteşte dialogul unui prieten cu un ofiţer de armată, care aflând că este profesor la un seminar teologic, i-a spus:
„Domnule, eu sunt ateu, adică ortodox".
Este inutil să insistăm la gravitatea acestor afirmaţii. Cuvintele dovedesc nu numai necunoaşterea Sfintelor Scripturi, dar şi ridicolul unor pretenţii cu totul nejustificate. Beţivul are nevoie de mântuire şi pentru aceasta el ar trebui să vină la biserica ce deţine tainele mântuirii sale, preotul neputându-şi permite să-1 caute pe stadion, pentru că nu-i

sade bine; iar dacă totuşi beţivul va veni la biserică va descoperi că el este creştin din naştere, de la botez; şi că, de fapt, el nu mai trebuie evanghelizat deoarece este evanghe-lizat deja. Cu o astfel de „logică teologică", nu e de mirare să te apuci de băutură.
N-am să întreb pe nici unul din ei din ce scripturi au ajuns la concluzia că deţin tainele mântuirii, şi nici măcar cine le-a dat aceste taine. Sunt convins acum mai mult ca oricând că pentru ei mântuirea este totuşi o taină pe care n-au aflat-o niciodată şi nici nu vor fi capabili s-o destăinuie cuiva şi cum ar putea-o afla dacă vor rămâne mai departe prizonierii de bună voie ai unei dogme lipsite de logică şi mai ales de suportul biblic. Ea nu poate să ducă decât la aroganţă şi la persecutarea celor ce nu o împărtăşesc. Dogma moartă omoară, aşa cum spunea Mântuitorul despre litera care ucide atunci când lipseşte Spiritul care dă viaţă.
O altă chestiune luată în discuţie a fost modul de a-i atrage pe oameni la Evanghelie. Reporterul menţionează că s-ar putea ca unul din mijloace să fie tocmai muzica pe care o cântă aceşti evanghelişti din apus. Reacţia viitorilor preoţi este controversată. Indignat de presupunerea reporterului, unul dintre ei nu vede nici o legătură între Biserică, Evanghelie şi muzică.
„Văi, ce, Cristos a venit pe pământ cu instrumente muzicale? Cum poţi să te apropii de Dumnezeu cu muzică şi instrumente? Asta e o invenţie nejustificată - să introduci muzica în cult!" (Badea Marin).
Un altul este mai bun cunoscător al Bibliei. Este de acord cu muzica şi îşi aduce aminte de Psalmii lui David din Biblie, întrebându-se nedumerit de ce Biserica nu are o asemenea tradiţie (Marius Cristea). Acelaşi lucru ne întrebăm şi noi. De ce nu are Biserica Ortodoxă o tradiţie a muzicii? în vechiul aşezământ al iudaismului, după al cărui model este structurat sistemul sacerdotal ortodox, muzica a jucat un rol

esenţial. în toate momentele solemne ale slujbei se cânta. Apoi în toată istoria lui Israel muzica a jucat un rol special. în .îjunul bătăliilor, în bucuria victoriei sau în jalea înfrângerii, evreii au cântat. Rugăciunile acestui popor au fost cel mai ades cântate. Momentele cruciale ale istoriei lor au fost pecetluite cu o cântare de laudă inspirată de Duhul lui Dumnezeu.
Cântarea, ca şi studierea Bibliei au fost luate mireanului de rând şi făcute apanajul preoţimii, reducând astfel masa de credincioşi la simpli ascultători, care nu participă cu nimic la slujba preoţească. Tocmai conceptul de preoţie al tuturor credincioşilor, concept nou-testamental, a dus ca în bisericile protestante şi mai târziu în cele neoprotestante să fie introdusă cântarea în comun a tuturor credincioşilor. Astfel s-au născut miile de imnuri creştine de-o frumuseţe neasemuită. Iile înalţă de sute de ani inima celui credincios spre cele veşnice. Să-1 amintim doar pe Wesley care a compus aproape W00 de imnuri creştine.
A fost suficient ca Biserica Ortodoxă şi preoţii ei să analizeze fenomenul muzical în rândul Oastei Domnului, mişcarea de trezire spirituală născută tocmai în sânul ortodoxiei, pentru a-şi da seama de importanţa muzicii sacre şi de impactul ei asupra sufletului omenesc. Putem spune cu certitudine că poporul român a dăruit prin muzica ostaşilor patrimoniului muzicii creştine comori inestimabile. De ce tocmai ostaşii au creat o bună parte din muzica creştină cu pronunţat specific românesc? Probabil că aceasta s-a născut tocmai prin refularea unor energii încătuşate de secole.

în ultima parte a interviului cu viitori preoţi şi teologi, aceştia propun un dialog deschis cu liderii evanghelici, după modelul întrunirii apostolului Pavel cu înţelepţii atenieni la Areopag. Sincer să fiu, ideea mi-a plăcut mult. De fapt acest lucru, mărturisesc, îl aştept de multă vreme. Doresc un dialog deschis în faţa camerelor de luat vederi, în faţa întregului

neam. O singură întrebare îmi stăruie totuşi în minte. Dacă modelul este cel al întrunirii de la Areopag, atunci care este Pavel şi care sunt înţelepţii păgâni? Dar indiferent care rol îşi vor asuma fraţii noştri ortodocşi la acest prezumtiv dialog, ştim că o astfel de dezbatere poate fi în folosul lui Dionisie Areopagitul, unul dintre puţinii convertiţi la credinţa adevărată în urma discuţiilor purtate. Un singur suflet salvat şi dialogul ar fi benefic. Să dea Dumnezeu să aibă loc aşa ceva, pentru că suntem cu toţii sătui de monologuri.
Unul dintre studenţii la teologie sugera reporterului să întreprindă o anchetă în rândul populaţiei pentru a afla părerea poporului despre aceşti evanghelişti itineranţi. Nimic mai bun pentru un reporter întreprinzător, şi acesta se şi înfăţişează la o campanie de evanghelizare care avea loc în Cişmigiu. Un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani, din Statele Unite, predica Evanghelia în limba română. Credeam că era un tânăr român din exil care se întorsese pentru a vesti Evanghelia fraţilor săi din ţară. Ce frumos! O mulţime de oameni se îngrămădise în jurul acestui predicator ascultând Evanghelia. încep întrebările. Cea mai frecventă este: „Ce vă atrage la acest evanghelist?"
La o astfel de întrebare, unul din viitorii teologi ortodocşi, pe nume Turcmei Dumitru, afirma dezimvolt:
„Le dau dolari la oameni, diferite cadouri aduse din străinătate: blugi, geci... Ăsta e modul lor de a-i atrage pe oameni".
Nedumerit, reporterul se tot întreabă de unde o fi auzit el povestea aceasta cu blugii. Metoda era atât de cunoscută. O mai folosise cineva... dar să nu ne mai aventurăm în amărăciune.
Iată ce răspunde primul interlocutor.
Cătană Dan, 18 ani, elev la Liceul 11 CFR: *„Mă atrage ceea ce cred că intuiţi şi dumneavoastră: setea de mântuire şi dorinţa de a scăpa de ceea ce este rău în sufletul meu. Ce cred despre predicator? îşi face datoria. Datoria oricărui predicator este de a-i aduce pe cât mai mulţi oameni la credinţa în Dumnezeu, smulgându-i de sub puterea răului."*
Acest elev dovedeşte mult mai multă cunoaştere de Scripturi decât mulţi dintre viitorii preoţi intervievaţi. Este sincer şi pune degetul pe rana sufletului său de care nu se ocupase nimeni.
„Eu am fost un om rău, visam alte chestii... Am venit aici pentru că dacă m-am hotărât să merg pe calea lui Dumnezeu, trebuie să mă ţin de El. De-aceea îl ascult pe dânsul, care predică... îmi place tot ce spune. Eu mă duc la toate bisericile, şi la alea cu cruci şi la alea fără cruci. Sunt bune şi astea şi alea, dar la bisericile cu cruci nu înţeleg prea bine fp se predică" (Copaciu Costică, 56 de ani, pensionar).
Popa Teofana, de 54 de ani, pensionară şi ea, face comparaţia între aceşti evanghelişti şi preotul Bisericii Ortodoxe din localitatea sa:
„Mie mi se pare că oamenii aceştia au o credinţă mai mare în ei decât preoţii noştri care

atunci când îţi moare cineva te jupoaie, îţi cer în faţă preţul." (Femeia era în doliu, şi afirmaţia sa se pare că provenea dintr-o nefericită experienţă recentă). *„Preotul din comuna noastră, Feteşti, s-a îmbolnăvit de la băutură... Acum a ieşit la pensie. Râdea lumea de el, fiindcă era beat când făcea slujba, în noaptea de înviere a căzut din picioare... Mă gândesc că dacă preotul are credinţă, atunci cum poate să facă aşa ceva?"*
Foarte simplu, doamnă Teofana. Nu aţi citit ce spunea un viitor preot, că beţivul este şi el creştin ortodox? Din naştere.
Răspunsul lui Călin Constantin, sudor de meserie la UNICOM, este mult mai patetic: *„Când îl ascult pe băiatul ăsta din America, simt ceva, parcă mi se deschide în suflet o cale spre Dumnezeu. Predicatorii ăştia au o putere de convingere mult mai mare decât preoţii... în bisericile noastre, oamenii care vin la slujbă vorbesc între ei, nu-i interesează... şi apoi, să vă dau un exemplu. La noi, în comuna Joiţa, am*

avut un preot foarte bun, care a ieşit la pensie... De când a venit ăsta nou e bătaie de joc. în 5-10 minute a terminat slujba. Nu e serios şi în plus e şi cam beţiv, face parte din comisia de împărţire a pământului, face şi politică, ascultă de domnul Iliescu... Dacă e vreo nuntă, sau înmormântare, sau botez, trebuie să te înţelegi cu el în primul rând la bani... Dacă merg fete tinere la biserică, e tot cu ochii după ele. Se culcă cu care apucă şi cu alea mai tinere şi cu alea mai în vârstă, măritate."
Nu vom mai continua cu citatele. Toţi cei intervievaţi au aceeaşi părere bună despre evangheliştii ce predicau pe străzi şi stadioane. Cu toţii considerau că este exact ceea ce ei aveau nevoie şi ceea ce căutau. Că oamenii aceştia cred în ceea ce spun şi că mesajul lor este într-adevăr mesajul unei credinţe adevărate.
în zadar i-a căutat reporterul pe cei ce împărţeau „blugi şi geci". Nu i-a găsit. Nici pe cei ce dădeau oamenilor dolari ca să-i asculte. Dimpotrivă, a întâlnit numai tineri distribuind gratuit tractate şi broşuri.
Un alt numitor comun al celor intervievaţi era comparaţia acestor evanghelişti cu preoţii ortodocşi din bisericile lor. Departe de mine gândul să extrapolez şi să spun că toţi preoţii ortodocşi sunt din aceeaşi categorie descrisă de interlocutori. Personal îi cunosc pe unii din ei ca fiind adevăraţi oameni ai lui Dumnezeu. Doresc doar să spun că modul nostru de-a gândi ne determină personalitatea şi acţiunile. Religia noastră ne formează un anumit caracter. Cu cât ea este mai aproape de Biblie, caracterul noastru se va modela după Biblie. Cu cât religia noastră este mai departe de per-ceptele Scripturii ne va modela caractere la mari distanţe de cele spuse în Scripturi. O religie depărtată de Scripturi ce-şi asumă puterea mântuirii omului, ce susţine că deţine puterea iertării păcatelor, şi încreştinează lumea prin botezul la naşterea omului, care nu este preocupată de viaţa, moralitatea lui la anii majoratului, religia aceea nu poate decât să
creeze persecuţie împotriva adevăratei credinţe care se preocupă de omul în carne şi oase, omul de pe stradă, confruntat cu viaţa.
Se prea poate să asistăm la începutul unei noi persecuţii religioase în România. Declaraţiile acestor viitori preoţi şi teologi sunt mai mult decât îngrijorătoare prin îngustimea şi fanatismul lor, prin lipsa lor de fundamentare biblică. Se poate că vom trăi unul din cele mai mari paradoxuri din istoria ţării noastre. Un guvern care se

străduieşte să introducă religia în şcoli, în viaţa socială, convinşi că fără o credinţă adevărată nu vom avea o ţară în care să domnească dreptatea şi moralitatea, fără de care nici economic n-o să ieşim niciodată din degringolada şi sărăcia ce ne macină fiinţa neamului - iar pe de altă pafte o biserică împreună cu preoţii ei să se opună la această transformare lăuntrică a neamului, din pricina unor dogme învechite şi nebiblice.
România are nevoie de o naştere din nou. Numai Cristos poate aduce această naştere din nou unui neam ateizat forţat de peste patruzeci de ani. A cui voce o vor asculta românii? Vor asculta de preoţii care spun că în ciuda beţiei, a necinstei, a corupţiei, a imoralităţii ei sunt creştini buni, pentru că la câteva săptămâni au fost botezaţi la biserică, sau vor asculta glasul evangheliştilor şi predicatorilor care bazaţi pe Scripturi predică pocăinţa şi iertarea în sângele lui Cristos care a curs la Golgota ca să ne spele păcatele? Alegerea este şi de data aceasta între moarte şi viaţă.
Magnetul are doar doi poli. Unul atrage, celălalt respinge.
(Exodus nr. 35, iulie-august 1991)

MODERNISMUL

Avem şi noi credincioşii etichetele noastre pe care le agăţăm de poala cuiva atunci când nu ne place ceva la el. Cuvinte ca „firesc" şi „lumesc" sunt cuvinte biblice pe care le aplicăm de cele mai multe ori acolo unde trebuie. Suntem siliţi să recunoaştem că multe din acţiunile, vorbele şi sentimentele noastre fac parte integrantă din ceea ce Biblia numeşte „fire" - (carne), şi „lume". Auzim, deci, do multe ori că lucrarea cuiva este „din fire", că fratele sau sora cutare este firesc (firească), că cineva se poartă „lumesc", că „este mai rău ca lumea". Nu ar fi nimic de condamnat la acest fel de a eticheta pe alţii dacă am face constatarea pentru noi înşine doar „în duhul", cu compasiune şi dragoste, după care să ne rugăm pentru cel călăuzit mai mult de firea pământească. Când însă o facem din superioritatea celui care judecă pe alţii, nefiind cu nimic mai bun ca ei, atunci problema îmbracă aspecte îngrijorătoare. Fără îndoială că ea este încă o acţiune „firească" şi nu duhovnicească.
Doresc să mă adresez cititorilor mei în legătură cu un all cuvânt: „etichetă", folosit adesea de către credincioşii de azi. Din păcate, el stârneşte o vie repulsie din partea celor tineri, cărora li se adresează cu precădere, adâncind prăpastia dintre generaţii. Termenul despre care este vorba e cel de „modern". Am auzit adesea că poezia cutare este „modernă", ca muzica nu ştiu cui este „modernă", că predicile cuiva sunt „moderne". Oare ce să însemne aceste acuzaţii?
In primul rând cred că mulţi din cei ce folosesc astfel cuvântul vrea să condamne noul, inovaţia, schimbarea, pro-
gresul, transformarea lucrurilor. Nu întotdeauna ceea ce este nou este şi bun. Nu toate inovaţiile se dovedesc de succes, l'rogresul nu înseamnă numai ceva diferit de ceea ce a fost. Nu întotdeauna transformarea a fost spre bine. Cu toate acestea însă, a rămâne pe loc, a refuza schimbarea, a avea intoleranţă faţa de schimbare, nu înseamnă totuşi spiritualitate.
Aici trebuie să menţionăm faptul că viaţa creştină trebuie să fie o continuă creştere. Din ziua naşterii mele din nou eu trebuie să cresc în spiritualitate. Creşterea înseamnă

transformare. „Când eram ca un copil, gândeam ca un copil", spunea apostolul. Odată maturizat, omul gândeşte altfel. „Iată că toate lucrurile s-au făcut noi!" Gândirea lui se schimbă. Schimbarea aceasta este un ^ucru pozitiv. Lois E. LeBar a fost o eminentă profesoară de educaţie creştină la Wheaton College. Ea a conceput un grafic al vieţii creştine, care arată astfel:

Procesul maturizării prin:
- Citirea Scripturii
- Rugăciune
- Slujire
- închinare

t

Chipul lui Cristos în noi
Creşterea spirituală Naşterea din nou Evanghelizarea
Naşterea omului

Se vede clar că după naşterea din nou viaţa creştină trebuie să fie un progres, o creştere spre cele desăvârşite, ca să ia naştere în noi Chipul lui Cristos. Viaţa unei comunităţi umane este şi ea un organism viu. Cu atât mai mult cea a

Bisericii lui Cristos. Biserica trebuie să crească şi ea spre cele desăvârşite.

Eticheta de „modern" este pusă de multe ori nelalocul ei pe tot ceea ce ni se pare că nu mai este cum a fost. în acelaşi timp însă există o etichetare clară a atâtor „inovaţii" care nu fac cu nimic să înainteze mai repede carul Evangheliei lui Cristos. încă ne mai întrebăm, de exemplu, dacă televiziunea a adus cu sine suficient de multe lucruri pozitive ca s-o catalogăm un instrument binecuvântat pentru lucrarea lui Dumnezeu. Monstrul acesta cu un singur ochi, hrănindu-se cu creeri umani, a creat câteva generaţii de „vidioţi", cum îi numea un educator american (Douglas Wilson - *Revovering the Lost Tools of Learning).*

Subscriu la identificarea şi respingerea „noului" atunci când nou înseamnă decadent, de prost gust, corupt, care nu duce la binele final al lucrării lui Dumnezeu. Dar există ur sens mult mai larg al cuvântului „modern", asupra căruia aş vrea să mă opresc în rândurile de faţă. împotriva acestui „modern" ar trebui să lupte din răsputeri Biserica lui Cristos. Definindu-1 nu vom mai irosi energii preţioase şi nu vom mai ascuţi conflictul dintre generaţii, pentru că trebuie *se* recunoaştem, generaţia tânără prea ne suspectează de bigotism, de retrograzi şi adversari ai progresului, şi i-am dat suficiente motive s-o facă.

„Modernismul" ca epocă şi .curent de gândire se consideră început o dată cu Revoluţia Franceză, în 1798. Mulţi dintre gânditorii de azi îl consideră terminat în 1989, o dată ci căderea Cortinei de Fier, a comunismului. Două sute de ani de epocă modernă şi-au pus amprenta pe modul de gândire şi de viaţă al milioanelor de oameni. Probabil că vor mai trece zeci de ani până omenirea va eredica această plagă demonică. Iată câteva dintre trăsăturile de bază ale modernismului, principii pe care s-a construit acest conglomerat intelectual, politic şi economic al lumii contemporane.

1. Simbolismul cronologic

Dacă snobul „admiră şi adoptă fără discernământ şi cu orice preţ tot ce este la modă" (Dicţionarul explicativ al limbii române), atunci epoca modernă se caracterizează printr-o atitudine de admiraţie şi adopţiune a tot ce este la modă, a tot ce este nou. Prezumţia fundamentală este că tot ce este acum este mai bun decât ceea ce a fost în trecut. Noţiunea de progres al istoriei, prezentarea ei ca pe un proces educativ ascendent, mereu spre mai bine, mai bun, mai eficient, conduce la snobism cronologic. Din el se naşte dispreţul faţă de vechi, de istorie, de trecut. Generaţia de azi se crede unica ce deţine adevărul. Cei de dinainte au fost simpli ignoranţi, şi de aceea nu merită să ne pierdem vremea cu ceea ce au realizat ei. în modul acesta ne rupem de trecut, de continuitatea istorică şi transmiterea valorilor de la o generaţie la alta. Dacă înaintăm mereu de la inferior spre superior atunci tot ce există azi este mai bun decât ceea ce er£ieri. Axa timpului ne este zugrăvită în minte ca un vector ascendent. Venim din întunecimea lumii animale îndreptându-ne spre apogeul viitorului.

Aici trebuie menţionat cât de periculoasă este o asemenea prezumţie a modernismului. Există lucruri care nu trebuie îmbunătăţite, ci păstrate aşa cum le-a creat Dumnezeu. Unul dintre acestea este Doctrina creştinismului. Ea a fost „dată sfinţilor o dată pentru totdeauna". Am primit lumina ei de la Isus Cristos, care la rândul Lui a dăruit-o apostolilor. Apostolii au încredinţat-o ucenicilor lor, şi aşa mai departe.

Până în secolul IV au existat cinci centre ale creştinismului primar, la Ierusalim, Alexandria, Efes, Roma şi Antiohia. Nici unul din liderii celor cinci centre nu şi-au asumat primatul şi nici unul din aceste oraşe nu s-a declarat pe sine ca fiind centrul creştinismului. Părinţii bisericeşti, pentru că aşa se numesc azi urmaşii apostolilor, au constatat că cei ce fuseseră cu Isus s-au dus şi au considerat ca fiind de datoria lor să lase viitoarelor generaţii moştenirea ce o primiseră de

la ei, învăţătura apostolilor, scrierile sfinte, cu alte cuvinte Canonul Biblic.

Eu cred în succesiunea apostolică, numai că ea s-a propagat în timp pe două căi: prin punerea mâinilor şi prin învăţăturile apostolilor. Ea nu trebuie schimbată cu nimic. La ea nu trebuie aduse inovaţii şi înnoiri. Ea nu poate fi decât pururi aşa cum ne-a dat-o Mântuitorul. Ea nu poate fi modernizată. Cum poate un snob al progresului istoric să accepte constanţa şi imuabilitatea doctrinei creştine? Cum poate el considera că ea este tot la fel de „modernă" şi azi cum era acum aproape 2000 mii de ani? Cercetătorii moderni stau deasupra Bibliei făcându-i exegeza, în timp ce ar trebui ca Biblia să stea deasupra capetelor lor, făcându-le ea exegeza vieţii lor. Pericolul acestui snobism cronologic este deosebit de mare în gândirea creştină. Ea a produs nu numai ruperea de valorile trecutului, dar prin exacerbarea valorilor prezentului şi perpetua nădejde a celor viitoare, ne detaşăm vertiginos de linia curată a învăţăturii creştine.

2. Preamărirea inovaţiei în dauna tradiţiei

în goana după nou, s-a preamărit orice schimbare a lucrurilor existente şi a căzut în desuet orice încercare de-a păstra tradiţia, trecutul, istoria. Cu toate că fără trecut prezentul nu are nici un viitor, s-a căutat mai degrabă defăimarea trecutului, preamărindu-se noul prezentului şi închinarea în faţa viitorului. Tânăra generaţie a căpătat un statut special, tocmai pentru că ea este viitorul, promovându-se în acelaşi

timp desconsiderarea experienţelor înaintaşilor.
Trebuie să admitem că şi noi creştinii ne dăm în vânt ca să auzim ceva nou. La o predică ne aşteptăm să auzim ceea ce nu am mai auzit. Uneori simplul fapt că predicatorul spune ceva nou este suficient ca să-i primim mesajul. De cele mai multe ori nu ne întrebăm dacă el este biblic sau nu, faptul că nu am mai auzit aşa ceva ne face mult mai receptivi. **Multe**
din ereziile contemporane s-au promovat astfel. Din dorinţa de inovaţie asistăm la interpretări stranii ale Scripturii, la inovaţii în înţelegerea unor pasaje clasice şi cunoscute. Din acelaşi motiv se sondează semnificaţii ascunse în versetele profeţiilor Bibliei, se vânează cifre şi preziceri nedescoperite de nimeni până atunci. Biserica încearcă noi şi noi experimente, de la show-ul creştin la practici obscure, totul doar să fie nou şi nemaivăzut şi cunoscut. Apar cărţi dezbătând subiecte stranii cu miile şi sunt acceptate tocmai din pricina noutăţii lor.
Doresc să repet, nu cred că noul în sine ar fi rău. Inovaţia devine periculoasă când o încercăm la lucrurile care ar trebui să rămână aşa cum le-am primit de la Dumnezeu. Când aducem inovaţii Bibliei nu putem decât să ne rătăcim şi să-i ducem şi pe alţii în rătăcire. Ereziile cu care creştinismul a presărat istoria s-au născut din asemenea inovaţii care au fost acceptate din pricina noutăţii lor.

3. Demolarea edificiului Bibliei şi **al Bisericii**

Una din trăsăturile esenţiale ale modernismului este deconstrucţia Bibliei şi a Bisericii creştine. Procedeul este simplu. Când un anume verset biblic îmi stă în calea interpretării mele moderne, în calea inovaţiei mele, atunci găsesc o cale de a ocoli sau a demola versetul. Ba el „nu se găseşte în toate manuscrisele", ba este „neacceptat de anumiţi gânditori de seamă", ba el este suspect că ar fi „o adăugire ulterioară". Marcu 16, de exemplu, pentru că nu convine anumitor interpretări ale Bibliei s-a ajuns la concluzia că el ar fi o adăugire ulterioară. Isaia n-ar fi fost scrisă de acelaşi autor, iar epistola către Evrei, „nu ştim cine a scris-o". Printr-o simplă frază am privat o singură epistolă din Noul Testament de prestigiul marelui apostol. Un necunoscut, oricât de ilustru, nu mai are trecerea marelui apostol.
Demontată verset cu verset, carte cu carte, Scriptura nu mai reprezintă curând Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu.

Scriptura nu mai este inerentă, ci devine interpretativă la bunul plac al „teologului" modern, care alege ca şi copiii numai dulceaţa de pe pâine.
Diavolul nu este un creator, ci un distrugător a ceea ce a creat Dumnezeu. Tehnica sa de distrugere este jocul pe extreme. Dacă nu reuşeşte să convingă că întreaga Scriptură este o poveste, atunci încearcă să demonstreze că ea este bună doar cu excepţia unor pasaje.

4. Urmărirea adevărului fără **a proclama Adevărul**

Modernismul a fost epoca marilor cercetări ale adevărurilor ştiinţifice, în timp ce s-a promovat relativismul cunoaşterii lor. Poţi cerceta existenţa lui Dumnezeu, numai să nu afirmi că L-ai găsit. Poţi căuta rostul vieţii numai să nu spui că l-ai aflat. Este epoca la care nu se poate ajunge la nici o concluzie. Diseacă orice structură, analizează orice detalii numai să nu construieşti ceva solid de care să te ţii. Curentul a

pătruns în gândirea teologică a vremii. Asculţi predici şi citeşti articole şi cărţi în care se preamăreşte cercetarea în sine, fără a se oferi soluţii şi concluzii solide, definitive. Prezumţia se naşte din relativism. Nimic nu este sigur şi absolut, probabil doar afirmaţia că totul este relativ. Cum poate o astfel de „evanghelie" a relativismului să stabilească linia conduitei morale a lumii contemporane? Nu e de mirare că liberalismul a făcut ca unele din confesiunile istorice să ordineze sodomiţii, să promoveze avortul şi să abandoneze cele mai elementare norme ale moralităţii creştine.

5. **Demolarea imaginii eroilor şi eroinelor de dinaintea perioadei iluministe**

Cu toţii ştim ce inspiratoare sunt pentru tânăra generaţii-modelele umane a unor eroi din trecut. Patrioţi, sfinţi,
oameni ai jertfei, modele de virtute şi dragoste de semeni au inspirat generaţii de-a rândul.

Modernismul a desfăşurat o campanie de denigrare şi distrugere a acestor modele. Au apărut mii de biografii în care n-a fost cruţat nimeni. în fruntea listei s-au aflat bineînţeles eroii credinţei, oamenii lui Dumnezeu din trecut, instituţiile pe care le-au servit, Biserica în care au slujit. S-a evidenţiat corupţia, imoralitatea şi tot ceea ce putea să-i facă nedemni de admiraţia altora. Preoţi, călugări, reformatori, evanghelişti, misionari au fost zugrăviţi ca exponenţii unei instituţii corupte, creatoare a Inchiziţiei, opozantă a progresului, retrogradă şi intolerantă.

întâlnim atât de des oameni care atunci când le vorbeşti despre credinţă îţi aduc aminte de rugurile inchiziţiei, de procesul lui Galileo, de imoralitatea crasă a călugăriţelor, de intoleranţa Papei de la Roma, sau chiar de asprimea orelor de religie din şcoala pe care au frecventat-o. Ideea este relativ simplă. Dacă eroii trecutului au fost nişte fiinţe corupte, atunci nu se merită să le urmata exemplul şi cu atât mai mult credinţa lor. Dacă Luther a fost un preot care şi-a trădat jurământul, atunci nu se cade să-i urmăm ideile! N-a scăpat nimeni, nici măcar Domnul Isus Cristos.

încet, încet, am început să trăim într-o lume fără eroi, fără modele umane, fără idealuri de atins. Procesul a pătruns în Biserică, şi adesea auzim doar părţi negative despre marii eroi ai Bibliei sau ai credinţei noastre.

6. Preamărirea maselor şi forţelor în dauna individului.

O altă trăsătură a modernismului este accentul pus pe rolul maselor şi a forţei în realizarea istoriei.

Cu toţii am fost obiectele experimentului comunist, în care am fost educaţi că statul trebuie să primeze şi că individul trebuie să se sacrifice pentru binele lui. Am devenit astfel „generaţia de sacrificiu" care trebuia să ne jertfim spre binele

următoarei generaţii care, la rândul ei, devenea tot un sacrificiu. O asemenea generaţie a creat victime fără număr, mizerie şi sărăcie, distrugând demnitatea umană a milioane de fiinţe create după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Individul poate fi sacrificat pentru binele organizaţiei sau al statului, de către liderii care iubesc poporul dar nu pot iubi fiinţele care-1 compun. Poate fi mai ilustrativ alt exemplu decât cel al lui Marx, care iubea atât de mult clasa muncitoare încât şi-a neglijat şi torturat familia.

7. Preamărirea naturii umane mai degrabă decât supunerea şi reconstrucţia ei

Analizând natura şi originea răului din om, Socrate a tras concluzia că omul fiind prin natura sa bun, răul nu poate să vină decât din ignoranţă. Soluţia lui a fost, după cum era şi firesc, educaţia. Omul poate fi salvat de rău prin pro-cesul educaţional. In esenţă, Socrate spunea că omul se poate salva singur.
Pornind de la Socrate, J. J. Rouseau a formulat o altă cauză a răului din viaţa noastră. „Omul se naşte bun, numai că societatea îl corupe." De aceea soluţia sa era să fie schimbată societatea. O societate coruptă va produce oameni corupţi. O societate dreaptă, va da naştere la oameni drepţi. Nu e de mirare de ce comuniştii au pus atât de mare accent pe educaţie şi îndoctrinare. Ei credeau că vor produce „omul nou" în acest fel. Ţinta finală era eliminarea nevoii umane de salvator, omul putându-se salva singur prin educaţie sau prin revoluţionarea structurilor sociale. Din păcate modul acesta de gândire a pătruns în creştinism. Mulţi dintre educatorii creştini pornesc educaţia copiilor de la premiza lui Socrate. Apoi majoritatea dintre noi tratăm copiii ca nişte îngeri necorupţi de lume, încetând să mai credem în puterea păcatului strămoşesc.
Umanismul, preamărirea naturii umane, 1-a aşezat pe om în centru. Am obţinut astfel în creştinismul corupt de umanism o evanghelie homocentrică şi o biserică homocentrică. Omul a luat locul lui Cristos. Omul şi bunăstarea sa a devenit preocuparea primordială. De aici s-a născut „evanghelia prosperităţii" şi cea a „eternei securităţi". Cel mai adesea nu ne mai întrebăm ce zice Cristos de modul nostru de a predica sau de **a** structura Biserica, ci ne preocupă opiniile oamenilor. Construim bisericile cu un confort tot mai sporit, având pe om în centrul preocupării. Ne dimensionăm şi construim predicile să placă ascultătorilor. Cântăm pentru delectarea celor ce ne ascultă. Totul n-ar fi rău dacă în acest timp am fi preocupaţi în primul rând **de** opiniile lui Dumnezeu şi ale Cuvântului Său.
8. **Scepticismul radical în locul pozitivismului**
Modernismul a semănat îndoiala şi a făcut-o la modă. A te îndoi de tot ce auzi, mai ales dacă este bun sau pozitiv, a suspecta totul, a fi sceptic, este cel mai la modă lucru pentru orice intelectual. Scepticismul a fost încurajat ca metodă ştiinţifică. Trebuie să te îndoieşti de tot şi să cercetezi, să verifici, să cântăreşti. A fi lesne crezător este considerată ca fiind o mare slăbiciune.
Din acelaşi mod de gândire a emanat fraza: „Crede şi nu cerceta" ca fiind trăsătură de bază a creştinismului. Nimic mai fals. Credinţa creştină nu este lipsită de dovezi. Nu suntem nicăieri îndemnaţi să credem fără să cercetăm. Dimpotrivă. Fraza însă era menită să ne portretizeze pe noi creştinii nişte lesne crezători, cu totul opuşi oricărei raţiuni, care refuzăm cercetarea, preferând să ne ancorăm existenţa în dogme pe care le acceptăm fără să gândim. Când însă necredinţa devine o virtute, când îndoiala de orice fel este promovată la rang de mod de existenţă, atunci societatea umană devine un pustiu al incertitudinilor, o junglă a negaţiilor.

9. **Hipercriticism în locul încurajării oneste**
Urmărind epistolele apostolului Pavel descoperim că în fiecare din ele îşi exprimă dezamăgirea şi critică neajunsurile fraţilor sau ale bisericilor cărora le scrie. Epistolele sale nu **se]** reduc doar la acestea, ci întotdeauna urmează aprecierea lucrurilor bune şi încurajarea în a le continua. Modernismul a promovat critica ca mijloc de îndreptare a lucrurilor, să nu mai vorbim de „autocritică", un fel de demascare publică a

neajunsurilor personale. Modul acesta de a gândi a produs ochiul rău, care vede doar negativul din orice lucru.
Puţine lucruri sunt atât de distructive ca şi hipercriticis-mul. S-a constatat că o educaţie echilibrată a copiilor în familie, sau pentru menţinerea unui climat sănătos în oriei' instituţie, trebuie să existe cel puţin patru afirmaţii pozitivi', apreciative la fiecare critică. Când proporţia se schimbă se creează tensiune şi nemulţumire. Şi la acest capitol trebuie să recunoaştem pătrunderea modernismului în bisericile noastre. Suntem gata imediat să criticăm, să avem ochiul rău, să evidenţiem scăzămintele cuiva, fără să-i menţionăm părţile pozitive. încurajarea altora este o virtute creştină, şi ea se poate face doar prin aprecierea a ceea ce este bun şi pozitiv în noi.
Vorbind bisericilor din Asia, Isus Domnul le pune în evidenţă neajunsurile, dar nu uită să le spună chiar *dv* la început părţile pozitive. Am devenit moderni, în sensul că suntem gata de criticat orice şi pe oricine, fără să fim la fel de săritori când putem spune ceva încurajator despre ceva sau cineva.

analiza fenomenelor, mai profunzi în disecarea lor, şi să nu ne grăbim etichetând pe cineva sau ceva ca modern, numai pentru faptul că acţiunea sau lucrul acela este nou. Aşa cum spuneam la început, nu tot ce este nou este neapărat rău. Orice lucru trebuie readus la standardul Scripturii, analizat în lumina Ei şi în sfânta călăuzire a Duhului Sfânt. Când apostolul Pavel ne îndeamnă să nu ne potrivim „chipului veacului acestuia", ci prin înnoirea minţii să putem discerne bine voia lui Dumnezeu, el se referea la modul de gândire al societăţii într-un oarecare timp istoric. Chipul veacului de acum este chipul modernismului. Am văzut câteva din trăsăturile acestui chip. Bine ar fi dacă l-am cunoaşte şi să ne ferim de el.
Cu aceste câteva dintre trăsăturile modernismului în minte ar trebui să selectăm, să discernem tot ce auzim şi să alegem ce este bun, aruncând la lada de gunoi a istoriei o ideologie, deja abandonată chiar de apologeţii ei.
(Exodus nr. 47-48, iulie-octombrie 1993)
Am enumerat numai câteva dintre trăsăturile esenţiale ale modernismului. Ele au pătruns în gândirea creştină şi ne afectează direct viaţa individuală şi mai ales cea bisericească. Vorbind despre modernism, ar trebui să fim mai sensibili în

E GREU SĂ ÎNTEMBEZI O MORALA BAZATĂ PE DOCTRINA CREŞTINĂ?

Nu este scopul meu şi nici al acestui articol ca să ne luăm la harţă cu cineva. Probabil că uneori tonul articolelor sau subiectul ca atare poate sugera un fel de răfuială pe care am avut-o cu idei sau persoane care militează împotriva conceptelor noastre teologice. Nu este decât dorinţa noastră sinceră de a dialoga cu cei care nu cred la fel ca noi şi nu au ardoarea ca adevărul să triumfe şi datoria fiecărui creştin să abată de la rău pe semenul său.
Ziarele româneşti ne oferă foarte mult material controversat, foarte multe atacuri la adresa credinţei noastre pe care *ne* simţim obligaţi să ne-o apărăm şi în demnitate să „dăm socoteală" de ea în faţa oamenilor.
Prilejul acestui articol ni 1-a oferit, nimeni altul, decât fostul preşedinte al Televiziunii

Române, domnul Paul Everac.
De la început doresc să precizez că nu vom pune la îndoială sau la judecăţi de valoare opera sa şi nici competenţa sa de fost director al acestei instituţii. Apoi, în al doilea rând, fiindcă nu-1 cunoaştem ca om, nu dorim să emitem nici o judecată sau evaluare a caracterului său, a moralităţii sale. Articolul se vrea o discuţie, în limitele competenţei noastre bineînţeles, a ideilor publicate nu de mult de cunoscutul dramaturg. Este vorba de un articol al domniei sale apărut în „Românul" (27 iulie - 2 august 1992) şi care a fost reluat în episoade de către ziarul *România Liberă.* în numărul 879 din 23 februarie 1993, în episodul intitulat „E greu să întemeiezi o morală bazată pe doctrina creştină", fostul preşedinte al

Televiziunii îşi exprimă dezimvolt îndoiala că o nouă morală ar putea străbate din rădăcinile creştinismului de la noi. Dar să dăm câteva din citatele reluate de ziarul *România Liberă.*
„Eu unul, deşi ortodox creştin, nu cred că aş mai putea cere şi cu atât mai puţin impune unui popor să fie stăpânit de fervoarea învierii lui Cristos, piatra unghiulară a creştinismului. Doctrina sa, poezia sa, sunt alimente ale unei dispoziţii mistice. Dar postularea unei minuni greu de dovedit în faţa tineretului nu mai are efectul tradiţional care să sprijine educaţia contemporană. Cu atât mai mult cu cât creştinismul (cum nici alte religii) n-a fost la adăpost de intoleranţele cele mai sângeroase, de imoralităţile cele mai strigătoare la cer, şi nu apără astăzi în numele moralei sale pe creştin de tentaţia împilării, cupidităţii, rapacităţii, violenţei, huliganismului, omorului. E greu să întemeiezi o morală pe o doctrină atât de călcată în picioare de propriii ei credincioşi. Nici sectanţii reformatori nu sunt toţi pilde de virtute, nu agită corpuri de doctrină greu de pus la îndoială; însăşi sciziunea lor pe câteva dogme sau nuanţe de dogme, ca şi aportul material ce stă la baza răspândirii lor, le şubrezeşte platforma idealistă creştină.
Deci, nu în această direcţie s-ar cere bazat un nou umanism.
Totuşi, dispoziţia mistică, dispoziţia spre auster şi sinergia legată de ea nu pot lipsi din alcătuirea societăţii. Oamenii, popoarele doresc să creadă, chiar să adore, şi în lipsa unor repere transceden-tale sau chiar paralel cu ele, îşi leagă această nevoie de personalităţi imanente pe care ajung o vreme să le zeifice, chiar dacă ulterior suportă în mod dramatic prăbuşirea lor. Această constantă umană a credinţei e în căutarea unui reper ideal care să dinamizeze şi focalizeze viaţa. Creştinismul a devenit foarte puţin operaţional în sens eristic, virulenţa lui (la nord - irlandezii de azi, de pildă) îl aşează pe cu totul alt plan. Un centru mistic însă e tot mai marcat de apariţii misterioase, de fenomene oculte, de taumaturgi, ghicitori, vraci, bioenergeticieni şi oameni cu puteri anormale, din care unii se pretind inspiraţi sau comandaţi dintr-un loc greu de identificat, prin mijloace greu de precizat.

E GREU SĂ ÎNTEMEIEZI O MORALĂ BAZATĂ PE DOCTRINA CREŞTINĂ?
Deşi ştiinţa merge către formalizarea, materializarea şi eventual cuantificarea tuturor acestor fenomene, pentru a le aduce în aria raţiunii, un fior iraţional persistă totuşi, dacă nu chiar se amplifică. El ar putea fundamenta o nouă etapă religioasă, mai universalistă."
Citatul de mai sus provine dintr-un lung articol apărut sub egida unui pseudoprogram politic, intitulat „Dacă aş fi preşedintele României". Este de remarcat că încă de la început domnul Everac, cu toate că se declară creştin ortodox, nu mai crede în creştinism. Pentru domnia sa, creştinismul este mort, compromis până peste măsură de intoleranţă, de crime şi imoralităţi comise de-a lungul istoriei în umbra crucii. Nu putem nega adevărul acestei afirmaţii; se ştie din istorie cât de multă suferinţă a

provocat religia zisă creştină. Cine poate uita faptele Inchiziţiei, de pildă? Cu toate că aşa este, nu se poate nega faptul că numărul acestor suferinţe, crime, abuzuri, cupidităţi, violenţe etc, enumerate de domnul Everac, nu poate fi în nici un fel comparat cu suferinţele şi crimele la care a fost supusă societatea umană de către regimurile despotice, de către regimuri cum a fost cel comunist de exemplu.
Apoi, domnul fost preşedinte al Televiziunii Române nu face nici o distincţie între creştinismul biblic, autentic, al primilor creştini care mergeau să fie daţi fiarelor din arenele romane cântând, între creştinul persecutat de-a lungul secolelor şi acel „creştinism" persecutor.
Nu toţi cei ce spun „Doamne, Doamne" sunt copiii lui Dumnezeu. De ce oare din toată istoria creştinismului, de aproape două mii de ani, domnia sa alege doar falsul, doar abjectul şi fariseismul, doar ceea ce nu L-a reprezentat pe Cristos niciodată? Nu ştie el că adevăraţii creştini sunt urmaşii nu numai după nume ai lui Cristos, ci cei care I-au semănat, trăind şi iubind ca El. Ei sunt discipolii Celui ce S-a dat pe Sine la moarte pentru a dărui lumii viaţă. El n-a venit să piardă suflete şi cu atât mai mult să le schingiuiască aici în această lume, ci a venit să ne înveţe renunţarea la noi înşine.
208

Ne-a învăţat ca în faţa violenţei barbare să întoarcem obrazul celălalt. Nu numai să ne lăsăm haina în mâna celui ce ne jefuieşte, dar să-i dăm şi cămaşa. El ne-a învăţat nu numai să ne rugăm pentru duşmanii noştri, dar să-i şi iubim. O astfel de credinţă n-a produs niciodată „împilare, cupiditate, rapacitate, violenţă, huliganism şi omor".
Falsul creştinism, da, le-a produs. De ce oare domnul Everac nu face această deosebire? Probabil pentru că tot ce a cunoscut domnia sa despre creştinism nu este decât aceasta.
Frazele acuzatoare la adresa credinţei creştine parcă le-am mai auzit sau citit undeva. Ateismul comunist le folosea din plin împotriva credinţei noastre. Fiecare am fost confruntaţi cu ele.
Ceea ce este deosebit de dureros este constatarea că domnia sa nu numai că nu crede în învierea lui Cristos ca fiind piatra de temelie a credinţei creştine, dar nu mai vede cum acest fapt „greu de dovedit" mai poate inspira tânăra generaţie, învierea lui Cristos nu mai este pentru preşedintele Televiziunii decât un mit care ar trebui învăţat în şcoli de către tânărul român, pentru a fi la curent cu legendele, pentru a fi acumulat în bagajul lor informaţional, şi nu în conştiinţa lor. Aici trebuie să ne întrebăm, dacă învierea este piatra unghiulară a credinţei creştine, cum îşi permite domnul Everac să afirme despre sine că este creştin, negând tocmai temelia vieţii şi gândirii creştine? Probabil că domnia sa face parte din acel soi special de „creştini" care nu mai cred în Cristos şi învierea Sa. Astfel de „creştini" practică un creştinism fără Cristos.
în următoarele paragrafe se îndoieşte de propria sa religie (cea ortodoxă) că ar mai putea fi capabilă să inspire şi să dea o temelie morală ţării. îşi argumentează afirmaţiile pomenind corupţia clerului, fraze nepublicate, evitate din politeţe de către ziarul *România Liberă,* pe care le omitem şi noi din aceleaşi motive.
209
LUPTA CU SOMNUL
Nu numai Biserica Ortodoxă sau cea Catolică nu mai pot oferi surse de inspiraţie românului, dar nici noi, „sectanţii reformatori". în primul rând pentru că „nu sunt toţi pilde de virtute". Potrivit obiceiului, domnul Everac alege din nou partea negativă.

Dintre „toţi" el îi preferă pe toţi cei ce nu sunt demni de a fi pilde de virtute? Ce se petrece cu ceilalţi, cu cei ce sunt pilde de virtute? De ce nu putem învăţa de la ei? De ce nu putem reconsidera totul prin prizma unor astfel de exemple? Pentru simplul motiv că ei şi pildele lor ne-ar contrazice tezele. Aşa este domnule Everac?
Un anume birou, special înfiinţat de către comunişti, a studiat fenomenul religios al României, nu pentru altceva, ci pentru a putea acţiona împotriva răspândirii creştinismului. A fost un studiu sociologic foarte amănunţit, condus de oameni competenţi şi bine informaţi. S-au întocmit statistici pentru fiecare mişcare din ţară, studiindu-se printre altele deligvenţa şi criminalitatea, pe limite de vârstă şi religii. S-a constatat că „sectanţii" aveau rubricile albe la crime, hoţie, viol, tâlhărie etc. Din păcate cifrele acestea nu s-au publicat niciodată. Un asemenea studiu sociologic, condus în condiţiile libertăţii presei şi a celei de informare, ar scoate la lumină că „sectanţii", chiar dacă nu toţi, sunt totuşi pilde demne de urmat în multe din aspectele vieţii sociale şi morale.
Aici aş dori să afirm, probabil prea curajos, că dacă toţi creştinii din lume ar oferi doar exemple negative ale creştinismului, ele n-ar trebui săştirbească cu nimic din adevărul imuabil al lui Dumnezeu întrupat în istorie prin Isus Cristos, Fiul Său. Credinţa creştină îşi are obiectul şi sursa inspiraţiei în Isus Cristos, singurul care ne poate da mântuirea. In calitate de creştini putem oferi o imagine lumii mai strălucitoare sau mai palidă a acestui adevăr. Este adevărat că oamenii din jurul nostru îl vor cunoaşte pe Cristos din aceste „epistole vii" care suntem noi, dar cu siguranţă că aceste oglinzi întunecoase nu vor putea reprezenta niciodată

E GREU SĂ ÎNTEMEIEZI O MORALĂ BAZATĂ PE DOCTRINA CREŞTINĂ?

strălucirea desăvârşitei frumuseţi a lui Cristos. Cu alte cuvinte, întotdeauna se poate găsi ceva în vieţile noastre care să nu fie la înălţimea standardelor divine, în acelaşi timp însă, suntem „desăvârşiţi prin credinţă". în teologie se face diferenţa dintre „deja" şi „nu încă".
De ce oare, în căutarea soluţiei moralei neamului nostru nu privim la exemplele istoriei? Am putea găsi eroi şi martiri ai credinţei care prin exemplul lor ar putea oferi modelele umane de la care să ne inspirăm. De ce n-am urma exemplul unui om, contemporan nouă, ca Traian Dorz, care L-a cunoscut astfel pe Cristos, şi în urma unei vizite în casa mea copiii m-au întrebat: „Tăticule, când mai vine Domnul Isus la noi?"
Un alt cap de acuzare al „sectanţilor" este că ei n-ar fi omogeni, „însăşi sciziunea lor pe câteva dogme sau nuanţe de dogme" ar fi dovada incriminatorie că ei nu mai au un mesaj pentru ridicarea morală a ţării. Aşa să fie oare? Nu ne miră gândirea totalitaristă a domnului Everac. Ea este într-un fel produsul unui regim care a programat gândirea unui singur cap, care ne-a forţat în şabloanele uniformităţii, până acolo că ne-a despersonalizat. Se vede că el n-a citit niciodată că Biserica lui Cristos este un trup, şi asemenea unui trup este formată „din mai multe mădulare", aşa cum spunea apostolul Pavel. Aces'aorganism îşi află întregul prin colaborarea armonioasă a mădularelor sale atât de diferite unele de altele. împărăţia lui Dumnezeu, domnule Everac, nu este decât unitatea în diversitate a unor organisme înrudite, dar deosebite între ele în acelaşi timp. Cerând creştinilor din lume să fie identici în crez, şi mai ales în manifestarea lui, în formularea sau practicarea lui, Dumnezeu ar fi cerut să realizăm o excepţie de la legile Universului creat de El. Unitatea acestei lumi este creată tocmai în diversitatea ei, de aceea Dumnezeu n-a creat doi fulgi de zăpadă la fel şi nici doi oameni identici.

religie a tuturor, pentru o uniformitate de manifestări, nu este decât o luptă împotriva modelului divin, împotriva intenţiilor lui Dumnezeu. De aceea, domnule Everac, diversitatea şi „schiziunea", cum o numiţi dumneavostră, „slăbiciunea" aceasta a noastră, nu este decât tăria noastră atunci când reuşim ca în pofida ei să acţionăm împreună uniţi în dragostea lui Dumnezeu.

Un alt lucru pe care domnul director al Televiziunii îl consideră că ne şubrezeşte „platforma idealistă creştină" este „aportul material ce stă la baza răspândirii". Cu alte cuvinte, efortul material, bănesc pe care credincioşii îl depun pentru răspândirea Evangheliei în lume ar fi cel care ne şubrezeşte credibilitatea în societatea românească.

Nu pot să încetez să mă mir de o asemenea afirmaţie. Deci, dacă am face mai puţine eforturi, am cheltui mai puţini bani pentru lucrarea misionară, dacă am trimite mai puţini misionari, dacă am face mai puţină evanghelizare, dacă am cheltui mai puţin pentru ajutorarea celor săraci, pentru construirea de şcoli, spitale, orfelinate, am avea o mai bună şi solidă „platformă idealistă creştină". Foarte ciudat mod de a gândi. Dimpotrivă, eu cred că acea credinţă, acea biserică care cheltuie pentru binele altora - bine, aici, în această viaţă şi binele etern - este biserica ce dovedeşte că ceea ce crede ea nu este numai o doctrină, ci este viaţă autentică. Banul şi timpul pe care îl cheltuim dovedesc priorităţile vieţii noastre. Efortul material al unei credinţe dovedeşte seriozitatea cu care adepţii ei cred în perceptele ei. Nu văd de ce acest aport financiar ar distruge această „platformă", numai dacă ideea noastră de creştinism ar fi doar localizată în sfera ideilor, a misticului, a experienţelor transcedentale. Este adevărat că creştinismul vizează finalitatea noastră ca fiind moştenirea vieţii veşnice cu Cristos, dar această transmutare care va veni o dată cu reîntoarcerea Mântuitorului îşi găseşte expresia în viaţa aceasta de aici şi acum, viaţa pe care o trăim în perspectiva celei eterne, de aceea creştinul este mereu gata s-o sacrifice pe aceasta de dragul celei viitoare. Aportul material al creştinului la răspândirea Evangheliei este atunci dovada ataşamentului său faţă de viaţa eternă de care este sigur şi în care trăieşte deja.

In ultimele paragrafe ale citatului de mai sus, Paul Everac recunoaşte că religia nu poate lipsi din alcătuirea societăţii. Este adevărat că domnia sa nu vede cum creştinismul mai poate oferi un reper pentru a dinamiza şi focaliza viaţa socială. „Creştinismul - spune el - a devenit foarte puţin operaţional în sens eristic...". Pentru domnia sa, creştinismul nu este altceva decât o ideologie lipsită acum de prospeţime care nu mai poate inspira, ea devenind foarte puţin „operaţională". Afirmaţia nu ne mai miră după ce a devenit clar că domnul preşedinte nu mai crede într-un Cristos înviat. Creştinismul, domnule Everac, nu este altceva decât Cristos în noi creştinii, el nu este o doctrină, ci o fiinţă vie, cea mai minunată şi puternică fiinţă din întregul Univers. „Cristos în voi, nădejdea slavei", cum se exprima apostolul. El nu poate deveni „mai puţin operaţional". El este omnipotenţial. In El există întregul potenţial de creaţie al întregului Cosmos. Creştinismul nu este o dogmă obosită, ci fiinţa care a spus: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ..." (Matei 28:18).

Citatul de mai sus se încheie cu o propunere care ne miră mai mult decât orice^ Respingând creştinismul, pe care-1 vede obosit şi consumat, dacă nu mort de-a binelea, domnul Everac ne propune o nouă religie dominată de „apariţii misterioase, de fenomene oculte, de traumaturgi, ghicitori, vraci, bioenergeticieni şi oameni cu puteri anormale", pentru că, în ciuda ştiinţei care înaintează spre „cuantificarea tuturor acestor fenomene pentru a le duce în aria raţiunii" rămâne totuşi în existenţa noastră un fior iraţional care se pare că se amplifică pe măsură ce elucidăm unele din aceste lucruri. Ei bine, tocmai acest fior iraţional „ar putea fundamenta o nouă

etapă religioasă, mai universalistă", spune în încheierea citatului său, domnul Everac. în primul rând devine deosebit de clară înclinaţia spre mistic, spre ocult, a unui om care-1 respinge pe Cristos, care-I neagă învierea. Propunerea sa nu este altceva decât noua doctrină New Age care se pare că se răspândeşte cu destul de mare repeziciune în rândul intelectualilor.

Spunea cineva că intelectualii, mai ales genul acesta superficial care predomină în societatea de azi, este categoria socială cea mai aptă pentru a crede utopiile de care omul needucat se fereşte mai mult din bun simţ decât din convingere raţională. Aşa se pare că gogoaşa economiei planificate de exemplu, a colectivizării agriculturii, ca să enumerăm numai câteva, au fost înghiţite pe nemestecate de pătura intelectualilor. De aceea raţiunea cea mai uşor de trişat este cea independentă de Creatorul ei. Aşa se explică de ce New Age, sincretismul religios al tuturor religiilor lumii, prinde mai ales în sânul masei intelectualilor.

Se constată că această nouă religie care vizează tocmai universalitatea este împărtăşită şi de autorul citatului de mai sus. El ne propune o religie care să valorifice spaimele iraţionale degajate de fenomenele oculte, de vraci, vrăjitorii, de ghicitorii în cărţi şi vizionarii globurilor de cristal, ale oamenilor cu puteri miraculoase, a inspiraţiilor şi a făcătorilor de minuni. Sfârşitul acestor veacuri va fi dominat tocmai de aceste fenomene. Vor apărea pe arena internaţională personaje mai ciudate decât cele descrise de domnia ta, domnule Everac. Biblia ne spune că se vor da drept Cristos şi că unul, mai ales, va coborî foc din cer. Mulţi vor crede în el tocmai pentru minunile pe care le va săvârşi. Filonul misticii sale va convinge uşor lumea să-i accepte pecetea urii anticriste. In ostile sale se vor înrola mulţi dintre cei ce vor adopta religia propusă de domnia voastră, domnule Everac. îi cunoaşteţi numele.

Este Anticristul.

(Exodus nr. 45, martie-aprilie 1993)

„NOUL IERUSALIM"

DE LA PUCIOASA

Cu toate că la vremea respectivă, lucrurile despre care voi scrie acum m-au intrigat peste măsură, eram decis să le las totuşi în acea cutie a lucrurilor ignorate pe care orice minte de om o deţine. Rândurile la care mă voi referi mi-au fost trimise de unul din cititorii noştri care, în prea multa sa râvnă pentru religie şi mai ales pentru românism, mă ruga să le public în revista noastră. Probabil că fusese inspirat de faptul că publicasem în câteva numere consecutive pagini din scrierile lui Sadhu Sundar Singh. Dar iată despre ce este vorba.

Revista *ARHETIP,* care apare sub oblăduirea Ligii Tineretului Creştin Ortodox, a publicat sub titlul *DEZVĂLUIRI* un articol al cărui autor nu-1 ştim, cu toate că pretenţia emisă de către această publicaţie este că rândurile ar parveni tocmai de la Sadhu Sundar Singh. Postmortem.

Am fi, pentru început, foarte curioşi să ştim cui i-a revelat el rândurile de faţă. Dar cum să pătrunzi un asemenea mister? Iată ce ne spune mortul:

„Să nu vă surprindă ac&t mod de adresare, fiindcă nu sunt mort, ci viu din mila lui Dumnezeu şi viu întru veşnicie şi posibilitatea de a vorbi oamenilor, care se află în viaţa trupească, îmi este binecuvântată prin mijlocirea Duhului Sfânt."

După această introducere, pentru a spulbera orice suspiciune cu privire la sursa comunicării, sfântul indian, continuă:

„Nimeni nu poate să comunice oamenilor vii, decât prin cenzura Duhului Sfânt, iar tot ce se strecoară prin înţelepciunea

214

215

LUPTA CU SOMNUL

„NOUL IERUSALIM" DE LA PUCIOASA

satanică se va face prin ştiinţele oculte. Pentru aceasta e bine a fi precauţi cum vi se vorbeşte, a cui este vorbirea, cine vrea să vorbească.

Eu vă vorbesc şi am primit binecuvântarea în Numele Tatălui şi a Duhului Sfânt."

De ce oare nu a primit „binecuvântarea" şi în Numele Fiului? Nimeni nu ştie.

Continuând, vorbitorul ne surprinde, mai ales pe noi românii, cu însărcinările sale de dincolo de moarte:

„Eu ocrotesc Ţara Românească, din momentul în care am fost suit în Cer şi am constatat, prin mijlocirea Sfântului Duh, marea misiune apostolică de redresare spirituală ce se va înfăţişa întregului neam omenesc de pe globul pământesc."

Pentru a nu ne descuraja pe noi, românii, mesagerul îşi consolidează solia:

„Locul de cinste în ocrotirea acestei ţări este al Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu, Maica Domnului, apoi puterile cereşti şi toţi sfinţii."

După ce prevesteşte că toate neamurile pământului îşi vor deschide ochii, (în sfârşit!...), să vadă „realitatea orânduită de bunul Dumnezeu" care a ales neamul nostru pentru o aşa de importantă misiune istorică, ocrotitorul neamului nostru, pentru a ne convinge şi mai mult, continuă:

„Dacă aş fi român de origine, aş putea fi bănuit de părtinire naţională, sau dacă aş fi european din ginta latină aş fi judecat omeneşte; însă sunt indian...", regretă marele apostol, pe care-1 putem bănui de orice în afară de a fi român.

„Revelaţia" continuă cu descrierea marilor evenimente care vor cuprinde planeta. Scoarţa pământului va lua foc, clima se va schimba, uragane şi taifunuri („terestre şi maritime") vor bântui lumea, realizările umanităţii se vor ruina; boli, „care se prepară de atâta vreme în eprubete" vor contamina locuitorii pământului; „un sfert de omenire va dispărea fulgerător", iar din cei rămaşi vor mai muri o treime, restul pocăindu-se. „Popoarele Asiei se vor încreştina fulgerător, precum şi toate triburile sălbatice", Anglia îşi va pierde puterea, Franţa va fi „asimilată popoarelor din jur" şi treptat va apare *„Federaţia Statelor Unite Pământene cu un singur preşedinte, o singură monedă, o singură unitate de conducere şi o singură armată de conducere internă, aeropurtată, instrument ce va ţine ordinea pe faţa pământului". Apoi „Rusia devine cea mai credincioasă ţară".*

Pe plan religios, sfântul indian ne spune că: *„Bisericile creştine purtătoare de «Har*

Sfânt» se vor uni într-o singură biserică drept credincioasă (ortodoxă, deci...) apostolică şi misionară, care va pregăti lumea întreagă pentru Judecata de Apoi."
Ne miră faptul că Sadhu de când este în cer şi-a schimbat credinţa. Cât timp era printre noi nu prea le avea cu ortodoxia şi catolicismul, să nu mai vorbim că tot timpul a crezut că Harul Sfânt nu este la oameni, ci la Dumnezeu. Apoi, ne mai miră că vorbeşte atât de dur împotriva „sectelor" din care făcea parte şi el cât timp trăia pe pământ:
„Toate sectele de pe faţa pământului rămân în afară de Biserica Adevărată şi Sfântă. Ele sunt satelite anticriste. Lupta cea crâncenă va fi condusă de adventişti, care vor recurge la toate mijloacele ca să acapareze globul pământesc cu forţa."
Bineînţeles că nici America nu va scăpa pedepselor, mai ales pentru că este evanghelică: *„America va primi la vremea cuvenită partea ei de pedeapsă..."*
După prezentarea acestui tablou apocaliptic, în care toate neamurile pământului vor avea cumplit de suferit, aflăm cu nespusă bucurie că: *
„Pace excepţie de la osânda focului şi măcelului ce se desfăşoară pe faţa pământului România şi Locurile Sfinte din Palestina. Netrecută prin sabie va rămâne şi cetatea Vaticanului, dar fără puterea de predominare bolnăvicioasă dorită până acum. România în schimb îşi schimbă numele. Se va numi «Noul Canaan», iar Bucureştiul se va schimba într-un hotel internaţional.

„NOUL IERUSALIM" DE LA PUCIOASA
Noua cetate inelară de 7 km în diametru denumită «Noul Ierusalim Pământesc»."
La ultima propoziţie să-i fie iertată gramatica sfântului indian. El nu este de fapt român, şi cred că regretă profund.
îmi dau seama că orice comentariu de-al meu n-ar reuşi să spună mai mult decât spune textul, de aceea în cele din urmă voi da cuvântul lui Sadhu:
„România va trece în scurtă vreme prin mari frământări lăuntrice şi externe - internaţionale - şi prin mila providenţei iese din conjunctura conflictului războinic, declarându-se ţară sfântă din poruncă dumnezeiască. Toţi duşmanii Ţării Româneşti vor îngenunchea la hotarele acestei ţări şi vor cere îndurarea lui Dumnezeu, căci semn ceresc va fi, fiindcă focul o va înconjura şi va rămâne ca o insulă verde în mijlocul focului pustiitor, produs de toată iscusinţa omului..."
în schimb, întreaga lume va trece prin suferinţe interminabile.
„România va rămâne o grădină a binecuvântării divine, nu un cuib de tâlhari şi o arenă de destrăbălări. Va duce viaţa ideală, trăire în post şi rugăciune pe acest pământ, căci se vor bucura cu toţii de mila lui Dumnezeu pentru poporul român.
Vruta Bunul Dumnezeu să aleagă din toate popoarele poporul cel mai umilit, crunt încercat de vitejia celor puternici, exploatat, ameninţat, invadat, terorizat, vândut şi cumpărat fiind la fiecare război piaţă de tocmeală între cei ce se războiau.
Amalgamul înfăţişării poporului în care fiecare neam s-a asimilat acestui popor primitor înfăţişează o nuanţă plăcută ca să fie pildă de contopire universală, într-un singur popor, cu o dreaptă şi sfântă credinţă, fiind cel mai indicat popor din lume pentru a oferi ospitalitatea

materială şi spirituală tuturor popoarelor de pe faţa pământului."
Din cauza spaţiului va trebui să ne limităm cu citatele aberantei profeţii, nu înainte de a mai da unul, foarte semnificativ:
„Scaunul Judecăţii de Apoi va fi văzut de tot neamul omenesc şi va străluci deasupra României, în noua cetate sfântă şi simbolic denumită «Noul Ierusalim», care va fi opera întregului neam omenesc, după planul dumnezeiesc, va fi cea mai monumentală Biserică a Noului Ierusalim Pământesc - Biserica Neadormiţilor... şi care va fi compusă din 101 biserici inelar şi armonic orânduite...
Această gigantică operă va fi capodopera tuturor stilurilor de pe faţa pământului... Slujitorii sfintelor altare de la Noul Ierusalim sunt în trup îngeresc, fiind toţi cei 144 de mii de neprihăniţi şi neîntinaţi... Lăudătorii neadormiţi în trup îngeresc 400, slujitorii de altar în trup îngeresc 101, după numărul copiilor luiAdam (?), Clopote 101. Este unicul loc de pe pământ unde sfinţii îngeri în orice clipă vor fi văzuţi, cântând ca oamenii pe pământ."
Profeţia indianului se termină fericindu-i pe toţi cei care *„vor pipăi pământul României".*
Sunt, desigur, conştient că aceste rânduri, pe lângă uimire v-au produs jena de care orice om cinstit şi echilibrat are parte, faţă în faţă cu fanatismul, ignoranţa şi stupizenia. De ce le-am reprodus aici? Absolut nu pentru a stigmatiza fanatismul ortodox şi nici pentru a descuraja credulitatea unora dintre români, care gâdilaţi de atâta românism ar fi înclinaţi să înghită gunoiul acesta. Este ceva mult mai grav. Aberanta „profeţie" avea un cu totul alt substrat, de care am devenit conştient numai recent, când am intrat în posesia ziarului *Cuvântul* Nr. 45 din 10-16 noiembrie 1992. într-un amplu articol sub semnătura lui Filip Florian, „Cuvântul" a publicat articolul de două pagini intitulat: „Dumnezeu a hotărât ca Noul Ierusalim să fie la Goldeni", având ca subtitlu: „Oamenii din Pucioasa cred în profeţia vizionarului Sundar Singh care, cu decenii în urmă, a descoperit că România va fi viitorul centru spiritual al lumii."
La marginea oraşului Pucioasa s-a construit o biserică ciudată sub oblăduirea lui Irineu Pop-Bistriţeanul, arhiepiscopul de Cluj, care se numeşte „Noul Ierusalim". Biserica ortodoxă

refuză să recunoască acest lăcaş, după ce evenimentele din jurul lui i-au adus multă ruşine. Iată cum descrie în preambulul articolului său, Filip Florian, cele petrecute la Pucioasa.
„în ultima vreme, o serie de curente religioase subterane, din marginea ortodoxiei, au ieşit la suprafaţă cu vigoare greu de închipuit. Legate cel mai adesea de minuni, viziuni sau prorocii, grupări care părăsesc linia dogmatică a Bisericii Ortodoxe Române sunt tot mai puternice şi tot mai numeroase..."
Evenimentele se pare că îşi au rădăcina în experienţele mistice ale unei femei pe nume Virginica, o ţărancă din satul Maluri, Dâmboviţa, care pretindea prin 1955 că de atunci încoace (vreo 25 de ani) ea primea revelaţii de la Dumnezeu atunci când era într-o stare de somn. După un post de 40 de zile ea a pretins că nici nu mai are nevoie de hrană, deoarece îngerii din cer o hrăneau, aducându-i mâncare şi apă sfinţită. Refuza împărtăşania preotului spunând că însuşi apostolii Petru şi Pavel au venit special la ea pentru a se spovedi.
Cu toate că era cumplit analfabetă, în stare de somn, Virginica vorbea clar şi răspicat

oamenilor care se adunau tot mai mulţi să-i asculte profeţiile. Mesajele Virginicăi spuneau că Dumnezeu a ales România şi regele Mihai este alesul Lui. Din pricina acestor profeţii mai mulţi oameni din jurul pro-fetesei au intrat la puşcărie în anul 1960.

Femeia avea o influenţă deosebit de puternică asupra bărbaţilor care o slujeau cu credinţă şi.multe sacrificii. Din banii lor i-au ridicat o casă mare în satul Maluri. Fascinaţia pe care o exercita Virginica asupra oamenilor era extraordinară. Profeţiile ei erau ascultate orbeşte, de la felul cumpărăturilor ce trebuiau să le facă, până la căsătoria copiilor. Divinizarea acestei femei a atins culmea, oamenii crezând că era pururea fecioară, şi chiar azi, la circa 10 ani de la moartea ei, cer canonizarea ei ca sfântă.

Călătorind prin ţară cu o căruţă, însoţită de adepţii ei, Virginica 1-a întâlnit pe preotul Irineu la Mănăstirea Sinaia.

„NOUL IERUSALIM" DE IA PUCIOASA

Tânărul preot a ascultat profeţiile femeii care-i spuneau că el va trebui să umble prin ţări străine, iar la reîntoarcere va fi uns înalt prelat ortodox, ceea ce s-a zămislit mai târziu, când Irineu Pop-Bistriţeanul a călătorit în America, la Ierusalim, după care a fost ales arhiepiscop de Cluj.

La sfinţirea pietrei de temelie a Bisericii Noul Ierusalim, înaltul arhiepiscop a pus un „cuvânt de mărturie", „la anul 7499 de la zidirea lumii, iar de la naşterea după trup al lui Dumnezeu-Cuvântul, anul 1991, ziua a 22-a a lunii iulie, amin".

Banii necesari pentru ridicarea ciudatei biserici, construcţie de 12 m lungime, 12 m lăţime şi 12 m înălţime, au fost, cum spun adepţii, adunaţi prin călăuzire miraculoasă. Lucrările au fost încredinţate sculptorului Marian Zidarul, care spunea: *„noi n-am simţit nici o povară, pentru că fiecare poartă o deschidea Dumnezeu şi noi nu făceam decât să mergem şi să culegem roadele."*

Sculptorul, după numeroase călătorii prin lume, a început în 1987 să sculpteze o poartă grandioasă din stejar de 5,8 metri înălţime şi lăţime. Iniţial poarta a fost sculptată pentru biserica din Gherari, Hunedoara. La lucrul acestei porţi ei invocă o călăuzire specială din partea lui Dumnezeu, sugerând mai degrabă că a lucrat mecanic, inconştient de ceea ce va ieşi la final. Poarta avea coroana regală pe fronton însoţită de versuri din imnul regal. Ceea ce şochiază însă, cel mai mult la această poartă sunt cei doi heruvimi cu aripile întinse. De mutarea porţii la Pucioasa s-a ocupat personal Gheorghe Zamfir, faimosul cântăreţ de nai, care a plătit-o parohiei din Gherari cu suma de 3 milioane de lei.

Clădirea Bisericii are 12 porţi, câte trei pe fiecare parte, pe uşi fiind sculptat câte un apostol. Acoperişul este realizat din 33 de cupole care converg spte crucea din vârf. Prin „cuvântul de mărturie" arhiepiscopul Irineu spunea: *„Prin această începătură nouă se împlinesc toate prorociile din cartea adevărului*

cum că România va fi regină aleasă şi binecuvântată pentru popoare, va fi nou Canaan, nou Eden şi nou Ierusalim, după Scriptura de la Ioan citire în cartea Apocalipsei." „Mesajul" domnului fiind ca ea să fie terminată în trei luni şi aşa a fost, după cum afirmă „Cuvântul".

Biserica este acum în îngrijirea arhiepiscopului şi a unei noi profetese, pe nume Mihaela, care se prezintă ca întrupare a Sfintei Fecioare, şi de către suporterii lor. Cu toate că Biserica Ortodoxă a întors spatele noii biserici, refuzând recunoaşterea ei, iar arhiepiscopul clujean este la un pas de caterisire, nu trebuie să uităm că aceeaşi biserică a cochetat cu „profeţiile" aberante puse pe seama lui Sadhu Sundar Singh, pe care l-am prezentat în prima parte a articolului nostru. Atunci când fanatismul religios de factură „New Age" a ieşit clar la suprafaţă, aceeaşi biserică se dezice de el public.
Aici aş dori să menţionez că România este teatrul unei lupte pentru cucerirea golului creat de cei 45 de ani de ateism în sufletul românului. Cu toate că Biserica Ortodoxă continuă să susţină că România este o ţară creştină care nu are nevoie de Evanghelie, că orice evanghelizare a românilor este o ofensă la tradiţia noastră creştină de aproape două mii de ani, realitatea este că avem de-a face cu un popor fără Dumnezeu, în plină criză morală. Românul, aşa cum îl caracterizează Sorin Dumitrescu, nu este altceva decât un ateu ortodox, o fiinţă care a reţinut din religie doar forma goală sacerdotală, din care lipseşte tocmai esenţa religiei creştine, Dumnezeu şi Mântuitorul nostru Isus Cristos. Am realizat astfel performanţa unei religii fără Dumnezeu. Evident că un asemenea record se manifestă în viaţa de fiecare zi a omului prin lipsa lui de sensibilitate faţă de semenul său, prin lipsa de norme morale şi prin febra căutării acelui „ceva" care-i lipseşte pentru a-i umple golul din piept.

Un vid spiritual este deosebit de periculos tocmai prin excesele create de el, aşa cum un înfometat este în mare pericol de moarte atunci când dă de abundenţa hranei, deoarece lipsa ei îl predispune la exces. Excesul este întotdeauna dăunător.
Ateismul de peste patruzeci de ani, promovat ca politică de stat, a creat una din extremele periculoase a naturii umane, omul fără Dumnezeu, omul singur în cosmos, omul disperat cu o singură viaţă şi deci cu o singură şansă de a fi fericit, aici şi acum. Este acum mai mult decât evident că un asemenea sistem a produs cea mai mare pagubă ce poate fi adusă unui neam, omul gol pe dinăuntru, cu un cer gol şi ostil. Ca întotdeauna o extremă crează pe cealaltă în contextul unei libertăţi existente. Dintr-o dată, putem citi în mai multe ziare româneşti, atât din exil cât şi de acasă, despre recrudescenţa fenomenelor paranormale, oculte, miraculoase din România. Nu ne miră în nici un fel absurdul şi exagerarea încropirii profetice prezentate de către revista *Arhetip.* Este tocmai ideologia polului opus ateismului, care în acest caz nu este în nici un fel teismul, ci politeismul.
Ca peste tot în Europa de răsărit, şi România este piaţa de desfacere a celor mai bizare idei filozofice şi religioase. Tinerii consomolişti sau utecişti de altă dată sunt gata să schimbe cravata sau carnetul roşu cu toga galbenă a budismului, sau cu clopoţeii celor de la Hare Krishna, sau Bahai.
Una din religiile care fascinează mai ales pe intelectuali, artişti şi personalităţi de frunte ale vieţii sociale şi politice este New Age, „Era Nouă", un periculos sincretism religios realizat din mai toate religiile lumii, populat de practici oculte şi panteism. Observatorul de rând, neiniţiat în teologia creştină, nu-şi poate da seama de pericolul

unei asemenea religii. Pentru creştinul informat însă, este suficient să citească în ziare că cei

din Biserica „Noului Ierusalim" pun cruciuliţe şi la gâtul câinilor, cum remarca autorul articolului din „Cuvântul" să ştie că are de-a face cu New Age.
Sunt voci autorizate care spun că însuşi arhiepiscopul Irineu Pop-Bistriţeanul s-a reîntors de la studiile sale din străinătate cu scopul promovării acestei religii demonice în România. Despre simpatia pentru ideile New Age ale maestrului Zamfir se vorbeşte de mult. însăşi muzica sa este deosebit de apreciată de către adepţii acestui curent religios, ea putând fi folosită cu uşurinţă în meditaţiile lor pentru a intra în contact cu „consilierii", sau „sfetnicii" celeşti, care nu sunt decât spirite demonice.
întreaga temelie a noii mişcări născute în jurul Bisericii „Noului Ierusalim" nu este decât una ocultă, plină de „profeţii" şi „călăuziri" din lumea de dincolo.
Cu toată pretenţia sa că a fost subiectul unei intervenţii şi inspiraţii divine, sculptorul porţii nu a materializat în stejar decât chipul şarpelui, a dragonului biblic din Cartea Apocalipsei, pe care 1-a înaripat străjuind la poarta „Noului Ierusalim". Ce biserică preamăreşte la porţile sale pe Satana, dacă nu una formată din slujitorii săi?
Faptul că arhiepiscopul de Cluj crede profeţiile cu totul şi cu totul contrare Scripturii este o dovadă nu numai a ignoranţei sale, ci mai ales a relei sale intenţii, aceea de a da românului o religie falsă şi periculoasă.
Nu putem aştepta ca cei de la Biserica „Noului Ierusalim" să creeze din nou o legendă, probabil similară cu cea a lui Petre Lupu de la Maglavid, sau cu cea a lui Mejdugorie din Iugoslavia. în legătură cu ultima, nu v-aţi întrebat de ce oare „Fecioara" care se arăta copiilor iugoslavi nu le-a spus nimic despre războiul civil?
(Exodus nr. 44, ianuarie-febrliarie 1993)

PESTE 1000 DE BISERICI CONDAMNATE DEMOLĂRII

Vestea că tiranul de la Bucureşti a dat ordin să fie rase de pe faţa pământului peste 7000 de sate româneşti m-a zguduit până în adâncul fiinţei mele de copil născut şi crescut la sat. Am văzut deodată satul natal, paradisul copilăriei mele căzând sub lama buldozerelor. Am rememorat o noapte întreagă fiecare uliţă a satului, fiecare casă, fiecare copac, şi mai ales m-am văzut revenind acasă „pe vechiul drum şi cunoscut" şi, după aproape treizeci de ani, mi-am dat seama că-mi sunt vii încă în minte până şi pietrele uliţei mele.
Am primit vestea ca pe-o condamnare, ca pe-o şansă mai puţin de reîntoarcere acasă. Se rupea în mine tainica legătură cu trecutul ce era condamnat de-acum să rămână doar în memorie. M-au durut pe rând prunii de la marginea grădinii părinteşti, nucul mare din colţul casei, fântâna cu piatra uriaşă în care-mi crestasem numele cu dalta bunicului, fapt care i-a stârnit mai mult supărarea daltei pierdute decât admiraţia lucrului de artă săvârşit de mine. Am suferit pentru valea plină de ierburi şi flori în care ne tăvăleam pe săturate când venea vara. Am suferit pentru toate amintirile ameninţate, dar am descoperit în nesomnul acelei nopţi de dinaintea unei lacrimi o rană a inimii ce nu se va închide niciodată. M-am descoperit părtaş suferinţei neamului meu, rana lui trecând prin mine aici la mari depărtări. Extirpat din trupul ţării, satul românesc continuă să existe în noi, fiii săi, strigând din inima noastră cu strigătul sângelui lui Abel cel nevinovat.

Celulă a fiinţei neamului, satul a fost garanţia dăinuirii lui în istorie, pentru că aşa cum spunea Rebreanu în *Lauda ţăranului român* am rămas ţăran pentru că ţăranii noştri au rămas români, pentru că satul a fost vatra, temelia naţiei noastre, unde dragostea de pământ şi ţară s-a exprimat prin nemuritoarele creaţii populare în mierea limbii ce-o vorbim. Mici sau mari, de munte sau de câmpie, de agricultor sau de păstori, satele României s-au plămădit, aşa cum spunea Lucian Blaga, în jurul bisericii, locaş sfânt, unde îmbrăcaţi de sărbătoare, mirosind a busuioc, ţăranii mergeau în fiecare duminică în vizită la Dumnezeu. Veneau din Casa Lui mai buni, mai senini la suflet, mai gata de sacrificiul întru fericirea celorlalţi. Aici, în sanctuar, învăţatau de la preoţii sau păstorii lor iubirea de neam, de adevăr şi dreptate, iubirea de oameni.
La umbra Casei Domnului se zidea casa omului, unde creşteau copiii în aromele de rai ale colinzilor, a sfintelor cântări şi inefabila atmosferă a sărbătorilor. Turnul bisericii sprijinea cerul prea greu de binecuvântări, ridicându-se ca o speranţă din tumultul gliei străbune. Clopotele lui ameninţau amiaza peste holde şi ţăranul obosit scotea din traistă mămăliga şi slănina, gustând cu mulţumiri pentru pronia cerească atât de darnică în pâinea cea de toate zilele. Bătaia clopotului chema la rugăciune, la sfatul obştesc, anunţa primejdii de moarte, năvăliri barbare, suferinţi şi deznădejdi. Ascultau oamenii dangătul, şi-l asculta şi Dumnezeu, şi treceau astfel prin furtuna ce se dezlănţuia, rămânând în istorie legaţi de cer şi Dumnezeu.
Distrugând 7.000 de sate, comunişti vor distruge cel puţin tot atâtea biserici. în satul copilăriei mele erau trei, şi era un sătuleţ cu numai 150 de case. Nu greşesc cu nimic spunând că peste 10.000 de biserici vor fi distruse de acest proiect diabolic. Personal nu cred că satul este principala ţintă a demonicei porunci, ci bisericile României. După ce comu-
niştii au electrificat satele ţării, după ce „lampa lui Ilici" a fost dusă cu cheltuială în milioane de sate, după „criza de ţărani" ce ne-a afectat pâinea de pe masă şi întreaga economie, gestul lor este mai mult decât absurd. Dar câte din hotărârile venite de la Bucureşti au fost mai inteligente? Fiecare din ele poartă stigmatul absurdului, al nonsensului, al stupidităţii. De câte ori nu am asistat la repararea unei greşeli cu alta mai mare, a unei prostii cu a uneie mai răsunătoare?
în locul casei ţărăneşti, obiect destinat muzeelor etnografice şi de folclor, Ceauşescu construieşte blocuri de beton. In locul fântânii din curtea casei, ţăranul va avea robinet şi chiuvetă. în locul noroiului de pe uliţa satului ţăranul va avea asfalt şi trotuare. Lista binefacerilor poate continua. Comuniştii se vor strădui să ne convingă cu miile de hectare redate agriculturii. Ne vor împuia capul cu cifrele realizărilor. Ne vor vorbi de modernizare, de civilizaţie, de progres, de ridicarea nivelului de trai etc... Vor folosi toate lozincile sforăitoare, toate argumentele lor pentru a ne convinge că distrugerea lor este justificată. Poate, zic, comuniştii vor înlocui casele cu blocuri, fântânile cu robinete, uliţele cu asfaltul străzilor, dar promisele centre agro-industriale suntem siguri că nu vor avea nici o biserică. Statul ateu va construi orice în afară de biserici. Stalin, monstrul ateu, fiul revoluţiei proletare a închis mii de biserici. Ameninţat de armatele germane a redeschis bisericile, făgăduind libertatea crezului milioanelor de ruşi. Ştia că nu va putea ţine piept duşmanului cu nişte atei ca el, care nu credeau în

nimic. Ştia că un om ce nu crede în nimic nu va lupta pentru ţară. Avea nevoie din nou de ţăranul rus, de mujicul convins de eternitatea sa, de destinul glorios al bisericii sale, pentru care de-a lungul istoriei s-a jertfit. Pentr# a-1 produce, Stalin a înţeles că trebuie să deschidă din nou uşile Bisericii. La moartea monstrului mai funcţionau 17.000 de biserici din cele peste 70.000 existente în uriaşa Rusie în 1900.

Hruşciov, care 1-a urmat, cu toate denunţurile crimelor săvârşite de Stalin, a închis din nou mai mult de jumătate din bisericile rămase. Transformate în muzee ale ateismului, în depozite de mărfuri, cu crucea şi turnul spintecat de coşul de fum au devenit fabrici şi ateliere, instituţii ale proletariatului victorios, bisericile Rusiei există încă.
Nici Stalin şi nici urmaşii săi n-au făcut ceea ce făcea Ceauşescu în acele zile. El dărâma bisericile. Peste 10.000 de biserici româneşti, leagăne ale credinţei neamului nostru se vor prăbuşi pentru totdeauna. Dacă „veşnicia s-a născut la sat", acum ea este condamnată la crucificare. Dumnezeu este evacuat cu forţa. Casa Lui este la cheremul unui despot şi la mânia lamei buldozerului său.
Ne întrebăm ce mutilări se vor produce în sufletul acelor ţărani mutaţi cu forţa în blocul strâmt şi neprimitor, cu pereţii din beton, în această continuă epocă a pietrei turnate, din România?
Va veni duminica.
Va veni ziua lui Dumnezeu. La televizorul din cameră acelaşi discurs insipid, incolor şi inodor. (Pe când eram încă în România, televizorului i se defectase sonorul. Musafirilor curioşi le răspundeam că nu e nevoie de el, deoarece ştiam deja textul). Va fi deschis cu siguranţă bufetul din colţ. La început de plictiseală, apoi din viciu, omul se va duce „să-şi înece necazurile", care dimpotrivă nu se îneacă, ci se înmulţesc în vinul înmulţit şi el. Aşa se va naşte „omul nou", de care are nevoie despotul. Cu cât corupţia interioară este mai mare, cu atât individul este mai uşor de manevrat şi cu instrumente mai ieftine.
„Nu există refugiu mai primitor decât o idee crezută, şi nu cunosc un cataclism mai total decât prăbuşirea unei idei pe care au fost întemeiate existenţe şi arte" spunea Ana Blandiana în cartea sa „Calitate de martor". Ce demonică minte aspiră la cataclismul creştinismului românesc, la teluri-
ca prăbuşire a credinţei ţăranului român? Cui, dacă nu diavolului îi poate servi o astfel de acţiune? Cui, dacă nu unui scelerat maniac pornit în distrugerea ţării ce 1-a dat lumii, poate servi demolarea satelor româneşti şi a bisericilor din ele?
La Oradea, o comunitate de creştini ne judecam cu Statul ateu. Construisem o biserică şi ei voiau să ne-o dărâme. îmi vor suna până la moarte în urechi cuvintele avocatului ce ne apăra pricina. „Domnilor, demolând biserica aceasta nu veţi demola nişte simple cărămizi, ci sufletele acestor oameni."
Construite din jertfele dragostei de cer, bisericile românilor poartă sufletul neamului. Ele sunt după chipul şi asemănarea noastră, ctitoriile la locul căderii săgeţilor voievozilor noştri.
Manole şi-a zidit iubirea pentru a potoli stihiile răului ridicate împotriva bisericii sale, pentru că întotdeauna în orice loc din lume la ridicarea Casei lui Dumnezeu se împotrivesc urgiile celui rău. Legenda lui Manole, unică în felul ei, specific

românească, spune din sursele acelei arte ce se naşte din ideea crezută până la sacrificiu pentru apărarea ei că românii şi-au zidit bisericile din renunţări, din jertfe, din dragoste, dar şi că sufletul nostru naţional va şti să şi le apere prin jertfe şi dragoste. Aşa s-a petrecut la Bistriţa când oamenii s-au aşezat înaintea târnăcoapelor demolatorilor cerându-le să lovească în ei întâi.
Există pentru fiecare din noi un loc ideal spre care ne reîntoarcem prin memorie ca la sursele existenţei fiinţei noastre. Există locuri la care ne reîntoarcem în suferinţi, neînţeleşi de semeni, ca la acele primordiale rădăcini din care să ne extragem din nou la marile răscruci, seve ce ne permff continuarea drumului vieţii. Un astfel de loc sacru fiinţei noastre este profanat azi. Cataclismul smulgerii acestor rădăcini este cataclismul unei istorii întrerupte, este incendierea unui templu.
228
229
LUPTA CU SOMNUL
Vine bătrâneţea şi ne gândim la veşnicie tot mai mult, iar cerul ne pregăteşte pentru ea. Un fel de evaziune din multiplele faţete ale realităţii se petrece în fiecare din noi. Alegem cu trecerea anilor şi ne dăruim timpul atât de puţin rămas doar celor mai esenţiale şi cu adevărat valoroase lucruri şi clipe. Ajunşi la esenţe, ne dăruim mai mult rugăciunii, meditaţiei, citirii Scripturilor sfinte, frecventăm mai des Biserica, discutăm mai mult cu preoţii sau pastorii ei, ne pregătim de marele drum. Cei mai mulţi dorim să ne revedem locurile dragi şi chiar visăm să ne găsim odihna de veci acolo. Ne dorim cu acel „singur dor" eminescian să ne fie codrul aproape, râul sau lacul în oglinda căruia ne-am urmărit crescând, luna nopţilor de vrajă a primei iubiri să ne vegheze etern mormântul. Iată de ce resping cu strigăt însângerat dărâmarea bisericilor şi satelor României. Distrugerea satelor este un atentat la integritatea sufletului nostru românesc. Pentru exilul meu este ca aruncarea în aer a singurului port unde mai puteam ancora.
Pe dealul cu cireşi din marginea satului, adânc la rădăcina lor, s-a dus bunica în umbra crucii să ne aştepte, pe rând, pe fiecare, la marea reîntregire a familiei în cer. Pe locul unde din vreme în vreme mi-aş dori genunchiul aplecat şi mâinile pline de flori, tovarăşii vor să cultive „lobodă pentru vodă".

O TREZIRE SURPRINZĂTOARE

Este suficientă doar o scurtă incursiune în istoria ultimilor o sută de ani de creştinism ca să ne dăm seama că Dumnezeu a intervenit în spiritualitatea Bisericii Sale printr-o trezire surprinzătoare, fără precedent ca amploare în întreaga existenţă a creştinismului.
Iară îndoială că nimic nu se poate compara ca amploare şi impact social cu revărsarea Duhului Sfânt în Mişcarea Penticostal-Charismatică ce a cuprins întreaga lume din 1900 încoace. David Barrett, autorul faimoasei *World Christian Encydopedia* (Enciclopedia Mondială Creştină), raportează că în 1992 existau în lume 207 de milioane de charismatici şi 204 milioane de penticostali, ceea ce face ca procentajul charis-maticilor şi penticostalilor la un loc să se ridice la 24 la sută din totalul creştinilor din lume.
Samuel Shoemaker, rector al Bisericii Episcopale Calvary din Pittsburg, om de o influenţă deosebită în rândul stu-denţimii americane, a remarcat cu umor într-o conferinţă la Universitatea din Pittsburg referindu-se la trezirea produsă în sânul

bisericii sale de către metodişti: *„Unii au comparat Biserica Episcopală cu un cuptor, şi Biserica Metodistă cu focul".* După o mică pauză de zâmbete pe seama confesiunii sale, a continuat: *„Dar, trebuie să admiteţi că locul focului este în cuptor şi nu pe podeaua din mijlocul camerei!"* (Hummel 19).

Orice organizaţie umană, socială, economică, politică, religioasă, studiată din perspectivă istorică evoluează în trei faze, pe care le putem numi: mişcare, metodă şi monument. Un lider dinamic şi vizionar se ridică pentru a rezolva

nevoile timpului său. Discipoli devotaţi dezvoltă ideile sale într-o mişcare cu un program distinct. Următoarea generaţie de lideri vor continua metodele mişcării. Pentru prezentarea ei vor stabili reguli şi principii rigide şi astfel mişcarea se transformă într-un monument. Cuptorul poate fi măreţ, dar din focul iniţial a mai rămas doar cenuşa şi amintirea căldurii de altă dată.

Din păcate, atunci când o nouă generaţie se confruntă cu frigul şi doreşte să reaprindă focul se izbeşte de inflexibilitatea patronului cuptorului. Cuptorul ar trebui poate curăţit, modificat pentru noile nevoi. Confortul obiceiurilor vechi, al tradiţiei care treptat a evoluat spre asumarea autorităţii divine se va opune încercărilor de reaprindere a flăcărilor de altădată, astfel că uneori cei ce doresc căldura flăcărilor suni ispitiţi sau forţaţi să le aprindă, aşa cum spunea Shoemaker, pe parchetul din mijlocul camerei. Un asemenea foc ori va scăpa de sub control şi va mistui totul, ori se va stinge din lipsa condiţiilor propice pentru a fi întreţinut. Fără îndoială că locul focului este în cuptor.

Analizate critic, Mişcările Penticostale şi Charismatice au produs erorile lor inerente, ca orice lucru în care există factorul uman. Autori ca John McArthur se alarmează *pv* drept cuvânt de unele dintre elementele eretice din sânul Mişcării Charismatice contemporane, cu toate că transpare mai mult în lucrarea sa: „Haosul charismatic", inflexibilitatea unui custodian deranjat în confortul asigurat de tradiţia conservatoare pe care o slujeşte. Din păcate aceşti autori nu au ochi să vadă latura pozitivă a acestei mişcări, „\antul bate încotro vrea..." şi oricine nu este dispus să-i accepte suveranitatea suflului divin se va baricada în dosul zidurilor tradiţiilor sale confesionale.

Poate că aici este locul să afirmăm că în lucrarea lui Dumnezeu ar trebui să fim mai mult pregătiţi pentru neprevăzut decât pentru previzibil, mai mult pentru spontaneitate decât pentru rigurozitatea unui program prestabilit. Surprizele se nasc aici din discrepanţa dintre limitele înţelegerii umane şi măreţia lucrării divine care nu se conformează aşteptărilor noastre şi care nu se potriveşte categoriilor noastre prestabilite. Cu siguranţă că acţiunile suverane ale lui Dumnezeu din istoria Bisericii Sale nu-I scapă de sub control şi ele întrupează înţelepciunea Sa desăvârşită.

Pentru a face o scurtă incursiune de ansamblu în Mişcarea Penticostal-Charismatică a secolului nostru, ea trebuie analizată în cele patru ipostaze ale ei de până acum. Vom discuta deci, Penticostalismul, Mişcarea Charismatică din sânul Bisericii Protestante, Mişcările de Reînnoire din Biserica Catolică, şi apoi Mişcările de Reînnoire Spirituale din sânul Bisericilor Independente.

Penticostalismul clasic

începutul Mişcării Penticostale este atribuit de către unii cercetători evenimentelor de

la Colegiul Biblic Bethel, din Topeka, Kansas în 1901. Este adevărat că Charles Fox Parham (1873-1929), pastor metodist care a fondat Colegiul Bethel din Topeka, este considerat fondatorul Mişcării Penticostale, deoarece el a format pentru prima oară doctrinele de bază ale acestei mişcări, mai ales cea a botezului cu Duhul Sfânt, evidenţiat prin vorbirea în alte limbi *(Dictionary of Penticostal and Charismatic Movements,* Regency, 1988). Mişcarea Penticostală evidenţiată la Topeka nu a dus imediat la o revărsare a Duhului Sfânt, Perham dedicându-şi viaţa vindecărilor divine. Aceasta a survenit în anul 1906, la^Los Angeles, în biserica din Azusa Street păstorită de William J. Seymour, un pastor de culoare de 32 de ani, predicator al Mişcării Holiness (mişcarea de sfinţire). După o scurtă perioadă de studiu la Colegiul lui Parham din Topeka, Seymour a venit în 1906 la Los Angeles ca pastor într-o

micuţă biserică de negri. Membrii bisericii descoperindu-i credinţa în botezul cu Duhul Sfânt l-au forţat să demisioneze. Au continuat întrunirile cu adepţii ce i-au mai rămas într-o sală închiriată pe strada Bonnie, apoi la nr. 312 de pe strada Azusa. Revărsarea Duhului Sfânt peste micuţa congregaţie transformat-o într-un loc de pelerinaj pentru mii de credincioşi din spectrul confesional şi rasial al Americii de Nord. Oamenii vorbeau în alte limbi şi proroceau, îşi ridicau mâinile şi vocile în proslăvirea Domnului Cristos şi mulţi au fost vindecaţi de bolile lor. De aici, din Azusa Street, mişcarea s-a răspândit în întreaga lume.

Cu toate că botezuri cu Duhul Sfânt au avut loc înainte de Azusa Street, Mişcarea Penticostală a luat un avânt deosebit, vorbirea în alte limbi precum şi alte daruri fiind considerate dovezi ale botezului cu Duhul Sfânt. Bisericile Penticostale au început să se răspândească în Statele Unite, ele atrăgând credincioşi din ramurile principale protestante dominate de liberalism şi uscăciune spirituală.

Unii penticostali au fost persecutaţi şi excomunicaţi din bisericile lor, judecaţi aspru şi respinşi de către ceilalţi creştini. Fenomenul de izolare al penticostalilor s-a adâncit şi mai mult când în mod deliberat aceştia au refuzat educaţia teologică superioară pentru liderii lor. Noile confesiuni penticostale formate astfel au început să crească şi să se răspândească în întreaga lume. Cu toate că uneori au rezultat doctrine aberante, ele au asigurat libertatea pentru dezvoltarea unei largi varietăţi a darurilor spirituale.

In anul 1940 existau deja formate marile confesiuni penticostale de azi: Assemblies of God, Church of God, Church of God în Chist, International Church of the Forthsquare Gospel şi Penticostal Holiness Church. Dacă în 1943 penticostalii erau o minoritate în comparaţie cu celelalte grupări evanghelice ce formau Asociaţia Naţională a Evanghelicilor, în 1992 ei formau peste 60 la sută din această organizaţie.

în anul 1948, patrusprezece grupări penticostale din Statele Unite au format Pârtăşia Penticostală din America de Nord. în acelaşi an s-au pus bazele Conferinţei Mondiale Penticostale, care în 1995 şi-a ţinut lucrările la Ierusalim.

Ca o particularitate în sânul Mişcării Penticostale este formarea în anul 1951 a Pârtăşiei Internaţionale a Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline de către Demos Shakarian în sudul Californiei. Mişcarea s-a extins, astfel că în 1992 organizaţia avea peste trei mii de filiale în nouăzeci de ţări ale lumii. Organizaţia a

avut un rol strategic în influenţarea liniei dominante a Mişcării Reformate precum şi a Bisericilor romano-catolice.
în finalul acestui subcapitol vom da statisticile prezentate de David Barrett, celebru autor al *Enciclopediei Creştine Mondiale.*
în anul 1992, creştinismul cuprindea:
990 milioane catolici
410 milioane penticostali/charismatici
320 milioane evanghelici
180 milioane ortodocşi
60 milioane anglicani/episcopalieni
Situaţia protestanţilor din lume
205 milioane penticostali confesionali
55 milioane baptişti
55milioane anglicani/episcopalieni
55 milioane luterani
45 milioane prezbiterieni
30milioane metodişti
împreună cu charismaticii, penticostalii formează:
10 milioane pre-penticostali (Holiness)
205 milioane penticostali confesionali
60 milioane penticostali chinezi
60 milioane charismatici din ramura principală a protestanţilor şi independenţilor

80 milioane charismatici catolici
40 milioane charismatici „Al 3-lea val"
410 milioane total penticostali-charismatici.
Mişcarea charismatică din sânul Bisericilor Protestante
Lucrarea Duhului Sfânt între protestanţi a început în anii 1960 într-un mod cu totul diferit de ceea ce s-a petrecut *cu* penticostalismul. Deşi nu se poate spune cu precizie locul şi timpul când a început această mişcare, terenul ei a fosl pregătit prin activitatea mai multor predicatori ca episco-paliana Agnes Sanford, menonitul Gerald Derstine, metodistul Tommy Tyson, penticostalul Oral Roberts şi prezbiteria-nul Jim Brawn, în anii 1950. Mişcarea a pornit deodată printr-un eveniment dramatic petrecut la 3 aprilie 1960 în Van Nuys, California. Rectorul Dennis Bennet de la Biserica Mark's Episcopalian Church of Van Nuys, a anunţat de la amvonul bisericii sale că participând la un grup de rugăciune din biserică a experimentat o nouă lucrare a Duhului Sfânt în viaţa sa, inclusiv vorbirea în alte limbi. După anunţ şi-a prezentat demisia, cunoscând poziţia bisericii sale faţă de darurile spirituale. Demisia i-a fost acceptată şi episcopul denominaţiei a trimis o circulară tuturor bisericilor prin care se interzicea vorbirea în alte limbi. Cazul rectorului Bennet **a** făcut destul de multă zarvă în presa vremii, mai ales prin *Time* şi *Newsweek.*
Bennet a fost invitat după aceea de către episcopul Lewis din dioceza Olimpia pentru a servi ca pastor într-o zonă urbană din Seattle, unde biserica era pe desfiinţate. Foarte curând biserica Sf. Luca a devenit cea mai mare biserică epis-copaliană din nord-

vestul Americii, centrul Mişcării *dv* Reînnoire în cadrul acestei confesiuni. Bennet a fost invitat să vorbească în alte biserici, în lung şi latul Americii, ducând cu sine flacăra reînnoirii.
Mulţi lideri protestanţi care au îmbrăţişat noua lucrare **a** Duhului Sfânt au trebuit să demisioneze şi mulţi credincioşi
au avut de suferit persecuţii şi respingerea din partea confesiunii lor, dar sute de biserici din ramurile principale ale reformei au devenit charismatice.
Termenul de charismatic a fost folosit începând din 1963 pentru a se face distincţie între penticostali şi noua Mişcare de Reînnoire Spirituală. Mişcarea Charismatică a devenit termenul umbrelă pentru toţi cei umpluţi de Duhul Sfânt dintre protestanţi.
între anii 1970 şi 1980, teologi de primă mână din sânul bisericilor protestante au produs baza teologică solidă a manifestărilor darurilor Duhului Sfânt. De îndată ce doctrina a fost introdusă în sânul teologiilor istorice ale acestor biserici, unele din ele au dezvoltat o nouă abordare şi explicaţie a botezului cu Duhul Sfânt, puţin diferită de cea a penticostalilor.
Mişcarea de Reînnoire n-a corespuns astfel cu aspiraţiile de trezire spirituale ale unor confesiuni cum sunt Luteranii şi Bisericile Baptiste din Convenţia de Sud, care au continuat prin teologii lor să se opună, uneori vehement, noii lucrări a Duhului Sfânt.
La fel ca prima revărsare a Duhului Sfânt prin Mişcarea Penticostală, şi această mişcare a demonstrat din nou înţelepciunea deosebită a lui Dumnezeu prin care trezirea spirituală a pătruns dincolo de barierele denominaţionale. Fenomenul a demonstrat că reînnoirea spirituală nu aparţine nici unei confesiuni anume, ci că ea este rezultatul cercetării divine pe care o face Dumnezeu credincioşilor Lui, indiferent de confesiunea în care se află.
Mişcarea Charismatică nu a avut loc în cadrul unui sistem centralizat cu un singur program de acţiune, ci ea s-a grefat pe orice structură confesională, afectând-o de jos până la structurile ei eclesiastice. Cu toate că mulţi din aderenţii Mişcării Charismatice au trebuit să-şi părăsească bisericile, această mişcare nu poate fi acuzată de separatism aşa cum este cea penticostală.

Mişcarea de Reînnoire în cadrul Bisericii Romano-Catolice

Totul a început în toamna anului 1966, când un grup de credincioşi de la Duquesne University din Pittsburg s-a adunat să se roage Domnului pentru mai multă putere în lucrarea pe care o aveau de făcut. Fuseseră inspiraţi de cartea lui David Wilkerson, *Crucea şi pumnalul.* Au început să studieze cartea Faptele Apostolilor. în februarie, anul care a urmat, un grup de studenţi şi profesori, cam 30 la număr, s-au adunat pentru un sfârşit de săptămână de reîmprospătare spirituală, la un han numit Arca şi Porumbelul. După ce au citit cartea lui Wilkerson şi primele capitole din Faptele Apostolilor, sâmbătă seara, cu toate că fuseseră consacrate relaxării, unul dintre studenţi a simţit nevoia să meargă la capelă. Pe nesimţite au venit şi alţii şi în seara aceea Duhul Sfânt S-a coborât peste aceşti studenţi. De la ora zece seara până la cinci dimineaţa aceşti studenţi, care nu fuseseră niciodată expuşi Mişcării Penticostale sau Charismatice, vorbeau în alte limbi sau plângeau de bucuria umplerii cu Duhul Sfânt. Evenimentul de la Arca şi Porumbelul constituie începutul celei mai remarcabile

Mişcări de Reînnoire Spirituală în sânul Bisericii Catolice.
Grupul celor treizeci de studenţi şi profesori au constituit nucleul unei treziri deosebite în sânul universităţii, unde darurile şi roadele Duhului Sfânt au devenit vizibile pentru toţi.
Prin Ralph Keifer Dumnezeu a produs o mare trezire în sânul bisericii Notre Dame din South Bend, Indiana, unde mulţi credincioşi catolici au fost cercetaţi de Duhul Sfânt. Mişcarea Charismatică în sânul catolicilor americani s-a răspândit prin diferite evenimente şi întruniri ecumenice cu penticostalii, astfel că în 1967 a avut loc cea de-a doua conferinţă catolică charismatică la Notre Dame la care au participat 85 de participanţi. în anul 1976, la aceeaşi conferinţă, participarea a fost de 30.000 de delegaţi din partea celor peste 700.000 de catolici charismatici din Statele Unite.
238

Lucru interesant, în 1969 au avut loc lucrările Comitetului asupra doctrinei din partea Conferinţei Naţionale a Episcopilor Catolici, care a analizat Mişcarea Charismatică în sânul catolicismului. Comitetul a constatat că lucrarea Duhului Sfânt prezentată în lucrarea charismatică din Biserica Catolică este profund biblică şi ea nu trebuie împiedicată, ci folosită corect pentru creşterea spirituală a bisericii. Episcopilor îi s-a cerut să-şi examineze responsabilităţile astfel ca să ghideze corect şi biblic lucrarea Duhului Sfânt. în 1974 şase din cei 7 cardinali din Statele Unite au răspuns pozitiv faţă de Mişcarea charismatică în sânul catolicismului.
Răspândirea Mişcării Charismatice în sânul catolicismului **a** prezentat o dublă surpriză. Teologul Peter Hocken spune că „prăpastia dintre Roma şi Reformă era de aşa natură că nici una din părţi nu se aştepta la o reînnoire spirituală pe ţărmul celălalt". Apoi, pentru penticostalii marilor confesiuni, ca şi pentru charismaticii evanghelici, o trezire în sânul Bisericii Catolice era „imposibilă", iar ideea de catolici charismatici era acceptată doar în ideea că aceştia vor părăsi „biserica lor apostolică". în anii 1960, după cel de-al doilea Conciliu de la Vatican, trezirea a fost pe primul plan al agendei catolice şi, mai mult decât ar fi visat cineva, reînnoirea catolică se concentra asupra restaurării darurilor Duhului Sfânt şi pe promovarea principiilor laicilor în viaţa bisericii. După acest Conciliu a început să se vorbească despre „penticostalism catolic", i
Şi mai interesant este interesul tot mai crescând pentru lucrarea misionară în sânul Bisericii Catolice Charismatice.
Mulţi catolici văd #h revărsarea Duhului Sfânt peste credincioşii catolici împlinirea viziunii Papei Ioan al XXIII -lea care în cadrul celui de-al doilea Conciliu de la Vatican a cerut tuturor catolicilor: *„Rugaţi-vă pentru o nouă revărsare a Duhului Sfânt în zilele noastre şi pentru o reînnoire a credinţei, prin semne şi minuni".*
239
LUPTA CU SOMNUL
O TREZIRE SURPRINZĂTOARE

Alte Mişcări de Reînnoire

Biserica Ortodoxă Americană s-a constituit în anul 1965 cu binecuvântarea episcopilor ruşi, ea numărând aproximativ 5 milioane de membri dintre greci, ruşi, ucrainieni şi peste 1 milion de americani. Cu toate că întotdeauna Biserica Ortodoxă a pretins să fie charismatică în închinare şi spiritualitate (ea nu a susţinut niciodată doctrina dispariţiei darurilor Duhului Sfânt), minunile şi profeţiile, vindecările divine

au fost întotdeauna considerate parte a moştenirii ei spirituale; Biserică Ortodoxă a fost însă în mod ciudat ocolită de orice trezire spirituală majoră. Au avut loc încercări de la vârf să se creeze o reînnoire în 1977, când liderii ortodoxiei americane au sponsorat conferinţe de reînnoire, dar rezultatele n-au fost pe măsura aşteptărilor. Când Eusebiu Ştefănoiu, un preot ortodox român, a experimentat botezul cu Duhul Sfânt şi prin publicaţia sa „Logos" a început să răspândească flacăra lucrării Duhului Sfânt, a întâmpinat mari dificultăţi cu liderii ortodoxiei române.

Reînnoirea în sânul mişcărilor independente

în ultimii 20 de ani fenomenul charismatic s-a răspândit între Bisericile Independente. Coaliţia unei asemenea Biserici Independente Charismatice numără azi peste 14 milioane de membri numai în Statele Unite.

Iudaismul **mesianic**

Pentru prima dată de la începutul erei creştine a luat naştere o nouă formă de creştinism în sânul iudaismului. Penticostalii şi cei mai mulţi dintre evanghelici au crezut din-totdeauna că o dată cu completarea numărului neamurilor evreii vor veni la credinţa creştină a neamurilor. Spre surprinderea lor, evreii L-au îmbrăţişat pe Mesia rămânând mai departe evrei, dezvoltând o nouă formă de exprimare a credinţei lor în Cristos, închinându-se prin dansuri şi muzică
evreiască. Evreii mesianici charismatici au devenit actual cei mai activi evanghelişti pentru câştigarea compatrioţilor lor pentru Cristos.

Concluzie

Fenomenul penticostal-charismatic cuprinde an de an mase tot mai mari de credincioşi. Datele publicate în acest articol sunt vechi, de acum câţiva ani. în lume Duhul lui Dumnezeu este de un dinamism fără precedent. Milioane de noi suflete sunt adăugate acestei Mişcări de Reînnoire şi împrospătare spirituală. Milioane de credincioşi din toate confesiunile creştine descoperă că făgăduinţa Tatălui este pentru ei. Prin „ungerea" aceasta învaţă să iubească cu mai mare foc lucrarea lui Dumnezeu şi să I Se-nchine în duh şi adevăr.

Fenomenul penticostal-charismatic nu mai poate fi neglijat de cei cu rea voinţă, care se baricadează în spatele zidurilor tot mai şubrede ale confesiunii lor, preferând atmosfera rece a unor dogme vechi în ciuda faptului că focul Duhului Sfânt se aprinde azi peste tot în lume.

Bibliografie:

Dictionary of Penticostal and Charismatic Mouvements, Regency, 1988.
Fire in the Fireplace, by Charles E. Hummel, Intercarsity Press, 1993.
Surprised by the Power of the Spirit, de Jack Deere, Zondervan, 1993.

(Exodus nr. 53, septembrie-octombrie 1994)

AU DISPĂRUT DARURILE DUHULUI SFÂNT?

Creştinismul contemporan este împărţit nu numai în confesiunile atât de multe şi diferite, dar şi în probleme teologice majore, cum este cea a darurilor Duhului Sfânt. Dacă urmaşii Reformei, mai ales cei din partea ei calvinistă, resping existenţa darurilor în Biserică, propovăduind doctrina dispariţiei darurilor duhovniceşti, penticostalii, charismaticii, ortodocşii şi o parte a catolicilor susţin că aceste daruri n-au dispărut niciodată cu totul din istorie şi că locul lor este şi azi în Biserică.

Tonny Campolo a publicat anii trecuţi o carte intitulată: *„Cum să devii penticostal fără să vorbeşti în limbi".* Titlul reflectă o tendinţă a creştinismului contemporan căruia i-ar place entuziasmul şi râvna închinării şi slujirii penticostale, dar care se teme, sau consideră vorbirea în alte limbi o chestiune lipsită de demnitate. Cu alte cuvinte, am vrea să primim Duhul Sfânt de la Rusalii, dar nu prea ne înghesuim să avem şi darurile Lui.

Am crezut de cuviinţă să abordăm o asemenea problemă pentru că noi penticostalii am trăit la confluenţa acestor interpretări, fapt care ne-a marcat profund, în sensul că în ciuda faptului că noi credem că darurile duhovniceşti sunt pentru zilele noastre, nu le-am mai practicat de frică, pentru ca cei care nu mai cred în ele să nu râdă de noi. De fapt, prezenţa darurilor duhovniceşti în Biserica Penticostală, mai ales cel al prorociei, vorbirii în limbi, tălmăcirii limbilor, şi cel al vindecării ne-au atras dispreţul celor necredincioşi şi, din

dorinţa de acceptare din partea lor, liderii noştri în loc să reglementeze biblic folosirea uneori abuzivă a darurilor au recurs la discreditarea lor şi a celor ce le practicau, până acolo că ele au fost scoase din Biserică pentru a fi practicate prin case. Generaţia noastră de penticostali români a ajuns cu o doctrină destul de bine pusă la punct asupra darurilor duhovniceşti care lipsesc aproape cu desăvârşire din biserică. Cu alte cuvinte, suntem destul de bine pregătiţi teoretic asupra lucrurilor pe care nu le avem. Cred că ar fi imperios necesar să vedem cât de biblică şi logică este pretenţia celor care cred în dispariţia darurilor, ca apoi să vedem cauzele pentru care ele nu se mai manifestă azi între noi aşa cum ar trebui. Nu făgăduiesc ca pe parcursul acestui articol să epuizez aceste două teme.

înainte de a aborda doctrina dispariţiei darurilor, trebuie să facem câteva precizări:

în primul rând, cei care cred că darurile au dispărut nu se referă la toate darurile Duhului Sfânt, ci numai la prorocie, vorbirea în limbi, tălmăcirea limbilor, darul vindecărilor şi cel al minunilor. în Noul Testament există cel puţin nouă locuri în care ne sunt date cel puţin trei daruri duhovniceşti la un loc, de aceea ele se consideră liste ale darurilor. (Pentru cei ce vor să adâncească studiul, aceste liste se află la: Romani 12:6-8; 1 Corinteni 12:8-10, 28; 13:1-3, 8; 14:6,26; Efeseni 4:11; 1 Petru 4:9-11). Aceste liste conţin cel puţin 22 de daruri duhovniceşti diferite. Din cele 22 de daruri menţionate aici (şi nu se poate afirma că numărul lor se reduce doar la 22), cei ce neagă existenţa lor azi în biserică o fac doar pentru 5 dintre ele. Să le numim deci „daruri controversate", tocmai pentru că ele stârnesc controve^e în lumea teologică.

în al doilea rând, trebuie afirmat că noi, penticostalii, am folosit cu precădere doar lista din 1 Corinteni 12:8-10, concentrându-ne interesul doar asupra darurilor respinse de ceilalţi.

Doctrina dispariţiei darurilor duhovniceşti

Sfântul Augustin (354-430), influent teolog şi episcop de Hipo, a formulat pentru prima dată doctrina dispariţiei darurilor duhovniceşti, tocmai pentru că în mod obiectiv ele nu mai erau prezente în biserica creştină a epocii sale. In loc să caute motivele dispariţiei lor din biserică în starea morală a epocii sale, Augustin a emis ipoteza că ele ar lipsi pentru că Dumnezeu le-a retras, ele nemaifiind necesare

Bisericii. Cu toate că la sfârşitul vieţii sale, Augustin a retractat această afirmaţie, menţionând că numai în Hipo el însuşi a investigat peste 70 de minuni, teza formulată de el a prins contur imediat. Primul dar interzis în biserică a fost cel al vorbirii în alte limbi. Biserica a început să practice o formă tot mai liturgică de închinare, din care se excludeau orice manifestări ale darurilor duhovniceşti.
în jurul anului 1000 a apărut în Europa o carte intitulată: *„Exorcizarea celor posedaţi de Satana".* Printre semnele distincte ale posesiunii demonice, lucrarea menţiona: *„Capacitatea de a vorbi în limbi necunoscute şi abilitatea de a înţelege şi traduce limbi necunoscute vorbite de alţii; facultatea de a prevedea evenimente ascunse ale viitorului; manifestarea unor puteri care sunt peste normalul vârstei şi condiţiilor naturale ale omului."* Se poate vedea cu uşurinţă că dintr-odată darul vorbirii în alte limbi, cel al tălmăcirii, al profeţiei, al vindecărilor şi al minunilor au fost considerate semne ale posesiunii demonice. Oare câte din „vrăjitoarele" arse pe rugurile Inchiziţiei au fost surori creştine care vorbeau în alte limbi sau proroceau? Câţi creştini prin care Dumnezeu a vindecat bolile semenilor lor au plătit cu viaţa folosirea darului vindecării? Numai Dumnezeu cunoaşte aceste lucruri.
Doctrina lui Augustin şi-a găsit o formă de manifestare practică printr-o asemenea atitudine faţă de darurile spirituale, şi ea a avut o mare influenţă în catolicismul european.

AU DISPĂRUT DARURILE DUHULUI SFÂNT?

Biserica Ortodoxă n-a îmbrăţişat niciodată oficial o asemenea poziţie. Iată ce scrie teologul Atanasius Emmert: *„Darurile duhovniceşti din 1 Corinteni 12, cu excepţia poate a glosolaliei (vorbirea în limbi), au fost considerate normative pentru aproape toţi ortodocşii..."* Biserica Ortodoxă a încurajat mereu introspecţia mistică a individului.
Reforma a revitalizat doctrina dispariţiei darurilor duhovniceşti prin Luther şi apoi prin Calvin, cel care a formulat-o pentru creştinismul reformat. Reacţia Bisericii Catolice la Reformă a fost aşa numita „Contra-reformă" a cărui apologet principal a fost cardinalul Bellarmine (1542-1621), teologul Vaticanului în disputa cu Luther şi Calvin. El a spus: *'„Dacă ei (reformatorii) învaţă adevărul, atunci unde sunt minunile?"* Cu alte cuvinte, Bellarmine vedea în prezenţa darurilor de putere ale Duhului Sfânt confirmarea divină a autenticităţii Bisericii Catolice. Biserica sa i se părea că deţine adevărul, tocmai pentru că minunile confirmau acest adevăr. Răspunsul lui Luther şi apoi al lui Calvin a fost o reînviere a doctrinei enunţate de Augustin. Ei spuneau: *„argumentul catolic despre autenticitatea bisericii prin minuni nu este valabil, deoarece minunile nu mai există, ele fiind date Bisericii atâta timp cât ea era slabă şi începătoare, iar după moartea ultimului apostol ele n-au mai fost necesare".* Calvin a scris: *„Darul vindecării, ca şi restul minunilor, pe care Domnul le-a lăsat pentru o vreme, au dispărut pentru ca să facă predicarea Evangheliei o mai mare minune pentru totdeauna".*
Din cuvintele lui Calvin se poate deduce uşor accentul deosebit pe care reformatorii l-au pus pe Sfânta Scriptură. In concepţia lor, ea trebuia să înlocuiască chiar şi darurile Duhului Sfânt, mai bine zis, anumite daruri, deoarece ei au rămas cu un respect deosebit pentru celelalte.
Teologul'prezbiterian Charles Hodge (1797-1878), ale cărui lucrări teologice de peste 2250 de pagini au dominat

gândirea teologică a vestului de peste 100 de ani, a consacrat darurilor Duhului Sfânt doar 12 pagini. Printre altele el spune: *„în epoca apostolică au fost o plenitudine de manifestări spirituale şi dovezi ale puterii de care era nevoie pentru organizarea şi răspândirea Bisericii, de care acum nu mai este nevoie. Nu mai avem proroci, nici făcători de minuni, nici darul vorbirii în alte limbi."*
La începutul trezirii spirituale din anii 60, teologia protestantă nu mai conţinea nimic miraculos în ea. Darurile Duhului Sfânt nu numai că au fost reduse la un pachet convenabil, dar erau redefinite. De exemplu, darul profeţiei era redefinit ca darul predicării Evangheliei, cel al cunoaşterii era darul dobândirii cunoştinţelor intelectuale, iar cel al înţelepciunii ca fiind inteligenţa umană.
înainte de a încheia acest subcapitol trebuie să spunem că după părerea mea personală, reformatorii au scos doar acele daruri din listele Noului Testament care puneau în umbră capacităţile intelectuale ale omului. De îndată ce un dar duhovnicesc se putea uşor confunda cu capacităţile sau meritele umane, el nu prezenta nici un pericol pentru firea pământească şi putea rămâne în listă. Se poate remarca cu destulă uşurinţă că sunt negate acele daruri în care elementul divin este mai vizibil, pe care firea pământească nu şi-1 poate asuma fără riscuri. Biserica creştină a ajuns astfel la cea mai mare tragedie a existenţei sale, aşa cum se exprima A. W. Tozer, eliminând divinul din activitatea ei, iar ceea ce este muritor dominându-i întreaga structură.
„Biserica Creştină nu se poate ridica la statura ei adevărată în împlinirea scopului ***lui*** *Dumnezeu atâta timp cât membrii ei neglijează adevăratele daruri ale harului şi Duhului lui Dumnezeu. Mare parte din activitatea religioasă pe care o vedem în bisericile noastre nu este lucrarea eternă a Spiritului etern, ci lucrarea muritoare a minţii omului muritor" (Tragedy in the Church: The Missing Gifts,* de A. W. Tozer, Christian Publications, 1990, p. 25).
AU DISPĂRUT DARURILE DUHULUI SFÂNT?
Respingând o parte a darurilor Duhului Sfânt, nu se poate să nu întristezi pe dătătorul lor. în acest context, nu e de mirare că Reforma a adus diviziunea, erezia şi, poate cea mai mare dintre toate ereziile, liberalismul teologic. O mişcare care respinge participarea Duhului Sfânt în biserică şi preamăreşte capacitatea minţii umane nu poate duce decât la tragedia de care amintea A. W. Tozer.
Care sunt argumentele doctrinei dispariţiei darurilor?
In principal, argumentaţia susţinătorilor dispariţiei darurilor se bazează pe două argumente principale.
1. Darurile duhovniceşti (prin acestea înţelegându-se acelea pe care ei le neagă: minunile, vindecările, prorocia, vorbirea în alte limbi, tălmăcirea limbilor) au fost date Bisericii primare pentru a-i autentifica pe apostoli ca urmaşi ai lui Cristos, şi ca autori demni de încredere ai scrierilor Nou-Testamentale.
2. Pavel apostolul ar susţine în 1 Corinteni 13 că darurile vor ţine numai până ce canonul Sfintelor Scripturi va fi completat.
Să luăm pe rând aceste argumente şi să vedem cât de fundamentate sunt ele pe Biblie şi pe istoria creştinismului. Din pricina spaţiului şi naturii acestui articol ne vor limita la câteva observaţii.
Argumentul este ales cu mare grijă, deoarece el nu spune că darurile au avut ca scop să autentifice lucrarea Domnului Isus, fiindcă atunci prin apostoli n-ar fi fost necesar să se mai facă semne şi minuni. Apoi ele n-au fost date nici pentru autentificarea mesajului Evangheliei, pentru că Sfânta Scriptură este cu noi şi ar avea şi azi nevoie

de o asemenea autentificare. Au fost aleşi ucenicii, apostolii să fie autentificaţi prin ele, deoarece ei au murit şi moartea lor includea şi nevoia de autentificare. Deci, dacă darurile au fost date să-i valideze

pe apostoli, atunci o dată cu moartea lor nu mai era nevoie de daruri, deoarece ele nu mai aveau pe cine autentifica. Să vedem dar dacă Biblia ne dă o asemenea interpretare.
Analizând semnele şi minunile din Evanghelii şi Faptele Apostolilor, se poate uşor observa că ele n-au avut loc niciodată ca să dovedească cuiva că un anume apostol este adevărat, înzestrat cu autoritatea de a scrie cărţile Noului Testament. Minunile au fost făcute din două motive majore:
a. Ca să confere autenticitate caracterului lui Isus Cristos şi a relaţiilor Sale cu Dumnezeu-Tatăl. Aici se includ toate minunile din Evanghelii.
b. Să confere autenticitate mesajului despre Isus. Acesta a fost scopul principal al minunilor săvârşite prin apostoli. Dar să dăm câteva exemple:
în Marcu 16:20, Biblia spune: *„Domnul lucra împreună cu ei, şi întărea Cuvântul prin semnele care-i însoţeau."*
Apoi în Fapte. 14:3: *„...Vorbeau cu îndrăzneală în Domnul, care adeverea Cuvântul privitor la harul Său, şi îngăduia să se facă semne şi minuni prin mâinile lor."*
Pretutindeni unde am încerca să vedem, minunile au avut ca scop să autentifice mesajul şi nu pe mesagerii Cuvântului lui Dumnezeu.
Apologeţii doctrinei dispariţiei darurilor duhovniceşti nu pot prezenta nici un text din Scriptură prin care să-şi dovedească teoria. Singurul loc la care recurg este pasajul din 1 Corinteni 13, versetele 8 la 10. Dar să citǎm aceste versete pentru ca cititorul să le aibă sub privire atunci când le vom comenta: *„Prorociile se vor sfârşi; limbile vor înceta; cunoştinţa va avea sfârşit. Căci cunoaştem în parte şi prorocim în parte; dar când va veni ce este desăvârşit, acest «în parte» se va sfârşi".*
Argumentat
vor sosi (acestea fiind terminarea canonului Biblic), atunci darurile prorociei şi cel al limbilor vor înceta să mai funcţioneze.
Comentariile noastre în jurul acestui fel de „argumentare" le vom concentra în câteva observaţii:
a. Oricâtă exegeză biblică am face, şi orice am studia, nu putem forţa nicidecum versetele de mai sus să spună că „cele desăvârşite" înseamnă terminarea de scris a Sfintelor Scripturi. Textul este deosebit de clar că vorbeşte despre venirea Domnului când tot ce este acum „în parte" se va termina. In prezenţa Domnului nostru Isus Cristos nu vom mai avea nevoie de daruri şi nici măcar de credinţă şi nădejde. Va rămâne doar dragostea să ne lege pentru eternitate. Considerăm o asemenea interpretare o forţare a Scripturii să spună ce vrem noi să auzim.
b. Din darurile pe care Pavel le menţionează că vor înceta la venirea celor desăvârşite, el menţionează şi *cunoştinţa.* Susţinătorii doctrinei dispariţiei darurilor nu au nimic împotriva ei, aşa că ea n-a fost silită să dispară o dată cu apariţia Scripturii, aşa cum fac cu prorocia şi limbile. Cu ce s-ar mai lăuda atunci? Luther a scris că numai la

venirea Domnului vom cunoaşte desăvârşit, întru totul în acord cu versetele citate mai sus.
Procedeul de a alege din acelaşi verset doar ceea ce ne place seamănă cu obiceiul copiilor răsfăţaţi care mănâncă doar gemul de pe pâine.
c. Dacă darurile Duhului Sfânt s-ar fi sfârşit o dată cu terminarea scrierii Noului Testament, nu credeţi că apostolul Pavel ar fi trebuit să ştie acest lucru? Dacă ştia, atunci de ce a mai scris capitolul 14 din 1 Corinteni?, capitol în care reglementează folosirea darurilor, mai ales al prorociei şi cel al vorbirii în alte limbi. Dacă darurile au fost date doar apostolilor, atunci pentru cine a scris Pavel acest capitol?
Analizată logic şi Biblic, doctrina dispariţiei darurilor nu rezistă nici la o critică sumară. De ce o mai cred unii creştini? Intr-un articol viitor ne vom concentra asupra istoriei

creştinismului să vedem dacă o asemenea doctrină este sau nu verificată de istorie, ca apoi să analizăm adevăratele motive pentru care creştinii de azi nu cred şi nu folosesc darurile Duhului Sfânt.
Ar trebui acum să ne dăm seama mai mult ca oricând că niciodată nu vom realiza nimic prin geniul şi puterea cărnii omeneşti, ceea ce numai Dumnezeu poate să facă prin puterea Duhului Lui cel Sfânt. Dacă resursele ar fi fost la noi, Ieslea Betleemului n-ar fi existat.
(Exodus nr. 54, noiembrie-decembrie 1994)

CARDINALUL

După o aprigă luptă cu cancerul, cardinalul Bernardin din arhidioceza catolică a oraşului Chicago a trecut la cele veşnice. Importanţa pe care mijloacele de informare publică au acordat-o evenimentului, şi mai ales spaţiul rezervat evenimentului de majoritatea canalelor de televiziune, mi-a stârnit o mare uimire. Uimire, pentru că, de obicei, orice eveniment cu implicaţii religioase este ori ignorat complet, ori prezentat trunchiat, mai mult dezinformând publicul decât oferindu-i o prezentare cinstită. Să luăm de exemplu marea adunare a celor de la Promise Keepers (Cei care-şi ţin promisiunile), o întrunire timp de două zile a peste 70.000 de bărbaţi creştini care s-au adunat pe marele stadion din Chicago pentru a-şi reînnoi promisiunile faţă de Dumnezeu, de propria familie şi de ţară. Nu numai că televiziunea nu a difuzat nici o imagine a evenimentului, dar a prezentat-o ca pe-o lapidară ştire, lăsând telespectatorului ideea că evenimentul, desuet de altfel, nu merită efortul înregistrării lui.
De data aceasta, boala şi moartea cardinalului au fost prezentate cu lux de amănunte, oferindu-se evenimentului o importanţă deosebită, de care nici alegerile prezidenţiale nu s-au putut bucura.
La început am avut impresia că importanţa cu care televiziunea insistă asupra evenimentului se datorează afilierii religioase a unor mai mari ai canalelor publice, sau a prestigiului de care se bucură Biserica catolică în comunitatea din

Chicago. Urmărind însă mai atent mi-am dat seama că motivul principal se afla în prestigiul acestui om deosebit, care a fost cardinalul Bernardin, şi mai ales demnitatea, curajul şi credinţa acestui om confruntat cu boala secolului, cancerul.
Probabil că mulţi alţi creştini au înfruntat suferinţa şi moartea tot cu atâta credinţă şi curaj, dar i s-a dat acestui om extraordinar şansa să poată arăta milioanelor de oameni frumuseţea unui suflet încrezător în Dumnezeu în cele mai disperate clipe ale existenţei.
După o călătorie la Ierusalim şi Roma, unde s-a întâlnit cu Papa, cardinalul s-a întors la bătălia sa cu cancerul. Om apreciat în arena politică americană şi considerat un excelent candidat pentru scaunul pontifical, Bernardin în plină glorie şi popularitate a primit nefasta veste că şansele vindecării sale sunt nule. A renunţat la tratamentele de rigoare în cazuri similare, pregătindu-se pentru întâlnirea sa cu Dumnezeu. In interviurile televizate, nu 1-a părăsit niciodată zâmbetul şi nici credinţa că Dumnezeul în care el se încredea ştia ce face.
In fiecare zi s-a dus la biroul său, rezolvând problemele curente ale întinsei sale arhidioceze.
îmi aduc aminte cum, numai cu trei ani în urmă, aveam nevoie de o semnătură a domniei sale pe actul de vânzare-cumpărare, atunci când biserica pe care o păstoresc vânduse un imobil unor catolici coreeni. Pentru câteva minute interesele noastre s-au intersectat. Convorbirile telefonice cu avocatul personal al cardinalului şi cu secretarul său m-au convins atunci ce om ocupat era.
Sunt două lucruri care m-au impresionat deosebit la acest om pe lângă curajul şi demnitatea sublimă în faţa morţii. Două detalii din viaţa sa, pe care am urmărit-o de-a lungul

anilor petrecuţi în Chicago, au deschis parcă ferestre mari spre sufletul nobil al acestui om. A fost acuzat în mod mincinos şi tendenţios de un tânăr că ar fi fost molestat de către cardinal, pe când frecventa ca băiat o parohie a acestuia. Devenise la modă ca preoţii catolici să fie acuzaţi de asemenea lucruri, şi uneori pe drept, pentru că celibatul lor este cu greu acceptat de o societate hedonistă. Asaltat de reporteri şi ameninţat cu tribunalul pentru sume enorme de bani, cardinalul s-a comportat cu seninătatea unui nevinovat. Discuţiile cu tânărul acuzator s-au terminat în favoarea prelatului. Acuzatorul a recunoscut că fabricase acuzaţia pentru a face rost de bani. Cu reputaţia ameninţată de una din cele mai grave acuzaţii, preotul Bernardin a arătat iertare şi înţelegere faţă de acuzatorul lui.
Un al doilea lucru pe care l-am aflat din viaţa acestui om este bunătatea şi recunoştinţa sa faţă de faptele mărunte ale enoriaşilor lui. Una din bătrânicile catolice dintr-o suburbie din nordul oraşului, pentru că îi plăcea să coacă pâine proaspătă în fiecare zi, s-a hotărât să-i trimită prin poştă în fiecare zi cardinalului, pe care-1 stima atât de mult, câte o franzelă proaspătă. Anii au trecut, şi într-o bună zi bunicuţa a trecut la cele veşnice. Spre surpriza preotului local şi a unor rude sărace, la înmormântarea bătrânicii a participat cardinalul Bernardin.
Implicat în lupta împotriva avortului şi eutanasiei, cardinalul şi-a strâns ultimele eforturi înainte de moarte scriind preşedintelui Clinton să apere viaţa, oferind şanse

fiecărei fiinţe plăsmuite în pântecul mamei ei. Apelul său de a se oferi omului putinţa să moară demn, apel pecetluit prin propriul exemplu, a constituit una din loviturile de graţie date ideii tot mai populare că cei bolnavi şi disperaţi ar trebui asistaţi de medici în sinucidere. America are de ales acum să moară cu

metoda Kavorkian sau Bernardin. Ce va alege oare guvernul acestei ţări?
Moartea cardinalului mi-a dovedit că se poate muri frumos. Că puterea şi înălţimile unei slujbe atât de mari nu poate corupe un suflet sincer şi păstrat mereu curat, spălat de sângele jertfirii divine şi de lacrima rugăciunii. Ea a dovedit că se poate birui spaima morţii prin credinţa dată sfinţilor odată pentru totdeauna.
în faţa morţii nu mai suntem catolici sau protestanţi, şi nici măcar cardinali sau mireni. Suntem numai mântuiţi sau nemântuiţi. Suntem numai cu Cristos sau fără El. Cardinalul era cu Cristos.

QJNTON

Scandalul Clinton a reuşit să mă îngrozească, prin detaliile sexuale expuse public, până acolo că urmărirea ştirilor de seară a devenit imposibilă s-o faci împreună cu familia. Pentru prima dată ştirile televiziunii conţineau mai multă mizerie decât filmele Hollywood-ului. Dacă pentru cele din urmă eşti avertizat azi prin sistemul de „rating", un fel de preanaliză (oare a cui?) a filmului şi conţinutului lui, ştirile de la telejurnalele CNN şi toate celelalte agenţii de ştiri nu conţineau decât lapidarul avertisment că materialele prezentate, mai ales depoziţiile preşedintelui în faţa juriului de anchetă, conţin scene sexuale explicite. Eram sfătuiţi la discreţie. Cu alte cuvinte mingea era la noi acum. La telespectatori. Era doar responsabilitatea noastră de a ne uita sau nu la ele. Cei ce le difuzau şi mai ales cei care le produceau nu mai aveau decât responsabilitatea de-a afla adevărul sau a-1 ascunde.
Dar afirmasem mai sus că nu numai acest aspect m-a îngrozit, ci lucrul care m-a făcut să mă gândesc din nou dacă nu cumva mă aflam într-o ţară greşită, sau o lume greşită, aşa cum te trezeşti într-o gară pustie, necunoscută, după plecarea singurului tren de noapte, este redefinirea unor termeni cunoscuţi de când lumea, atât de preşedinte cât şi de suporterii lui politici. Domnul Clinton, educat la cele mai bune şcoli de avocaţi din America, dotat cu un talent deosebit de a evita orice răspuns direct, de a face înconjorul oricărui obstacol interogativ, de a dribla abil printre jaloanele vechi ale adevărului, răspundea cu alte întrebări la întrebările juri-

ului. De obicei încerca să redefinească termenii, mergând uneori pană la absurd. Bunăoară, la întrebarea dacă a fost singur cu Monica Lewinscky, domnia sa răspunde nonşalant: „Depinde ce înţelegeţi prin a fi singur!" Şi avea dreptate. Cum sa fie singur? Era doar cu Monica. Apoi Dumnezeu era martor la păcatele lui. Nu-i aşa? Dovadă că n-a fost singur este că azi ştie lumea întreagă ce s-a petrecut (din păcate detaliu cu detaliu) în biroul oval al Casei Albe. Cine poate fi oare singur? Unde te poţi ascunde de faţa lui Dumnezeu? în adâncul mării? La marginea lumii? în stelele cerului? în adâncimile pământului? Printre răspunsuri evazive, retorice, driblate,

falsificate, politicizate, printre definiţiile tale? Nicăieri.
Să nu mai discutăm jignirea oricărei inteligenţe, pană şi a celor superficiale a tuturor americanilor, pe care preşedintele ne-o administrează fără măcar să roşească. Dacă îţi ceri scuze pentru minciuna spusă, pentru dezinformarea publicului, atunci nu mai spui că „legal n-ai minţit". Ceea ce făcuse „era rău, neportrivit", dar nu şi din punct de vedere legal, conform unei definiţii asupra relaţiilor sexuale reinterpretate şi ele de către driblingul avocăţesc al preşedintelui. Citind depoziţiile sub jurământ ale frumoasei evreice cu care păcă-tuise preşedintele nostru, până şi în focul pasiunilor carnale, Bill rămâne farsorul care operează în zonele gri, în fâşia de graniţă dintre da şi nu, dintre fapta incriminatorie şi posibila evaziune. Probabil că pentru a demonstra oricând că cele petrecute între el şi Monica nu sunt demne de băgat în seamă, vorbea la telefon cu câte un congresman în timpul „relaţiilor nepotrivite".
Când minciunile sale n-au mai putut fi ascunse, pentru că se cere să fii extrem de inteligent pentru a nu fi prins cu minciuna, Clinton, şi mai ales suporterii lui liberali, spun acum că a minţit pentru că-i era jenă, a dorit să-şi apere demnitatea, familia, reputaţia etc. El considera că minciunile lui nu sunt
călcări de lege aşa de grave ca să fie demis din funcţie, fiindcă el n-a minţit ca să facă pagube statului sau să-i trădeze alte interese. Oare aşa să fie?
în primul rând, asistăm astfel la o discriminare în sânul unui termen vechi de când lumea. Minciuna se împarte acum în minciuni tolerabile, pe care le poţi face chiar în faţa juriului de judecată, în ciuda faptului că ridici mâna în sus şi spui că „juri să spui adevărul, tot adevărul şi numai adevărul, aşa să te ajute Dumnezeu", din simplul motiv că eşti jenat de faptele tale „personale", pentru a-ţi apăra reputaţia sau onoarea familiei; şi în minciuni pe care nu poţi să le spui fără să fii pedepsit. Dar care sunt acelea? Cele care afectează interesele statului, spun liberalii. Cu alte cuvinte, statul este mai important decât individul, interesele lui devin deasupra celor ale indivizilor care-1 compun. Vă este cumva familiară o asemenea poziţie? Sigur că da. Am fost victimele ei timp de 45 de ani.
Conform acestei filozofii liberale, cei care comit violuri, cei care-şi bat nevestele, sau abuzează sexual angajatele lor, pot să motiveze minciuna lor în faţa juriilor de judecată că sunt debarasaţi de situaţie şi doresc să-şi păstreze reputaţia.
Când un asemenea lucru se va petrece, atunci întregul eşafodaj al sistemului juridic se prăbuşeşte. Introducând această excepţie, cu o astfel de motivaţie, se face cel mai mare rău posibil ţării, statului, dacă există totuşi un atât de mare interes pentru bunăstarea lui. Se erodează cu bună ştiinţă temeliile justiţiei marii democraţii americane.
Minciuna, de orice soi ar fi ea, este minciună, act ce sfidează adevărul cu consecinţe nebănuite pentru făptaşul ei şi pentru victime nevinovate. Este o copilărie acum să mai credem că minciunile lui Clinton sunt lucruri personale, fără implicaţii majore. O ţară întreagă este târâtă într-un scandal fără precedent. Milioane de copii ai Americii şi ai lumii sunt „educaţi" de acest exemplu mizerabil că păcatul este accepta-

bil, că el este o chestiune personală, că el n-are nimic de a face cu slujba mea şi nici cu caracterul meu.
Este adevărat că Clinton n-a minţit pentru a trăda America în faţa unei alte puteri, dar

minciunile lui au atras dispreţul întregii lumi faţă de ţara lui de baştină. Statele Unite a devenit ţara condusă de un afemeiat incurabil pe care propriul său popor îl apreciază pentru realizările sale indiferent care este caracterul lui. Lumea ne percepe ca pe un popor libidinos, condus de un libidinos, pe care-l tolerăm cu graţia cu care ne dorim noi înşine să fim trataţi pentru infidelităţile noastre. Nu numai că aprobăm păcatul lui, dar îl socotim bun, pentru că ne dorim cu toţii un astfel de calificativ pentru faptele noastre. Şi ce altceva spun oare sondajele de opinie? Să spună oare cifrele favorabile preşedintelui procentajul infidelităţii conjugale în America? Probabil.
Urmăresc cu interes zilele acestea ceea ce se petrece în sferele puterii americane. Am conştiinţa că trăiesc zile istorice. Ne vom întoarce la absoluturile adevărurilor divine, sau vom perverti „legal" prin votul majorităţii adevărurile fundamentale ale existenţei noastre. Sunt curios ce va vota America în aceste zile. Vom vota pentru absolutul adevărului sau pentru relativitatea lui. Ne aflăm la punctul pivotai principal al destinului acestei ţări. Nu poţi să nu fii curios încotro vom muta macazul. Nu sunt decât două posibilităţi.

FOREST GUMP?

de *Rodica Lascău*

„Adevărat vă spun că, oricine nu va primi împărăţia lui Dumnezeu ca un copilaş, cu nici un chip nu va intra în ea!"
(Marcu 10:15)

Nu de mult, la aniversarea zilei mele de naştere, fiul meu mai mare, Bogdan, care are şi el un mic job, mi-a făcut cadou o casetă video cu filmul Forest Gump. Cunoscându-mă ca o mare amatoare de artă autentică, îl considerase că este un cadou potrivit pentru mine. La început am avut reticenţe faţă de film, în primul rând pentru că nu-mi plăcea actorul Tom Hanck, iar apoi cunoscând faptul că Hollywood-ul nu a produs în ultimii ani decât gunoaie, am spus că nu vreau să văd un asemenea film. Dar copilul a insistat.
Surpriza unei asemenea producţii, demne de toate premiile pe care le-a primit pentru cel mai bun film al anului 1994 la Academy Awards, nu a fost mică. Cu lacrimi în ochi, la terminarea filmului, am înţeles cuvintele Domnului Isus care a spus: *„Dacă nu vă veţi face ca nişte copilaşi, cu nici un chip nu veţi intra în împărăţia cerurilor".*
Urmărind acel model de puritate morală nealterată de viaţă, de împrejurări, acea inocenţă împinsă până la ridicol, realizăm faptul că aproape trebuie să fii nebun ca să fii normal în lumea aceasta atât de coruptă.
începând de la primele cadre ale filmului, Forest începe să-şi depene povestea vieţii lui, cu amănunte aşa cum a fost ea. Fiecare viaţă este o poveste, o poveste veselă, tristă sau

tragică; o poveste de succes sau de eşecuri, sau poate una de toate la un loc. Pe banca unei staţii de autobuz, povestitorul se destăinuieşte oricui, indiferent de vârstă, culoare sau atitudine faţă de intenţiile sale, dovedind o încredere totală în oameni. In tot ce spune transpare dragostea şi preţuirea pentru mama lui. Nu uită să sublinieze mereu şi mereu că mama sa era o femeie foarte inteligentă. Mulţi copii normali nu observă acest lucru la părinţii lor. Apoi micile sublinieri: (când a graduat liceul sau la

terminarea colegiului) „mama era mândră de mine". Mulţi copii inteligenţi, fără probleme intelectuale, se simt ruşinaţi de prezenţa părinţilor lor în public, sau chiar dacă nu sunt, nu observă aceste lucruri atât de sensibile în evantaiul sentimentelor părinteşti, cum ar fi mândria sau fericirea lor în asemenea momente.
Relaţia sa cu mama rămâne mereu aceeaşi. Mama mereu îl încurajează până în ultima clipă a vieţii ei, iar el îi rămâne mereu devotat. Ea îi spunea mereu: „Forest fă ce poţi mai bine cu ce ţi-a dat Dumnezeu şi viaţa este ca o cutie cu ciocolată, niciodată nu ştii ce este în ea." Forest o va cita mereu şi mereu.
Marcat deosebit de un handicap mental, de acea neputinţă a intelectului de a se ridica deasupra ridicolului, Forest este capabil de fidelitate în sentimentele sale, rămânând devotat primei sale iubiri până la sfârşit, fără condiţii şi interes. Prietenia sa din copilărie, relaţia atât de gingaşă, pe care el o compară cu nonşalanţă şi umor: „eram aşa de nedespărţiţi ca şi morcovul cu mazărea."
Lovindu-se de primele probleme ale vieţii se refugiază în rugăciune. Dorinţa de evadare din suferinţă îi făcea să-I ceară lui Dumnezeu să-i transforme în păsări. O astfel de rugăciune îi va urmări întreaga viaţă.
Mai târziu, în anii 60, când a început decăderea morală a Americii, în timp ce o parte din tineri mureau în războiul din Vietnam, alţii se dezmăţau la Woodstock în noroiul celei mai jalnice decăderi morale, întreaga tragedie a fetei nu este altceva decât tragedia Americii acelor ani, târâtă în mizeria sexualităţii şi a drogurilor. In această mlaştină fetidă şi flămândă de suflete, totuşi există ceva pur care rămâne pur, suflete nealterate, capabile de sacrificiu şi jertfă de sine. în junglele Vietnamului, Forest se împrieteneşte cu un tânăr de culoare, cu idei bizare şi vise utopice, îi ascultă cu o răbdare angelică interminabilele reverii despre viitoarea sa industrie de creveţi shrimpi, promiţân-du-i înainte de moarte să continue acest vis. Când printr-o împrejurare miraculoasă ajunge milionar în această industrie a pescuirii maritime, Forest răsplăteşte familia nevoiaşă a fostului lui prieten pentru ideea genială a unei asemenea afaceri.
în timpul războiului îşi salvează de la moarte colegii de arme, printre care pe căpitanul său, pe care mai târziu îl va lua asociatul lui în afaceri. Pentru Forest, acest om rămâne „domnul căpitan" chiar dacă după război acesta nu mai era decât un veteran nenorocit care îşi pierduse amândouă picioarele. în drama acestui om, Forest îi sugerează să se roage Domnului Isus. Violent şi revoltat, căpitanul nu mai poate crede în Cristos şi nici în viaţa viitoare. Suferinţa şi singurătatea, respingerea din partea unei societăţi lipsite de gratitudine faţă de eroii ei, l-au transformat într-un ateu disperat. Forest însă declară, cu candoarea minţii sale rămase într-un perpetuu stagiu de copilărie, că el cu siguranţă va merge în cer. Siguranţa eternităţii sale este fascinantă. Este întruchiparea cuvintelor Scripturii care spun că nici un nebun nu se poate rătăci pe calea Domnului. Tot ce face Forest face bine, cu consacrare, cu devotament. Dacă mintea sa nu funcţionează la viteze mici, atunci Forest aleargă sau lucrează. Dacă aleargă nu-1 mai întrece nimeni. Dacă joacă tenis, ajunge campion. Dacă are decepţii, le îneacă în activitate şi nu în refugiu din realitate prin băutură

sau droguri. In toată ceaţa minţii sale ştie că aceste lucruri sunt păcate şi fuge de ele. într-o lume ce şi-a abandonat orice fidelitate, Forest rămâne credincios învăţăturilor

mamei sale, pe care o citează ca pe cel mai mare filozof al religiei sale, al iubirii sale. Când află că are un copil despre care nu ştia se simte vinovat că nu şi-a asumat responsabilitatea la timp, se teme ca să nu-i moştenească handicapul. Se căsătoreşte cu femeia viselor sale chiar dacă aceasta mai are puţine zile de trăit, rod al vieţii destrăbălate promovate de generaţia sa. îşi oferă casa, numele, onoarea sa; o acoperă cu ele ca să nu moară în singurătate şi ruşine. îi oferă îngrijire şi dragoste până în ultima clipă. îi supravieţuieşte acestei fete care fugise de prostia şi înapoierea lui mentală, aşa cum supravieţuieşte istoriei care se derulează halucinant prin faţa ochilor săi. Preşedinţi sunt împuşcaţi sau forţaţi să demisioneze. Personalităţi marcante din lumea „normalului" se duc şi dispar în negura uitării, pe când Forest, anormalul, nebunul, retardatul mental, triumfător le supravieţuieşte tuturor. Le supravieţuieşte tuturor printr-o calitate pe care n-o mai au „normalii", bunătatea, dragostea şi mai ales credinţa în Dumnezeu.

Multe lucruri ne uimesc la Forest. Unul este'că banii nu contează pentru el. Multimilionar, rămâne să locuiască mai departe în casa lăsată moştenire de mama sa, căminul moştenit de generaţii. Nu vrea palate. Trăieşte modest, îmbrăcat cu veşnica sa cămaşă albastră în carouri, milionarul taie iarba („pe gratis") de pe stadionul micului orăşel. Cu banii contruieşte o biserică şi îngrijeşte de cei săraci.

Fuga ce 1-a salvat de răutatea copiilor din anii fragezi ai copilăriei, de răutatea adolescenţilor ce se distrau de „nebunul" din clasa lor, devine o obsesie din nou, prin care Forest încearcă să fugă parcă de infidelitatea altora, de lumea atât de diferită din jurul lui. Se opreşte într-o zi după ce alertează întreaga ţară cu alergarea sa de la un continent la altul. Se

întoarce spre zecile de oameni care-i încercau exemplul, şi le spune nonşalant şi plin de candoare: „Am obosit. Plec acasă."

Filmul se încheie cu o notă de speranţă. Salvarea din înapoierea sa vine parcă prin copilul inteligent cu care Dumnezeu 1-a răsplătit. Rămâne trist, aştepându-1 la margine de drum să se întoarcă de la şcoală. Singur şi trist cum nu poţi fi altfel pe acest pământ, contemplează cerul, locul alienării sale, din care coboară în mângâierea vântului molatec o pană din aripa unei păsări.

Forest (Pădure), nume ciudat, moştenit din reverenţa faţă de eroii din trecutul mamei sale, este fiinţa considerată de lumea noastră „anormală" prin handicapul ei mental, dar care dovedeşte mult mai multă normalitate decât toţi ceilalţi din jurul ei prin virtuţile umane pe care le păstrează nealterate până la capăt. într-o lume ce preamăreşte mintea şi realizările ei, Forest este tocmai opusul. Sfidând această unanimă abordare, el dezvoltă şi menţine calităţi pe care cei inteligenţi nu le mai au, dovedind că ceea ce ne face oameni cu adevărat este mai degrabă inima decât mintea.

O RELIGIE DE CASĂ PE GUSTUL FIECĂRUIA

Dacă astăzi este uneori mai uşor să introduci o nouă persoană în Trinitate decât să stabileşti culoarea covorului într-o biserică, se pare că este la fel de uşor să scoţi afară o Persoană din Sfânta Treime sau s-o înlocuieşti cu alta. De aceea avem „Jesus Only", creştini care cred doar în Isus Cristos, sau „Iehovişti", care acordă credit doar Tatălui-Iehova. Dar nu despre aceste curente vreau să discut, ci despre o altă eroare teologică

pe care o împărtăşim inconştienţi cu dezinvoltura peştelui în deplină ignoranţă de apa în care înoată. Este vorba despre a „dihotomie divină" pe care o mare parte a lumii evanghelice o practică.
Este suficientă doar o succintă introspectivă în bisericile evanghelice contemporane ca să ne dăm seama că ele cred în Tatăl, Fiul şi Sfânta Scriptură, ca făcând parte din Sfânta Triunitate divină. Duhul Sfânt a fost marginalizat şi chiar retrogradat la nivel de putere, energie, experienţe, influenţă extatică, agent divin de transmitere a harului lui Dumnezeu, înainte de a discuta mai pe larg acest subiect, cred că e potrivit să fac câteva afirmaţii: *Devenim ceea ce credem. Vedem ceea ce credem. Obţinem ceea ce credem.*
Credinţa că Duhul Sfânt Şi-a terminat lucrarea în Biserica primară o avem moştenire de la Luther. în dorinţa sa de a demola credinţa catolică în minuni a elaborat teoria încetării darurilor Duhului Sfânt o dată cu moartea ultimului apostol. Protestantismul a transmis doctrina luterană până azi în sânul multor tradiţii evanghelice protestante şi neoprotestante.

în primul rând trebuie afirmat că nu există nici o bază biblică pentru suportul unei astfel de afirmaţii. Textul cel mai folosit de către apologeţii acestei doctrine este textul din
1 Corinteni 13:8-12, unde apostolul Pavel afirmă:
„Prorociile se vor sfârşi; limbile vor înceta; cunoştinţa va avea sfârşit. Căci cunoaştem în parte şi prorocim în parte; dar când va veni ce este desăvârşit, acest «în parte» se va sfârşi. Când eram copil, vorbeam ca un copil, simţeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc. Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci vom vedea faţă în faţă. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaşte deplin, aşa cum am fost şi eu cunoscut pe deplin."
Interpretând că apostolul Pavel a vrut să spună că „ce este desăvârşit" este desăvârşirea canonului biblic nu facem decât să denaturăm grav adevărul Sfintelor Scripturi. Ba mai mult, a susţine că o dată cu apariţia canonului biblic a încetat acest „în parte", pe care şi-1 asumă cu destul de multă transparenţă marele apostol, acest fapt ne duce la concluzia că noi cei de azi, beneficiarii textului sacru, nu mai suferim din pricina acestor limitări. Nu vi se pare totuşi o aroganţă prea mare? Nu credeţi că se proslăveşte prea mult printr-o astfel de interpretare omul şi capacitatea sa de înţelegere a adevărurilor divine?
Venirea celor desăvârşite, momentul dezrobirii noastre de acest „în parte" şi de copilăria vederii în chip întunecos, ca într-o oglindă, realităţile lumii spirituale, nu poate fi altceva decât măreţul eveniment al întâlnirii noastre cu „căpetenia desăvârşirii noastre", cu Domnul Isus Cristos. Atunci nu va mai fi nevoie de prorocii, de limbi şi de cunoaştere. Vom sta faţă în faţă. Faţă în faţă cu Adevărul deplin, cu Isus Cristos - Cuvântul.
împărtăşesc convingerea că această interpretare forţată a Scripturii a dus la marginalizarea nu numai a lucrării Duhului Sfânt în bisericile şi vieţile credincioşilor evanghe-

lici, dar a fost actul prin care această parte a bisericii creştine s-a lepădat de Duhul

Sfânt, fapt cu consecinţe nebănuit de grave. Locul Lui a fost luat curând de Sfânta Scriptură.
Dacă darurile Duhului Sfânt nu mai acţionează azi în biserică, atunci ele au trebuit înlocuite cu efortul uman. Astfel am elaborat programele noastre care să întreţină lucrarea bisericii; programe dominate de raţionamentul omenesc, care şi-a asumat responsabilitatea şi capacitatea de a înţelege şi interpreta Sfânta Scriptură. Am ajuns că nu cunoaştem „nici Scripturile şi nici puterea lui Dumnezeu". Cum am putea cunoaşte Scripturile fără ajutorul Duhului Sfânt care le-a inspirat? Numai El face cuvântul scris să devină Cuvântul viu şi lucrător. El singur poate da viaţă literei moarte.
Deşi întregul creştinism evanghelic are aceeaşi Scriptură, el s-a divizat nespus de mult de la Reformă încoace, tocmai pentru faptul că aceeaşi Scriptură n-a mai fost interpretată şi înţeleasă prin acelaşi Duh, care a inspirat scrierea ei, ci prin efortul uman, prin limitările minţii uname, care din aroganţă a respins ajutorul Spiritului Sfânt. Pot fi găsite şi alte explicaţii fenomenului de fărâmiţare în sânul creştinismului evanghelic, dar în opinia mea, dispersarea şi sectarismul a avut loc şi continuă să aibă loc ca urmare a respingerii Duhului Sfânt, singura călăuză în înţelegerea şi interpretarea Scripturii.
O altă consecinţă a respingerii Duhului Sfânt a fost o supraintelectualizare a credinţei şi a bisericii. Criteriul verificării adevărului a devenit raţiunea umană. Dacă inspiraţia şi „transpiraţia" trebuie să conlucreze la adevăratul act al cunoaşterii, atunci respingerea inspiraţiei poate duce la o extremă periculoasă. Ea a produs deja liberalismul teologic cu toate aspectele lui atât de nocive pentru viaţa spirituală.
Aici doresc să subliniez că în Mişcarea Penticostală (cea românească) s-au exercitat influenţe semnificative din partea

evanghelicilor care L-au respins pe Duhul Sfânt şi darurile Sale în sânul bisericii de azi. Manifestarea darurilor Duhului Sfânt introduce pe lângă nota de inedit o scăpare de sub controlul uman a situaţiei. Atât prorocia cât şi vorbirea în alte limbi aduc cu sine elementul neprevăzut, misterios al Duhului Sfânt. Ele nu se încadrează în programul prestabilit şi prin spontaneitatea lor pot deranja atmosfera de „cuminţenie" şi sobrietate în care totul este previzibil, ordonat şi logic. Uneori ca pastori am râvnit după o asemenea ordine, probabil idealizând ceea ce se petrecea dincolo de gardul vecinilor noştri de alte credinţe. De aceea am găsit mai repede acele versete din Scripturi care spuneau despre un Dumnezeu al ordinii, al disciplinei, al seriozităţii, sobrietăţii, al desăvârşirii, şi am evitat acele porţiuni care ne vorbeau despre creativitate, despre spontaneitate, neprevăzut, surpriză, cu alte cuvinte despre călăuzirea Duhului. Ce este Duh este duh, şi acest „vânt divin" (pneuma) bate totuşi încotro vrea El, şi de obicei nu respectă programele noastre. Are El programele Lui.
Un alt factor care a exercitat o oarecare influenţă între penticostali din partea celor ce nu mai cred în manifestarea darurilor Duhului Sfânt astăzi a fost acela că există atâtea falsuri; prorocii mincinoase, contrafaceri a unor minuni şi vindecări etc. De fapt, adversarii darurilor Duhului Sfânt vor să spună prin aceasta: *„totul nu este decât un fals, nici o manifestare nu este autentică, pentru simplul motiv că ele nu mai pot exista azi."* în primul rând trebuie spus că dacă eu nu cred în minuni nu voi vedea minuni. Dacă eu nu cred în darurile Duhului Sfânt voi fi incapabil să le văd. Orice manifestare care ar

putea fi pusă pe seama vreunui dar divin o voi demola prin tot felul de argumente. Nimeni nu este mai orb decât cel ce nu vrea să vadă.
Am întâlnit aşa de mulţi penticostali care credeau în darurile Duhului Sfânt, dar nu în acelea care se manifestau în biserica lor. în special, darul cel mai contestat, cel al prorociei,

este scos afară din biserică cu forţa argumentelor prorociilor mincinoase. în lungi discuţii cu numeroşi pastori români, şi cu alţi credincioşi, am constatat că sentimentele lor împotriva prorocilor proveneau cu precădere de la prezumţia că prorocia, fiind un dar al Duhului Sfânt, trebuie să fie desăvârşită în prezentare, în conţinut şi ca formă. Dacă Duhul Sfânt vorbeşte, sau dacă Dumnezeu vorbeşte prin acea persoană care se chemă proroc, atunci prorocia trebuie să fie desăvârşită în toate aspectele ei. Interesant este că aplicăm acest criteriu doar la darul prorociei, nu şi la celelalte, probabil că doar la cel al tălmăcirii limbilor (poate pentru că adesea este considerat identic cu cel al prorociei).
Admitem că un predicator, pastor sau evanghelist, poate să greşească atunci când predică, cu toate că el poate avea darul cunoaşterii sau înţelepciunii, pentru că punem într-o perspectivă corectă afirmaţia apostolului Pavel: „Căci cunoaştem în parte..." (1 Corinteni 13:9a). De ce uităm oare că acelaşi apostol, în acelaşi verset spune: „Şi prorocim în parte"? De ce trebuie oare să cercetăm totul şi să păstrăm ceea ce este bun? Pentru că altfel vom ajunge să dispreţuim prorociile (1 Tesaloniceni 5:20-21). Pentru că alături de mesajul şi inspiraţia Duhului Sfânt se poate strecura opinia şi interpretarea prorocului, care nu întotdeauna va corespunde cu cea a lui Dumnezeu. Pentru că există o evoluţie a darului, o creştere în dexteritatea folosirii lui, o maturizare a prorocului. Cu toate că poate suna radical, trebuie să începem să vedem darul prorociei într-un proces de creştere şi maturizare, să permitem eroarea sau falimentul în folosirea lui, aşa cum suntem destul de indulgenţi cu exercitarea celorlalte daruri. Procedând în continuare la discreditarea prorocilor şi la aplicarea unor standarde superumane în ceea ce priveşte prezentarea şi limbajul prorociilor lor, nu vom face decât să se reducă numărul lor şi să dispară din bisericile noastre, bineînţeles în paguba noastră.
Standardul de perfecţiune pretins prorocului nu numai că a descurajat pe mulţi, dar a produs aureole divine pe capul unora care au ştiut să-şi prezinte prorociile în limita acceptabilului. Aceştia au fost divinizaţi şi urmaţi orbeşte, mulţi dintre ei sfârşind prin a folosi darul spre folosul lor personal şi nu al altora cum învaţă Scriptura (1 Corinteni 12:7).
Dacă fiecare credincios este un membru al Trupului lui Cristos, atunci acest Trup nu conţine organe rudimentare, care nu folosesc la nimic, ci fiecare are un anumit rol în acest organism glorios. Dumnezeu nu se mulţumeşte cu participarea noastră pasivă la bunăstarea acestui Trup, ci ne dă fiecăruia cel puţin un dar al Duhului Sfânt pentru a fi folosit spre binele altora. Darul pus în noi trebuie să crească şi să fie exersat cu o tot mai multă dibăcie şi îndrăzneală pentru ca să creştem spre desăvârşire. Sfânta Scriptură descrie zeci şi zeci de daruri ale Duhului Sfânt, şi nu este corect să limităm lista lor la nouă sau douăzeci şi şapte după unii. Duhul Sfânt este suveran să acorde

acele daruri şi talente în funcţie de nevoile Bisericii Sale. Beţaleel şi Oholiab, împreună cu toţi bărbaţii implicaţi în construirea Cortului întâlnirii au primit „înţelepciune şi pricepere, ca să ştie să facă lucrurile rânduite pentru slujba sfântului locaş" (Exodul 36:1). Atunci când situaţia o cere, Duhul Sfânt dă daruri adecvate Bisericii. în timpul Reformei ar fi fost cu totul ieşit din comun ca cineva să admită că Duhul Sfânt va da darul vorbirii în faţa unui microfon la un post de radio creştin, sau talentul unui prezentator la televiziune. Dar Duhul Sfânt este suveran şi ne uimeşte cu creativitatea şi complexitatea Lui.

PROFEŢII SFÂRŞITULUI

Odată cu întoarcerea filelor calendarului mai aproape de cifra rotundă şi impresionantă a anului 2000 sporeşte împreună cu spaima sfârşitului şi numărul profeţilor lui. O escatologie gazetărească a senzaţionalului inundă rafturile magazinelor de carte şi mai ales primele pagini ale ziarelor de şuetă. „Noi descoperiri" în cărţile sfinte, o nouă matematică a sfârşitului, noi revelaţii sau citiri în globul de cristal despre ultimele zile ale planetei care se grăbeşte spre linia de- sfârşit.
Nici lumea creştină nu este scutită de senzaţionalismul sfârşitului. Se pare că nu suntem diferiţi de lumea necreştină în ceea ce priveşte spaima unui viitor incert. Dumnezeu este conceput mai mult ca un ultim refugiu în momente de criză decât ca un Dumnezeu al istoriei, care conduce lumea şi care îşi va împlini planurile măreţe cu ea. Din lipsa unei perspective biblice asupra istoriei, creştinul de azi vede la orizont, alături de toţi ceilalţi, catastrofe şi incertitudini. Se aşteaptă colapsul economic al lumii de azi, conflicte şi conflagraţii mondiale culminând cu Armaghedonul, apariţia Fiarei apocaliptice, a Anticristului şi a semnului 666 pe frunţile sau mâna dreaptă a fiecăruia. Ochii tuturor sunt spre Ierusalim şi Comunitatea Europeană. Rusia, de când cu dezmembrarea colosului roşu, iese încet din perspectivele profetice, locul ei luându-1 China comunistă. Catastrofele sfârşitului de lume, personajele lui sinistre sunt mult mai atrăgătoare de curiozităţi decât Domnul istoriei. Creştinul de azi pare să aştepte cu mai mult entuziasm apariţia Fiarei decât arătarea Fiului lui

Dumnezeu; cu mai multă ardoare distrugerea acestei planete decât pământul cel nou. Pe de altă parte, scenariile sumbre ale sfârşitului nu numai că demobilizează orice efort spre binele social comun care devine inutil ca orice reparaţie a unei clădiri condamnată demolării, dar, pe plan psihologic, programează individul la resemnare şi spaimă. Astfel creştinul care ar trebui să vadă în venirea lui Cristos cea mai glorioasă zi a existenţei, clipa cea mai dragă şi de dorit, o aşteaptă cu groază alături de lumea fără Dumnezeu. Nu numai că o astfel de gândire sumbră, cu catastrofe apocaliptice la orizont demonstează orice justificare a dorinţei şi faptei spre mai bine, dar ea nu este altceva decât parte din modul satanic de gândire distructivă. Oricâtă durere şi nostalgie ne-ar cuprinde la demolarea casei părinteşti în care ne-am născut, ea se dizolvă în bucuria şi aşteptarea optimistă a noii clădiri ce se va ridica în locul ei. Creştinul nu ar trebui să fie atât de preocupat de distrugerea acestei lumi vechi în care trăim atâta timp cât crede în pământul şi cerul nou pe care le va crea Marele Creator. Semnele sfârşitului ar trebui numite „semnele noului început". Modul actual de

gândire reflectă mai degrabă necredinţă în potenţialul creator al Domnului şi o prea mare dragoste de lumea de acum, aşa cum este ea. Perspectiva distrugerii acestui loc sub soare, în care ne-am cuibărit uneori destul de călduros şi confortabil, ne face să aşteptăm cu spaimă scuturarea lui prin evenimentele creatoare ale unui nou pământ. Rădăcinile ne ţin încă strâns legaţi de glia veche, şi sunt atâţia care ştiu să profite de angoasele altora.

Departe de mine gândul să strecor în mintea cuiva că sfârşitul nu va avea loc sau că el ar fi departe de zilele noastre. Ar fi o mare eroare. Ceea ce vreau să afirm în aceste rânduri este că el va fi cu totul diferit de orice scenariu imaginat de cineva; că *el va veni când vrea Tatăl ceresc şi nu când prezic aritmeticile (uneori infantile) ale „profeţilor distrugerii" de azi; că*

este o pierdere de vreme să ne ocupăm de sfârşitul lumii când suntem chemaţi să lucrăm la mântuirea ei. Dar să le abordăm pe rând.

Literatura apocaliptică este destinată în primul rând imaginaţiei noastre, pe care însă nu trebuie s-o scăpăm de sub controlul Scripturii şi al raţiunii. Profeţiile biblice nu sunt istorie viitoare în sensul că ele nu ne furnizează detalii, culori şi atmosfere ale evenimentelor, lucruri care de cele mai multe ori ne fac să nu le recunoaştem decât după ce ele s-au împlinit, decât atunci când le analizăm ca istorie şi nu ca eveniment la care participăm.

A concepe un scenariu al sfârşitului interpretând textele sacre uneori pe bunul nostru plac, nu va face altceva decât să cimenteze o preconcepţie care ne va face refractari la alte scenarii create de alţii şi de aici diviziunea şi neînţelegerile. Premilenişti pretribulaţionişti, midletribulaţionişti sau post-tribulaţionişti, amilenişti sau postmilenişti, premilenişti dispensaţionalişti, indiferent de scenariul adoptat nu suntem decât copii ai lui Dumnezeu, mântuiţi prin jertfa lui Cristos, fiinţe aflate sub incidenţa poruncii Sale de a ne iubi unii pe alţii. Cine are dreptate? In definitiv El nu ne-a cerut niciodată să avem dreptate. Ne-a cerut să iubim. Dreptate are întotdeauna cel ce iubeşte şi nimeni nu poate fi mai greşit decât cel care nu iubeşte pe fratele său.

Dacă scenariile apocaliptice nu fac altceva decât să ne dezbine, la ce ne folosesc? In primul rând doar ultima generaţie va participa la ele. Dacă Domnul voieşte ca să nu avem parte nici noi de evenimentele sfârşitului şi să fim adăugaţi şi noi la părinţii noştri, atunci de ce să fim preocupaţi de escatologia lumii întregi când escatologia noastră personală este una sigură?

în al doilea rând, scenariul nostru are toate şansele să fie diferit de scenariul lui Dumnezeu. Că va fi astfel este sigur sută la sută. Imaginaţia noastră face parte din aceleaşi gân-

duri la un cer distanţă de gândurile lui Dumnezeu. Cât despre vremuri şi soroace, pe acestea Tatăl le are în grija Sa. Noi avem altă slujbă. Aceea de a vesti Evanghelia Sa şi de a veghea continuu în aşteptarea venirii Sale.

Anticiparea evenimentelor sfârşitului şi potrivirea detaliilor lui în scenarii nu face altceva decât să ne irosească timpul preţios, aşa cum interminabilele discuţii despre ce o să fie şi cum o să fie la examen fură din timpul pregătitului pentru examen.

Marii preoţi ştiau multe despre venirea Domnului. Aveau scenariul lor bine definit. Totuşi Domnul se descoperă ciobanilor din câmp, bătrânului Simeon şi prorociţei

Ana, care nu făceau altceva decât *„să aştepte mântuirea lui Israel".*
O a doua eroare în care putem cădea este aceea de a socoti date şi a estima timpul venirii Domnului. A face o asemenea aritmetică nu este numai împotriva spiritului Scripturii care intenţionat doreşte să menţină o permanentă stare de aşteptare de-a lungul întregii istorii, ci este o încercare naivă şi periculoasă în acelaşi timp din partea acelora care se cred nişte iniţiaţi în tainele sfârşitului. Nu voi dezvolta acest subiect în implicaţiile lui teologice şi psihologice, ci mă voi mărgini doar să enumăr câteva din modalităţile de „calcul" ale unor matematicieni ai sfârşitului, pentru a vă convinge de naivitatea şi lipsa lor de suport biblic şi raţional.
Trebuie spus că pentru a menţine o stare de continuă aşteptare a venirii lui Cristos, Scriptura nu poate da date şi nici nu există asemenea posibilităţi de calcul. Care ar fi reacţia noastră dacă am avea în Scriptură prezisă explicit venirea Domnului în anul 2500? Bineînţeles că ar fi vorba de un eveniment care nu ne-ar privi pe noi cei de azi, ci pe generaţia anului respectiv. Am mai putea aştepta pe Domnul cu ardoarea cu care primii creştini îl aşteptau? Desigur că nu.
Toţi cei care interpretează profeţiile sfârşitului se situează la capătul istoriei, încercând să „potrivească" evenimentele

prezentului în schema preconceptă a scenariului la care aderă. Dacă evoluţioniştii de exemplu, încearcă să aşeze fiecare fosilă în era sau perioada geologică a schemei lor de gândire, tot astfel escatologii de azi, mai ales cei dispen-saţionalişti, încearcă să găsească loc evenimentelor istorice în graficul lor.
în calculele lor, cifra fatală este acum 2000. A fost anul 1000, apoi prin Miller (precursorul adventismului), anul 1843, apoi 1988 stabilit de Edgar C. Whisenant în cartea sa *„88 de motive pentru care Răpirea va avea loc în 1988",* sau mai recent septembrie 1994 de către Harold Camping şi simpatizanţii săi. Lista ar putea continua mult şi bine. Dar haideţi să analizăm câteva din „metodele" şi sursele de inspiraţie pentru o asemenea aritmetică.
Punctul de pornire pentru unele din „metodele" de stabilire a datei venirii Domnului o constituie referinţa psalmis-tului în Psalmul 90:4: *„Căci înaintea Ta, o mie de ani sunt ca ziua de ieri care a trecut, şi ca o strajă din noapte".* Ideea este preluată apoi de apostolul Petru în 2 Petru 3:8, unde ni se spune că *„pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, şi o mie de ani sunt ca o zi".* Cu toate că ambele versete vor să spună unul şi acelaşi lucru, că Dumnezeu nu este tributar timpului, că El nu măsoară timpul ca noi şi că timpul nu-L afectează cu nimic, unii din interpreţi se grăbesc imediat să tragă concluzia simplistă că ori de câte ori pe pământ trec o mie de ani, Dumnezeu întoarce fila calendarului Său de la luni la marţi. Chiar şi unii din părinţii bisericeşti credeau astfel: „Ziua Domnului este cât o mie de ani. în şase zile El a creat toate lucrurile; este deci

evident că ele vor avea un sfârşit la împlinirea celor şase mii de ani" (Irineus, *împotriva ereziilor,* cea 150 d.Cr.).
O asemenea interpretare a calendarului divin o găsim la toţi escatologii de senzaţie, mai ales la Grant R. Jeffrey *(Armagedon-Appointment zvith Destiny,* Frontier Research

Publications, Toronto 1988) şi la admiratorii săi. Unul din ei afirmă nonşalant: *„O zi în perspectivă profetică înseamnă o mie de ani" (Perspectivă profetică* - 2996, Clipa nr. 231, ianuarie 1996, p. 52). Acest calendar pus laolaltă cu versete ca Osea 6:1-2 sau Luca 13:32 poate induce uşor în eroare pe neiniţiat că ne aflăm deja la sfârşitul celor „două zile" de lucru ale Mântuitorului, şi deci sfârşitul este la uşă. De ce oare se abandonează atât de uşor înţelesul clar şi lipsit de ambiguităţi al afirmaţiei Domnului care spunea „vulpii aceleia", adică lui Irod, că mai avea de vindecat bolnavi în aria geografică respectivă şi că după două zile de activitate acolo va termina de lucrat şi va pleca din zona sa de influenţă? De ce oare trebuie luate din context versete din Scripturi pentru a face din ele pretextul unor speculaţii de acest gen? Cum putea oare un Isus care spune că „despre ziua aceea şi despre ceasul acela nu ştie nimeni; nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl" (Matei 24:36), să prezică două mii de ani de activitate a Bisericii, după care va veni sfârşitul? Cum putea un asemenea Isus să mai ceară apoi ucenicilor Săi, şi prin ei tuturor creştinilor de pretutindeni să vegheze şi să aştepte în orice clipă venirea Sa? Nu ar fi fost necinstit pentru toate generaţiile de până la noi?
Lucrurile îmbracă forme mai îngrijorătoare când, pornind de la asemenea premize, se fac afirmaţii ca aceasta: *„Dar când se împlinesc două zile, sau 2000 de ani? După calculele teologilor şi a oamenilor de ştiinţă, noi vom intra în anul 2000 în aproximativ septembrie 1996!"* După ce ni se explică de ce în anul 1996 vom avea 2000 de ani de istorie creştină datorită greşelii calendarului lui Dionisie Exigus, autorul încearcă, la fel ca toţi prezicătorii sfârşitului, să se eschiveze din faţa unei eventuale erori de calcul, oferindu-ne un „disclaimer": *„Eu vă prezint aceste aspecte, nu ca să prevestesc venirea Domnului Isus în anul 1996, ci ca să vă trezesc mintea clară la mulţimea de evenimente ce concură la arătarea adevărului că trăim în zilele din urmă,*

adică ale venirii a doua oară a Mântuitorului Isus Cristos pentru Răpirea Bisericii la cer."
O altă „metodă" de calcul care duce prin unele sforţări la anul 2000 este împrumutată din cartea profetului Daniel, unde acestuia i se descoperă că vor trece *„două mii trei sute de seri şi dimineţi, apoi Sfântul Locaş va fi curăţit"* (Daniel 8:14, 26). Pornind de la desacralizarea Templului din Ierusalim pe vremea lui Antiochus Epifanes (168 î.d.Cr.) şi adăugându-se 2300 de ani se obţine o cifră destul de inconvenabilă pentru amatorii de senzaţii apocaliptice, de aceea se recurge la traducerea lui Jerome a Bibliei în limba latină (Vulgata) unde acesta transcrie 2200 de seri şi dimineţi. Fiindcă cifra convine, ea ajungând prin ajustarea ei la anul evreiesc de 360 de zile la circa anul 2000, este luată de bună şi ignorate celelalte manuscrise cu 2300 de seri şi dimineţi.
Poate că cea mai caraghioasă „metodă" de datare la care recurg profeţii sfârşitului pentru a ne „trezi mintea clară" este afirmaţia Mântuitorului din Luca 21:24: *„Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor împlini vremurile nea-*

murilor". Pentru că versetul nu conţine nici o cifră şi nici o altă posibilitate de calcul, se recurge din nou la profetul Daniel, într-un mod cu totul arbitrar se face afirmaţia că vremea neamurilor a început în anul 606 î.d.Cr. când Ierusalimul a fost cucerit de Babilon. Ne-am aştepta din spusele Mântuitorului ca „vremea neamurilor" să înceapă o dată cu vestirea Evangheliei şi cu convertirea primilor creştini dintre neamuri. Acest lucru s-ar armoniza de minune cu afirmaţiile apostolului Pavel care vedea mântuirea Israelului după ce numărul deplin al neamurilor va fi completat (Romani 11). Respingerea lui Cristos de către Israel a deschis uşă de mântuire neamurilor, şi ne-am aştepta ca vremea neamurilor să fie era creştină a Bisericii. Dar nu astfel gândesc matematicienii sfârşitului. Postulatul lor este că ea a început în 606 î.d.Cr.. Ca să pornească numărătoarea cumva, au nevoie de
cifre. Nebunia împăratului Nebucadneţar de 7 ani de zile este „spiritual" înţeleasă ca „vremea neamurilor". Să nu vorbim nimic de implicaţia faptului că „vremea neamurilor" este considerată un fel de nebunie, ceea ce ar conduce la grave erori teologice şi chiar la blasfemie, să urmărim deci calculul: 7x360 de zile dau 2520 (Observaţi - anii se transformă în zile, şi apoi zilele în ani). Se adaugă cei 2520 de ani la 606 î.d.Cr. şi se obţine 1878 prin transformarea anilor evreieşti în cei moderni. Dar în 1878 nu s-a întâmplat nimic deosebit. Ce interes am mai avea pentru o dată din trecut care s-a dovedit fără semnificaţie? Este nevoie de mai mulţi ani. Şi cine caută, găseşte. Escatologii noştri şi-au adus aminte de potopul lui Noe, că Dumnezeu a dat 120 de ani de har generaţiei lui Noe să intre în corabie. Apoi n-a spus Isus că în vremurile din urmă va fi ca în zilele lui Noe? Perfect. 1878 plus 120 duce la 1998. Suntem deci în sfera interesului major, în limita tulburătoare a anilor noştri, aproape de cifra fatală de 2000. Sperietoarea este gata.
Dacă analizăm datele acestei metode de calcul, relevanţa lor şi baza lor de pornire seamănă în totul destul de bine cu previziunea că vă puteţi afla data morţii adunând la vârsta de căsătorie a bunicii dumneavoastră mărimea de pantofi a tatălui la vârsta de 20 de ani şi numărul de la casă.
Nu vreau să mai dau nici un alt exemplu, pentru că toate pe care le-am întâlnit nu fac altceva decât să sfideze bunul simţ, să fie o insultă la inteligenţa noastră şi mai ales să contrazică afirmaţia Domnului Isus care a spus că *„nu e treaba voastră să ştiţi vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa"* (Fapte 1:7).
Obsedaţi de cifre, Biblia se transformă într-un rebus, o carte a enigmelor pe care cei iniţiaţi o vor dezlega spre iluminarea noastră a ignoranţilor, sau poate pentru a ni se smulge mai multă admiraţie şi arginţi. Animaţi de un asemenea spirit, până şi paşii recomandaţi ca distanţă între chivo-

tul legământului şi poporul care-l urma în valea Iordanului („aproape două mii de coţi") capătă semnificaţii profetice. *„S-ar putea să însemne profetic că între Isus şi noi ca Biserică vor trece aproape 2000 de ani...".* în umila mea „perspectivă profetică" cred că distanţa dintre Isus şi această afirmaţie este cu mult mai mare de 2000 de coţi. Este atât de departe cât este de departe cerul de pământ.
Consider o pierdere a unui timp preţios să ne preocupăm de aceste lucruri. Ele nu fac altceva decât să înceţoşeze în confuzii mintea multora, care devin tot mai înspăimântaţi de perspectivele sumbre ale sfârşitului, în timp ce apologeţii acestor

metode de speriat lumea cu sfârşitul ei îşi vând cărţile, casetele, filmele, emisiunile *TV,* pregătindu-se mai degrabă pentru lumea de aici decât pentru cea de dincolo.
Dar să încheiem aici afirmând că pentru mine personal ar fi cea mai mare bucurie ca Domnul să vină anul acesta. Am să-L aştept. Am să-L aştept şi anul viitor dacă nu vine până la Revelion. Am să-L aştept până în ultima clipă a vieţii mele şi nu mă interesează cum are programat începutul formei finale a tuturor lucrurilor. Dacă va vrea să fim numai în cer am să călătoresc cu El prin spaţii siderale. Dacă va hotărî să fim pe pământ o mie de ani la Ierusalim sau în alt loc, pentru mine important este să fiu cu El. N-am să-I fac planuri. Le accept pe ale Sale chiar dacă nu le înţeleg. N-am să-I programez venirea şi nici n-am să speculez prin Biblia lăsată de El să descopăr secrete şi cifruri ascunse. Ele nu există şi nici nu-i treaba mea să mă ocup de ele. Care este treaba mea? Să lucrez ceea ce mi-a încredinţat, să-L aştept şi să-i iubesc pe fraţii mei. Şi pe cei greşiţi? Mai ales, pentru că printre ei am şanse egale la eroare.
Dacă lipseşte iubirea din rândurile de mai sus, nu este decât neputinţa unui suflet însetat de iubire care în sărăcia lui n-o are din belşug.
(Exodus nr. 60, ianuarie-februarie 1996)
278

RĂZBOIUL LUMILOR

Suntem tot mai îngrijoraţi zi de zi de creşterea atitudinii anticreştine în America. Este suficient să ne gândim doar la tragedia din Liceul Columbine din Colorado, unde au murit câţiva martiri tineri ai Statelor Unite. înainte de a împuşca victimele, cei doi tineri ucigaşi înarmaţi până în dinţi, întrebau: „Crezi în Dumnezeu?" Răspunsul afirmativ al câtorva elevi le-a adus moartea. Din păcate, mediile de informare din această ţară nu ne spun nimic despre aspectul religios al acestei tragedii, cum s-a evitat şi la celelalte incidente să se spună adevărul, că ucigaşii au fost nu numai certaţi cu disciplina şi ordinea socială, ci erau certaţi în special cu Dumnezeu şi Biserica Sa.
Cele petrecute recent sunt doar manifestările sângeroase ale unui război mult mai mare care are loc acum în întreaga societate americană. Unii numesc acest război un război cultural, cu toate că el trebuie analizat din perspective religioase mai degrabă decât culturale sau politice.
Taberele sunt clar delimitate. O parte a societăţii crede că Dumnezeu există şi ne-a dat reguli de convieţuire socială pe care trebuie să le respectăm; pe când cealaltă parte vede în credinţa noastră religioasă un impediment major în calea progresului uman şi mai ales în calea libertăţii individului. Aceste două tabere sunt de fapt două sisteme total incompatibile din punct de vedere moral. Ele atrag fără discriminare oameni de orice culoare, de orice statut social, de orice fundal etnic, creştini şi evrei, bărbaţi sau femei. Statele Unite sunt dezbinate acum de două naţiuni diferite care o compun:
279

o naţiune Anti-Dumnezeu şi o naţiune Pro-Dumnezeu. Nu există a treia. Indiferenţa sau ignoranţa nu sunt decât stagii intermediare de trecere la una sau alta din aceste două împărăţii aflate acum în conflict.
Conflictul acestor două lumi nu este o noutate şi nici măcar o invenţie americană. Definirea termenilor ne parvine de la Augustin. Societatea romană încreştinată prin forţa decretului imperial şi-a căutat explicaţii la căderea Romei sub barbari. în anul

410 Roma a fost devastată de vizigoţi sub domnia lui Alaric. In anul 455 a fost pustiită din nou de Gaiseric care i-a condus pe vandali în cetatea celor şapte coline după ce în 429 a cucerit Spania şi Africa. „Creştinii" Romei, care nu erau decât păgâni pe dinăuntru profesând creştinismul pentru simplu motiv că era la modă şi era oficial, le-au reproşat imediat creştinilor adevăraţi că Dumnezeul lor n-a fost în stare să protejeze cetatea. Răspunzând acestei crize declanşate de păgânismul vremii, Augustin, în cartea sa: „Cetatea lui Dumnezeu", a definit existenţa a două cetăţi. Peste cetatea lui Dumnezeu domneşte El, iar supuşii Lui, cu toate că sunt în lume, ei nu sunt din lume. Augustin a făcut distincţia clară între lumea anti-Dumnezeu şi cea pentru-Dumnezeu. Aceste lumi aflate acum în cursa spre o coliziune puternică produc ceea ce numim războiul cultural.

Iată cum definea această stare de război George F. Will în revista *Newsweek* (din decembrie 21, 1998, p. 78): „La mijloc sunt două teorii contrare despre natura umană. Pe de o parte sunt aceia care cred că fiinţele umane au o sete naturală pentru transcendent, o dorinţă construită înăuntrul lor să trăiască în comunităţi îmbogăţite prin ritualuri care exprimă şi potolesc această sete. în limbajul de azi, aceste fiinţe sunt conectate cu sârmele lor pe dinăuntru cu sensibilităţi religioase. Pe de cealaltă parte sunt cei care cred că impulsul religios este un obicei rău, o moştenire din vremurile întunecate, şi ceva de care societatea trebuie să scape. Religia
este periculoasă, la fel cum ţigările sunt mai periculoase pentru nefumători, ceva de care omul modern se simte deranjat, ceva de care publicul ar trebui să fie protejat."

Dacă suntem familiari cu tabăra creştină din care facem parte, ne contrariază însă cealaltă care pare că are şi obţine pe zi ce trece victorii tot mai mari. Umiliţi uneori de virulenţa conflictului şi mai ales de proporţiile lui, începem să credem că suntem o cetate asediată, o minoritate neglijabilă şi timpul nu va aduce altceva decât victoria finală a celor ce luptă împotriva lui Dumnezeu. Suntem gata să capitulăm în faţa forţelor colosale ale acestui sistem atunci când cântărim puterile politice ce-i sunt asociate, când evaluăm potenţialul distructiv al industriei distracţiilor care-i este aservit, sau ce să mai spunem de maşina de propagandă a mediilor de informare în masă. Impresionaţi de aceste lucruri, uităm nişte adevăruri fundamentale. Din conflictul acesta nu este decât un singur învingător, şi el nu este liberalismul de stânga anti-Dumnezeu.

Apoi, un alt lucru pe care ar trebui să ni-1 amintim este ceea ce spunea pastorul Martin Niemoller închis de naziști: „Mi-a trebuit destul de mult timp să-mi dau seama că Dumnezeu nu este duşmanul duşmanilor mei. Dumnezeu nu este nici măcar duşmanul duşmanilor Lui." Perspectiva aceasta a dragostei divine ar trebui să ne coloreze mai optimist viziunea viitorului şi mai ales să ne ajute la înţelegerea şi studierea „duşmanilor" noştri. Dacă noi creştinii ne bucurăm de o oarecare claritate a direcţiei şi viziunii noastre, principiile divine care ne guvernează ne sunt revelate în Sfintele Scripturi, normativul fundamental al moralei noastre; nu acelaşi lucru se petrece cu duşmanii noştri.

Analizând problematica socială în viziunea şi interpretarea lumii anti-Dumnezeu, nu poţi să fii decât mirat de contradicţiile şi ciudăţeniile ei. Ne mirăm cum poate cineva să fie împotriva războiului şi a pedepsei capitale în timp ce

susţine dreptul femeilor de a-şi avorta copiii? Cum poate cineva să apere drepturile animalelor protestând vehement împotriva uciderii a milioane de găini în fiecare zi pentru consumul alimentar, sau a vitelor; dar să suporţi uciderea a peste un milion şi jumătate de copii în clinicile de avort? Inconsecvenţa aceasta nu poate numai să ne mire. Ea ne îngrijorează.
Să urmărim apoi cum potrivit „corectitudinii politice" a vremii, stânga liberală militează agresiv pentru interzicerea fumatului, dar este atât de protejatoare cu cei care răspândesc SIDA partenerilor sexuali neştiutori. De ce vrea ea să salveze oamenii numai de cancerul pulmonar nu şi pe cei ameninţaţi de cea mai cumplită boală a secolului nostru? Probabil pentru că SIDA se leagă de stilul de viaţă a homosexualilor şi de promiscuitatea pe care o suportă sistemul.
Faţă în faţă cu Scriptura, liberalismul anti-creştin se demască uşor. El urăşte autoritatea, pe când Biblia ne învaţă să ne supunem celor aflaţi în funcţii de conducere. El ne învaţă că suntem victimele mediului înconjurător şi că nu suntem responsabili de acţiunile noastre. Lăsând la o parte faptul că acţiunile noastre constituie în ultimă instanţă mediul social în care trăim, cum poate atunci un mediu creat de acţiuni iresponsabile să creeze oameni responsabili? Trebuie să ne amintim că Scriptura ne învaţă că fiecare fiinţă este responsabilă de modul în care se comportă. Biblia este pentru pedeapsa capitală, este pentru protejarea celui nevinovat şi neajutorat, ea condamnă homosexualitatea şi imoralitatea sexuală, şi nu poate fi considerată o carte împotriva războiului.
Scriitorul evreu Daniel Lapin, în cartea sa *America's Real War,* subliniază că stânga liberală este consecvent anti-Dumnezeu în toate abordările ei sociale şi filozofice. El mai observă că naţiunile care L-au ascultat pe Dumnezeu au prosperat, fiind binecuvântate de El, devenind la rândul lor
binecuvântări pentru întreaga rasă umană. 90% din toate descoperirile ştiinţifice din ultimii 1000 de ani provin din naţiuni unde creştinismul a fost religia dominantă. Dar atunci când o naţiune L-a abandonat pe Dumnezeu, naţiunea aceea a intrat în declin. Iată ce se petrece acum în lumea ştiinţei fără Dumnezeu. Cardinalul John o'Connor (U.S. Catholic, noiembrie 1997, p. 8), a spus referitor la eforturile şi realizările ştiinţei moderne în domeniul donării: „Este ironic ceea ce se petrece acum la sfârşitul secolului XX, un secol care a investit timp şi efort considerabil pentru a putea avea sex fără a rezulta copii; acum aceiaşi oameni doresc să aibă copii fără sex."
în ciuda conflictului care se ascute pe zi ce trece, în ciuda succeselor pe care pare să le aibă lumea anti-Dumnezeu, viitorul este al Celui care a creat cerul şi pământul. El nu poate fi înfrânt şi nici cei ce sunt de partea Sa.
„Cel mai extraordinar lucru ce se poate spune despre secolul XX este eşecul lui Dumnezeu de a muri. Colapsul în masă a credinţei religioase, în special în rândul celor educaţi şi prosperi, a fost prevăzut cu detaliu şi cu încredere. El n-a avut loc. Cumva, Dumnezeu a supravieţuit, ba chiar a înflorit şi mai mult" (Paul Johnson în cartea sa: *The Questfor God).*
Dumnezeul nostru este un Dumnezeu adevărat care vine şi răsplătirile Lui sunt cu El. Cu El nu putem fi decât învingători. Mai mult decât biruitori, chiar.

ZIUA JUDECAŢII LA CASA ALBA

Pentru a vorbi unei naţiuni, Dumnezeu se foloseşte de figurile populare ale ei, spre care ochii tuturor sunt îndreptaţi. El strigă uneori adevărul de pe acoperişul casei, pentru a fi auzit de întreaga naţiune.

Judecata lui Dumnezeu nu este acum doar cu Casa Albă, deşi de pe acoperişul ei strigă acum adevărul. El a ales cea mai reprezentativă casă a Statelor Unite pentru a ne revela starea naţiunii noastre. Adevărata „stare a naţiunii" nu este cea prezentată de preşedintele nostru prin elocvenţa discursului său în faţa camerelor de televiziune, a congresului şi a senatului. Adevărata „state of the union" ne-a fost prezentată de peste un an de zile de când falimentele sale morale au fost date la lumină.

O dată cu dezvăluirile aventurilor sale amoroase cu Monica, naţiunea s-a polarizat între dezgust şi simpatie pentru un asemenea stil de viaţă. Faptele sale ne revelează în ultimă instanţă modul nostru de a gândi, filozofia după care ne conducem viaţa, noi, naţiunea americană. De aceea, nu William Jefferson Clinton este acum în banca acuzaţilor, ci noi toţi, poporul american. Atitudinea noastră faţă de minciună, de obstrucţia justiţiei şi adulter, este de fapt starea naţiunii în aceste moment din istorie. Apărătorii preşedintelui susţin sus şi tare, bazaţi pe sondajele de opinie, că ei reprezintă voinţa poporului american, că doar pentru asemenea fapte el nu poate fi demis din funcţie. „Toată lumea minte cu privire la sex", spun apărătorii lui şi minciunile preşedintelui au avut doar menirea să evite jena şi

situaţia umilitoare la care avea să fie supus el şi familia lui, dacă ar fi admis adevărul, fiindcă în final jena a fost şi mai mare după ce rochia pătată a ieşit din garderoba Monicăi, şi despre faptul că ar fi fost cazul să se gândească la jena şi ruşinea familiei prezidenţiale înainte de a comite păcatul nu mai vorbeşte nimeni. Dacă am lua acestea în socoteală am deduce că preşedintele nostru are probleme şi cu evaluarea unei situaţii, cu procesul deciziţional, cu prevederea evenimentelor viitorului, cu grija pe care orice bărbat trebuie s-o poarte familiei sale. Dar să nu ne aventurăm în speculaţii şi judecăţi aspre la adresa acestui om, pentru că acum în banca acuzaţilor suntem noi, poporul american. El este doar purtătorul steagului nostru, reprezentantul nostru, purtătorul nostru de cuvânt. Clinton ne reprezintă ca popor, este exponentul credinţei şi moralei colective, de aceea suntem atât de îngăduitori cu el. Nu vrem să-l pedepsim, pentru că ştim prea bine că dacă sunt şanse pentru el să scape basma curată, poate vor fi şi pentru noi. Ne raliem în spatele cifrelor sondajelor de opinie. Suntem încântaţi cât de mulţi suntem. Tragem nădejde că până şi Dumnezeu va ţine cumva seamă de opinia publică.

După cum ştim, senatul l-a absolvit de pedeapsă prin imposibilitatea ca din 100 de voturi să fie găsite 67 pentru pedeapsa sa. Clinton a devenit acum O.J.-ul nostru politic. Ştim acum că dacă juriul este format din cei de culoarea noastră putem scăpa de pedeapsă. Nu contează dovezile şi nici implicaţiile vinovăţiei atunci când ai bani, eşti puternic sau faci parte dintr-un partid care îţi poartă culoarea.

Achitarea preşedintelui nostru poate constitui un punct de întoarcere, o mare bifurcaţie a istoriei noastre. Relativismul moral a primit confirmarea voturilor senatului. Noţiunile de morală, caracter, lege, vor căpăta noi înţelesuri într-o lume care este de acum specializată în despicarea firului ideilor în câte părţi vrem, în redefinirea

termenilor pentru

a satisface orice vinovăţie. De fapt, senatul a achitat majoritatea acestei ţări care consideră că adulterul, minciuna, obstrucţia legii nu sunt vinovăţii grave.
Poate că şi mai grav decât această toleranţă a răului, a legiferării lui, este trivializarea noţiunilor sacre de pocăinţă şi iertare. Preşedintele nostru nu s-a sfiit să rostească versete din Scriptură, să apeleze la sfaturile unor teologi şi oameni ai credinţei, să organizeze rugăciuni şi întruniri eclesiastice în care termenii sacri ai credinţei noastre creştine au fost amestecaţi cu noroiul politic în pachete menite să creeze confuzie şi mai mare în jurul acestui scandal de proporţii mondiale acum. Este adevărat că o pocăinţă autentică (ceea ce nu prea am văzut la Clinton) experimentează iertarea, dar aceasta nu înseamnă că nu există consecinţe ale faptelor comise. Ori „iertarea" preşedintelui nostru nu este altceva decât absolvirea de orice consecinţe ale faptelor sale. Girul oamenilor religiei acordat preşedintelui în scandalul Casei Albe, face ca standardul moralei creştine să coboare din nou în ochii publicului dornic acum şi mai mult de îngăduinţele liberalismului.
Confuzia teologică creată de acest scandal a făcut ca cel mai citat verset din Biblie să fie „Nu judeca ca să nu fii judecat". Mulţi creştini au trecut de partea preşedintelui, spunând că nu este locul nostru să condamnăm, exemplificând adesea atitudinea Domnului Isus faţă de păcătoşi. De faptul că preşedintele nostru este păcătos nu se mai îndoieşte nimeni. Lucrul de care mă îndoiesc eu este că el nu e un păcătos ca vameşii sau femeile stricate din Biblie. Clinton seamănă mai mult cu fariseii, cu oamenii religioşi corupţi şi ei la fel ca toţi păcătoşii, dar care purtau masca strălucitoare a religiei lor peste mizeria păcatelor comise. Cu masca baptismului său, a frecventării bisericii cu Biblia sub braţ, Clinton este un fariseu pentru care Domnul Isus n-a avut niciodată cuvinte prea frumoase; şi nici iertare. în definitiv, el va da socoteală înaintea Sa, cum vom da cu toţii.

A MURIT „MESIA"

Respingerea lui Mesia a fost probabil actul cel mai necugetat din întreaga istorie atât de zbuciumată a lui Israel. După aproape două mii de ani necredinţa în minunile şi învăţăturile Sale continuă în inima acestui neam atât de tare la cer-bice. Isus i-a avertizat când le-a spus că vor veni mesia falşi în numele Lui şi pe ei îi vor primi. Ceva asemănător s-a petrecut de curând la Nezv York. Rabinul Menachem Schneerson, pe care sute de mii de evrei l-au considerat Mesia, a murit la vârsta de 92 de ani. lată cum descrie ziarul **Tribune Wires** *înmormântarea lui „Mesia".*

New York-Rabbi Menachem Scheerson, liderul charismatic al celor zece mii de evrei ultra ortodocşi care credeau că el este Mesia, a murit la vârsta de 92 de ani. Cele câteva mii care urmau sicriul dansând, cântând şi bând bere insistau că va învia.
„Noi sperăm că nu este adevărat, poate un doctor va veni şi ne va spune că este viu", spunea Rabbi Sea Hecht-membru al sectei Hasidice Lubavitcher pe care Rabbi Schnnerson o conducea de 44 de ani.
Mii de urmaşi, unii urlând isteric, se împingeau unii pe alţii pentru a atinge sicriul confecţionat din scânduri simple de brad, când a fost scos din cartierul General Lubavitcher din Brooklyn şi pus într-o furgonetă mortuară.

Mulţimea a mers mai mult de 10 mile până la cimitirul din Queens, unde a fost înmormântat într-un mic mausoleu de granit. Mulţi dintre bărbaţi şi-au scos cămăşile şi jachetele şi le-au rupt în semn de durere. Peste 100 de evrei s-au căţărat pe acoperişul mausoleului, care era deschis în centru, pentru a vedea serviciul de înmormântare. în toată această confuzie

mulţi bărbaţi şi femei au încălcat legi şi obiceiuri religioase care le interzic să fie împreună în public.

După înmormântare li s-a permis adepţilor să intre în mausoleu, dar mulţi au devenit agresivi, şi poliţia a avut foarte mari probleme pentru a menţine ordinea. Trei ofiţeri de poliţie şi doi lubavitcheri au fost răniţi în ciocnirile ce au avut loc.

în Israel urmaşii lui Rabbi au suferit o combinaţie între şoc, confuzie şi celebrare. „Trebuie să crezi că el se va ridica din nou. El este deasupra naturii. Acum este numai o problemă de aşteptare", a spus Mordechai Baron, de 51 ani, rezident al Kfar Chabad din comunitatea Lubacitch din Tel Aviv.

Aeroportul Ben Gurion din Ierusalim a fost efectiv blocat de mii de bărbaţi laubavitcheri ducând valize şi agitându-şi pumnii plini cu dolari, încercând disperaţi să obţină un loc în orice avion ce zbura spre New York, pentru a ajunge la serviciul de înmormântare.

El-Al, linia aeriană naţională a Israelului, a adăugat zboruri speciale spre New York, dar sute de alţi pasageri au fost forţaţi să-şi ia bilete pe rute ocolitoare, cu mai multe schimbări de avioane.

Purtătorul de cuvânt al lubavitcherilor a spus că astfel de zboruri au fost organizate şi din alte oraşe ale Franţei, Angliei şi altor ţări Europene.

Rabbi Schneerson, care a transformat Mişcarea Lubavitcher dintr-o sectă obscură într-o forţă puternică a Iudaismului, a fost al şaptelea din dinastia Lubavitcher *rebbes,* sau marele *rabbis* a cărui linie a început din secolul al XVIII-lea în Rusia. El nu a avut copii şi nu a lăsat nici un succesor.

Secta are peste 1000 de centre de educaţie şi cultură pe tot globul. Numărul celor care l-au urmat s-a ridicat de la sute de mii la un milion şi chiar mai mult.

Rabbi Schneerson a murit în Beth Israel Medical Center la trei luni după un stroc masiv care 1-a pus la pat. Cu doi ani

înainte un alt stroc 1-a lăsat fără grai. Deşi nu a făcut nimic care să-i dea o aureolă divină, totuşi foarte mulţi din cei ce-1 urmau pe Rabbi Schneerson au început să creadă că bătrânul cu barba albă şi cu ochi albaştri este Mesia cel nemuritor care va aduce o eră de pace, prosperitate şi raiul pe pământ.

Din 1992, când Rabbi Schneerson stătea ore întregi în fiecare duminică dând binecuvântarea şi un dolar simpatizanţilor care stăteau ore întregi la rând, popularitatea sa a început să crească simţitor.

Când Rabbi Schneerson a scris ceva, lubavitcherii studiau. Când spunea ceva, după numai şase ore fiecare cuvânt era scris şi publicat.

După moartea sa mulţi din cei ce stăteau afară, în faţa cartierului General Lubavitch, vorbeau despre o reînviere a evreilor morţi şi o întoarcere în Ţara Promisă - Israel.

(Exodus nr. 52, iulie-august 1994)

189

AMINTIRI DE CRĂCIUN

Una din rănile sufletului meu de copil, încă nevindecată de trecerea anilor, o am din primii ani de şcoală, când un dascăl ateu 1-a dezonorat în faţa clasei pe Moş Crăciun; a batjocorit pe Pruncul Isus, în care nu credea şi ne-a interzis să mergem la biserică la acel Crăciun înveşmântat şi troienit de zăpezi. S-a răsturnat o lume. A pierit o bucurie pură. S-a spart o oglindă eternă în inima mea.

Mai târziu, acelaşi dascăl ne-a făcut cunoştinţă cu intrusul, cu cel ce-i luase locul lui Moş Crăciun. Era vremea marilor schimbări, când tot ce era vechi lua chip nou, în culoarea sângelui, la modă acum. Intrusul era îmbrăcat la fel, cu aceeaşi barbă, cu acelaşi sac, cu aceleaşi cizme îmblănite, numai numele era pe jumătate altfel. Stătea pe ultimele pagini din carte, în jurul unui brad în vârful căruia nu mai strălucea Steaua Betleemului, ci una roşie cu cinci colţuri, pierdută poate de pe tancurile din Răsărit. Moş Gerilă om bun, ni se spunea, dar rece ca gheaţa, de care sufletul meu nu s-a putut apropia niciodată. Nu înţelegem ce aveau cu Moş Crăciun? De ce nu-1 iubeau?

De ce-i schimbaseră numele? Nu se înscrisese în Colectiv. Ori poate fusese chiabur. Cine ştie? Se prea poate că multe daruri mai aducea. Trebuie să fi fost bogat, iar bogaţii erau chiaburi şi chiaburii erau duşmanii clasei muncitoare şi clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare era acum la putere. Dar tata era ţărănime muncitoare şi la fel şi bunicul, dar ei nu aveau nimic cu Moş Crăciun, deşi s-au înscris la Colectiv.

Poate de aceea n-au dormit câteva nopţi şi mama a plâns; poate li se cerea să se dezică de Moş Crăciun. Cine ştie? Ei nu vorbeau cu noi, copiii, aceste lucruri.

Cu sufletul rănit, ca un porumbel scăpat din ghiara uliului, am venit acasă de la şcoală, în acea după masă de Ajun. Zăpada scârţâia sub cizmele mele de gumă, burduşite cu ciorapii de lână pe care mi-i împletise bunica.

Mirosea a cozonaci calzi, a untură proaspătă din cazanele unor vecini ce tăiaseră porcul. Aerul rece cu aburul acestor bunătăţi îmi pătrundea adânc în plămânii săturaţi de mirosul de motorină cu care se ungeau în fiecare săptămână duşumelele şcolii. Păşeam tăcut alături de Licu, prietenul meu, pe zăpada bătută de sănii. Va veni sau nu? - mă întrebam cu inima grea. Şi cine va veni? Care moş?

Acasă mama şi bunica trudeau de zor. Cozonacii cu nucă şi mac trebuiau înveliţi în ştergare, aşa calzi cum îi scoseseră din cuptor. Sarmalele erau pe foc. Tata curăţa de zor zăpada din curte, iar bunicul tăia lemne. „Ca să nu treacă" lemnele, bunicul nu le tăia decât atunci când era nevoie de ele. Atunci scutura zăpada de pe trunchiul unui stejar ucis astă vară, şi-1 cresta cu ferăstrăul de mână, încet, bătrâneşte, după care crăpa lemnele destul de groase, din acelaşi motiv; „să nu treacă." Pentru acest motiv, bunica mă ruga de fiecare dată (ea nu poruncea, mă ruga) să-i tai nişte aşchii mai subţiri, pentru ca dimineaţa să poată aţâţa focul. Şi o făceam pentru că pe bunica n-o puteam refuza niciodată. Apoi, noi copiii mai aveam o sarcină, înaintea căderii serii, să aducem un coş de mere din grămada din curte. Sub tuleii de cucuruz şi sub mormanul de paie şi frunze, aduse din pădure special pentru aceasta, apucam câte un măr prin tunelul îngust pe care-1 astupam la loc de fiecare dată. Ionatanele şi batulele erau brumărite şi transpirau la căldura casei; erau bune şi zemoase că ne stătea gândul tot la ele.

Se lăsa Crăciunul peste sat ca o bucurie. O dată cu căderea întunericului se auzeau pe uliţi colinzile copiilor. Vor bate curând şi la poarta noastră, iar bunica avea o traistă mare plină cu colaci, special făcuţi pentru colindători, cu toate că restul anului mâneam şi mălai, pentru că grâul ni-1 luaseră la cote.

Apoi venea Moş Crăciun şi avea cal afară la poartă pe care n-am reuşit să-1 văd niciodată, pentru că era alb ca şi zăpada şi era întuneric afară.

In seara aceea moşul mi-a stârnit milă. Ştiam că-1 urăsc tovarăşii. Era sărac îmbrăcat. I-or fi confiscat averea. Cizmele se vedeau cât de colo că nu-s ale lui şi erau murdare de pe la grajd. Nici mantaua roşie nu avea, ci ceva alb, ca un fel de pătură alb murdară, cu care noi acopeream caii în nopţile de iarnă.

Pentru că eram iubiţi de Isus care S-a născut în noaptea de Crăciun, primeam de la El prin intermediul lui Moş Crăciun pom încărcat cu bomboane şi turtite colorate, câteva jucărioare şi hăinuţe cu care ne îmbrăcam a doua zi. Isus ne ştia mărimea fiecăruia, fiindcă niciodată nu s-a întâmplat ca hăinuţele să ne fie prea mici, şi nici cizmele de gumă ce luceau de noi ce erau nu s-a întâmplat să ne strângă, ci dimpotrivă, erau un pic mai mari, pentru că piciorul o să ne crească şi să încapă şi ciorapii împletiţi de bunica.

Moş Gerilă n-a venit niciodată. Cred că nici nu există. Ori mergea numai la oraş sau la cei mai tovarăşi decât tata. Cine ştie?

Tata şi-a găsit servici la oraş şi mergea în fiecare dimineaţă cu trenul de 5 şi venea seara la 8. într-un an a venit cu nişte pungi de nylon cu câţiva biscuiţi, o portocală şi o căciulă tricotată pentru fiecare din noi. Moş Gerilă venise la ei la intrepindere şi ne trimise pachete. Nu ştiu dacă tata 1-a văzut vreodată. Biscuiţii şi portocala au fost bune, căciula însă nu ni s-a potrivit. Pentru capul meu era prea mică, pentru a fraţilor mei prea mare. La fel s-a întâmplat şi cu căciulile lor. Moşul

acesta nu ne cunoştea, cum nici noi nu-1 ştiam. Nu ştiam despre el decât faptul că era duşmanul lui Moş Crăciun şi că era mai leneş, că venea întotdeauna numai după ce trecea Crăciunul şi era mai sărac şi mai neştiutor al nevoilor noastre.

La adunare, am fost atent la citirea textului din Biblie de către fratele Danu şi am înţeles că Irod II ura pe Isus, că preoţii îl urau şi ei, şi s-au supărat că magii I-au adus daruri.

Mai târziu am înţeles şi mai mult că duşmanii lui Moş Crăciun, irozii şi preoţii fanatici în religia lor, luptă şi azi împotriva Pruncului Isus, sursa bucuriilor copilăriei noastre. Irod e cu puterea lumească şi se teme să nu-i ia Isus tronul lui împărătesc, de aceea ucide prunci, ca să-L omoare pe Isus printre ei. în locul lui Moş Crăciun îl trimite pe Gerilă, cu frigul urii sale. în locul îngerilor cu steaua îşi trimite propagandiştii ca să-L denigreze şi să-L nege pe Isus Cel născut în iesle, să-i mintă pe copii ca să nu mai creadă în dragostea Sa şi să nu-1 mai aştepte pe Moş Crăciun.

Am priceput apoi că acelaşi lucru îl fac preoţii cei mai de seamă, fanaticii religioşi ce parcă pierd ceva din aureola sfinţeniei lor din pricina bucuriei Crăciunului ce străluceşte în ochii tuturor copiilor. Lor şi tulburării lor li se adaugă şi fariseii:

- „Crăciunul e o sărbătoare păgână!" spun ei copiilor ca să nu le cumpere haine noi şi

jucării.
- „Crăciunul are obiceiuri păgâneşti!" spun ei şi îşi liniştesc conştiinţa ce-i mustră pentru zgârcenie, pentru lipsa bucuriei la naşterea Mântuitorului.
Gândindu-mă la ei, la fariseii cu copii trişti în seara de Ajun, mi se par mai fără inimă ca irozii, care înţelegând cât de mult îl iubesc copiii pe Moş Crăciun le-a oferit un înlocuitor. Fariseii nu iubesc pe nimeni. Ei n-au nici Moş Crăciun, nici Moş Gerilă. La poarta casei lor nu bat colindătorii. Nu se dau colaci călătorilor cu steaua. La geamurile lor înflorate de ger stau copii trişti, pentru că fariseii nu se iubesc decât pe ei înşişi.
(Exodus nr. 13, noiembrie-decembrie 1987)
293

DE-AM FI FOST ACOLO!

DE-AM FI FOST ACOLO!

Situaţi la distanţa celor două mii de ani de la evenimentele primului Crăciun, putem pătrunde cu greu misterul acelei nopţi neasemuite, cu mare dificultate putem înţelege evantaiul multicolor al trăirilor care înveşmânta momentul unic din istoria lumii, când Creatorul ei a venit s-o cerceteze. Dacă n-ar fi textul Sfintelor scrieri să ne întredeschidă mici ferestre spre tainele acelui nou început de lume, n-am avea nici o şansă să explorăm ceva din taina Cuvântului care S-a făcut trup şi a venit să locuiască printre noi, plin de slavă şi adevăr. O, dacă am fi putut fi acolo! Numai o nemijlocită experienţă ne-ar facilita acea saturaţie a simţurilor întru cunoaşterea după care tânjim atât de mult. Fructul oprit nu ne-a oferit promisiunea înşelătoarei reptile. O, dacă aş fi putut fi acolo!
Aş fi înţeles ceea ce Scriptura spune despre vremurile de întuneric şi cât de mare era bezna aceea. Cruzimea faţă de semeni era lucru obişnuit. Regele Irod era un nebun. Se murea atât de uşor. Răscoalele şi revoltele trecuseră din evenimente în banalităţi zilnice. Sărăcie şi mizerie la orice pas. Boli. Mai ales lepră. Viaţa era atât de ieftină şi scurtă. Deasupra tuturor suferinţelor flutura pajura romană, adăugând umilinţă complexului iudaic. In candela nădejdilor flacăra vegherii mai pâlpâia din loc în loc, din vreme-n vreme, în suflet de ciobani, în inimi de văduve bătrâne.
De sute de ani amuţise glasul profeţilor. Glasul lor nu se mai auzea nici măcar în pustie. Se aşternuse tăcerea grea peste un popor uitat de Dumnezeul lui. Patru sute de ani de
tăcere divină s-a aşternut ca un colb al uitării peste ţinutul de dincolo de Iordan, Galileea neamurilor. Şi cerul era de plumb şi de oţel, de care aripile rugăciunilor se frângeau cu vaet. Templul restaurat de Irod păstra doar mândria seacă a unei religii goale de dumnezeul ei. Preoţimea acoperea în haine sacerdotale corupţia şi falsul. Mână în mână cu guvernatorii se străduiau să păstreze aparenţele şi credulitatea unui popor de ale căror zeciuieli aveau atâta nevoie.
Şi totuşi, norodul care zăcea în întuneric a văzut o mare lumină...
O, cât aş fi dorit să fiu acolo! Să mă las impresionat până la lacrimă de umilele împrejurări ale naşterii Mesiei. Numai mirosul de fân, căldura unui grajd de vite, faţa obosită şi îngrijorată a lui Iosif, ochii mari, întrebători şi frământaţi ai Măriei, îngenuncherea umilă a ciobanilor mirosind a miei, mi-ar putea şterge din minte imaginile idilice şi false ale felicitărilor de Crăciun, scenele personajelor de plastic

translucid, feeric luminând nopţile oraşelor americane, miile de beculeţe colorate ce au luat locul frunzelor smulse de vânturile iernii din crengile copacilor marilor bulevarde, întreaga recuzită de decoruri estivale. Numai îngenunchiat în faţa ieslei Sale aş putea vedea întruparea Logosului cu alţi ochi decât cei ai Hollywood-ului şi artiştilor comerciali. Numai în peştera întunecoasă a Betleemului aş putea reabilita adevărul pângărit în mine însumi de supracomercializarea evenimentului, de frenezia cadourilor şi felicitărilor pe care ni le trimitem unii altora, într-o halucinantă petrecere în care uităm de însuşi sărbătoritul şi Cel ce ne-a invitat.
O, de aş fi fost acolo! Să stau de vorbă cu Iosif, cioplitorul în piatră, cu mâinile aspre de rocile Iudeii, meserie pe care şi-a convertit-o în dulgherie, probabil când s-a stabilit în Nazaret. Bărbatul acela liniştit, modest, temător de Dumnezeu şi ascultător de El în cele mai mici detalii. Nu avem nici un cuvânt în Scripturi rostit de Iosif, tatăl ce L-a

adoptat pe Dumnezeu. Ce n-aş da să-i aud vocea, să-i văd ochii aceia mari în care se oglindeşte cerul cu îngerii lui buni vestitori. Omul sărac al Iudeii cu care îngerii vorbesc adesea. Omul, care de atâta ascultat, la spusele cerului nu are nimic de comentat. El face. Ia la el pe Măria, ţărăncuţa adolescentă însărcinată şi pleacă împreună cu ea spre Betleem la porunca Imperiului, primind tăcut vizita păstorilor şi magilor. Pleacă în exil purtând de grijă Pruncului, mamei Lui şi Lui.
O, aş fi dorit să fiu acolo! Să văd luceferii din ochii Măriei când adunau în inima ei tot ce oamenii şi îngerii spuneau despre Prunc. Să-mi spulbere modestia şi credincioşia ei, toate spoielile false din icoanele religiilor lumii. Să-mi curăţească chipul ei oglinzile sufetului de toate preînchi-puirile pictorilor şi scenografilor lumii. S-o cunosc aşa cum era ea, fără argintul felicitărilor şi coroanele iconografiei, fără purpura Madonei lui Rafael, fără albastrul imperial al lui El Greco, fără aurul bătut al lui Rubliov. Măria. Numele mamei lui Dumnezeu, femeia săracă şi simplă, adorată şi divinizată de milioane de contemporani. Mi-ar fi arătat Pruncul, comoara ei cea mai de preţ.
De la Ignaţiu (30-107 A.D.) moştenim o scrisoare a Măriei. Cât este ea de autentică numai Dumnezeu ştie. Dincolo însă de autenticitatea ei istorică, micuţa epistolă îndeamnă pe martirul Iganţiu, astfel:
„Lucrurile pe care le-ai auzut de la Ioan despre Isus sunt adevărate. Crede-le, ţine-te de ele, păstrează cu tărie acel creştinism pe care l-ai îmbrăţişat, potrivindu-ţi obiceiurile şi viaţa cu el. Voi veni împreună cu Ioan să te vedem, pe tine şi pe cei ce sunt împreună cu tine. Stai tare în credinţă, arată-ţi bărbăţia, nu lăsa ca persecuţia crudă să te clintească, ci întăreşte-te în duhul şi bucură-te în Dumnezeu, Mântuitorul tău."
O, de-aş fi putut fi acolo! Să-i cunosc pe păstori, pe magi, pe bătrânul Simeon şi pe Ana! Să mă minunez de graţia

divină, de demnitatea pe care Dumnezeu nevăzutul, atotputernicul şi atotştiutorul o conferă unor oameni pe care societatea dacă nu-i dispreţuieşte, îi ignoră. Să mă uimesc de riscul pe care şi-1 asumă dragostea lui Dumnezeu. Venind să ne caute în întuneric şi pierzare, Creatorul a luat chipul creaţiei Sale. S-a născut pe paiele unui grajd în fragilitatea unui nou născut, la cheremul patimilor unui neam obosit de

aşteptarea Lui, la un vis distanţă de sabia lui Irod.
Cât aş fi vrut să fiu acolo! Să văd cerul îmbobocind discret cu îngeri în vegherea unor păstori obscuri. Să aud cântul celest revelat doar paznicilor de mioare într-o ţară unde se doarme de patrusute de ani. Să-I văd steaua al cărui mesaj doar câţiva înţelepţi l-au putut descifra. Şi mai ales să-L văd pe El, Copil Isus, Dumnezeu Prunc.
Iară început şi fără sfârşit, dintotdeauna etern, Părintele veşniciilor are o zi de naştere în coordonatele planetei noastre. Şi dacă totuşi aş fi putut fi acolo, oare ce I-aş fi spus de ziua Lui? La mulţi ani, Doamne?
297

MISTERUL NOPŢII PREASHNTE

A venit pentru a ne cuceri pentru cer cu puterea dragostei Sale. Nu dorea să fim acolo prizonieri înfrânţi prin puterea divinităţii Sale, ci îndrăgostiţi de farmecul iubirii Lui. Şi cum se cade unei iubiri adevărate, a venit modest şi neştiut în mijlocul nostru. Nimic nu spune mai limpede despre autenticitatea unei iubiri ca şi modestia ei. Venise să ne cucerească şi pentru aceasta era nevoie de timp.
Vestea naşterii Sale anunţată de profeţi, cu toate că se găseşte destul de frecventă în paginile Sfintelor Scripturi, păstrează totuşi taina împlinirii acestei vremi. A avut mai mult menirea să înteţească aşteptarea, să aprindă dorul inimii întregii lumi după Mesia, decât să fixeze în timp, cu exactitatea matematicii dumnezeieşti, acest epocal eveniment. Calculele profetului Daniel, deşi exacte, tăinuiesc prin limbajul cifrat anul întrupării Sale, tocmai pentru această pătrundere în lume a dumnezeirii Sale, tăcută şi neştiută de multă lume.
A venit ca să ne înţeleagă.
Venise să se nască aşa ca orice fiinţă din lume, să pătrundă pe porţile ei cu lacrimi. Voia să ne cunoască în toate detaliile existenţei, nemijlocit, aşa cum un îndrăgostit îşi doreşte asimilarea întregului trecut al iubitei sale. Orice detaliu capătă importanţă extremă. O dată cu prezentul şi jurământul viitorului împreună, cei doi trebuie să-şi cunoască şi să-şi accepte trecutul. Isus a venit ca să trăiască El însuşi istoria fiecăruia dintre noi.
298
MISTERUL NOPŢII PREASFINTE
A venit să trăiască copilăria unui băiat sărac de la ţară. „Dumnezeu S-a născut la sat", pentru a cunoaşte lipsurile şi munca de timpuriu, pentru a pătrunde tainele naturii atât de intim legate de viaţa satului, pentru a se încadra în această celulă a universului, care este satul.
Venise să sufere alături de ai săi în timpul ocupaţiei romane, să plângă cu lacrimile noastre atunci când pierderi irecuperabile ne cutremură fiinţa. Venise să ne rabde rănile, să ne ducă poverile, să ne simtă singurătatea. Venise să ardă în dorurile noastre ale fiecăruia, să ţină piept ispitelor noastre, să ne ştie fragilitatea inimii. Venise să ne încerce aripa visului atât de vanitoasă în zboruri, dar vai, atât de plăpândă la marile înălţimi. Venise să ne cunoască noroiul şi balastul sufletului ce ne ţine legaţi de glie. Venise să ne dezlege lanţul ce ne ţinea robi răului şi urii.
lătrunderea Lui în această lume era act salvator şi act de desăvârşire personală, pe care Dumnezeu îl va desăvârşi prin suferinţele ce ne vor aduce nouă mântuirea.
Venise să crească alături de noi, să ne înţeleagă, să-I fie comune toate experienţele noastre, să ne iubească şi s-o facă până la capăt, iar capătul iubirii Sale să fie moartea

prin jertfa ispăşitoare de la cruce. Dragostea Lui trebuia să ne cucerească pentru cer, şi jertfa Sa să ne asigure intrarea acolo, de aceea noaptea de Crăciun este noaptea în care o nouă eră începea pentru planeta noastră.
Este uimitor cum un astfel de moment crucial este consumat în anonimatul unui staul sărac de la marginea Betleemului. Obişnuiţi cu forţa reclamei din zilele noastre, pricepem cu greu cum a permis Dumnezeu ca un astfel de eveniment să se desfăşoare cu atâta discreţie.
Mai întâi, Măria, mama Pruncului, a fost aleasă de Dumnezeu dintr-un sătuc uitat al Galileii, fiinţă obscură şi necunoscută în Israel; fără să fie de neam ales, fără să locuiască în palatele Ierusalimului, fără să fie cunoscută în

cercuri religioase şi politice, Măria va fi aleasa Cerului pentru a da naştere Salvatorului lumii întregi. A vrut oare Dumnezeu să ne spună cu aceasta că toţi, oricât de neînsemnaţi am fi, avem acces la alegerea divină? Cu siguranţă că da.
La nivel planetar, chiar statul lui Israel era neştiut şi nesemnificativ pe harta puterilor mondiale. La acea dată nu era decât o neînsemnată provincie romană, cu o economie primitivă.
Modalitatea aleasă de Dumnezeu ca „fecioara să rămână însărcinată" a şters şi mai mult din mintea sătenilor din Nazaret posibilitatea unei naşteri miraculoase a Mesiei, deşi cuvintele profeţilor spuneau exact la fel.
Este şi mai uimitor cum în ajunul naşterii Dumnezeu intervine în istoria Imperiului Roman, inspirând un recensământ care cerea fiecărei persoane să se întoarcă la vatra strămoşească, astfel încât Iosif şi Măria să fie obligaţi să călătorească spre Betleem, locul prevăzut în cărţile sfinte că va primi naşterea lui Mesia.
In Nazaret, cei ce aflaseră de minunea zămislirii fecioarei, ştiau de Betleem ca loc al naşterii, aşa că nici o investiţie de speranţă nu se făcea în rodul pântecelui Măriei.
La Betleem, unde se aştepta miracolul divin, nu se auzise nimic. Dar iată că evenimentul anunţat de autorităţile romane a pus ţara în mişcare. Toţi îşi căutau rădăcinile şi vetrele străbune. Deodată fiecare îşi căuta vechile cărări şi întreaga ţară devenise de nerecunoscut. Masivele mutaţii spontane creaseră relaţii noi şi ciudate. O întreagă populaţie era preocupată de evenimentul politic al vremii. Cine mai putea socoti zilele profetice, când cezarii îşi numărau supuşii?
Iosif şi Măria pleacă din satul unde erau atât de bine cunoscuţi şi unde naşterea dacă ar fi avut loc ar fi atras imediat atenţia tuturor, spre Betleem, unde sunt nişte necunoscuţi, alungaţi de la orice poartă la care bat după ajutor.

Refuzul hanurilor de poposire este tocmai pentru a asigura discreţie evenimentului. Naşterea unui prunc ce atrage în miez de noapte păstorii entuziasmaţi şi fascinaţi de coruri îngereşti ar fi stârnit cu siguranţă multă curiozitate printre oaspeţii hanului. Steaua strălucind deasupra unui han în plin oraş ar fi fost un mare prilej de discuţii şi uimire a locuitorilor. Numai un ţăran sărac şi neînsemnat de la marginea oraşului avea un grajd de oferit în acea noapte. Cu siguranţă că atunci când Pruncul a venit pe lume n-a fost decât Iosif pe-aproape, restul gospodăriei ţăranului sărac o fi dormit liniştită. S-ar putea ca la venirea păstorilor din câmp cu vestea extraordinarei arătări de îngeri să se fi trezit gospodăria ţăranului nostru, dar care de teamă să nu fie ridiculari-zat de

localnici s-ar putea să nu fi împărtăşit nimănui vestea, în care nici el nu putea cu atâta uşurinţă să creadă.
Vestea bună vestită de îngeri păstorilor din câmpiile Betleemului pare mai mult o încălcare a unui consemn ceresc, decât un act premeditat. Corul îngeresc şi anunţarea evenimentului de la Betleem par să fie o izbucnire a unei bucurii ce scapă de sub control. Miliardele de îngeri ce urmăreau orice detaliu al marelui eveniment trăiau din plin bucuria reuşitei planului divin. Corul lor, ce se revelează păstorilor din câmpie, pare o acţiune pripită, nesemnificativă. De ce tocmai unui număr restrâns de păstori? De ce corul îngerilor nu s-a auzit în noaptea aceea peste Ierusalim sau cel puţin deasupra Betleemului? Oraşul era supraagolmerat cu vizitatori din toate colţurile ţării. Oficialităţile romane erau cu prilejul recensământului în număr mult mai mare decât de obicei. De ce vestea măreţului eveniment nu s-a făcut întregului oraş, întregii ţări sau de ce nu întregii lumi? Nu erau suficienţi îngeri să umple bolta cerească? Ba da. Erau suficienţi, dar planul divin era să păstreze discreţie în jurul evenimentului. S-ar putea ca la insistenţa îngerilor de a putea împărtăşi bucuria cerului cu cei de pe pământ, Dumnezeu să

fi cedat şi să le fi permis să se arate păstorilor, fiinţe curate la suflet şi neînsemnate, al căror impact în societate era nul; vestea dusă de ciobani va fi primită cu mare suspiciune şi nu vor fi băgaţi în seamă de nimeni. Cu siguranţă au avut halucinaţii sau au visat sprijiniţi în toiegele lor, va spune lumea văzându-şi mai departe de treburile ei. Cine din lumea bună acorda credit unor bieţi ciobani, care în loc să se ocupe de oi se ocupă de lucruri spirituale?
Dumnezeu avea oamenii Săi în Israel şi la acea dată, oameni sfinţi, curaţi, care aşteptau mântuirea lui Israel. Este suficient să ne aducem aminte numai de Simion şi de Ana, dar şi aceştia sunt ocoliţi de măreaţa veste în noaptea de Crăciun, tocmai ca impactul ei să fie redus la minimum.
Steaua care a apărut pe cer a călăuzit drumul magilor din Răsărit spre locul unde S-a născut Stăpânul lumii. Este într-un fel normal să ne întrebăm de ce steaua nu spune nimic celor din Israel? De ce tocmai în Răsărit? Aceeaşi explicaţie a discreţiei divine în jurul acestui măreţ eveniment.
In drum spre Israel, magii se abat din drumul călăuzit de stea şi intră pe la Irod, pentru a întreba inocenţi de împăratul de curând născut. Pentru că nu era în planul divin o asemenea deviaţie din drum, avem dovada că steaua îi părăseşte. Casa lui Irod nu era ţinta veştii măreţe, deşi preoţii chemaţi şi chestionaţi ştiau locul naşterii descris de Sfintele Scripturi. Uciderea pruncilor care a urmat imprudenţei magilor nu putea să difuzeze motivaţia măcelului. Ce rege al lui Israel ar mai fi rămas pe tron dacă anunţa că doreşte să-L ucidă pe Mesia?
Discreţia divină în jurul acestui eveniment crucial pentru istoria umanităţii nu are numai explicaţia providenţei divine în jurul Fiinţei plăpânde ce urma să salveze lumea, ci în primul rând în faptul că El venise să ne cucerească nu prin puterea reclamei divine, ci prin aceea a dragostei Sale. întreaga copilărie a Mântuitorului este consumată în aceeaşi

discreţie. Biblia păstrează la rândul ei multă tăcere asupra acestei perioade.
Irod, care vroia să-I ia viaţa Pruncului, moare subit. Generaţia însângerată de uciderea

pruncilor îşi vindecă rănile. Uitarea se aşterne peste vizita magilor din Răsărit la palatul din Ierusalim. Zvonurile răspândite în cercul îngust al păstorilor şi cunoştinţelor lor se şterg curând. Viaţa îşi consumă cursul printre lipsurile şi suspinele ei în jugul roman. în Nazaret, Iosif şi tânărul Isus lucrează din greu în micul atelier de dulgherie pentru întreţinerea unei familii numeroase şi sărace. Anii trec marcaţi de evenimente şi sărbători. Isus creşte în ascultare şi înţelepciune, plăcut tuturor şi iubit de toţi pentru bunătatea şi înţelepciunea Sa. Ziua când se va ridica să vestească dragostea şi împărăţia lui Dumnezeu este aproape.

Crăciunul impresionează mai mult ca orice altă sărbătoare creştină, pentru că ea se adresează inimii în primul rând. Spiritul Crăciunului ne cuprinde sufletul şi toţi copiii „între 1 şi 92 de ani" ne lăsăm furaţi de farmecul melodiilor lui, de acea duioşie a inimii ne mai experimentată în alte sezoane ale anului. Feeria culorilor brazilor împodobiţi, zâmbetul înţelegător al trecătorului grăbit, spune de îngăduinţa cu care va trece neobservată neatenţia cu care ne-am ciocnit de el în năvala bucuroasă cu braţele încărcate din magazin, fulgii zglobii căzând peste întunecoasele asfalturi ca o nevinovăţie celestă, toate contribuind din plin la scena acestei bucurii. Trimitem felicitări celor dragi, şi chiar celor mai puţin dragi, pentru că ceva inexplicabil ne-a înmuiat piatra inimii.

Să fie numai psihoza declanşată de reclama comercială? Să fie numai redeşteptarea ciclică a unei tradiţii vechi? Să fie doar un frumos obicei şi un timp al copilăriei prelungite? Poate. Poate este câte ceva din fiecare, dar mai mult ca orice este un eveniment crucial, însemnat în istoria noastră, eveniment ce a dobândit adevăratele dimensiuni după con-

sumarea lui. Dacă Noaptea Preasfinţită a trecut neobservată, şi pronia cerească a vegheat ca toate detaliile ei să se desfăşoare cu cât mai puţină reclamă posibilă, pentru motivele enunţate mai sus, au venit, însă, vremurile când cei cuceriţi de iubirea divină a Nazarineanului să-şi aducă aminte, detaliu cu detaliu, de pătrunderea Lui în lumea noastră. Dintr-o dată vestea îngerească auzită de păstorii din câmpie a dobândit adevărata ei valoare, pentru că nu sunetul şi puterea unei veşti îi asigură eternitatea, ci adevărul ei. Deodată steaua călăuzitoare a magilor îşi recapătă locul pe bolta mesajelor profetice, loc care 1-a avut întotdeauna, dar care acum îi este recunoscut unanim de cei îndrăgostiţi de Cel ce porunceşte mării şi vântului.

„Cine a crezut ceea ce ni se vestise?" Numai după ce misiunea Sa de a salva lumea a fost dusă la îndeplinire, omenirea a înţeles mesajul Crăciunului. Nu din pricina Pruncului n-a înţeles şi n-a putut primi splendoarea acestui mesaj, ci din pricina copilăriei ei. Vestea Crăciunului a fost păstrată în mare discreţie nu atât din pricina „Fiului ce ni S-a dat", ci mai mult din pricina copilăriei noastre, din pricina neputinţei de-a crede şi trăi marele eveniment. Trebuia să creştem alături de El, maturizaţi de Cuvintele Sale, promovaţi la alte nivele de cunoaştere prin minunile Sale, dar mai ales schimbaţi de jertfa Sa pe Crucea din Golgota, pentru a pătrunde înaltele semnificaţii ale Crăciunului.

Venise să ne cucerească prin dragoste, de aceea S-a ferit de reclamă. A ales o seminţie neînsemnată de pe harta lumii, un sătuc pierdut printre dealuri sterpe, o familie umilă

şi ştearsă din Nazaret, un grajd neştiut de la periferia Betleemului, nişte ciobani simpli pentru a auzi bucuria cerească a naşterii Sale, munca în anonimatul unui atelier sărac de dulgherie, nişte înţelepţi dintr-o ţară necunoscută din Răsărit, apoi mai târziu, pe la treizeci de ani, doisprezece pescari şi vameşi, pentru ca în cele mai modeste condiţii şi mai lipsite de

speranţele succesului răsunător să-Şi dovedească iubirea, care va fi atât de mare încât va atrage o lume întreagă la crucea jertfei ei. Magnetismul ei străbate coridoarele timpului în fiecare ajun de sărbătoare, înduioşându-ne sufletul, îmbunându-ne şi înmuindu-ne asperităţile inimii. Iată de ce în acest Crăciun, când inima satului e rănită de lama buldozerului, ne gândim cu duioşie şi lacrimă caldă la copilăria ucisă a pruncilor României, când în farmecul acestui Ajun la poarta blocului în care au fost mutaţi nu va mai bate nimeni, iar pe masa din camera mare nu va străluci bradul frumos.
Aşa cum naşterea Pruncului, eveniment de proporţii cosmice, s-a consumat în anonimatul lipsit de speranţe al unui grajd sărac, pentru ca în timp să lase slobod drum iubirii cereşti spre Calvar, mă gândesc, sperând în cele mai tainice adâncuri ale fiinţei mele, la ziua când dincolo de suferinţele de azi ale neamului nostru vom prăznui înţelegerea rostului lacrimei noastre. Sper! Şi de ce n-aş face-o?, ca „Domnul să-Şi cheme Fiul din Egipt."

UCIDEREA PRUNCILOR

Crăciunul este sărbătoarea candorii, a bucuriei îngereşti a copiilor. Nu poţi să nu te gândeşti la ei, la destinul lor, probabil pentru simplul fapt că stăruie în noi, în visteria celor mai frumoase amintiri, propria noastră copilărie. Apoi Pruncul Isus ne zâmbeşte fiecăruia dintre noi, înşiruiţi de-a lungul uriaşei distanţe dintre magi şi ciobani. Dumnezeu ne-a binecuvântat cu copiii noştri. îi vedem crescând zâmbind prin somn şi ni se cutremură carnea pe noi când ştim că Irozii le-a vrut pieirea.
Nu toţi copiii sunt doriţi să vină pe lume. Aşa cum Isus S-a născut în anonimatul unui grajd din margine de oraş, tocmai pentru a evita confruntarea imatură cu Irod şi preoţimea coruptă a Ierusalimului, nici copiii de azi nu se bucură de dragostea tuturor. Uneori nici măcar de a mamei lor.
Sărbătorind Crăciunul nu pot trece cu vederea că un milion şi jumătate de copii ai Statelor Unite sunt ucişi în fiecare an, „legal", prin avort. Nu pot să nu mă înfior în această sărbătoare a copiilor de destinul tragic al acestora într-o lume în care cel mai periculos loc este chiar pântecul mamei lor.
în anul 1973, nouă bărbaţi îmbrăcaţi în robe negre, aleşii acestei naţiuni de a împlini slujba de judecători supremi, au stabilit prin Roe v. Wade că în primele trei luni din viaţa unui copil, atunci când se plăsmuieşte în taină în pântecul mamei sale, „nimeni nu poate opri un avort". Cu alte cuvinte, în primele trei luni ale existenţei tale, viaţa ta este la totala discreţie a mamei tale, statului sau oricărei alte organizaţii interzicându-i-se să se amestece în procesul decizional. în

următorul trimestru al existenţei, statul îşi poate asuma unele drepturi pentru a

reglementa macabra practică, iar în ultimele trei luni ale sarcinii „un avort poate fi oprit".
Mă simt obligat de conştiinţa mea de creştin să spun câteva lucruri aici în legătură cu avortul, deoarece se pare că această pacoste începe să ne ameninţe şi pe noi şi sufletele noastre de credincioşi penticostali.
Ştiu că subiectul va stârni controverse şi probabil mânia unora. Unii, care nu sunt afectaţi de el şi sunt cu totul împotriva avortului nu vor vedea poate rostul unui asemenea articol ce îşi propune să discute deschis acest subiect, pe când cei ce cochetează cu ideea (nu vreau să insinuez că ar avea la activ avorturi pe conştiinţă, deşi cazurile nu sunt excluse) se vor mânia că acest articol va pune degetul pe rană.

Statistici

Institutul Alan Guttmacher, o ramură a organizaţiei Planned Parenthood, a întreprins o anchetă printre femeile care au făcut avorturi. Iată motivele invocate:
Doar 7% din avorturi au loc datorită unor cazuri grave, de forţă majoră şi anume:
3% pentru salvarea vieţii mamei;
3% din cauza unei boli sau deformaţii majore de care suferă copilul, boală sau defect detectat de către medici şi
1% din cauza conceperii copilului printr-un viol sau incest.
S-a constatat în urma acestui sondaj că 93% din toate avorturile practicate în Statele Unite sunt din motive „sociale", menite să controleze naşterile. Iată cum se împarte acest procent:
16% din mame au spus că au fost îngrijorate că acest copil le va schimba viaţa.
21% au declarat că nu au fost gata să accepte responsabilitatea de a avea un copil.

21% din femeile intervievate au spus că nu şi-au putut permite (mai ales financiar) să aibă un copil. Copilul le încurca planurile financiare.
12% au dat vina pe relaţii de familie defectuoase.
11% au spus că sunt minore şi sunt lipsite de maturitatea necesară creşterii unui copil.
8% dintre femei au spus că au deja copii suficienţi şi că nu doresc mai mulţi.
4% din alte motive.
Trebuie să remarcăm că apologeţii avortului liber motivează susţinerea acestei practici criminale tocmai din pricina cazurilor de viol sau incest, dar aceste cazuri nu sunt decât 1% din totalul numărului de avorturi. Majoritatea covârşitoare a lor nu sunt decât din pricina egoismului şi minţii corupte de păcat a mamelor.

Argumentele pro-choice

înainte de a discuta opiniile Bibliei în legătură cu avortul, cred că este corect să analizăm argumentele celor care se definesc a fi „pro-choice" (pentru alegere). în principal aceştia spun că femeia are unul din drepturile ei fundamentale de a face ceea ce doreşte cu trupul ei, de aici „pro-choice". întrucât ea este stăpână pe propriul ei corp, nimeni nu are dreptul să se amestece în deciziile sau alegerile sale. Ea poate decide să facă ceea ce doreşte cu viaţa sa.
în primul rând trebuie subliniat faptul că nu este vorba numai de viaţa sa, ci de viaţa altuia, de viaţa copilului. Ea nu decide prin hotărârea de a avea un avort să facă ceea ce doreşte cu viaţa sa, ci cu viaţa altei fiinţe pe care o ucide.
Apoi, în al doilea rând, dreptul de a decide al fiecăruia dintre noi este limitat de legi

care guvernează societatea umană, astfel prin deciziile noastre putem afecta negativ vieţile altora. însăşi femeile care susţin acest drept de a decide să facă ce vor cu trupul lor, totuşi nu pot decide să facă

ce vor cu trupul lor. Poate o femeie să decidă să consume droguri fără să fie sancţionată de lege? Poate o femeie să decidă să-şi folosească trupul în prostituţie fără ca guvernul să nu o sancţioneze? Poate o femeie să consume băuturi alcoolice şi pe urma să conducă maşina fără să fie sancţionată? Desigur că nu. Deci, guvernul poate decide să-mi limiteze drepturile atunci când exersându-le eu devin sau provoc un rău social.

Ce ar fi dacă bărbaţii ar invoca acelaşi „drept fundamental" de a face ce vor cu trupurile lor şi să ceară statului să le acorde dreptul de a comite violuri? Nu s-ar putea „legaliza" astfel violul?

Un alt „argument" al celor „pro-choice" este că atunci când cineva aduce pe lume un copil în sărăcie şi lipsuri comite un rău atât mamei cât şi copilului.

Este lipsit de sens să le aduci aminte acestora că majoritatea copiilor care s-au născut în lumea aceasta s-au născut în sărăcie, că unii din cei mai mari oameni ai lumii s-au născut săraci, fiind o povară incomodă pentru părinţii lor, în inima căror însă a biruit dragostea şi sacrificiul de sine împotriva egoismului. Apoi cine şi cu ce instrument va măsura sărăcia sau bunăstarea cuiva în perspectiva aducerii pe lume a unui copil? Dacă femeile americane spun că sunt sărace, atunci ce mai pot spune celelalte femei ale lumii?

Vor oare aceste femei să-i scutească pe copii de suferinţe prin faptul că-i ucid înainte de a se naşte? Putem opri suferinţa ucigând? Iată încă o logică ce scapă oricărei minţi sănătoase.

Când începe viaţa?

întrebarea este una din cele mai importante în discuţia despre avort, deoarece de răspunsul ei depinde etichetarea avortului. Dacă viaţa umană începe la concepţie, când cele două entităţi, feminină şi masculină, se unesc pentru a forma o nouă fiinţă, atunci întreruperea unei sarcini nu este decât

uciderea unei fiinţe umane, iar fapta ar putea fi uşor pedepsită ca omucidere.

în anul 1967 a avut loc la Washington D.C. primul Congres Internaţional despre Avort. Delegaţii la acest congres au consimţit în unanimitate că nu se poate stabili în intervalul celor nouă luni cât durează sarcina că ar exista unităţi de timp când să putem spune că nu avem de-a face cu viaţa umană. După unirea spermatozoidului cu ovulul, la o săptămână urmează perioada blastocitului. Participanţii la acest congres au declarat: „Schimbările aparente dintre implantaţia embrionului, fătul la 6 săptămâni, fătul la 6 luni şi copilul născut de o săptămână, sunt numai stadii de dezvoltare şi maturizare", în momentul fecundaţiei apare o nouă existenţă care conţine din prima clipă tot bagajul genetic programat pentru dezvoltarea continuă până la vârsta maturităţii. Nimic nu se mai adaugă. Genele noii fiinţe aflate la numai câteva ore de la conceperea ei conţin toate informaţiile despre culoarea părului, înălţime, sex, inteligenţă; într-un cuvânt tot ceea ce va fi noua fiinţă ce urmează să se nască. Iată de ce întreruperea dezvoltării ei este aceeaşi crimă care sistează existenţa unei fiinţe

mature.
O mare contribuţie la devalorizarea vieţii umane înainte de a se naşte a avut-o şi o are încă evoluţionismul. Prin clişeul învechit că „ontogeneza repetă filogeneza", aşa cum s-a numit în mod popular „legea biogenetică", s-a afirmat că „ontogeneza" sau dezvoltarea embrionului va repeta fazele imaginarei dezvoltări evoluţioniste a speciei respective. în cazul fiinţei umane se pretinde că embrionul uman îşi începe existenţa ca protozor amfibiu, că se dezvoltă apoi la stagiul de vierme cu o inimă sub forma unui tub pulsator, apoi peşte cu branhii şi inimă cu două camere, pe urmă amfibiu cu inima cu trei camere, apoi un mamifer cu inimă cu patru camere şi cu o coadă şi în final ar deveni fiinţă umană. Nu doresc să discut aici stupiditatea acestor afirmaţii, de care

evoluţioniştilor le este ruşine acum, dar doresc să spun că ele au jucat şi joacă un rol extraordinar de important în luarea deciziilor de avort a multor femei. Inoculate cu asemenea explicaţii ele au convingerea că ucid în pântecul lor o moluscă, un peştişor sau un embrion de maimuţă şi nu un embrion uman, o fiinţă umană. Nu numai că se refuză acordarea valorii meritate vieţii umane, dar apologeţii avortului vor să ne convingă că ceea ce fac ei nu este decât o intervenţie în lanţul evoluţiei ontogenetice, întrerupând o înşiruire de transformări ale unor animale inferioare. Dacă ar fi numai atât atunci ne miră de ce ei şi mediile de informare în masă nu ne arată pe ecranele televizoarelor acest proces.
într-o discuţie a lui Peter Jennings cu unul din cavalerii luptei împotriva acestui genocid, acesta din urmă 1-a întrebat pe celebrul reporter de ce nu pătrunde cu camera sa de filmat într-o clinică ce face avorturi, să filmeze fiinţele acelea rupte în bucăţi şi masacrate într-un carnagiu fără precedent, deoarece în opinia sa un asemenea reportaj ar putea duce la stoparea lui, aşa cum în timpul războiului din Vietnam arătarea grozăviilor de pe front a dus la încetarea lui. Bineînţeles că talentul evaziunilor de la subiect l-au scos din încurcătură pe acest reporter liberal.
Cum se face un avort?
Probabil că mulţi dintre cititorii noştri nu ştiu ce se petrece în policlinicile în care din 1973 şi până astăzi au fost ucişi peste 30 de milioane de copii numai în Statele Unite. Cu riscul de a înspăimânta pe cititorii noştri, iată că voi reda pe scurt cinci dintre cele mai răspândite procedee de avort care se practică azi.
1. în faza incipientă a sarcinii se foloseşte de obicei metoda sucţiunii. Se introduce de către medicul specialist un tub de plastic sau cauciuc în cavitatea uterină a femeii. Tubul se conectează la un aparat de extracţie şi vidul deosebit de

puternic creat de acesta face ca fătul să se transforme într-o masă de ţesuturi şi sânge. Totul se elimină într-un recipient de sticlă al diabolicului aparat.
2. O altă metodă este tehnica raclajului. Medicul dilată orificiul uterin şi introduce forcepsul cu care chiuretează conţinutul uterului, adică embrionul şi placenta. Urmează o hemoragie abundentă care durează până la golirea completă a uterului. „Materialul" chiuretat se aruncă la gunoi.
3. în cazul unei sarcini mai avansate, avortul se face sub forma unei operaţii identice

cu cea de cezariană. Se deschide uterul prin incizie şi astfel se îndepărtează copilul, care de obicei îşi mişcă braţele şi picioruşele. încearcă să respire şi să plângă. Dacă plămânii nu sunt suficient de dezvoltaţi îşi vor înceta activitatea imediat, dar de cele mai multe ori inima continuă să bată timp de câteva ore înainte de a muri.
4. Un alt procedeu este cel prin care medicul introduce un ac de seringă în uter prin abdomen şi extrage o parte din lichidul amniotic. In locul lui el va injecta o soluţie puternică de clorură de sodiu. Copilul se va mişca convulsionat câteva minute după care va muri. In 24 de ore începe naşterea şi copilul se naşte mort. Metoda aceasta este folosită până la sfârşitul sarcinii.
5. Altă metodă constă în aceea că medicul administrează „pacientei" un medicament numit „prostogladin", care provoacă dureri de naştere în orice perioadă a sarcinii. Medicamentul poate fi administrat în mai multe feluri. Metoda cea mai eficace este injectarea sa în lichidul amniotic. El stimulează uterul, provocând contracţiile necesare unei naşteri normale. Dacă noul născut este destul de mare, el va supravieţui traumatismului naşterii forţate şi se va naşte viu. Este lăsat să moară fără nici o grijă din partea nimănui.
Acestea sunt câteva dintre cele mai utilizate metode de avort. Numai enumerarea lor este suficientă ca să ne convingă pe toţi că acele clinici superbe ca şi construcţii nu

sunt nimic altceva decât nişte abatoare în care sunt măcelăriţi zilnic mii de copii.

Consecinţe

Cine poate oare analiza şi evalua în totalitatea şi în profunzimea lor consecinţele morale şi spirituale pe care le au femeile care comit avorturi? Nu doresc să mă aventurez într-un asemenea domeniu tenebros. Numai Duhul lui Dumnezeu, care pătrunde până acolo că desparte sufletul de duh şi judecă simţurile, poate emite judecăţile Sale drepte prin care condamnă conştiinţa umană. Aş vrea doar să discut câteva din consecinţele la nivel social pe care le are avortul.
într-una din zile unul din copiii mei, împrumutând probabil idei de la şcoală, mi-a spus că ar trebui legalizat consumul de droguri în Statele Unite pentru a duce la faliment pe traficanţii de droguri care fac milioane din vânzările lor. Pe lângă aceasta, îmi spunea el, s-ar reduce crimele şi numărul celor implicaţi în ele. Nu m-a mirat opinia sa care este tot mai des vehiculată în ultima vreme până şi de către unii membri ai Senatului. Aşa s-a început şi cu legalizarea avortului. în definitiv spun apologeţii ideii de legalizare a drogurilor, orice om „poate face ce vrea cu trupul său". Cu alte cuvinte, dacă cineva vrea să se sinucidă luând droguri este dreptul său s-o facă.
Problema este că cel ce consumă droguri nu-şi afectează numai viaţa sa, ci şi pe a altora. Să nu uităm că fiinţa aceea are o familie, rude, prieteni, cunoscuţi. Cine poate calcula daunele morale la care sunt supuşi aceştia? Să mai adăugăm că drogatul devine un pericol la locul de muncă, pe autostrăzi. Apoi când trece în „regnul vegetal", ocupând paturile spitalelor statul îl va trata sau cel puţin va încerca să-1 trateze din banii taxelor noastre, ale tuturora.
Un păcat nu are de-a face numai cu cel care-1 comite, de aceea statul are responsabilitatea să izoleze răul social, sancţionându-i pe cei ce încalcă legile.

Avortul are urmări sociale incalculabile. In primul rând viaţa umană este călcată în

picioare, desconsiderată, devine ieftină şi dispensabilă; sanctitatea vieţii este pângărită, se pierde respectul şi grija pentru ocrotirea vieţii umane. Avortul legalizat distruge la nivel de societate sensibilitatea şi grija pentru viitoarea generaţie, ucide cele mai nobile sentimente, dragostea jertfitoare a părinţilor pentru copiii lor. O societate alienată de aceste valori umane va sfârşi mai devreme sau mai târziu în doctrinele practicate nu numai crezute ale lui Hitler, care credea că un bătrân sau un bolnav este „un simplu consumator neproductiv de care societatea ar trebui să se debaraseze". Pasul până la a ne ucide părinţii la bătrâneţe nu este greu de făcut. Vom îmbătrâni fiecare din noi. Este legea vieţii. Ce am spune dacă cineva ar avea dreptul „legal[7] de a hotărî lungimea zilelor noastre?

Unul dintre cele mai ciudate fenomene ale lumii contemporane este să vedem pancartele unor demonstranţi condamnând „ucidera animalelor nevinovate" în cercetările de laborator pentru testarea unor medicamente sau în alte experienţe medicale. Sunt tot mai dese protestele împotriva negustorilor de blănuri, să nu mai spun că recent s-a organizat un proces al panteismului care condamna „sacrificarea anuală a milioane de găini", comparându-se cifrele cu cele ale exterminaţilor de către Hitler în timpul ultimului război mondial. De ce este ciudat acest fenomen? Pentru că cel mai ades aceleaşi persoane mărşăluiesc pentru „dreptul lor constituţional" ca să-şi ucidă copiii.

„Pădurile Amazonului se află în mare pericol! Salvaţi pădurea!", spunea pancarta unei femei care credea că aceste păduri virgine ne vor oferi soluţia vindecării cancerului. Aceeaşi femeie însă era pentru practicarea avortului liber, întrebată dacă nu cumva unul din cei 30 de milioane de copii avortaţi în cei 25 de ani de legalizare a avorturilor în Statele

Unite ar fi putut deja descoperi vindecarea acestei boli cumplite, femeia schizofrenică a schimbat subiectul.

Poate un creştin să **fie „pro-choice"?**

Probabil acum când naţiunea americană a ales un preşedinte baptist care crede că orice femeie poate decide ce să facă cu trupul ei şi cu viaţa copilului ei, ni se pare că cele două noţiuni au reconciliat. Mai mult, citim în presa, chiar creştină, atacuri împotriva „fanaticilor" de la „Operation Resque", care în dorinţa lor de a salva vieţile celor inocenţi, lipsiţi de orice apărare, încearcă să blocheze accesul femeilor în clinicile de avorturi, legându-se cu lanţuri de uşile acestora. Am văzut imagini terifiante de la Wichita, un orăşel ales ca ţintă pentru operaţiile de salvare ale lui R. Terry, curajosul lider al lui Operation Resque. Sute de creştini care se rugau şi cântau în faţa clinicii de avort erau arestaţi şi târâţi pe jos de către poliţişti spre dubele care îi transportau la închisoare. Probabil că metodele de luptă împotriva avorturilor pe care le practică această organizaţie ni se par prea de tot, dar îmi închipui cu ce faţă senină vor sta aceşti oameni extraordinari înaintea Domnului, care cu siguranţă va avea cuvinte foarte diferite pentru ei decât pentru noi, ceilalţi, care nu numai că nu facem nimic, dar nici măcar nu îndrăznim să spunem ceea ce credem.

în porunca a şasea pe care Dumnezeu a dat-o lui Israel, prima din cele care reglementează relaţiile cu semenii noştri în afara familiei spune categoric: „Să nu ucizi!". Cum poate fi un om şi creştin şi călcător al acestei porunci fundamentale? Nici un ucigaş nu va intra în împărăţia Cerurilor (Apocalipsa 22:15).

în capitolul 49, începând de la versetul 15, Isaia care dorea să încurajeze poporul din perspectiva robiei care se apropia spune: „Poate o femeie să uite copilul care-l alăptează, şi să n-aibă milă de rodul pântecului ei?" Este evident din acest verset că profetul nu-şi putea imagina tragedia zilelor noas-

tre, când cel mai nobil dintre toate sentimentele umane s-a tocit atât de mult. Cu adevărat în vremurile din urmă oamenilor le va lipsi „dragostea firească".

Acelaşi profet dă formă cuvintelor lui Dumnezeu care Se întreabă: „Eu care fac să nască, aş putea să împiedic oare naşterea?"

Profetul Ezechiel, rostind judecata lui Dumnezeu pentru Ierusalimul închipuit printr-o curvă, spune în capitolul 16:38 „Te voi judeca aşa cum se judecă femeile prea curve şi ucigătoare de copii..." Era binecunoscută pedeapsa unei astfel de femei, cum era cunoscută şi atitudinea lui Dumnezeu faţă de acele femei care îşi ucideau copiii în pântec (prin mijloacele de avort ale vremii) pentru a duce o viaţă destrăbălată fără să se „încurce" cu îngrijirea copiilor.

Am putea continua în zeci de pagini argumentarea atât de transparentă că Dumnezeu stă împotriva acestei practici chiar dacă ea este legală în ţară. Nu întotdeauna legile unei ţări sunt şi legile lui Dumnezeu. Creştinul trebuie în primul rând să respecte legile lui Dumnezeu. Atunci când legile ţării sunt însă împotriva legilor lui Dumnezeu trebuie să luptăm împotriva lor, să le aducem în concordanţă cu voia Sa.

Nu poţi fi şi creştin şi susţinător sau practicant al avorturilor, cum nu poţi fi ucigaş şi nevinovat în acelaşi timp...

Epilog

Pe uliţa satului, o tânără fată păşeşte cu capul plecat. Poverile sufletului atârnau greu. Lacrimi mari se zbăteau în zăgazul ochilor ei frumoşi. Iubea şi era iubită cu ardoare de un tânăr frumos la trup şi suflet. Urma să-1 întâlnească din nou. în pântecul ei, însă, se zbătea o viaţă necunoscută lui. Oare cum va primi vestea? Din pricina rodului pântecului ei putea să piardă totul, probabil unica ei şansă de a fi fericită cu alesul inimii sale. Să-i spună sau nu? Tăcerea ei n-ar face decât să prelungească agonia. Copilul se va naşte oricum.

^^^v

UCIDEREA PRUNCILOR

Tic-tacul acestui ceasornic număra invers orele, zilele, săptămânile şi lunile până când adevărul va răzbi la suprafaţă. Nu era altă soluţie. Ba mai era una. Puţină suferinţă şi totul s-ar fi terminat cu bine.

Ce ar fi totuşi să ceară un sfat de la o clinică pentru „planificarea familiei"? în definitiv „era dreptul ei să facă ce vrea cu trupul ei", aşa cum se vehiculează atât de mult mai ales de mişcarea feministă. Apoi, să aduci pe lume un copil „din flori" ce o să mai zică lumea, ce bătaie de joc! Cum să înfrunţi privirile viclene şi batjocoritoare? Să nu mai spunem că era săracă, aşa cum poate fi o fată de mic meseriaş. Cu ce o să îngrijească copilul? Nu zice oare de câteva ori Iov în suferinţe că ar fi fost mai bine să nu se fi născut? Nu şi-a dorit oare Ieremia să fi murit în pântecul mamei sale? Da, avortul ar fi rezolvat dintr-o dată totul. Apoi, nu şi-ar pierde iubitul inimii sale şi şansa ei de a întemeia o familie fericită? Argumentele continuau în mintea acestei fecioare însărcinate. A biruit însă lumina şi iubirea inimii sale. Măria nu L-a avortat pe Isus.

(Exodus nr. 43, noiembrie-decembrie 1992)

CÂT DE BIBUCE SUNT EXPERIENŢELE NOASTRE?

Aş vrea să încep prin a spune că orice nouă experienţă pe care o avem cu Dumnezeu ar trebui să fie supusă la două întrebări fundamentale: în primul rând trebuie să ne întrebăm dacă este din Biblie această experienţă, dacă această doctrină sau învăţătură o găsim în Scriptură sau nu, şi în al doilea rând trebuie să ne întrebăm este un caz unic acesta sau este o poruncă permanentă pentru viaţa creştinilor. Haideţi de exemplu să presupunem că eu aş veni înaintea dumneavoastră şi v-aşi spune aşa: de astăzi înainte în biserica noastră începem o nouă lucrare pe care vrem s-o numim lucrarea umbrei. Citim în Sfânta Scriptură că ori de câte ori umbra unora dintre apostoli trecea peste bolnavi ei se vindecau. Eu trag concluzia, deci, că fiecare lucrător al lui Dumnezeu, pentru că noi suntem urmaşi ai apostolilor, ar trebui să avem această capacitate, acest dar din partea lui Dumnezeu să vindecăm bolnavi cu umbra noastră. Prima întrebare este din Biblie? Este consemnat în Scriptură un asemenea lucru sau nu? Răspunsul este afirmativ: sigur că s-a-ntâmplat.

A doua întrebare: Ce s-a întâmplat în Scriptură este un caz unic sau s-a repetat de mai multe ori şi este de aşteptat să devină o permanenţă în viaţa bisericii o asemenea practică sau învăţătură? Bineînţeles că la această întrebare cu toţii vom spune că a fost un caz unic, dar dacă eu aş dezvolta acum o lucrare a umbrei aş scrie cărţi, aş ţine seminarii şi aş pretinde ca toţi păstorii şi vestitorii Evangheliei să aibă lucrarea aceasta şi am face experienţe: am pune nişte reflectoare mari, am sta în faţă, am lăsa o umbră peste amvon şi toţi cei bolnavi ar trece prin umbra noastră ca să se vindece. In momentul acela noi am comite o eroare teologică fundamentală pentru că luăm un lucru din Scriptură şi-l generalizăm, fără ca el să fi fost vreodată în intenţia lui Dumnezeu ca să devină o practică generală a Bisericii.

Ar trebui după aceste două întrebări să ne mai punem următoarele întrebări, care sună cam aşa: Isus Cristos a învăţat doctrina aceasta sau nu?

Există această doctrină în învăţăturile Mântuitorului sau nu? Bineînţeles că dacă citim tot ce a spus Mântuitorul nu descoperim că El ar fi învăţat că trebuie să se vindece oameni trecând prin umbra apostolilor.

Apoi următoarea întrebare pe care ar trebui să ne-o punem este: Au practicat aceasta în mod curent? Au învăţat această doctrină în biserică sau nu? Oricât de mult am cerceta scrierile apostolilor şi în special a apostolului Pavel nu vom descoperi niciodată că el a învăţat că trebuie să existe această lucrare a umbrei în biserică. Dacă vrem să fim şi mai serioşi, ar trebui să mergem mai departe şi să studiem istoria Bisericii în primele secole şi să vedem dacă ea a practicat o asemenea învăţătură sau nu, şi descoperim că lucrarea umbrei n-a fost practicată absolut deloc. Concluzia, eu am prea multă imaginaţie şi o asemenea idee ar trebui să o abandonăm, pentru că nu a fost predicată de Mântuitor şi nici de apostoli nu a fost practicată, neavând nici un suport Biblic în esenţa ei.

De exemplu, la fel am putea să luăm întâmplarea cu Anania şi Safira şi să tragem concluzia că singura metodă corectă de disciplinare a celor păcătoşi este să-L lăsăm pe

Duhul Sfânt să-i asasineze.
Fratele Bogdan de la Oradea spunea că s-a dus la Biserica pe care au înfiinţat-o ei într-un cartier de ţigani şi le-a spus la Cina Domnului: „Cine a minţit, cine a furat, cine a dat cu

ghiocu, o ghicit în palmă, n-are voie să ia Cina Domnului." Au rămas numai două bătrâne care au luat Cina Domnului, toţi ceilalţi plângeau cu amar, cerând iertare Domnului şi se pocăiau. Vedeţi, noi nu putem să venim în Biserică şi să spunem aşa: Toţi cei care au minţit săptămâna aceasta să vină în faţă şi să-L lăsăm pe Duhul Sfânt să ia decizia, eventual să deschidem un Funeral Home în apropiere şi să avem o echipă de fraţi care numai să înmormânteze pe ei, ca să stârpim păcatul din biserică.
S-a întâmplat în Scriptură un asemenea caz? S-a-ntâmplat. A fost o practică generală a bisericii? Nu. La fel se întâmplă cu acest râs sfânt. Noi nu negăm, eu nu neg că râsul este o expresie a bucuriei, iar bucuria trebuie să fie o permanenţă în viaţa creştinului, şi ori de câte ori analizăm cazurile revărsării Duhului Sfânt peste primii apostoli nu negăm că n-a fost bucurie.
Probabil că manifestarea lor la Rusalii a stârnit imaginaţia unora să spună: păi ăştia sunt beţi, ăştia sunt plini de must, dar majoritatea însă i-au auzit vorbind coerent în limbile lor şi au rămas uimiţi de învăţăturile şi de mesajul profund al vorbirii lor.
Am putea trage concluzia din acest caz unic, special al Noului Testament, că ori de câte ori vine Duhul Sfânt trebuie să cădem la pământ şi să râdem până nu mai putem. Cade chestiunea aceasta, fiindcă nu a fost o permanenţă în viaţa bisericii. Isus Cristos nu a învăţat aşa ceva, apostolii nu au învăţat aşa ceva, dar uitându-ne în istoria Bisericii din primele secole şi citind părinţi bisericeşti observăm că nu s-a întâmplat aşa ceva niciodată. Am vrut să spun aceste lucruri pentru că suntem în pericol să mergem de la o extremă la cealaltă. Pe de altă parte suntem capabili să expunem în afară un creştinism extrem de sobru şi de trist.

ZĂPEZILE DE ALTĂDATĂ

de *Rodica Lascău*

Altădată, copii fiind, cu ochii parcă mai mari şi mai miraţi, priveam primii fulgi, ce legănându-se cădeau leneşi, acoperind cu haina lor albă de nepri-hană tot ceea ce toamna tristă şi rece dezgolise cu răutate şi trufie. Atunci totul intra într-o tăcere şi o aşteptare solemnă. Venea Crăciunul!
Zăpezile de altădată erau atât de mari şi de albe. Sau poate nu era aşa, dar ochii noştri, mai mari şi mai miraţi, le vedeau aşa. Lumea noastră era o lume eroică. Locuitorii ei erau îngeri sau demoni. Scenele erau de vis. Pădurile mai întunecoase, colinele mai stranii, cerurile mai luminoase, apele mai pline de primejdii, câmpiile mai întinse şi zilele mai lungi. Zăpezile mai mari şi mai albe şi bucuriile mai mari şi mai albe. Chiar aripile noastre erau mari şi albe, pentru că trăiam într-o lume în care cerul şi pământul se contopeau într-o continuă bucurie, iar soarele era un rai de vrajă.
Atunci aveam timp să topim fulgii în palmă, să le numărăm colţurile dantelate şi să le gustăm fiorul alunecării în tumult.
Atunci venea Crăciunul. Şi cât de reală era lumea îngerilor ce cântau în Nopţi Preasfinţite! Cât de real simţeam mirosul paielor pe care sta culcat Pruncul. Şi noi

eram prunci, şi El venise în primul rând la noi, în lumea bucuriei noastre copilăreşti, pentru că noi eram poate cel mai aproape de El, de lumea Lui.
îl iubeam pentru că era şi El, ca noi, un Prunc ce stătea legănat pe genunchii mamei sale şi cânta cu ea dulce, colinzi

pentru Pruncul Isus. Colinzile acelea vibrau în noi cu atâta putere încât izbucneam în plâns sau poate în râs nestăpânit.
Dar zăpezile de altădată au trecut şi cărările noastre albe s-au topit. Aripile noastre mari şi albe au dispărut o dată cu cântecul dulce, îngropate parcă în vechi cărţi cu poveşti, pe care le recitim mereu, dar vraja lor nu ne mai poate cuceri. Aripile s-au topit o dată cu neprihănitele zăpezi de altădată. O dată cu ele am uitat fulgii mari şi grei de frumuseţe, cântările şi întrebările copilăriei.
Ne-am apropiat de hotarele goale şi înşelătoare ale experienţei pe care un dascăl cu chip răvăşit şi îngheţat ni le arăta atât de albastre, prietenoase şi îmbietoare. Şi adevărata poveste a vieţii abia atunci începea să-şi depene vorbele. O, de-am putea atinge acele ţărmuri mirifice! Şi le-am atins, dar nu erau albastre şi nici îmbietoare şi prietenoase. Şi nu ne mai puteam întoarce înapoi, pentru că zăpezile se topiseră şi aripile nu mai erau. Totul era pustiu şi soarele ce ne dogorea acum nu mai era un rai de vrajă.
Atunci ne-am amintit de Prunc. Unde era „Pruncul de curând născut?" Crescuse cum şi noi crescuserăm. L-am căutat la iesle şi ieslea era goală şi pustie. Am alergat la casa dulgherului şi nu era acolo. Târziu pe colina sinistră, din marginea oraşului, am găsit o cruce. Am urcat dealul şi am plâns la poalele ei, când ni s-a spus că murise în locul nostru. Am plâns mult că aripi mari şi albe ne-au odrăslit din neprihana acelor lacrimi şi cântecul ne-a devenit zbor de fulgi zglobii şi mari. Am descoperit acolo, la Crucea din Dealul Iubirii, că El, Pruncul se întrupase în fiecare dintre noi din lacrimile pocăinţei şi ale regăsirii. Vedem de-atunci acele albastre ţărmuri cu ochii Lui, cântăm cu bucuria Lui, sperăm în cuvintele Lui şi trăim deja în lumea Lui, a Pruncului ce-a adus buna-învoire între cer şi pământ, prin Crucea jertfei Sale. *(Exodus* nr. 7, noiembrie-decembrie 1986)